Julie Garwood
Trandafiri pentru ea

Traducerea Gabriela-Anca Marin

Editura Miron
1997
ISBN 973-95060-3-3

1

Au găsit-o în gunoi. A fost norocoasă, şobolanii n-au apucat să ajungă la ea. Doi dintre aceştia se urcaseră deja pe coşul acoperit, de picnic, şi se luptau frenetic cu capacul, în timp ce alţi trei trăgeau din lateral, cu dinţii lor ascuţiţi. Mirosul de carne fragedă şi de lapte îi înnebunise.

Fundătura aceea era căminul unei bande. Trei dintre cei patru băieţi dormeau deja, în paturile improvizate, acoperiţi cu paie.

Se odihneau după o noapte plină, în care furaseră şi se bătuseră. Erau prea obosiţi ca să mai audă scâncetele unui copil.

Douglas avea să fie salvatorul ei. Era rândul lui să stea de pază, în capătul aleii.

De câtva timp, urmărea o femeie înfăşurată într-o pelerină neagră.

Văzând-o că se apropia grăbită de intrarea în gang, el i-a avertizat pe ceilalţi, fluierând scurt, apoi s-a retras în ascunzişul său, după nişte cutii vechi de carton.

Femeia s-a oprit, a privit peste umăr, în stradă, apoi a aruncat coşul cât de departe putea, în vârful unei grămezi de gunoi, murmurând ceva.

Douglas n-a auzit ce spunea, pentru că sunetele au fost acoperite de un altul, ca un mieunat. N-a aruncat decât o privire spre coş, concentrându-şi atenţia asupra femeii.

Femeii îi era teamă, era clar. El observă că mâinile îi tremurau, când îşi trase gluga mai pe frunte.

Crezu că se simţea vinovată, pentru că încerca să se descotorosească de un animal de casă.

Acesta îmbătrânise, probabil, iar ea nu-l mai dorea în preajmă. Aşa erau oamenii, îşi zise Douglas.

Nu voiau să-şi facă griji, nici pentru bătrâni, nici pentru copii.

Clătină din cap şi începu să mormăie ceva despre

lume, în general, şi despre laşitatea acelei femei. Dacă nu voia animalul, de ce nu-l dăduse altcuiva?

Dar n-avu timp să se gândească prea mult la un posibil răspuns, pentru că femeia se întoarse brusc pe călcâie şi o luă la fugă, pe stradă.

Nici nu se uită înapoi. Când ajunse la colţ, Douglas fluieră iar. De data asta, lung şi ascuţit.

Cel mai mare dintre cei din bandă, un sclav fugar pe nume Adam, se ridică imediat.

Douglas îi arătă coşul, apoi porni în urmărirea femeii. Observase imediat că într-unul din buzunare avea un plic gros, aşa că se hotărâse că era o afacere bună.

La urma urmei, nu era degeaba cel mai renumit hoţ de buzunare din Market Street.

Adam îl privi pe Douglas îndepărtându-se, apoi se întoarse să ia coşul.

Nu era însă o treabă uşoară.

Şobolanii nu voiau să-şi lase prada din gheare.

Adam îl lovi pe unul dintre ei cu o piatră ascuţită, apoi luă torţa cea mai apropiată şi o vântură de câteva ori pe lângă coş, ca să-i sperie pe ceilalţi.

Când a fost absolut sigur că nu mai era niciunul prin preajmă, a luat coşul şi l-a dus în culcuşul lor.

Aproape că l-a scăpat din mână, când a auzit zgomotele slabe care veneau dinăuntru.

— Travis, Cole, treziţi-vă! Douglas a găsit ceva.

Se aşează, îşi încrucişă picioarele lungi, şi-i aşteptă pe ceilalţi să i se alăture.

Cole i se aşează în dreapta, iar Travis, care căsca întruna, în stânga.

— Ce-ai găsit, şefule? întrebă Travis, somnoros.

Întrebarea îi era pusă lui Adam, care ajunsese la rangul de şef de bandă cu o lună înainte. Când luaseră această hotărâre, băieţii ascultaseră de glasul minţii, dar şi de sentimente.

Adam era cel mai mare, avea acum paisprezece ani şi era absolut logic ca el să-i conducă pe ceilalţi.

Era şi cel mai inteligent dintre ei toţi.

Acestea erau motive destul de puternice, dar mai exista unul, hotărâtor.

Adam îşi riscase viaţa pentru a-i salva pe toţi, în diverse ocazii.

Pe străzile periferice ale New Yorkului, acolo unde supravieţuirea însemna totul, nimeni nu se gândea la prejudecăţi.

— Şefule? şopti Travis.

— Nu ştiu ce e, îi răspunse Adam.

Tocmai voia să adauge că nu se uitase încă înăuntru, când a fost întrerupt de Cole.

— E un coş, asta e. Iar încuietoarea de deasupra pare să fie din aur. Ce ziceţi?

Adam ridică din umeri.

Travis, cel mai mic dintre băieţi, făcu la fel. Luă torţa pe care i-o întindea Adam şi o ridică deasupra capetelor, ca să vadă mai bine, cu toţii.

— N-ar trebui să-l aşteptăm şi pe Douglas, înainte să-l deschidem? întrebă Travis. Unde s-a dus?

— Vine el, zise Adam, scoţând un pumnal.

— Stai aşa, şefule, spuse Cole. Dinăuntru se aude un zgomot. Îl auzi, Travis?

— Da, aud ceva, îi răspunse acesta. Poate e ceva care-o să ne muşte. Să fie un şarpe?

— Bineînţeles că nu! îi zise Cole, exasperat. N-ai pic de creier, băiete. Şerpii nu miaună… cred că sunt nişte pisoi.

Travis îşi coborî privirea.

— N-o să aflăm decât dacă-l deschidem, murmură.

Adam dădu din cap. Ridică de un colţ capacul. Nimic nu sări să-i muşte.

Răsuflă uşurat, apoi îl desfăcu complet. Se auzi un

sunet şi acel ceva dinăuntru se rostogoli.

Toţi cei trei băieţi se lipiră de perete şi se aplecară apoi, să privească înăuntru.

Nu le venea să-şi creadă ochilor. În coş dormea un copil, frumos ca un înger.

Adam şi-a revenit primul din mirare.

— Doamne, Dumnezeule, şopti el. Cum de poate cineva abandona un copil atât de dulce?

Cole lăsase să-i cadă cuţitul, la vederea copilului. Acum îl ridică, cu mâini tremurânde. Îşi drese vocea, încercând să-şi ascundă emoţia.

— Bineînţeles că se poate. Oamenii fac adesea aşa ceva. Şi bogaţii, şi săracii. Nu e nicio diferenţă. Se plictisesc şi-i aruncă. N-am dreptate, Travis?

— Ba da, încuviinţă el.

— Şefule, nu i-ai auzit niciodată pe Douglas şi pe Travis povestind despre orfelinatele în care-au fost?

— Am văzut o mulţime de copii pe-acolo, zise Travis, înainte ca Adam să poată răspunde. Ei, poate nu chiar o mulţime, dar câţiva tot erau. Îi ţineau la etajul trei. Niciunul n-a supravieţuit, din câte-mi amintesc. Îi lăsau într-un colţ şi îi uitau acolo. Cel puţin aşa cred. Vocea i se frânse, amintindu-şi de timpurile în care stătuse într-un astfel de loc. Puişorul ăsta n-o să rămână nici el în viaţă, acolo. E prea mic, adăugă el.

— Eu am văzut unul şi mai mic, odată, pe Main Street. Copilul lui Nellie, târfa. De unde ştii că e băiat?

— E chel, nu-i aşa? Numai băieţii sunt cheli când sunt mici.

Motivaţia lui Travis i se păru perfectă lui Cole. Dădu din cap, apoi se întoarse spre conducătorul lor.

— Ce-o să facem cu el?

— N-o să-l aruncăm, în niciun caz.

Douglas fusese cel care vorbise. Cei trei tresăriră, dar el adăugă:

— Am văzut totul. Un bărbat elegant, în frac, a coborât dintr-o trăsură scumpă. Ţinea coşul sub braţ. Stătea chiar sub felinar, aşa că i-am văzut bine faţa. Am văzut şi chipul femeii. Îl aştepta în colţ. El s-a îndreptat direct spre ea. A devenit tot mai nervos, pe măsură ce vorbeau. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama de ce. Pentru că femeia nu voia să ia coşul. Tot clătina din cap. Atunci el a scos un plic şi i l-a fluturat prin faţa ochilor. L-a înşfăcat cât ai clipi, lucru care m-a făcut să cred că înăuntru era ceva foarte important. În sfârşit, a luat coşul. El s-a urcat înapoi, iar ea şi-a îndesat plicul în buzunar.

— Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Travis.

— A aşteptat până ce trăsura a dat colţul, apoi s-a furişat pe aleea noastră şi a aruncat coşul. Nu i-am dat prea mare atenţie; am crezut că înăuntru e vreun pisoi. Nici nu m-am gândit că ar putea fi un copil. N-aş fi plecat dac-aş fi ştiut…

— Unde-ai fost? îl întrerupse Cole.

— Eram curios, din cauza plicului din buzunarul ei, aşa c-am urmărit-o.

— L-ai luat? Travis voia să ştie.

— Bineînţeles. Doar n-am degeaba reputaţia de a fi cel mai bun hoţ de buzunare de pe Market Street. Femeia se grăbea, aşa că i l-am luat în înghesuiala din gară. O proastă. Nici măcar n-a ştiut c-am atins-o. Dar cred că, acum, îşi dă seama de ce i s-a întâmplat.

— Ce e în plic? întrebă Cole.

— N-o să-ţi vină să crezi.

Cole îşi ridică ochii spre cer. Lui Douglas îi plăcea să-i înnebunească pe ceilalţi.

— Haide, Douglas…

A fost întrerupt de Travis.

— Vreau să vă spun ceva foarte important. Nu-l interesa deloc ce era în acel plic. Se gândea numai la copil. Suntem cu toţii de acord că n-o să-l aruncăm. Deci, cui o să

i-l dăm?

— Nu ştiu pe nimeni care să vrea un copil, recunoscu Cole, frecându-şi bărbia, aşa cum îi văzuse pe şnapanii mai mari. Credea cu tărie că gestul îl făcea să arate mai în vârstă şi mai înţelept. La ce e bun un copil?

— La nimic, probabil, zise Travis. Nu acum, oricum. Poate când o mai creşte…

— Mda? zise Douglas, curios.

— Mă gândeam c-am putea să-l învăţăm câte ceva.

— Cum ar fi? întrebă Douglas, atingând fruntea copilului cu vârful degetelor. Are o piele atât de mătăsoasă.

Travis era preocupat de posibilitatea de a „educa" copilul. Se simţea important.

— Douglas, tu ai putea să-l înveţi să fure din buzunare. Te pricepi foarte bine la asta. Iar tu, Cole, ai putea să-l înveţi să fie rău. Am văzut cum te uiţi la cineva care te-a înşelat în vreun fel. Eşti înspăimântător, atunci. Ai putea să-l înveţi şi pe el să se uite astfel.

Cole zâmbi. Îi făceau plăcere astfel de complimente.

— Ieri am făcut rost de un pistol, şopti el.

— L-am văzut şi eu, se entuziasmă Travis.

— O să încep să mă antrenez, de îndată ce o să fur şi nişte gloanţe. O să fiu cel mai bun ţintaş din Market Street. Da, l-aş putea învăţa şi pe micuţul ăsta să ochească.

— Iar eu aş putea să-l învăţ cum să facă rost de anumite lucruri, spuse Travis. Sunt foarte bun, când e vorba să găsesc ce avem nevoie, nu-i aşa, şefule?

— Eşti, încuviinţă Adam.

— Am putea fi cea mai tare bandă din New York. Toţi s-ar teme de noi, zise Travis. Era atât de entuziasmat, că-i străluceau ochii. Chiar şi Lowell şi amicii lui. Erau rivalii de care se temeau cel mai tare.

Toţi băieţii se gândeau acum la această perspectivă. Cole îşi frecă din nou bărbia. Era o imagine foarte plăcută.

— Şefule, tu ai putea să-l înveţi tot ce ştii din cărţile

alea, ale mamei tale. Poate că va ajunge la fel de deştept ca tine, mai ştii?

— Ai putea să-l înveţi să scrie, şi asta fără să fie biciuit, cum ai fost tu, interveni Travis.

— Dacă-l păstrăm, în primul rând trebuie să-i scoatem rochia aia caraghioasă, spuse Douglas, privindu-i cămăşuţa lungă, albă. Nimeni nu trebuie să râdă de el. O să am eu grijă.

— O să-l omor pe acela care-o să zâmbească măcar, promise Cole.

— Toţi copiii sunt îmbrăcaţi aşa, spuse Travis. Am mai văzut şi alţii. Aşa dorm ei.

— Cum adică? întrebă Douglas.

— N-au nevoie de altfel de haine, pentru că nu ştiu încă să meargă.

— Cum o să-i dăm de mâncare?

— Are o sticlă de lapte în coş. După ce o s-o golească, o să-i aduc eu, promise Travis. Probabil că n-are încă dinţi, aşa că nu poate mânca ce mâncăm noi. Laptele e de ajuns, deocamdată. Or să-i mai trebuiască scutece curate. O să-i aduc tot eu.

— Cum de ştii atâtea despre copii? îl întrebă Cole destul de surprins.

— Aşa, pur şi simplu, zise Travis, ridicând din umeri.

— Şi cine-o să-l schimbe, când o să facă pe el? întrebă Douglas.

— Cred c-ar trebui să facem cu rândul, sugeră Cole.

— Am văzut câteva scutece la uscat, lângă casa lui McQueeny. Şi nişte lucruşoare de copil, i-aş putea aduce câteva micuţului. Ei, cum o să-i spunem? Are vreunul din voi o idee?

— Cum ar fi Micul Cole? sugeră Cole. Mic mi se pare că sună bine.

— Ce-aţi zice de Micul Douglas? întrebă şi Douglas. Sună şi mai bine.

— Nu-l putem boteza după unul dintre noi, zise Travis. Ar ieşi cu scandal, mai mult ca sigur.

— Bine, spuse Cole, în sfârşit. Dar numele trebuie să fie al cuiva foarte important.

— Pe tatăl meu îl chema Andrew, interveni Douglas.

— Ei şi ce? zise Cole. Te-a lăsat la orfelinat, după ce-a murit mama ta, nu-i aşa?

— Mda, recunoscu Douglas, cu inima grea.

— N-o să-l numim pe micuţ după cineva care a fost în stare să abandoneze un copil. N-am fi drepţi. L-am găsit în gunoi, nu? N-are rost să-i tot reamintim asta, botezându-l cu numele tatălui tău. Eu aş zice să-i spunem Sidney, după tipul de pe Summit Street. Era rău; ţi-l aminteşti, nu, Douglas? zise Cole.

— Ba bine că nu, răspunse Douglas. Toată lumea îl respecta.

— Aşa e, zise Cole. Şi a murit de moarte bună. Nu i-a făcut nimeni felul.

— Îmi place cum sună, interveni Travis. Hai să votăm.

Douglas ridică mâna dreaptă. Era neagră de murdărie.

— Cine e pentru?

Cole şi Travis ridicară mâinile. Adam nu se clinti. Cole a fost singurul care şi-a dat seama imediat că şeful lor nu participase deloc la discuţie. Se întoarse să-l privească.

— Ce s-a întâmplat, şefule?

— Ştiţi prea bine. Trebuie să plec. Nu pot supravieţui aici, în oraş. Am stat şi aşa prea mult. Ca să fiu în sfârşit liber şi să nu-mi fac griji că or să mă găsească fiii stăpânului meu, trebuie să plec în Vest. Nu mă pot ascunde la nesfârşit pe aleile astea întunecoase. Aşa că nu ar trebui să votez, în privinţa copilului. N-o să mai fiu aici, să vă ajut să-l creşteţi.

— Dar n-o să ne descurcăm fără tine! strigă Travis. Nu poţi să ne părăseşti. Părea un copil înspăimântat. Era

copleşit de teama de a fi părăsit de protectorul lui. Te rog, rămâi, îl imploră el.

Zgomotul îl trezise pe copil. Scoase un scâncet.

Adam întinse mâna, şi-l bătu uşor, neîndemânatic, pe stomac. Îşi retrase însă imediat mâna.

— Copilul ăsta e ud fleaşcă.

— Cu ce s-a udat? întrebă Cole, ridicând sticla, să vadă dacă nu cumva se spărsese.

— Cu pipi, îi răspunse Travis. Ar fi mai bine să-l dezbraci, şefule.

Adam inspiră adânc şi-şi strecură mâinile pe sub copil, ridicându-l din coş.

Copilul deschise ochii. În lumina torţei, Travis şi ceilalţi văzură că erau albaştri.

— Ar putea fi fratele tău, Cole. Are ochii tăi.

Adam întinse braţele, cu o expresie îndurerată. Fruntea îi era plină de sudoare. Era pur şi simplu îngrozit de ideea de a ţine un copil în braţe. Nu ştia cât de mult putea să-l strângă şi se temea să nu cumva să înceapă să plângă. Pentru că atunci chiar că n-ar mai fi ştiut ce să facă.

Cu glas şoptit, îl rugă pe Cole să ridice cămăşuţa copilului şi să-i desfacă scutecul.

— De ce eu? se plânse Cole.

— Pentru că Travis ţine torţa, iar Douglas e prea departe. Haide, grăbeşte-te. Să nu înceapă să se zbată. Mi-e teamă ca nu cumva să-i dau drumul; e atât de uşor!

— Micuţul e tare curios! remarcă Travis. Uită-te cum ne studiază pe fiecare. E atât de serios!

— Douglas, vino prin spate şi şterge-mi fruntea, îi ceru Adam. Nu mai văd nimic din cauza transpiraţiei care-mi curge în ochi.

Douglas înşfăcă o cârpă şi făcu întocmai. Adam se purta de parcă ar fi ţinut în mâini o bombă. Travis izbucni în râs.

— N-o să explodeze, şefule. E la fel ca tine, numai că

e mult mai mic.

Cole nu îi dădea atenţie nici unuia. Îşi ţinea răsuflarea, în timp ce se lupta cu scutecul.

Când reuşi în sfârşit să-l desfacă, îl aruncă cât-colo, lângă coş. Făcură cu toţii o pauză, să se uite la nedemnul articol de îmbrăcăminte.

Cole se şterse pe pantaloni, apoi întinse mâinile, să-i tragă în jos cămăşuţa. De-abia când termină îşi dădu seama.

Se mai uită o dată, să fie sigur.

Sidney era fetiţă. O fetiţă chelă, se completă singur. Se înfurie pe loc.

Ce naiba aveau să facă ei cu o fată, care nu era bună de nimic? Clătină din cap.

Se hotărâse pe loc. N-avea să mai aibă de-a face cu ea, niciodată. Ar fi fost mai bine s-o arunce înapoi, în gunoi.

Dar se răzgândi în mai puţin de un minut, pentru că se uită la feţişoara ei, absolut din întâmplare.

Se uita fix spre el, cu ochi mari, încrezători. Cole încercă să-şi ferească privirea. Dar nu putu. După care primi lovitura de graţie: fetiţa îi zâmbi.

Era pierdut. Din clipa aceea, o punte se clădise între cei doi.

Ceilalţi au căzut şi ei, ca piesele de domino, în vraja micuţei.

— Trebuie să facem totul cum se cuvine, şopti Cole.

— Ce anume? îl întrebă Travis, dând glas nedumeririi celorlalţi.

— Nici nu se mai pune problema să ajungem cea mai bună bandă din New York. Nu putem ţine copila aici. Are nevoie de o familie, nu de o adunătură de borfaşi care să se învârtă în jurul ei.

— E o *ea?* Adam aproape că scăpă copila din braţe. Vrei să spui că Sidney al nostru e fată?

— Sunt sigur, spuse Cole. N-are tot ce-i trebuie ca să

fie băiat.

— Dumnezeu să ne ajute, şopti Adam.

— N-am nevoie de-o fată pe lângă mine, mormăi Travis. Nu sunt bune de nimic.

Ceilalţi îl ignorară. Douglas şi Cole se uitau la Adam. Şeful nu arăta prea bine.

— Ce s-a întâmplat, şefule? îl întrebă Cole.

— Un negru n-ar trebui să ţină în braţe o fetiţă albă, zise Adam.

Cole pufni.

— Te-am văzut când ai salvat-o. Era gata-gata să fie mâncată de şobolani… Sunt sigur că dac-ar fi fost mai mare şi ar fi înţeles, ţi-ar fi fost recunoscătoare.

— Da, chiar foarte recunoscătoare, încuviinţă Douglas.

— Şi nici măcar nu ştie încă dacă eşti alb sau negru, adăugă Cole.

— Vrei să spui că e oarbă? întrebă Travis, speriat de o asemenea posibilitate.

— Nu e oarbă, mormăi Cole, exasperat. Dar e prea mică să înţeleagă ce înseamnă ura. Când se nasc, copiii nu urăsc pe nimeni. Învaţă asta mai târziu. Când se uită acum la Adam, îl vede pe… fratele ei. Iar fraţii mai mari îşi protejează surorile, nu-i aşa?

— I-am făcut o promisiune mamei mele, le repetă Adam băieţilor, pentru a mia oară. I-am dat cuvântul meu că o să fug cât mai departe, în Vest, acolo unde o să fiu în siguranţă. Mama mi-a zis că se apropie războiul şi că, după ce se va încheia, şi ea va fi eliberată, mai mult ca sigur. Mi-a promis că mă va căuta, i-am promis la rândul meu că o să supravieţuiesc, iar fiul nu-şi încălcă niciodată cuvântul dat mamei. Trebuie să plec, de dragul ei.

— Ia şi copilul cu tine, îi zise Cole.

— Or să mă spânzure, mai mult ca sigur.

— La naiba, oricum. Or să te spânzure, din cauză că l-

ai ucis pe ticălosul ăla de stăpân al tău, zise Cole.

— *Dacă* or să te prindă, Adam, interveni Douglas. Iar tu eşti prea deştept să te laşi prins.

— Mă simt ca un frate pentru copila asta, zise Cole.

Ceilalţi se întoarseră imediat să-l privească.

— Fetiţa asta are nevoie de fraţi ca Adam şi ca mine, care să aibă grijă să crească aşa cum se cuvine.

— Ce ştii tu despre „cum se cuvine”? îl întrebă Douglas.

— Nimic, recunoscu Cole. Dar Adam ştie, nu-i aşa, Adam? Tu ştii să vorbeşti, ştii să scrii şi să citeşti, ca un adevărat gentleman. Mama ta te-a învăţat pe tine, iar acum tu mă poţi învăţa pe mine. Nu vreau să par un ignorant în ochii surorii mele. N-ar fi drept.

— Ne-ar putea învăţa pe toţi, zise Douglas. Nu voia să fie lăsat pe dinafară.

— Mă întreb adesea dacă Dumnezeu ştie ce face, şopti Adam.

— Bineînţeles că ştie, îi răspunse Douglas. Şi cred c-ar vrea să-i dăm copilei un alt nume. Sidney nu i se mai potriveşte, deja. Sunt sigur că o să-i crească şi părul.

— Mary, sări Cole.

— Rose, spuse Adam, aproape în acelaşi timp.

— Mary o chema pe mama mea, explică Cole. A murit la naşterea mea. Dar vecinii mi-au spus că era o femeie de treabă.

— Pe mama mea o cheamă Rose. Şi ea e o femeie cumsecade.

— A adormit fetiţa, şopti Travis. Pune-o la loc în coş, iar eu o să încerc să o înfăşor într-un alt scutec. După care n-aveţi decât să vă certaţi.

Adam făcu aşa cum i se spusese.

Îl priviră cu toţii pe Travis, care-o înfăşa, cu gesturi stângace.

— Nu cred să mai fie nevoie să ne certăm, spuse

Douglas, învelind copila. O s-o cheme Mary Rose. Mary pentru mama ta, Cole, iar Rose pentru… Mama Rose, Adam.

Cole zâmbi, dându-şi seama cât de bine i se potrivea numele.

Adam dădu imediat din cap.

— Trebuie să facem neapărat planuri, şopti Douglas. Cred c-ar fi mai bine să plecăm cât mai curând, poate chiar la noapte, cu trenul de la miezul nopţii. O să cumpăr eu bilete. Travis, tu ai grijă să faci rost de lucrurile care-i trebuie lui Mary Rose. Adam, tu va trebui să te ascunzi printre bagaje, cu copila. E vreo problemă?

— O să fac cum spui tu, promise Adam.

— Cu ce-o să cumperi biletele? întrebă Cole.

— Plicul pe care l-am luat de la femeia care a aruncat-o pe Mary Rose era plin de bani. Or să ne ajungă să-l însoţim pe Adam, acolo unde o să fim în siguranţă, şi ca să ne cumpărăm ceva pământ. În plic mai erau nişte acte, care păreau foarte vechi; aveau şi sigilii. Dar nu ştiu despre ce e vorba, fiindcă nu ştiu să citesc.

— Dă-mi-le să le văd, zise Adam.

Douglas scoase plicul din buzunar şi i-l întinse şefului.

Adam fluieră lung când văzu câţi bani erau în el.

Găsi două hârtii. Una era plină de semne şi de cifre pe care nu le putu descifra, iar cealaltă, care părea o pagină ruptă dintr-o carte, avea înscrise data naşterii copilului şi greutatea.

Citi totul cu voce tare, ca şi ceilalţi să ştie ce aflase el.

— N-a fost de ajuns c-au abandonat-o. Dar i-au aruncat şi actele, şopti Douglas.

— Eu n-aveam niciun act când m-au lăsat la orfelinat, spuse Travis. Ce noroc că ştiu măcar cum mă cheamă, nu, Cole?

— Da, cred că da, îi răspunse Cole.

— Vreau să fac o sugestie importantă, aşa că să nu

mă întrerupeţi până nu termin ce am de spus. Bine?

Aşteptă până încuviinţară cu toţii.

— Sunt singurul care ştiu cu siguranţă că nu sunt căutat de lege şi de nimeni altcineva. Aşa că, sunt de părere ca Mary Rose să-mi poarte numele. De fapt, dacă avem de gând să ne îndreptăm, cum zice Cole, toţi ar trebui să-mi purtaţi numele. Fraţii şi surorile fac parte din aceeaşi familie şi trebuie să aibă acelaşi nume. Deci, din clipa asta, ne numim cu toţii Clayborne. Bine? Pe viaţă, da?

— N-o să mă creadă nimeni că sunt un Clayborne, protestă Adam.

— Ce-ţi pasă ţie ce cred alţii? îl întrebă Cole. Nu cerem aprobarea nimănui, ci numai să fim lăsaţi în pace. Dacă tu spui că te cheamă Clayborne, şi dacă noi spunem că eşti un Clayborne, cine-o să susţină că nu-i aşa? Iar cel care te provoacă pe tine va avea de-a face cu noi. Nu uita, am pistol. Curând, o să pot rezolva orice necaz. Oricare.

Douglas şi Travis dădură din cap.

Adam oftă.

Douglas îşi puse palma deasupra coşului.

Se uită la ceilalţi.

— Eu zic s-o luăm din loc, pentru Mama Rose, şi să devenim o familie pentru micuţa Mary Rose. Suntem fraţi, şopti el.

Travis îşi puse mâna peste a lui Douglas. Solemn se uită în jur.

— Fraţi! jură el.

Următorul a fost Cole:

— Vom fi fraţi până la moarte!

Adam ezită câteva clipe, care li se părură celorlalţi o eternitate. În sfârşit, se hotărî.

Mâna lui o acoperi pe a lui Cole.

— Fraţi! jură el, cu vocea încărcată de emoţie. Pentru cele două Rose.

3 iulie 1860

Dragă Mama Rose,

Îţi scriu această scrisoare, adresată doamnei Livonia, şi mă rog ca ea să vă găsească sănătoase pe amândouă. O să-ţi povestesc toate aventurile minunate pe care le-am avut în drumul spre Vest, dar mai întâi vreau să afli ceva foarte important. Despre noua noastră familie. Ai acum o rudă care-ţi poartă numele, Mama. Se numeşte Mary Rose...

Cu dragoste,
John Quincy Adam Clayborne

2

Copila se întorcea în sfârşit acasă.

Cole aştepta ca trăsura să apară. Era atât de nerăbdător, că abia putea sta locului.

Un nor de praf, ridicându-se de după deal, îi dădu veste că se apropia.

De-abia aştepta s-o vadă. Se întrebă dacă se schimbase mult în ultimele luni, apoi râse de unul singur de această idee nebunească.

În afară de câţiva pistrui care să-i fi apărut între timp, şi de părul pe care şi-l lăsase lung, probabil, nu-şi putea imagina vreo schimbare mai deosebită.

Dumnezeule, cât de dor îi fusese de ea! Tuturor le fusese.

Treaba de la fermă îi ţinea ocupaţi tot timpul zilei, dar seara, la cină, îi duceau lipsa.

Îşi doreau s-o aibă prin preajmă, să-i aştepte cu cine ştie ce mâncare nouă pregătise.

Era o bucătăreasă foarte bună şi prepara nişte sosuri franţuzeşti numai de ea ştiute.

Trăsura întârziase mai bine de-o oră, ceea ce însemna că bătrânul Clive Harrington era cel care mâna caii. Probabil că se întinsese la bârfă cu ea, iar Mary Rose, cu inima ei largă, nu-l grăbise deloc.

Erau prieteni buni, deşi nimeni din Blue Belle nu înţelegea de ce.

Clive Harrington era un bătrân morocănos, care se plângea tot timpul. După părerea lui Cole, era un ticălos dezgustător.

Şi urât ca păcatul. Toţi se fereau din calea lui. Asta când nu era Mary Rose prin preajmă.

Atunci se petrecea o transformare magică. Din feroce, Clive devenea blând ca un mieluşel.

Nu numai că se purta ca şi cum era prietenul tuturor, dar arbora un zâmbet ridicol, din zori şi până-n seară.

Se făcea complet de râs, cotcodăcind în jurul lui Mary Rose, iar ea, la rândul ei, îl răsfăţa.

Ţinea sincer la bătrân. Avea grijă de el, când avea nevoie de ea, îl invita la mesele de duminică, îi cârpea hainele.

Harrington se îmbolnăvea o dată pe an, de obicei când trebuia să strângă recolta, dar de multe ori chiar cu o lună înainte.

Apărea în pragul ei, cu pălăria într-o mână şi cu o batistă murdară în cealaltă, cerându-i sfatul în privinţa vreunei boli misterioase.

Era o şmecherie, bineînţeles. Mary Rose îl găzduia imediat în camera de oaspeţi, şi-l cocoloşea câte o săptămână întreagă.

După cum îşi sufla şi acum nasul, şi-şi ştergea ochii, Cole îşi dădu seama că-şi plănuia deja următoarea vacanţă.

Nici nu trăsese bine trăsura la peron, că Mary Rose a şi coborât.

— Am ajuns în sfârşit acasă! strigă ea, îşi ridică fustele şi alergă spre fratele ei.

Pălăria îi zbură de pe cap şi ateriză în praf.

Cole încercă să-şi menţină expresia sobră, pentru că nu voia ca Harrington să împrăştie zvonul că se înmuiase de tot.

Cole voia ca tuturor celor din oraş să le fie teamă de el. Dar râsul surorii lui se dovedi contagios, iar Cole nu se mai putu controla.

Mai întâi zâmbi, apoi izbucni de-a binelea în râs. La naiba cu aparenţele!

Mary Rose nu se schimbase deloc. Era la fel de veselă şi de deschisă ca întotdeauna.

Se aruncă în braţele lui. Cole o îmbrăţişă, o sărută pe frunte şi-i zise să nu mai râdă ca o femeie nebună.

Ea nu se supără.

Se trase înapoi, îşi puse mâinile în şolduri şi-l privi pe fratele ei din cap până-n picioare.

— Eşti la fel de frumos ca întotdeauna, Cole. Ai omorât pe cineva cât am fost eu la şcoală?

— Bineînţeles că nu, ripostă el. Îşi încrucişă braţele la piept, încercând să se încrunte la ea.

— Cred c-ai mai crescut câţiva centimetri. Şi pari şi mai blond. De unde ai cicatricea asta pe frunte? Te-ai bătut?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Mary Rose se întoarse spre Harrington.

— Clive, a împuşcat Cole pe cineva cât am fost eu plecată?

— Din câte-mi amintesc eu, nu, domnişoară Mary.

— S-a luptat cu cuţitele?

— Nu cred, răspunse Clive.

Mary Rose păru convinsă. Zâmbi iar.

— Sunt atât de fericită că sunt acasă! M-am hotărât. Nu mai plec niciodată. Adam n-o să mă poată obliga,

indiferent de cât de bine-ar fi pentru mintea sau pentru sufletul meu. Sunt destul de rafinată, deja. Doamne, cât de cald el Nici n-ai zice că e primăvară. Îmi plac căldura şi pământul, vântul şi praful. Travis s-a mai bătut cu cineva? N-are importanţă, adăugă ea grăbită. Oricum, nu mi-ai spune dac-a făcut ceva rău. O să-mi spună Adam. El îmi spune totul. Mi-a scris mai mult decât voi toţi. Aţi terminat hambarul cel nou? Am primit o scrisoare de la Mama Rose, chiar cu o zi înainte de terminarea şcolii. Ce mai ştii de…

Cole nu o mai putea urmări. Vorbea la fel de repede ca un politician.

— Mai uşor, o temperă el. Nu-ţi pot răspunde la toate întrebările odată. Ţine-ţi răsuflarea, până-ţi descarc bagajele.

Câteva minute mai târziu, cufărul, cutiile de pălării şi trei valize erau aşezate în căruţă. Mary Rose se urcă printre ele şi începu să caute ceva.

Cole îi spuse să aştepte până ajungeau acasă, dar ea nu-l luă în seamă. Închise una din cutii şi se întoarse spre o alta.

Harrington, care stătea lângă căruţă, îi zâmbi.

— Să ştii că ţi-am cam dus dorul, domnişoară Mary, îi şopti, roşind ca un şcolar.

Cole îşi feri privirea, prefăcându-se că nu-l auzise.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, Clive. Mi-ai primit scrisorile?

— Bineînţeles. Le-am citit chiar de mai multe ori.

Mary Rose îi zâmbi prietenului ei.

— Mă bucur să aud asta. N-am uitat că a fost ziua ta. Stai, nu pleca. Am ceva pentru tine.

În sfârşit, găsi cutia pe care o căuta. I-o întinse lui Clive.

— E pentru tine. Promite-mi să n-o deschizi până nu ajungi acasă.

— Ai un cadou pentru mine? Părea măgulit.

Ea zâmbi.

— De fapt, sunt două, îl corectă ea. Îi întinse mâna, s-o ajute să coboare. E o surpriză. De-asta le-am înfăşurat într-o hârtie aşa de frumoasă. Şi-ţi mulţumesc pentru călătorie, adăugă ea, politicoasă.

— Nu eşti supărată că nu te-am lăsat să stai aici, sus, lângă mine?

— Nu, îl asigură ea.

Harrington se întoarse spre Cole, să-i explice:

— Nu mi s-a părut potrivit ca o doamnă ca ea să călătorească pe capră, lângă vizitiu.

Cole dădu din cap şi luă frâiele în mâini.

— Trebuie să mergem, Mary Rose.

Ea alergă să-şi ridice pălăria, uitată în praf. Clive se întoarse la trăsură, ţinându-şi cadoul cu ambele mâini, ca şi cum ar fi fost o comoară nepreţuită.

În sfârşit, se îndreptau spre casă.

Cole îi răspunse pe rând la întrebări.

Mary Rose începu prin a-şi scoate mănuşile, după care-şi desfăcu cocul, lăsându-şi părul blond să fluture în vânt.

— Oh, m-am săturat să tot fiu o doamnă, zise ea.

Cole râse.

— N-ai mai râde aşa, dac-ai fi obligat să porţi corset. Mă strânge îngrozitor.

— Trebuia să-l porţi şi la şcoală? Cole părea înspăimântat de o asemenea idee.

— Da, răspunse ea. Dar n-am făcut-o. Oricum nu-şi dădea nimeni seama. Şi nu mă îmbrăcam niciodată în public.

— Sper că nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Mary Rose îşi scoase jacheta albastră şi începu să-şi desfacă primii nasturi de la bluză.

Gulerul înalt n-o lăsa să respire.

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat, la şcoală.

— Ce anume? o întrebă el.

— În ianuarie a sosit o nouă elevă. Din Chicago. Părinţii ei au însoţit-o, s-o ajute să se instaleze.

— Şi?

Mary Rose ridică din umeri.

— Probabil că nu e nimic, de fapt.

— Spune-mi oricum. Simt din vocea ta că eşti îngrijorată.

— Nu sunt, zise ea; numai că e foarte ciudat. Mama fetei s-a născut în Anglia, şi acolo a şi crescut. I s-a părut că mă cunoştea.

— N-avea cum, spuse el. N-ai fost niciodată în Anglia. Nu se poate să vă fi întâlnit alt undeva?

Mary Rose clătină din cap.

— Sunt sigură că mi-aş fi amintit.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Mă plimbam prin parc. I-am zâmbit noii venite, din politeţe, şi ca să se simtă binevenită, şi deodată mama ei scoase un ţipăt înfricoşător, arătând spre mine. M-am simţit foarte stânjenită.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— Şi-a dus mâinile la piept şi părea gata să se prăbuşească.

— Bine, bine, Mary Rose. Tu ce-ai făcut? Îi încolţi bănuiala că sora lui nu-i spunea chiar totul.

— Dar n-am făcut nimic rău! strigă ea. M-am purtat ca o doamnă. De ce crezi tu că sunt răspunzătoare de reacţia ei? întrebă ea, părând jignită.

— Pentru că ăsta este adevărul, de cele mai multe ori, îi reaminti el. Aveai pistolul la tine?

— Bineînţeles că nu! Şi nici nu fugeam; sau ceva asemănător. Ştiu să mă port ca o doamnă, când e cazul, Cole.

— Atunci ce s-a întâmplat cu femeia aceea?

— Când s-a calmat în sfârşit, mi-a spus că arăt exact

ca o femeie pe care-a cunoscut-o cândva. Lady Agatha. Nu-mai-ştiu-cum.

— Dar nu-i deloc ciudat. Multe femei au părul blond şi ochii albaştri.

— Vrei să spui că arăt banal?

El nu se putu abţine:

— Da, cam aşa ceva.

Era o minciună, bineînţeles.

— Dar Adam mi-a spus că sunt frumoasă, se împotrivi ea. Îl îmbrânci uşor pe fratele ei. Iar Adam spune întotdeauna adevărul. Şi, la urma urmei, contează ce ai în suflet. Mama Rose mă numeşte „fiica ei cea frumoasă”, şi nu m-a văzut niciodată.

— Ai terminat cu prostiile, Mary Rose?

— Da, râse ea.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji. E doar o coincidenţă.

— Dar asta n-a fost totul, îi explică ea. La vreo lună după aceea, am fost chemată în biroul directoarei. Acolo mă aştepta un bărbat mai în vârstă. Directoarea avea dosarul meu pe masă.

— De unde ştii că era al tău?

— Pentru că e cel mai gros şi are coperţile zdrenţuite. Se uită la fratele ei şi-şi dădu imediat seama la ce se gândea. Nu mai zâmbi aşa, a cunoscător. Recunosc că primul meu an la şcoală n-a mers prea bine. Mi-a fost greu să mă adaptez. Îmi dau seama că-mi era pur şi simplu dor de casă şi că începeam să fac în aşa fel, încât să fiu dată afară, ca să mă pot întoarce. Oricum, adăugă ea repede, de atunci, dosarul meu e absolut curat, şi asta ar trebui să-ţi spună ceva.

— Mai bine povesteşte-mi despre bărbatul acela.

— Era avocat, spuse ea. Mi-a pus tot felul de întrebări despre familia noastră. Voia să ştie de când locuim la Montana şi de ce nu locuieşte şi mama noastră cu noi. Voia

să-i descriu pe fraţii mei. N-am vrut să-i răspund. Nu era treaba lui, nu-i aşa? Era un străin, la urma urmei.

— Ţi-a explicat de ce-ţi punea atâtea întrebări?

— Mi-a spus că e în joc o mare moştenire. Cred că venise convins că eram o rudă demult pierdută. Acum eşti şi tu îngrijorat, nu-i aşa?

— Puţin, recunoscu el. Nu-mi place că se interesează cineva de noi.

Ea încercă să-l liniştească.

— N-a fost chiar atât de rău, totuşi. Nu învăţasem deloc pentru examenul de engleză, pentru că stătusem de vorbă cu Eleanor toată noaptea. Pentru că m-a chemat directoarea, am dat testul a doua zi.

— Parcă stabilisem să nu mai ai de-a face cu Eleanor.

— Îţi jur că aşa aş fi făcut, răspunse Mary Rose. Dar nimeni n-a vrut să-i fie colegă de cameră, iar directoarea aproape că m-a rugat în genunchi s-o primesc eu. Biata Eleanor. Are inimă bună, dar e tare ascunsă.

— Tot aşa e? întrebă el, sperând ca sora lui să-i povestească vreo nouă întâmplare.

— Da, recunoscu ea. M-am simţit destul de vinovată la început, când v-am povestit totul despre ea, dar Travis m-a convins că nu-i niciun rău în asta, de vreme ce ea nu va afla nimic. Este absolut scandaloasă, câteodată. Ştii că a plecat de la şcoală cu o săptămână înainte de a se termina? Nici măcar nu şi-a luat la revedere. Se întâmplase ceva cu tatăl ei, dar n-a vrut să-mi spună ce anume. A plâns cinci nopţi la rând, în somn. Aş fi vrut să mi se fi destăinuit. Aş fi ajutat-o, dac-aş fi avut cum. Tatăl ei nu era bolnav. Am întrebat-o pe directoare, după plecarea lui Eleanor. N-a vrut să-mi spună nimic, şi-a ţuguiat numai buzele, aşa cum face atunci când e dezgustată de ceva. Tatăl lui Eleanor avusese de gând să doneze o mare sumă de bani, ca directoarea să poată începe construcţia unei noi aripi. Mi-a spus că proiectul a căzut. În noaptea de dinaintea plecării lui

Eleanor, i-am spus că, dacă va avea vreodată nevoie de mine, poate veni la Rosehill.

— De ce i-ai spus una ca asta? o întrebă Cole destul de surprins.

— Plângea ca un copil, îi explică Mary Rose. Dar nu cred că va veni la noi la fermă, totuşi. E un loc prea necivilizat, pentru ea. E foarte sofisticată. Dar m-a jignit atunci când a plecat fără să-şi ia la revedere. Eram singura ei prietenă, la urma urmei. Dar probabil că n-am fost o prietenă prea bună.

— De ce crezi asta?

— Ştii tu de ce. Pentru că am povestit despre ea. Prietenele n-ar trebui să se vorbească una pe alta.

— Dar nu ne-ai povestit decât întâmplări adevărate, iar la şcoală i-ai luat mereu apărarea. Acolo n-ai vorbit-o cu nimeni, nu-i aşa?

— Nu.

— Atunci unde-i răul? N-ai criticat-o niciodată, nici măcar de faţă cu noi.

— Da, dar…

— Şi ai avut grijă să fie invitată la toate petrecerile.

— De unde ştii asta?

— Te cunosc prea bine. Ai întotdeauna grijă de sufletele singuratice.

— Eleanor nu e o singuratică.

— Vezi? Deja o aperi.

Ea zâmbi.

— Întotdeauna mă simt mai bine după ce discut cu tine. Chiar crezi că avocatul o să renunţe să mai pună întrebări despre noi?

— Da, aşa cred.

— Mi-a fost dor de tine, Cole, oftă ea.

Şi mie mi-a fost, puştoaico.

Începură apoi să discute despre fermă.

Cât fusese ea la şcoală, fraţii mai cumpăraseră un lot

de pământ. Travis era la Hammond, să cumpere cele necesare pentru un gard, care să încercuiască locul destinat cailor.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la Rosehill. Numele proprietăţii îl dăduse chiar ea, atunci când avea doar opt ani, după trandafirii sălbatici care creşteau pe dealuri.

Îi luase drept un semn de la Dumnezeu, să nu părăsească niciodată acele locuri.

Adam n-a vrut să-i umbrească entuziasmul, aşa că nu i-a spus că aceia nu erau trandafiri sălbatici, ci răscoage. Aşa că numele s-a menţinut.

Rosehill era aşezată în mijlocul unei văi, în Montana. Terenul era absolut drept şi se întindea pe mai mult de un sfert de milă, în toate direcţiile.

Cole insistase să-şi construiască casa în centrul proprietăţii, ca să-i poată vedea cu uşurinţă pe cei care aveau de gând să pătrundă pe pământul lor.

Nu-i plăceau surprizele; nici unuia dintre fraţi nu-i plăceau, aşa că, atunci când cele două etaje au fost gata, şi-a construit şi un turn, cu un ochean, ca să-l vadă imediat pe acela care-ar fi încercat cumva să se strecoare şi să-i surprindă.

Munţi majestuoşi, acoperiţi de zăpadă, se întindeau în nordul şi vestul câmpiei.

În partea de est erau munţi mai mici ca înălţime, şi dealuri – pământ nefolositor pentru fermieri, cărora numai păşunile le erau de ajutor.

Când şi când, la uşa lor poposea câte un cerşetor. Nu era alungat niciodată; întotdeauna se găseau o porţie de mâncare şi un aşternut curat.

Nu exista decât o cale uşoară de acces spre fermă; drumul principal, care lega oraşul Blue Belle de fermele de după deal.

Se mai şoptea, din când în când, despre aur găsit în

munţi, în nord, dar nu existau dovezi sigure.

O mulţime de vase navigau pe Missouri, aducând familii întregi, care se stabileau în oraşele mai mari. Oamenii aveau nevoie de lege şi ordine.

Trupele *vigilante*[1] au auzit chemarea, şi s-au înfiinţat în marile oraşe, inclusiv în Hammond.

La început, grupurile de *vigilante* au fost o soluţie, dar s-au transformat treptat într-o problemă mai ameninţătoare, pentru că unii dintre membri au căpătat un obicei urât: se legau de oricine.

Justiţia nu era deloc slujită; nu trebuiau prea multe dovezi ca presupusul vinovat să fie spânzurat de cel mai apropiat copac.

Nici măcar cei care purtau insigna de şerif nu erau protejaţi de *vigilante.*

Blue Belle a dobândit o proastă reputaţie din cauza lor. Totuşi, în oraş mai erau câteva familii bune.

Adam spunea că asta se întâmpla numai pentru că se stabiliseră demult şi nu-şi realizaseră decât prea târziu greşeala.

Mary Rose n-avea voie să meargă singură, în Blue Belle.

De vreme ce Adam nu părăsea niciodată ferma, Travis, Cole sau Douglas o însoţeau la cumpărături. Făceau cu schimbul, dar adesea Mary Rose trebuia să rămână acasă, pentru că ei nu-şi puteau neglija îndatoririle de la fermă.

Când ajunseră în vârful dealului care despărţea drumul principal de proprietatea Clayborne, Cole trase de hăţuri.

Ştia că Mary Rose avea să-l roage să oprească.

— Stai un minut, te rog. Am fost plecată atâta vreme!

El opri caii şi aşteptă răbdător următoarea întrebare.

Trecură un minut sau două.

---

1 Membru al unui grup autonumit, care menţine ordinea.

Acum, ochii aveau să i se umple de lacrimi.

— Simţi? Simţi la fel ca mine?

El zâmbi.

— Îmi pui aceeaşi întrebare ori de câte ori te aduc acasă. Da, simt şi eu, ca şi tine.

Îi întinse batista. Învăţase să aibă întotdeauna una la îndemână, pentru ea.

Odată, pe când era mică, ea îşi ştersese nasul pe mâneca lui.

N-avea de gând ca acest lucru să se repete.

Acum aveau o vedere panoramică asupra fermei şi a munţilor din spate.

De fiecare dată când se întorcea acasă, frumuseţea peisajului o copleşea.

— E la fel de frumoasă şi de însufleţită ca întotdeauna, Mary Rose.

— De ce şi tu şi Adam vă referiţi la Montana ca la o femeie?

— Pentru că aşa se comportă, îi răspunse Cole. Nu roşi, nici nu se simţi stânjenit să spună asta, pentru că ştia că sora lui îl înţelegea. E nestatornică şi nu se lasă îmblânzită de nimeni. Este o adevărată femeie, singura pe care o voi iubi.

— Mă iubeşti pe mine.

— Dar tu nu eşti „o femeie”, Mary Rose. Eşti sora mea.

Ea râse. Cole luă hăţurile şi mână caii. Leneviseră destul.

— Mă întreb dac-au înflorit trandafirii.

— Ştii prea bine că nu sunt trandafiri, Mary Rose.

— Ştiu. Dar seamănă. Sunt la fel ca trandafirii.

— Ba nu sunt.

Erau pe cale să se ia la harţă, deja. Mary Rose oftă, mulţumită.

Doamne, cât de fericită era să revadă ferma! Casa i

se părea şi acum minunată, chiar şi după atâţia ani. Veranda se întindea de-a lungul casei, pe trei dintre aripi. Verile, ieşeau seara şi ascultau muzica nopţii.

Nu-l văzu pe fratele mai mare muncind pe-afară.

— Pun pariu că Adam iar e cufundat într-una din cărţile lui.

— De ce crezi asta?

— E o zi prea frumoasă ca să stai înăuntru. De-abia aştept să-l revăd. Haide, grăbeşte-te, Cole.

Era nerăbdătoare să-şi întâlnească toţi fraţii.

Avea daruri pentru fiecare, inclusiv o valiză plină cu cărţi, pentru Adam, hârtie de desen şi creioane pentru Cole, ca să poată schiţa vreo nouă aripă a fermei, medicamente şi perii pentru caii îngrijiţi de Douglas, un nou jurnal, în care Travis să ţină în continuare istoria familiei, seminţe pentru grădina pe care-o plănuia ea, în spatele casei, ciocolată şi cămăşi din flanel, pentru fiecare.

Aşa cum se aşteptase, reîntâlnirea a fost minunată.

Au rămas de vorbă până târziu. Cole nu a pomenit nimic de avocatul care o vizitase pe Mary Rose, până când ea nu s-a dus la culcare.

Nu voia ca ea să-şi facă griji. El, însă, era foarte îngrijorat. Niciunul dintre ei nu credea în coincidenţe şi au discutat îndelung motivele posibile ale acelui avocat. Şi Douglas, şi Cole făcuseră destule lucruri necurate, în tinereţe, dar timpul şi distanţa care-i despărţeau de gangsterii pe care-i jefuiseră îi convinseseră că faptele lor fuseseră uitate.

Singurul lor motiv de îngrijorare era Adam. Dacă avocatul fusese angajat de fiii fostului stăpân al lui Adam, însemna că urmau o serie de necazuri.

Pentru că o crimă nu se putea uita niciodată, o ştiau prea bine. Adam luase o viaţă, pentru a salva alte două. Fusese un accident, dar împrejurările nu contau deloc, în ceea ce-i privea pe fiii victimei.

Un sclav le omorâse tatăl.

Nu, moartea tatălui lor nu putea fi uitată sau iertată. Ci doar răzbunată.

Au discutat în şoaptă vreo oră, după care, Adam, ca şef de familie, a decretat că nu aveau motive de îngrijorare.

Dacă erau într-adevăr ameninţaţi, trebuiau să aştepte şi să afle ce anume era.

— Şi după aceea ce facem? întrebă Cole.

— Orice e necesar ca să ne apărăm unul pe celălalt, zise Adam.

— N-o să lăsăm pe absolut nimeni să se atingă de tine, Adam. Ai făcut ceea ce trebuia, zise Travis.

— Va trebui să fim prevăzători, spuse Adam.

Discuţia luă sfârşit.

O lună întreagă trecu, într-o atmosferă paşnică. Travis şi Douglas începuseră deja să creadă că nu se va întâmpla nimic, că ancheta avocatului rămăsese fără urmări.

Atunci au aflat de unde venea ameninţarea.

Se numea Harrison Stanford MacDonald şi era bărbatul care avea să le răvăşească vieţile.

El era duşmanul.

12 noiembrie 1860

Dragă Mama Rose,

Fiu dumitale mi-a zis să-ţi arăt cât de mult am progresat cu scrisul, aşa că-ţi scriu io azi. După ce se duce Mary Rose la culcare, învăţăm gramatică. Fiu dumitale e un profesor tare bun. Nu râde când mai greşim, şi ne spune cuvinte frumoase când scriem fără greşeli. Devreme ce suntem fraţi de acum, cred că eşti şi mama mea.

Fiu dumitale,

Cole

3

Harrison Stanford MacDonald a aflat totul despre familia Clayborne, fără să trebuiască să pună măcar o întrebare. Era străin în oraş şi ar fi trebuit să fie întâmpinat cu suspiciune şi neîncredere.

Auzise multe despre cei care populau oraşele din Vest, despre cât erau de sălbatici şi de cruzi, şi citise tot ce-i căzuse în mână legat de acest subiect.

Învăţase că străinii se împart în două categorii: cei care erau lăsaţi în pace, pentru că nu vorbeau prea mult, dar arătau înspăimântător, şi cei care erau omorâţi, pentru că puneau prea multe întrebări.

Codul de onoare din Vest îl nedumerea pe Harrison. Omorul părea a fi acceptabil, dacă exista un motiv oarecare.

Când plănuise călătoria la Blue Belle, Harrison se gândise că va avea probleme în a afla ceea ce voia să ştie. Aşa că se hotărâse să transforme prejudecăţile orăşenilor faţă de străini într-un avantaj.

Ajunse la Blue Belle pe la zece dimineaţa şi se comportă ca un ticălos. Îi privea fioros pe toţi cei care îndrăzneau să se uite măcar în direcţia lui. Îşi trăsese pălăria neagră pe ochi, îşi ridicase gulerul şi păşea acum pe drum, de parcă i-ar fi aparţinut.

Voia să arate ca un bărbat care l-ar fi omorât pe loc pe cel care i-ar fi stat în cale. Se părea că-şi atinsese scopul, pentru că, atunci când o femeie ţinând un copil de mână l-a văzut apropiindu-se, s-a îndreptat grăbită în altă direcţie.

Îi veni să zâmbească. Nu îndrăzni. N-avea să mai afle nimic despre familia Clayborne, dacă se purta prietenos. Aşa că-şi menţinu atitudinea înfricoşătoare.

Primul popas l-a făcut la cel mai popular *saloon* din oraş. A intrat şi a comandat o sticlă de whisky şi un pahar. Chiar dacă proprietarului i s-a părut că era cam prea devreme pentru asta, n-a făcut niciun comentariu. Harrison s-a aşezat în colţul cel mai întunecat, la o masă rotundă, şi i-a aşteptat pe curioşi, să vină şi să-i vorbească.

N-a trebuit să aştepte prea mult. Când intrase, în *saloon* nu mai era niciun alt client. Dar vestea că un străin sosise în oraş s-a răspândit ca focul în preerie, aşa că, după doar zece minute, intraseră deja nouă curioşi. Se împrăştiaseră pe la mesele din jur şi-l priveau cu toţii.

Harrison continuă să privească fix paharul. Numai gândul că ar putea să bea ceva atât de dimineaţă îi făcea stomacul să se revolte, aşa că se mulţumi să-şi rotească paharul, prefăcându-se foarte concentrat.

Auzi şoapte, apoi zgomot de paşi apropiindu-se. Mâna lui Harrison se duse instinctiv spre pistol.

— Eşti nou în oraş, domnule?

Harrison îşi ridică încet privirea. Bărbatul care-i pusese această întrebare ridicolă fusese, mai mult ca sigur, trimis de ceilalţi. Nu purta armă. Era bătrân, cu pielea ciupită de vărsat şi un nas imens, de forma unui cartof.

— Cine întreabă? zise Harrison, îngroşându-şi vocea.

— Mă cheamă Dooley, zise bărbatul. Pot să mă aşez?

Harrison clătină din cap. Dooley se întoarse spre ceilalţi.

— Nu caută pe nimeni, strigă el. Billie, adu-mi un pahar. Mi-ar prinde bine ceva de băut, dacă străinul e dispus să-mi ofere din sticla lui. Se întoarse spre Harrison. Eşti pistolar?

— Nu-mi plac întrebările, replică Harrison.

— Nici n-am crezut c-ai fi pistolar, zise Dooley. Altfel, ai fi ştiut că Webster a părăsit ieri oraşul. Căuta prilej, dar nu l-a luat nimeni în seamă. Nici măcar Cole Clayborne. Din cauza lui a venit, de fapt, Webster în oraş. Cole e cel mai

rapid trăgător de pe-aici. Nu se mai amestecă însă în bătăi, mai ales acum, când s-a întors soră-sa de la şcoală. Nu vrea ca Cole să capete o reputaţie proastă. Adam îi ţine de fapt pe toţi în frâu, adăugă el, făcând pe cunoscătorul. El este cel mai mare dintre fraţi, un adevărat făcător de pace. A citit şi o groază de cărţi. Dacă nu-i iei în considerare înfăţişarea, îţi dai seama că e genul de om la care poţi să mergi când ai nevoie de un sfat. El ştie întotdeauna ce e de făcut. Te gândeşti să te stabileşti aici sau eşti doar în trecere?

Billie, proprietarul *saloon*-ului, puse două pahare pe masă şi-i făcu semn unui bărbat care stătea lângă uşă.

— Henry, vino încoace şi închide-i gura prietenului tău. Pune prea multe întrebări. Nu vreau să-l văd ucis înainte de prânz.

Harrison nu răspunse nici la jumătate dintre întrebările care-i erau puse. Henry li se alătură celor doi, apoi şi proprietarul.

Tuturor le plăcea să bârfească şi curând se întrerupeau unul pe celălalt în timp ce povesteau întâmplări despre locuitorii oraşului.

Cei trei îi reaminteau lui Harrison de un grup de mătuşi rămase fete bătrâne, cărora le plăcea să se amestece în toate, fără să vrea însă răul cuiva.

Discuţia s-a axat apoi, inevitabil, pe femei.

— Sunt rare ca diamantele, prin locurile astea, dar sunt vreo şapte-opt care merită să fie curtate. Vreo două sunt chiar drăguţe. Ca de exemplu Catherine Morrison. Tatăl ei are magazinul general. E brunetă şi are toţi dinţii în gură.

— Dar nici nu se compară cu Mary Rose Clayborne, interveni Billie.

Din toată camera se auziră murmure de aprobare. Se părea că toţi cei prezenţi în saloon trăgeau cu urechea la conversaţie.

— Nu e numai drăguţă, zise un bărbat cu părul cărunt.

— Te dă gata, încuviinţă Henry. Şi are o fire atât de blândă!

— E-adevărat, spuse Dooley. Dacă ai nevoie de ajutor, la ea trebuie să te duci.

— Indienii obişnuiesc să vină de la zeci de mile depărtare, ca să-i ceară o şuviţă de păr. Sunt convinşi că le poartă noroc. Au exasperat-o, zău aşa. N-am dreptate? îl întrebă Henry pe Billie.

Proprietarul *saloon*-ului dădu din cap.

— Odată, doi flăcăi au încercat s-o răpească de la fermă. Au spus că fuseseră vrăjiţi de ochii ei albaştri, pe care-i credeau magici. Vă amintiţi ce s-a întâmplat atunci, băieţi?

Dooley izbucni în râs.

— Mi-amintesc de parc-ar fi fost ieri. Adam n-a mai fost paşnic, ca de obicei, nu-i aşa, Ghost?

Un bărbat cu părul alb şi o barbă lungă, tot albă, dădu din cap.

— Nu, n-a mai fost. Din câte-mi aduc eu aminte, aproape că l-a omorât în bătaie pe unul dintre ei. Nimeni n-a mai încercat s-o fure de-atunci.

— Pe domnişoara Mary n-o curtează prea mulţi, zise Billie. Şi e păcat. Ar fi trebuit să aibă deja vreo trei copilaşi atârnaţi de fuste.

Harrison n-a mai fost nevoit să întrebe care era motivul, pentru că Dooley s-a grăbit să-i explice:

— Are patru fraţi cu care niciunul dintre noi n-ar îndrăzni să se pună. Şi ca să ajungi la ea trebuie să treci mai întâi pe la ei. De-asta nu s-a măritat încă. Ar fi bine să te ţii şi tu departe de ea.

— Oricum, n-o să aibă ea de-a face cu el, zise Ghost.

Dooley dădu din cap.

— Mai mult ca sigur. N-o interesează decât cei bolnavi şi amărâţi. Şi asta din cauză că are un suflet atât de bun.

— I-am spus deja asta, zise Henry.

— Dar şi pe noi ne place, şi noi nu suntem bolnavi sau amărâţi, spuse Dooley.

— Bineînţeles că nu, încuviinţă Henry. N-am vrea să-ţi faci o idee greşită, domnule. Mary ne place pentru că ne ştie dintotdeauna. S-a obişnuit cu noi. Ne aliniem cu toţii în faţa magazinului, la amiază, ca s-o vedem mai bine. Întotdeauna are ceva drăguţ de spus fiecăruia. Sper ca de data asta s-o însoţească Douglas.

— De ce? întrebă Billie.

— Iapa mea iar se poartă ciudat. Vreau să se uite puţin la ea.

— Dacă vrei un cal bun, ştii bine că Douglas are grajdul plin. Îi îmblânzeşte şi-i vinde, când şi când, îi explică Dooley lui Harrison. Dar trebuie neapărat să te placă. Se poartă destul de ciudat, când e vorba de cei care-i vor călări caii. Nu e chiar doctor, dar noi aşa-i zicem.

— Ştii bine că nu-i place să-i spunem că e doctor, strigă Ghost.

— Ştiu, ştiu, zise Dooley. De-aia nu-i spun niciodată *Doc* când e de faţă. Cu toate astea, însă, se pricepe tare bine la animale.

— Cu ce te ocupi, domnule? îl întrebă Billie pe Harrison.

— Chestii legale.

— Astea nu-ţi aduc prea mulţi bani ca să ai mereu stomacul plin. Cu ce altceva te mai ocupi?

— Vânez.

— Pui capcane, deci, decretă Henry.

— Nu chiar, zise Harrison, clătinând din cap. Acum era de fapt la vânătoare, dar n-avea de gând să le spună că era pe urmele unui copil furat cândva.

— Te-ai ocupat vreodată de o fermă? Eşti bine făcut, ai fi bun. Nu-mi amintesc să mai fi văzut un tip aşa zdravăn ca tine. Cred că eşti cu un cap mai înalt decât fraţii

Clayborne, chiar şi decât Johnny Simpson.

— N-ai vrea să ne spui cum te cheamă?

— Harrison. Harrison MacDonald.

— Şi cum îţi place să-ţi se spună? Harrison sau MacDonald?

— Harrison.

— Să înţeleg deci că ai de gând să te stabileşti aici? De unde vii? Ai un accent ciudat, nu te supăra că-ţi spun.

— Din California? încercă Henry să ghicească.

— Kentucky? strigă Ghost.

Harrison clătină din cap.

— M-am născut în Scoţia şi am crescut în Anglia. De partea cealaltă a oceanului, adăugă, pentru cei care nu ştiau.

— Ne-ar prinde bine un avocat în oraş, spuse Billie. Am putea merge la Hammond, la judecătorul Burns. Cred că s-ar bucura. Zice că s-a săturat să lucreze cu… cum ne zice? întrebă Dooley.

— Ignoranţi.

— Aşa, aşa. Dacă vrei să ştii părerea mea, chestia asta e destul de împuţită. Trebuie scrise o grămadă de hârtii şi trimise la guvern.

— Aşa e, zise Ghost. Altădată, era atât de simplu să ai bucata ta de pământ. Te aşezai acolo şi era a ta. Acum trebuie să plăteşti şi să completezi o grămadă de hârtii.

— Deci ai de gând să te stabileşti aici? Pun pariu că Morrison ar fi fericit să-ţi închirieze o parte din magazin. Ţi-ai pune o firmă şi ai câştiga uşor câţiva dolari pe lună.

Harrison ridică din umeri.

— Încă nu ştiu ce-o să fac. Poate rămân, poate nu. E prea devreme să iau o hotărâre.

— Ai bani? îl întrebă Henry.

Harrison ştia însă că nu era prea sănătos să recunoască aşa ceva.

— Nu, zise. Nu cred să-mi ajungă decât pentru vreo

două zile.

— O să te descurci tu, spuse Dooley. Eşti puternic. Poţi oricând să munceşti pentru alţii.

— Aşa mă şi gândeam, minţi Harrison.

— Poţi să-mi răspunzi la o întrebare legată de lege? întrebă Ghost.

— Ce vrei să ştii?

— Mă tot gândesc să fur un cal, zise Ghost, ridicându-se şi apropiindu-se de masa lui Harrison. Tipul de la care mă gândeam să-l fur mi-a furat la rândul lui femeia, cu mulţi ani în urmă, aşa că, din punctul meu de vedere, eu unul n-aş face nimic rău. Legea e de partea mea, nu-i aşa?

Harrison se sprijini de spătar, străduindu-se să nu zâmbească. Întrebarea era de-a dreptul amuzantă, dar nu voia ca Ghost să creadă că râdea de el.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te dezamăgesc. Onoarea e de partea ta, dar legea nu.

Dooley izbucni în râs.

— Asta i-am spus şi eu. O să-l omoare cei din trupele *vigilante,* dacă-i fură lui Lloyd calul.

Lui Ghost nu-i conveni răspunsul lui Harrison, aşa că se întoarse bombănind la masa lui. Ceilalţi prinseră însă şi ei curaj, aşa că, în următoarea oră, Harrison a dat gratuit consultaţii juridice.

Fusese educat la Oxford şi-şi făcuse ucenicia în Anglia, lucrând pentru un bărbat care avea două fabrici. Pentru că fabricile îşi exportau produsele pe coasta de est a Americii, Harrison fusese nevoit să se familiarizeze cu legile exportului şi ale importului.

Diferitele moduri de interpretare a legilor, în Anglia şi America, îl fascinau. Nu obosea niciodată să strângă materiale despre diverse decizii şi cazuri deosebite.

Asociaţilor lui li se părea o treabă foarte plicticoasă, care le amintea de ceea ce avuseseră de studiat în facultate. Dar Harrison nu era de aceeaşi părere.

Îi plăcea să-i citească pe filosofi, mai ales pe Platon, şi iubea legea. Căuta pretutindeni perfecţiunea. Cazurile nesoluţionate îl înnebuneau. Orice începea el, termina cu siguranţă.

Pasiunea lui pentru lege şi compasiunea faţă de semenii lui îi atrăseseră o nepopularitate în multe cercuri, îşi câştigase repede renumele de apărător al celor mai nefericiţi, dar şi al scursorilor Londrei.

Această reputaţie îi atrăsese şi angajamentul lui lady Edwina Horner.

Aceasta îi trimisese o scrisoare în care-i explicase că nu putea tolera să fie măritată cu un bărbat care făcea obiectul unui scandal.

Cei care se considerau prietenii lui Harrison îl avertizaseră că trebuia să renunţe la ridicola convingere că săracii aveau aceleaşi drepturi cu bogaţii.

Dar Harrison respinsese un asemenea punct de vedere.

— Poate că legile din Anglia sunt diferite de ale noastre, sugeră Ghost, privindu-l plin de speranţă pe Harrison. Speram să nu fiu spânzurat pentru furtul unui cal, ţinând cont că Lloyd a început primul.

Harrison clătină din cap. Se părea că Ghost n-avea de gând să renunţe la planul său.

— Am studiat şi legile americane. Ştiu sigur că ai fi găsit vinovat.

— Chiar dacă el a început primul?

— Chiar şi aşa.

Urmară alte întrebări. Toţi curioşii care-l zăriseră pe geam intraseră în *saloon.*

Niciunul din ei nu părea să aibă ceva de făcut în ziua aceea. Brusc, se deschiseră larg uşile.

— Vine domnişoara Mary. Cole e cu ea.

Reacţia care-a urmat l-ar fi uimit pe orice nou-venit.

Toţi bărbaţii au sărit în picioare şi s-au năpustit afară.

Dooley s-a împiedicat de prag şi era cât pe ce să cadă. Când şi-a recăpătat echilibrul, s-a întors spre Harrison:

— Nu vii? Ai putea s-o zăreşti pe domnişoara Mary a noastră. Merită, să ştii.

Pentru că lui Dooley i s-ar fi părut ciudat dacă nu s-ar fi arătat deloc interesant, Harrison se ridică de la masă şi-l urmă pe bătrân.

Vânătoarea lui se putea sfârşi în numai câteva minute. Harrison se simţi cuprins de o vâltoare de emoţii.

Îi promisese lui lord Elliott că aventura aceasta era ultima încercare de a elucida misterul.

Iar dacă se dovedea că Elliott avusese dreptate, toată această lungă călătorie se dovedea a fi doar o vânătoare de fantome.

Oftă. Faptele, aşa cum fuseseră prezentate de Elliott, nu puteau fi contestate. Mary Rose Clayborne nu avea cum să fie fiica lui. Victoria fusese copil unic. Mary Rose avea patru fraţi mai mari.

Însă când îşi verificase informaţiile la un avocat din St. Louis, acesta făcuse câteva comentarii care îl intrigaseră pe Harrison.

Mary Rose adoptase o atitudine defensivă, când îi fuseseră puse întrebări, şi refuzase să spună cum se numeau fraţii ei.

Cu toate că fusese foarte politicoasă, avocatului i se păruse că era speriată. Nici măcar directoarea n-o putuse convinge să vorbească.

Dar directoarea se arătase foarte cooperantă. Îi povestise avocatului că Mary Rose venise însoţită de doi dintre fraţii ei, la fiecare început de trimestru.

Nu-i cunoscuse personal, îi văzuse numai, de la distanţă, şi deci nu-i putea descrie.

Îi mai spusese că Mary Rose era o elevă model, că avusese nişte probleme de adaptare, la început, dar le depăşise.

Şi nu putuseră să mai scoată altceva de la ea.

Harrison clătină din cap. Probabil că avea să se dovedească faptul că Elliott avusese dreptate.

Era doar un alt caz în care două femei semănau uimitor de mult.

Elliott îl sfătuise pe Harrison să renunţe, să accepte evidenţa: Victoria murise la scurt timp după ce fusese răpită.

Harrison era înclinat să-i dea dreptate, dar, ori de câte ori îl privea pe cel care-l ocrotise mulţi ani pe tatăl lui, se simţea îndreptăţit să mai încerce o dată.

Harrison se considera un tip realist. Cu toate acestea, însă, instinctul îl mânase în Montana, să descopere adevărul.

Discutase cu doamna Anna Middleshaw, cea care credea că o văzuse pe fiica lui Elliott. După ce-l ascultase şi pe avocatul care discutase cu ea, se hotărâse să pornească prin sălbăticie în căutarea ei.

Doamna Middleshaw nu era genul de femeie care să se lase uşor impresionată. Credea cu convingere că o văzuse cu adevărat pe lady Victoria.

Nimeni, spunea ea, nu putea să semene într-atât fără să fie rude. Harrison ar fi vrut să creadă că era adevărat.

Se înarmă cu curaj şi ieşi afară.

O strălucire de metal îi atrase atenţia. Se întoarse şi văzu ţeava unui pistol, la vreo douăzeci de metri distanţă.

Cel care ţinea în mână această armă, oricine ar fi fost el, o aţintise spre grupul din faţa magazinului.

Harrison îi recunoscu pe Henry, pe Ghost şi pe Dooley, dar mai erau alţi trei, pe care nu-i mai văzuse, pe aleea din faţa magazinului.

Un bărbat cu părul galben stătea lângă Henry, dar în clipa în care se dădu un pas înapoi, ţeava pistolului său străluci, la rândul ei.

Se mişcă din nou, când Dooley îl îmbrânci fără să

vrea, şi pistolul i se zări iar.

Harrison se hotărî să intervină, dacă ar fi fost nevoie.

Grupul intră în magazin. Harrison îşi scoase haina, o atârnă de gard şi-i urmă înăuntru.

A fost întâmpinat de o aromă de piele şi de condimente. Magazinul era mare, de dimensiunile unuia dintre grajdurile lui Elliott, şi era construit din diferite tipuri de lemn, dar mai ales din pin, ca majoritatea caselor din oraş.

Harrison nu mai văzuse niciodată o asemenea varietate de mărfuri, într-o asemenea harababură.

Obsesia lui pentru disciplină şi ordine îl făcu să pălească, văzând tot acel haos.

Baloţi cu materiale divers colorate stăteau claie peste grămadă, într-un colţ, chiar lângă trei butoaie cu murături. Îl văzu pe unul dintre bărbaţi luând un castravete murat din butoi, şi ştergându-se apoi pe o bucată de dantelă. Materialul alunecă şi căzu, barându-i calea bărbatului, dar acesta călcă pe el şi-şi văzu de drum.

Harrison şi-ar fi ieşit cu siguranţă din minţi dac-ar fi trebuit să lucreze acolo.

Oftă, îşi alungă din minte acest gând şi se apropie de uşă, încercând să-l zărească pe bărbatul cu părul galben.

Dar unde naiba dispăruse? Harrison era cel puţin cu un cap mai înalt decât ceilalţi, dar cu toate acestea nu-l văzu. Doar nu se evaporase!

Dooley îi făcu semn cu mâna, din aripa stângă a magazinului. Stătea la tejghea, şi-i şoptea ceva unei tinere drăguţe, cu părul negru.

Era probabil fata proprietarului, Catherine Morrison. Dooley îi făcu semn să se apropie, dar Harrison clătină din cap şi rămase nemişcat.

Nu voia să-i rateze mişcările lui Păr Galben. Nici măcar nu-i păsa dacă Dooley îl credea vreun ticălos.

Câteva minute mai târziu, îl auzi pe Dooley rostind

cuvântul „timid”.

De vreme ce se uita spre el, Harrison bănui că despre el era vorba. Cuvântul era de-a dreptul ridicol.

Domnişoara Morrison îi atrase însă atenţia.

Se aplecă peste tejghea şi-i aruncă un zâmbet provocator care parcă-i spunea: „Vino să facem cunoştinţă”. El nu zâmbi în semn de răspuns.

Nu avea dispoziţia necesară. Pentru el, ameninţarea pe care-o reprezenta Păr Galben era mai importantă.

De obicei, nu se amesteca în treburile altora, dar credea cu fervoare în *fair play.* Să iei prin surprindere un om i se părea un gest laş, pe care el nu-l putea tolera.

Îşi pierduse răbdarea.

Se hotărî să pornească în căutarea acelui bărbat, dar tocmai atunci Păr Galben apăru într-un colţ, cărând pe unul din umeri un sac cu făină, din câte-şi dădu el seama, în acelaşi moment, o tânără trecu pe lângă Păr Galben, îndreptându-se spre Harrison.

Dumnezeule, era chiar lady Victoria!

Tânăra aceea deosebit de frumoasă trebuia să fie fiica demult pierdută a lui Elliott.

Era imaginea în oglindă a răposatei sale soţii. Uimirea îl paralizase parcă pe Harrison. Inima începu să-i bată cu putere, când îi remarcă pometii înalţi şi ochii albaştri, strălucitori.

Nu-i venea să creadă.

Femeia aceasta era parcă coborâtă din tabloul înfăţişând-o pe lady Agatha, tablou care stătea la loc de cinste în casa lui Elliott, deasupra şemineului din bibliotecă. Hainele erau altele, da, bineînţeles, dar în rest totul era identic, ca şi cei câţiva pistrui de pe nas.

Lui Harrison nu-i mai păsă deodată de câţi fraţi avea ea. Totul era exact aşa cum spusese doamna Middleshaw.

Mary Rose Clayborne. Cu cât se apropia mai mult de el, cu atât diferenţele mai subtile se distingeau mai uşor.

Ochii ei erau ceva mai deschişi la culoare decât cei din portretul de tinereţe al mamei ei.

Aerul exotic al feţei ei era acelaşi cu cel al mamei sale, chiar şi oasele erau la fel de fine.

Cu toate acestea, însă, cu cât se apropia mai mult, el devenea tot mai nesigur. La naiba, chiar semăna puţin cu Păr Galben. Aveau aceeaşi culoare de păr. Ba nu, nu chiar aceeaşi.

Al ei avea şuviţe de culoarea mierii. Doamne, era atât de frumoasă! Dar putea la fel de bine să fie sora lui Păr Galben. Şi atunci cum de semăna atât de mult cu soţia lui Elliott?

Era doar un copil când o văzuse ultima oară pe lady Agatha, şi nu şi-o mai amintea în detaliu.

Când ea şi soţul ei plecaseră în America, să asiste la inaugurarea fabricii lor de lângă New York, el n-avea decât zece ani.

Îşi amintea detalii prosteşti, cum ar fi felul minunat în care mirosea, a flori după ploaie, felul în care-i zâmbea, cu dragoste şi blândeţe reflectate în ochi.

Îşi amintea căldura îmbrăţişării ei, dar aceste amintiri explicabile pentru un băieţel care-şi pierduse mama nu aveau să-i fie de prea mare ajutor acum.

N-o mai revăzuse niciodată pe lady Agatha. Când se întorsese la Londra, ea rămăsese închisă în dormitor zi şi noapte, învăluită în negru, plângând dispariţia fiicei ei de numai patru luni.

Oare femeia care se îndrepta acum spre el era chiar lady Victoria? Chiar că nu ştia.

Se străduia să găsească o cale de a afla adevărul. Atunci îşi aminti ceea ce-i spuseseră Dooley şi ceilalţi despre Mary Rose Clayborne. Nu aflase deja că Mary Rose îşi înnebunise de-a dreptul fraţii, aducându-i acasă pe toţi neisprăviţii?

Harrison avea deja un nou plan.

N-avea să mai fie acel ticălos fără inimă. Aflase deja ceea ce-i trebuia şi fusese acceptat de bărbaţii din *saloon.*

Dar această acoperire n-avea să-i fie de niciun ajutor în faţa lui Mary Rose Clayborne.

Ei îi plăcea să aibă grijă de cei neajutoraţi, aşa că se hotărî să se transforme într-unul.

Avea să facă pe băiatul naiv, sosit de la oraş.

Mary Rose remarcă aproape imediat prezenţa unui străin. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept şi se sprijinea de pervazul ferestrei.

Din cauza staturii sale de uriaş, a părului negru şi a ochilor verzi, adânci, era imposibil să nu-l observi.

Era frumos, într-un anume sens al cuvântului, îşi zise ea, dar aspectul fizic nu era foarte important, din punctul ei de vedere. Dar i se părea foarte nefericit.

De parc-ar fi văzut o fantomă. Zâmbi, pentru că i se părea o idee nebunească.

Numai Ghost mai vedea fantome şi asta numai după ce bea prea mult din licoarea pe care şi-o făcea singur, acasă.

Îşi dorea însă ca el să nu fi arătat atât de nefericit. Se hotărî să-l abordeze ea. Poate-l putea ajuta cu ceva.

Respinse aproape imediat ideea, văzând că avea pistoale la şold.

Putea fi la fel de bine un alt pistolar, care voia numai să-l provoace pe fratele ei. Iar dacă asta urmărea, ea una n-avea să-l ajute în niciun fel. Era chiar în stare să-l împuşte cu mâna ei.

Ştia prea bine că se pripea trăgând o astfel de concluzie.

Se hotărî că mai înţelept era să-l ignore. Ajunse la uşă şi se pregăti să i-o deschidă fratelui ei, care venea în urmă, cu un sac pe umeri.

Harrison îi blocă drumul, cu o mişcare rapidă, şi o aşteptă să ridice privirea spre el.

— Eu n-aş ieşi încă, domniţă.

— Nu?

— Nu, zise el, clătinând din cap.

— Şi de ce oare?

Dumnezeule, cât de frumoasă era! se gândi Harrison, îi inhală parfumul, care-i amintea de mama lui.

Deşi îşi dădea seama că se purta ca un şcolar, nu se putu înfrâna. Îi zâmbi.

O voce îl readuse însă la realitate:

— Deschide uşa, Mary Rose, porunci Păr Galben, uitându-se stăruitor la Harrison.

— Domnul acesta nu vrea să ne dea drumul, încă. Se întoarse spre fratele ei şi ridică din umeri. Nu ştiu de ce.

Cole îi aruncă lui Harrison o privire de gheaţă.

— Uite ce e, domnule, există multe feluri în care să poţi face cunoştinţă cu sora mea. Dacă asta vrei, aşteaptă să pun sacul ăsta jos. Atunci, poate că o să-ţi dau voie să stai de vorbă cu ea.

Mary Rose nu putea însă să-l lase pe străin să-şi facă iluzii deşarte.

— Oricum, n-o să te lase să-mi vorbeşti, îi explică ea. Fratele meu nu-mi dă voie să stau de vorbă cu străinii. Mă numesc Mary Rose Clayborne. Tu cum te numeşti?

— Harrison Stanford MacDonald.

— Încântată de cunoştinţă, domnule MacDonald. Acum pot să ies?

— Aş vrea să-i vorbesc fratelui tău, mai întâi.

Ea se dădu în lături un pas, postându-se chiar în faţa fratelui ei.

— Eşti pistolar?

Întrebarea semăna foarte mult cu o acuzaţie. Nu-i lăsă timp să răspundă; se părea că ajunsese deja la concluzia că acesta era adevărul.

Se încruntă, clătinând din cap.

— Renunţă. N-o să-l poţi atrage pe fratele meu într-o

luptă. Nu-l interesează aşa ceva, îţi sugerez să părăseşti Blue Belle, domnule. Nu eşti binevenit aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose! Pot să vorbesc şi singur. Eşti pistolar, domnule?

Harrison clătină din cap, uimit de întorsătura pe care o luase discuţia.

— Nu. Se întoarse spre Mary Rose, care-l întrebă:

— De unde vii, domnule MacDonald?

— Din Scoţia.

— De ce-ai venit în Blue Belle?

— Caut un loc în care să mă stabilesc.

— Deci n-ai venit să-l provoci pe fratele meu?

Nu se mai încruntă la el, dar vocea îi era încă încordată de suspiciune. Nu era pe deplin convinsă.

Se hotărî să-i răspundă printr-o întrebare.

— De ce-aş vrea asta? Nici nu-l cunosc.

Ea oftă uşurată.

— Bine, şopti. Îşi dădu o şuviţă spre spate, într-un gest extrem de feminin, şi-i zâmbi dulce.

— N-am crezut chiar că ai fi pistolar, dar nu puteam fi absolut sigură. Când mă gândesc…

Cole n-o lăsă să-şi sfârşească propoziţia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose! Deschide uşa!

— Dar nu ţi-am făcut cunoştinţă cu domnul MacDonald, protestă ea.

— Nici n-am nevoie, bombăni Cole. Ne aşteaptă Douglas, la căruţă. Haide, deschide uşa.

Mary Rose nu păru prea afectată de tonul morocănos al fratelui ei.

Continuă să-i zâmbească lui Harrison şi să se poarte ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume.

— Fratele meu se numeşte Cole Clayborne. Mai are un nume, dar e foarte sensibil în privinţa lui şi m-ar omorî dacă ţi l-aş spune. Cole, ţi-l prezint pe domnul Harrison…

— Mary Rose, jur pe Dumnezeu că-i dau drumul sacului ăstuia direct în creştetul tău.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Să ştii că fratele meu e chiar drăguţ, dar îţi dai seama de asta abia atunci când ajungi să-l cunoşti mai bine.

Harrison nu era însă prea convins.

Cole nu arăta deloc ca un bărbat care ştia să fie şi amabil.

Un lucru era însă sigur. Că n-avea de gând să mai aştepte prea mult.

Harrison se hotărî să-i spună imediat despre ambuscada care-l aştepta, înainte ca bărbatul acesta nerăbdător să iasă pe uşă, ca o furtună.

— Cineva te aşteaptă cu pistolul aţintit, spuse el în şoaptă, ca să nu fie auzit de ceilalţi. Stă de partea cealaltă a drumului. M-am gândit că ţi-ar prinde bine să ştii asta.

Cole îşi schimbă brusc starea de spirit.

— L-ai văzut bine pe tip?

Harrison clătină din cap.

— M-am gândit să-l dezarmez, dar adevărul este că de-abia mi-am cumpărat un pistol şi nu l-am folosit niciodată. Aşa că probabil aş fi sfârşit prin a răni pe cineva.

— Mai mult ca sigur, zise Cole, exasperat.

— Îmi pare rău că nu ţi-am fost de mai mare ajutor. Dar acum, că ai aflat cât de bine…

Îşi lăsă fraza neterminată. Voia să-i lase pe Mary Rose şi pe fratele ei să tragă concluziile.

N-a trebuit să aştepte prea mult. Mary Rose îl întrebă uimită:

— Ai pistol, dar nu l-ai folosit niciodată?

— Da, doamnă.

Ştia că era o minciună necesară pentru a-i câştiga încrederea, ca să poată afla ceea ce-l interesa.

— Ţi-ai ieşit din minţi? îl întrebă ea.

— De ce?

— Dumnezeule, umbli înarmat prin oraş! Cu statura ta, ai putea da imediat de vreun necaz. Ai putea fi ucis cât ai clipi. Asta vrei, domnule MacDonald?

Îşi pusese mâinile în şolduri şi-l privea cam neîncrezătoare, amintindu-i de una din profesoarele lui de altădată. Deşi nu-şi amintea ca vreuna din ele să fi fost atât de tânără şi de frumoasă.

Era îngrijorată din cauza lui. Era ciudat, poate, dar îi făcea plăcere să vadă că i se dădea atenţie. Poate că ideea lui de a face pe neajutoratul nu era chiar atât de rea.

Harrison încercă să pară preocupat.

— Nu, doamnă, nu vreau să fiu omorât. Vreau numai să învăţ cum să folosesc pistolul. Şi nu pot s-o fac dacă-l ţin tot timpul în toc.

Cole oftă zgomotos.

Harrison se întoarse imediat spre el.

— Vrei să duc eu sacul afară? Ţi l-aş putea pune în căruţă şi m-aş duce după şerif.

— N-avem şerif aici, în Belle Blue, îi explică Mary Rose.

Harrison n-a mai trebuit să se prefacă surprins, de data asta.

— Atunci cine menţine ordinea pe-aici?

— Nimeni, îi răspunse ea. De-asta oraşul nostru este atât de periculos pentru unul ca tine. Ai fost crescut în oraş, nu-i aşa, domnule?

— Da, aşa e. Te rog, spune-mi Harrison. „Domnule” mi se pare cam prea formal, în locurile astea.

— Bine, încuviinţă ea. O să-ţi spun Harrison. Te rog, scoate-ţi centura. Nu e deloc sănătos s-o porţi. Pun pariu că ţi-a spus cineva că pe-aici aşa se obişnuieşte. Sau ai citit undeva.

— Am citit că ăsta este echipamentul necesar.

— Oh, Doamne, oftă ea.

Dar Cole aşteptase îndeajuns.

Propti sacul lângă perete şi îşi scuturǎ umerii, ca să scape de amorţeală.

Harrison şi Mary Rose se feriră din calea lui, când îl văzură îndreptându-se spre uşă.

Cole nu părea prea îngrijorat şi crăpă uşor uşa.

Douglas stătea lângă căruţă, sprijinit de un stâlp. Ţinea ochii închişi. Cole fluieră, ca să-i atragă atenţia.

Harrison o privea pe Mary Rose.

Purtarea ei îl uimi.

Văzându-l pe fratele ei că ducea mâna la pistol, îşi acoperi urechile cu mâinile şi îşi ridică privirea spre tavan, resemnată.

— Douglas, aruncă-te la pământ!

În aceeaşi clipă, Cole ţinti şi trase rapid trei focuri. Ferestrele tremurară, din cauza zgomotului.

Iute ca fulgerul, îşi puse pistolul la loc, în toc.

— Cred că-i gata.

Ridică apoi sacul şi ieşi din magazin. Ceea ce-l uimi pe Harrison cel mai mult a fost că niciunul dintre cei prezenţi n-a manifestat niciun fel de curiozitate.

Oare astfel de lucruri se petreceau zi de zi? Harrison începu să creadă că acesta era adevărul.

— Cole, ai uitat să-i mulţumeşti lui Harrison, îi strigă Mary Rose.

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit, îi zise Cole, privindu-l peste umăr.

Mary Rose ştia prea bine că el accepta cu greu să mulţumească vreodată cuiva, aşa că nu-i luă în seamă tonul prea puţin îndatoritor.

— Cine-a fost, Cole? îl întrebă ea.

— N-ai pentru ce, îi strigă Harrison, în acelaşi timp.

Cole puse sacul în căruţă, apoi se întoarse să-i răspundă surorii lui.

— Cred c-a fost Webster. Ticălosul de… se opri brusc.

N-am vrut să mă înfrunt cu el, săptămâna trecută. Cred c-ar fi trebuit să-l omor atunci. Pentru că sunt sigur că va încerca din nou. L-am atins, însă, aşa că va trebui să se refacă, mai întâi. Eşti gata de plecare, Mary Rose?

— Imediat.

Se întoarse spre Harrison.

— A fost un gest foarte frumos. Fratele meu nu prea ştie să-şi arate recunoştinţa. Nu-i place să datoreze nimic, nimănui.

— Fratele tău nu-mi datorează deloc recunoştinţă. Oricine-ar fi făcut ca mine.

— Aş vrea să fie adevărat, îi răspunse ea. Poate că în Scoţia vecinii se ajută între ei, dar aici, în Belle Blue, lucrurile stau cu totul altfel.

El dădu din cap, arătându-i că lua faptele ca atare şi continuă s-o privească atent, căutând febril un alt subiect de discuţie. Simţea că ea îi scăpa printre degete, dar nu-i venea nimic în minte, ca s-o mai reţină pentru câteva minute.

Ce ironie a sorţii! Pentru numele lui Dumnezeu, doar era avocat, un om care-şi petrecea zilele vorbind, iar acum rămăsese fără grai.

Doamne, ce ochi frumoşi avea!

În clipa în care acest gând îi trecu prin minte, îşi dădu seama că era pierdut.

Se simţi dezgustat de el însuşi. Doar n-avea să accepte ca o atracţie de ordin fizic să-i stea în cale!

Dar Mary Rose ajunsese la concluzia că zăbovise destul. Nu voia să se ducă acasă, încă; să fi fost oare din cauza străinului cu inimă mare?

— Mă întrebam…

— Da? se grăbi el, ca un băieţandru.

— De ce vrei să înveţi să mânuieşti pistolul?

La naiba, iar era nevoit să o mintă. Îi venea din ce în ce mai greu.

Poate dacă nu s-ar mai fi uitat la el, atât de încrezătoare şi de inocentă, i-ar fi venit mai uşor.

Dar adevărul n-avea să-i fie de folos acum; dacă recunoştea că era un bun ţintaş, ea avea să se îndepărteze cât ai clipi, fără să se uite înapoi.

— Haide, spune-mi de ce, îi zise ea din nou.

— Mă gândisem să mă fac fermier, îi răspunse el. Cred că o armă mi-ar fi de folos.

— Ferma noastră e în afara oraşului. Se numeşte Rosehill. Ai auzit cumva de ea?

Era o întrebare prostească şi-i păru rău că o pusese. Bineînţeles că nu auzise.

De-abia ajunsese în oraş. Dar îi plăcea să-l audă vorbind. Accentul lui neobişnuit i se părea de-a dreptul muzical.

— Nu, n-am auzit de ferma voastră, îi răspunse el.

Continuară să se privească. Într-un târziu, Mary Rose se întoarse să plece.

Ajunsese deja la uşă, când se opri. Douglas şi Cole o priveau, sprijiniţi de căruţă.

Stăteau cu braţele încrucişate la piept, având întipărite pe feţe expresii resemnate.

Erau obişnuiţi cu stilul lui Mary Rose de a trage de timp.

Ea le zâmbi înainte de a se întoarce iar spre Harrison. Constată bucuroasă că el o urmase afară. Se uita la Douglas, întrebându-se, probabil, cine era.

Trebuia să nu uite să le facă cunoştinţă, odată ce avea să-şi ducă planul la îndeplinire.

Trebuia să facă neapărat ceva, să-l ajute. Străinul părea atât de singur şi de pierdut!

— Nu te pot lăsă aici.

— Nu poţi? o întrebă el.

Mary Rose se uită peste umăr, şi-şi văzu fraţii privind-o dezaprobator.

Le zâmbi, anunţându-i astfel că-i făcea mare plăcere să stea de vorbă cu străinul, apoi îl luă de braţ, îndemnându-l să se îndepărteze de uşă.

Voia să interpună spaţiu între ei doi, şi fraţii ei. Trebuia să discute cu el în particular, pentru că ştia că fraţii ei aveau să intervină imediat, dac-o auzeau.

— Nu, cu siguranţă nu te pot lăsa aici. Ai să dai imediat de vreun bucluc.

— De ce spui asta?

— De ce? repetă ea.

Era de ajuns să-l vadă cât de neajutorat arăta. Dumnezeule, omul acesta nici nu-şi dădea seama că era în pericol. Era de datoria ei săi explice despre ce era vorba.

— Ai recunoscut deschis că nu ştii să te aperi. Sunt sigură că oamenii din magazin te-au auzit. De îndată ce ticăloşii din oraşul ăsta vor prinde de veste că eşti vulnerabil, vor veni după tine. Nu mai eşti în siguranţă aici.

— Vrei să spui că nu-mi pot apăra singur pielea? Că nu sunt bun de nimic?

Se hotărî să fie absolut sinceră cu el, chiar dacă astfel îi rănea orgoliul.

— Nu eşti!

El trebui să-şi repete în gând că lucrurile mergeau în direcţia pe care-o dorea.

Dooley şi Henry avuseseră dreptate în ceea ce o privea. Îi plăcea să aibă grijă de cei slabi şi vulnerabili.

Cu toate astea, însă, era nevoit să uite de mândrie. La naiba! O femeie era de părere că era neajutorat. Jignitor!

Se hotărî să protesteze slab.

— Nu-mi amintesc să fi spus că nu-mi pot purta singur de grijă.

Ea se prefăcu că nu-l auzise.

— Mă tem că va trebui neapărat să vii cu mine, acasă.

Harrison se strădui să nu zâmbească.

— Nu cred că e o idee prea bună. O să învăţ cât ai

clipi să folosesc pistolul. Am dat o mulţime de bani pe el. Sunt sigur că e foarte precis.

Ea păru exasperată.

— Pistoalele nu sunt „precise”. Cel care îl foloseşte trebuie să ştie să ochească. Înţelege, e cea mai bună soluţie. Eşti o ţintă foarte uşoară. Sunt sigură că fraţii mei te vor învăţa bucuroşi tot ce trebuie să ştii. La urma urmei, i-ai salvat viaţa lui Cole. O să te înveţe să mânuieşti pistolul, ca să te poţi apăra singur.

Înainte de a vorbi, Harrison inspiră adânc. Ştia că aroganţa îi putea zădărnici planul, dar nu se putea înfrâna să nu protesteze. Putea s-o facă pe vulnerabilul, dar toate aveau o limită. Dumnezeule, trebuia să existe şi o cale mai uşoară!

— Ştiu să-mi port şi singur de grijă. Nu ştiu de unde-ai ajuns tu la concluzia că n-aş putea. M-am bătut, şi nu o dată, şi…

Dar ea nu voia să-l asculte. Clătină din cap, cu milă, şi spuse:

— E foarte periculos să fii convins că te descurci, când de fapt nu-i aşa. Te-ai mai înfruntat până acum, cu vreun pistolar?

El a fost nevoit să recunoască faptul că nu se confruntase cu o astfel de situaţie.

— Ei, vezi?

— De ce? Toţi cei care locuiesc aici au făcut-o? Părea neîncrezător, dar nu se putea abţine.

— Nu, bineînţeles că nu, îi răspunse ea.

— Atunci de ce mă întrebi tocmai pe mine?

Ea îl privi exasperată.

— Cred c-ai observat că majoritatea celor din magazin nu purtau armă. Dacă ai pistol, înseamnă că poţi dovedi oricând că ştii s-o foloseşti. Mă bucur să aflu că nu ai fost implicat în nicio înfruntare şi sper să nu trebuiască să omori pe nimeni, niciodată. Poţi omorî şerpi, de exemplu, dar nu

oameni. Din nefericire, unii dintre cei care locuiesc în oraş nu ştiu să facă diferenţa.

— Am observat că fratele tău are pistol.

— Asta e altceva, insistă ea. Cole trebuie să poarte armă, tu nu. Pistolarii care vor să-şi facă un renume îl provoacă mereu, pentru că cred că sunt mai rapizi decât el. Din cauza aroganţei lor, sunt ucişi, de cele mai multe ori, deşi nu întotdeauna de mâna fratelui meu. N-a mai ucis pe nimeni, de ani. Nu e ceea ce se cheamă un pistolar, adăugă ea, părând să-i ceară încuviinţarea.

— Înţeleg.

— Trebuie să se apere, de aceea poartă pistol.

— Înţeleg.

— S-a luptat ca noi să fim mereu în siguranţă. Nu e vina lui că e atât de rapid. Va trebui să înveţi şi tu să te aperi, dacă vrei să te stabileşti aici. Iar dacă vrei într-adevăr să-ţi cumperi o fermă, Rosehill este locul unde poţi învăţa de toate. Ai avea nişte profesori minunaţi. Adam te-ar putea plăti pentru ajutorul dat.

— Adam?

— Fratele meu mai mare, îi explică ea. Am patru fraţi: Travis, Cole, Douglas şi Adam. Eu sunt cea mai mică.

De vreme ce era atât de sinceră cu el, se hotărî să-i pună cât mai multe întrebări.

— Părinţii voştri mai trăiesc?

— Numai mama, îi răspunse ea. Locuieşte acum în Sud, dar ni se va alătura curând. Ar trebui să-ţi aduci lucrurile. Te conduc, dacă vrei.

— Nu crezi c-ar trebui să-i întrebi mai întâi pe fraţii tăi?

Ştia, din experienţe trecute, că nu era o idee tocmai bună.

— Nu. Or să se dea ei pe brazdă, curând. Poţi să-mi spui Mary Rose, sau Mary, ca şi ceilalţi din oraş. Ai căruţă, sau cal, sau ai venit cu diligenţa?

— Am un cal.

— Mergem, deci?

Încheiase discuţia referitoare la acel subiect. Le zâmbi fraţilor ei, când trecu pe lângă ei, şi se îndreptă spre grajduri.

Probabil că lui Harrison i-au trebuit un minut-două ca să se dezmeticească, căci n-a ajuns-o din urmă decât pe la mijlocul distanţei.

— Domnul acela, care stă lângă Cole, este fratele meu Douglas, zise ea. Cred c-ar fi mai bine să mai aşteptăm puţin, înainte de a vă face cunoştinţă. Cred că starea lui sufletească e pe cale de a se mai îmbunătăţi.

— Într-adevăr, pare iritat, remarcă Harrison.

Îl privise cu multă atenţie, atunci când trecuse pe lângă el. Pe când mergea lângă ea, cu mâinile la spate, o întrebă:

— Douglas e fratele vostru vitreg?

— Nu… De ce mă-ntrebi?

— Pentru că nu seamănă cu tine sau cu Cole. N-aş fi ghicit niciodată că sunteţi rude. Îmi aminteşte de un prieten de-al meu, Nicholas, care s-a născut în Italia.

— Nu cred că Douglas e italian. Poate mai degrabă irlandez. Da, cred că irlandez e.

— Crezi?

Ea dădu din cap, dar nu mai spuse nimic.

Harrison era nedumerit.

— Tatăl vostru s-a recăsătorit cumva?

— Nu, însă Cole şi cu mine suntem singurii din familie care semănăm.

El aşteptă ca ea să continue, dar Mary Rose începu să-i pună ea întrebări:

— Ai fraţi?

— Nu.

— Surori?

— Nu, din păcate.

— E rău, concluzionă ea. Trebuie să fie tare plicticos să fii copil unic. Cu cine te-ai bătut când erai mic?

— Cu nimeni, râse el.

Nu era de mirare că bietul de el nu ştia să se apere. Acum toate căpătau sens. Nu avusese fraţi mai mari, care să-l înveţe tot ce trebuia să ştie.

Harrison întoarse capul să-l privească din nou pe Douglas.

Concluzia însă era aceeaşi. Nu-i venea să creadă că Douglas era înrudit în vreun fel cu Mary Rose. Nu semăna absolut deloc cu Cole.

Douglas era brunet, avea părul cârlionţat, ochi negri, bărbia pătrată şi pometi proeminenţi.

Trăsăturile lui Cole erau ceva mai aristocratice, deşi avea nasul mare. Harrison nu-şi dădea seama care din ei era mai mare.

Ciudat, dar păreau să fie de aceeaşi vârstă. Poate că diferenţa era de doar un an, se gândi el, şi poate că Douglas semăna cu vreunul din bunici.

Totul era posibil, o ştia, dar era foarte nerăbdător să afle dacă-şi pierdea sau nu timpul cu ei.

— Tu nu pari a fi irlandeză.

— Nu? îi zâmbi ea şi-şi continuă drumul.

Era foarte clar că n-avea de gând să continue discuţia.

— Mary Rose, unde te duci?

Douglas era cel care strigase. Ea se întoarse.

— La grajduri. Se răsuci brusc pe călcâie, şi-şi grăbi pasul, explicând pe măsură ce se îndepărta: Domnul MacDonald este invitatul nostru la cină.

Cei doi fraţi îşi priveau sora, care-şi vedea de drum. După vreun minut, Cole întinse mâna, cu palma în sus, spre fratele său.

Douglas băgă mâna în buzunar şi scoase un dolar de argint.

— Să nu pariezi niciodată împotriva unui lucru absolut

sigur, îl sfătui Cole.

Douglas îl privea stăruitor pe străin.

— Nu înţeleg, murmură el. Mie mi se pare că e destul de bine legat. E cu mai bine de un cap mai înalt decât Mary Rose. Şi e plin de muşchi, după cum vezi.

— Da, văd, îi răspunse Cole, râzând.

— Se mişcă la fel ca mine şi ca tine, iar privirii lui nu-i scapă nimic. Zău dacă înţeleg ce-a văzut la el. Mie mi se pare destul de normal.

Cole jubila, pentru că câştigase pariul. Pe Douglas îl irita însă purtarea lui.

— La naiba, poartă armă! Eu m-aş feri din calea lui, după lăsarea serii.

— Pistolul e nou.

— Şi ce?

— Nu l-a folosit niciodată.

— Şi atunci de ce poartă o centură din cele la modă?

Cole ridică din umeri.

— Cred că aşa a crezut că e mai bine. Nici ea nu are vreo zgârietură. Trebuie să fie tot nouă.

— Să fie prost, deci?

— Tot ce se poate.

Douglas clătină din cap.

— O caută cu lumânarea. E în pericol să fie ucis.

— De-aceea sora noastră îl aduce acasă.

Douglas îşi voia banii înapoi.

— Ai ştiut asta înainte să fi făcut pariul?

— Ai fi putut să întrebi, dar n-ai făcut-o.

Douglas trebui să se recunoască învins. Se uită din nou la străin, până când acesta dădu colţul grajdului.

— Dooley i-a spus lui Morrison că vine din Scoţia. Şi că e foarte citit.

— E băiat de oraş, deci?

— Aşa se pare, încuviinţă Cole. Nu ştie să tragă cu pistolul şi, probabil, nici să se bată. Ai văzut să fi avut vreo

cicatrice pe faţă?

— Nu, n-am văzut. Ar fi avut măcar câteva, dacă s-ar fi luptat cu cuţitele.

— Este tocmai ce-ţi spuneam, zise Cole. Am vorbit şi eu puţin cu el. Pare educat, dar şi lipsit de simţul realităţii. Mi-a spus că i-a fost teamă să-l împuşte pe Webster. Mi-a mai spus că-i era frică să nu rănească pe cineva.

Douglas izbucni în râs. Cole îl aşteptă să se liniştească, apoi spuse:

— Dacă ar fi ştiut cât de cât pe ce lume trăieşte, n-ar fi purtat pistol.

— E o ruşine, zise Douglas. Cineva de statura lui ar trebui să fie în stare să se bată. Ar putea fi de-a dreptul ameninţător, dac-ar şti cum.

— Da, mare ruşine, încuviinţă Cole.

— Cum zicea Mary Rose că-l cheamă?

— MacDonald, îi răspunse Cole. MacDonald ruşinosul, adăugă el, zâmbind larg.

11 februarie 1861

Dragă Mama Rose,

Am avut ceva necazuri la St. Louis. O duceam pe Mary Rose la şold, când s-a apropiat de noi un om care căuta pricină. Fetiţa are acum părul numai bucle şi e tare prietenoasă cu oricine. Ei bine, a început să-i zâmbească bărbatului, arătându-i toţi cei patru dinţişori, când el a început să se întrebe cu glas tare cum se face că nu seamănă deloc cu mine. Tot încerca s-o ia de lângă mine, noroc c-a apărut Cole, care arată de parc-ar fi fratele bun al lui Mary Rose. Au aceiaşi ochi albaştri şi părul la fel de blond. Oricum, a luat copilul în braţe şi i-a spus omului să-şi vadă de treaba lui.

Dar întâmplarea ne-a pus pe gânduri şi ne gândim să

mergem undeva unde fiecare să-şi vadă de treabă.

Adam s-a gândit la preerie, aşa că acum împachetăm. Plecăm mâine. Păcat că nu ne poţi răspunde imediat, dar de îndată ce ne stabilim undeva, o să-ţi trimitem adresa.

Adam mă învaţă acum gramatica şi zice să-ţi spun că trebuie să ne luăm o căruţă ca lumea. Mary Rose se târăşte peste tot, şi se murdăreşte pe mâini şi pe genunchi. Când nu ne uităm la ea, încearcă să mănânce pământ. Niciunul din noi nu-şi dă seama de ce face asta. Cred totuşi că e fericită. Facem cu rândul când o adormim, la prânz. Noaptea, doarme cu câte unul din noi în pat şi, ca să fiu sincer, m-am cam săturat să mă trezesc ud tot, din cauză că face pipi pe ea. Udă tot, indiferent cum am îmbrăca-o. Cred, totuşi, că e ceva normal, nu-i aşa?

Ne dorim tare mult să te vedem, ca să ştim şi noi cum arată mama noastră.

Cu dragoste, fiul tău preferat,

Douglas

4

Pe Douglas l-a amuzat foarte tare porecla găsită de fratele lui pentru ultimul protejat al lui Mary Rose, dar starea lui de spirit s-a schimbat brusc atunci când a văzut armăsarul Ruşinosului şi i-a venit deodată să-l omoare.

Nu mai conta că MacDonald nu era în stare să se apere. Dacă el era răspunzător pentru starea jalnică a calului, atunci, pe Dumnezeu, merita să moară!

Cole se apropiase de grajduri, în căruţă, alături de fratele lui. Proprietarul, un bărbat masiv, roşcat, pe nume Simpson, le-a spus că Mary Rose şi străinul erau în spate, la ţarc.

Cole voia să înhame calul lui şi pe-al lui Mary Rose,

dar Simpson s-a oferit s-o facă el, aşa că Douglas şi Cole s-au dus şi ei acolo unde-şi ţinea MacDonald calul. Ţineau pistolul între ei, pe banchetă. Douglas trase de căpăstru şi întinse mâna după armă.

Cole era însă mai iute decât fratele lui. O luă şi o aruncă undeva în spate, în căruţă.

Ştia prea bine la ce se gândea fratele lui.

— Întâi află despre ce e vorba, îi şopti. Poţi să-l ucizi oricând, mai târziu.

Douglas încuviinţă cu o mişcare a capului şi coborî din căruţă. Se îndreptă cu paşi grăbiţi spre ţarc, acolo unde Mary Rose şi MacDonald urmăreau calul.

Când văzuse animalul pentru prima dată, ea rămăsese fără grai. Dar şi-a revenit repede.

Nici nu-şi imagina cum de reuşise să supravieţuiască, bietul de el.

— De când ai calul ăsta? întrebă ea, cu o voce în care se citea îngrijorarea.

— De aproape trei săptămâni.

— Mulţumescu-ţi Ţie Doamne, şopti ea. Voia să-i mai pună o întrebare, dar îl văzu pe Douglas apropiindu-se, şi se grăbi să se interpună între ei. Pe faţa fratelui ei se citea furie.

— Nu-l are decât de trei săptămâni, Douglas. Doar de trei săptămâni.

— De ce strigi? o întrebă Harrison, uimit.

— E foarte important ca Douglas să mă audă. N-aş vrea să te omoare.

Chiar dac-a fost surprins de francheţea ei, n-a lăsat-o să vadă acest lucru. Îşi îndreptă atenţia spre fratele ei. Văzându-l cât de congestionat era la faţă, înţelese. Douglas rămăsese privind fix la cal.

— Douglas se pricepe la animale, zise Mary Rose. Vin fermieri de la zeci de kilometri ca să-i ceară sfatul. Fratele meu are o slăbiciune pentru cai. Şi când l-a văzut pe-al

tău…

— I-a văzut cicatricile.

— Da. Foştii lui proprietari obişnuiau să-l biciuiască, nu-i aşa?

Douglas ajunsese lângă el şi acum stătea cu pumnii încleştaţi, studiind animalul şi ascultând conversaţia.

— Nu ştiu cine i-a făcut asta. Am întrebat, dar nu ştia nimeni. Acum, nici nu-i mai văd cicatricile. Ci numai pe el, pe MacHugh.

— MacHugh? Ce nume ciudat, zise ea, dar îşi dădu seama imediat că el s-ar fi putut simţi insultat. Adică, vreau să spun, ce nume frumos. Şi ciudat, dar şi frumos, se corectă ea, grăbită.

Nu voia să-i rănească sentimentele şi se străduia din răsputeri să n-o facă. El înţelese, şi-i zâmbi. Era minunată, şi deloc răsfăţată. Complet diferită de femeile pe care le cunoscuse, în trecut.

Se întrebă dacă-şi dădea seama cât era de drăguţă.

Căută înfrigurat un subiect de discuţie.

— L-am numit după un strămoş de-al meu. Seamănă, în anumite privinţe.

— Chiar aşa?

— Da, e al naibii de urât.

Cole fusese cel care vorbise. Harrison nici nu se întoarse, când îi răspunse:

— Dacă nu iei în seamă cicatricile, o să vezi că e un cal foarte bun.

— Ţi se pare un cal bun? îl întrebă Mary Rose în şoaptă.

— Da.

Ea lăsă să-i scape un oftat. I se muiase de tot inima. Harrison era un bărbat bun, cumsecade. Rar se întâmpla ca bărbaţii să privească şi dincolo de suprafaţă.

Cel puţin, asta era concluzia la care ajunsese după ce cunoscuse câţiva tineri aroganţi. Doar patru bărbaţi puteau

citi într-adevăr în inimile altora.

Fraţii ei, care erau buni şi cumsecade, chiar dacă nu voiau ca lumea să-şi dea seama de asta. Şi poate şi Harrison.

Doamne, spera să aibă dreptate. Oamenii buni erau tare rari aici, în Montana.

Majoritatea mureau de tineri. Nu însă şi acesta, îşi jură ea. Era hotărâtă să-l înveţe să supravieţuiască în sălbăticie. Nici nu era greu, odată ce te obişnuiai.

MacHugh se dădea în spectacol, să impresioneze asistenţa.

Dădea din copite, fornăia, ca şi cum ar fi mâncat jăratic. Harrison era obişnuit cu hachiţele lui.

Ştia că MacHugh încerca să-i intimideze şi, văzând privirea îngrijorată a lui Mary Rose, conchise că era chiar foarte impresionată.

Ea se apropie de fratele ei Douglas, căutând protecţie chiar fără să-şi dea seama.

Harrison se trezi dorindu-şi să se fi apropiat de el.

— Te lasă să-l călăreşti? întrebă ea.

Douglas se calmase îndeajuns ca să participe la discuţie:

— De ce să-l fi cumpărat, dacă nu-l poate călări, Mary Rose? Foloseşte-ţi mintea, pentru numele lui Dumnezeu!

— L-aş fi cumpărat oricum, chiar dacă nu l-aş fi putut călări, zise Harrison.

— Asta chiar că-i o prostie, interveni Cole.

Harrison n-o luă drept o jignire.

— Poate.

— Din cauza asemănărilor pe care le-ai observat? îl întrebă ea.

El dădu din cap.

— Spune-mi care sunt acestea.

— Calul e la fel de încăpăţânat ca şi strămoşul meu, zise Harrison. Şi avea o luminiţă în ochi. Şi răbdare, faţă de

cei care nu-l înţelegeau.

Ea oftă.

— Răbdare, şopti ea.

Harrison dădu din cap. Nu-şi imagina ce-l apucase. Ochii ei deveniseră visători. Se întrebă la ce se gândea.

Ea se gândi că, poate, se îndrăgostea. Oh, ce noţiune şcolărească şi copilărească.

Dar nu-i păsa. De vreme ce nu spunea nimănui la ce se gândea, totul era în regulă, nu-i aşa?

— M-am gândit c-aş putea învăţa câte ceva de la el, îi spuse Harrison lui Douglas. Nu sunt prea răbdător, de felul meu.

Ar fi putut fi un soţ minunat, hotărî Mary Rose.

Voia cu adevărat să fie răbdător.

— Are picioare puternice, zise Douglas. Se apropie de gard. E chiar foarte puternic. L-ai căutat la dinţi?

— Da.

— A suferit de vreo boală, din câte ştii?

— Nu.

— De unde l-ai cumpărat?

— De lângă Hammond, de la Finley. Ai auzit de el?

Mary Rose făcu ochii mari.

— De la Finley? Doamne Dumnezeule, el cumpără cai numai ca să-i vândă pentru carne. Cât ai dat pe el?

— Doisprezece dolari, răspunse Harrison.

— Ai fost jecmănit, MacDonald, îşi dădu părerea şi Cole.

Dar Douglas nu era de aceeaşi părere cu fratele lui.

— Poate c-a fost chiar o afacere.

— Chiar aşa a fost, insistă Harrison. Am avut noroc. Dacă ajungeam cu o oră mai târziu, MacHugh ar fi fost mort.

— De-aceea l-ai cumpărat, chiar dacă nu-l puteai călări, concluzionă Mary Rose, zâmbind. Se întoarse spre Cole. Nu-i aşa că-i drăguţ? şopti ea.

— E un prost, îi răspunse Cole, tot în şoaptă.

Harrison auzise schimbul de replici. Ridică din umeri şi se îndreptă spre poartă. MacHugh îl urmă. Acceptă să fie luat de hăţuri.

Rămase liniştit, până ce Douglas încercă să se apropie de el. Începu din nou să se agite.

— Stai unde eşti, îi strigă Harrison. Lasă-l să vină el la tine. Dacă nu te mişti, nu-ţi face niciun rău.

Douglas dădu din cap, semn că înţelesese, şi aşteptă să vadă ce avea de gând să facă armăsarul.

N-a trebuit însă să aştepte prea mult. Când Harrison lăsă să-i cadă din mână căpăstrul, calul se apropie în viteză de poarta ţarcului, unde era Douglas.

Mary Rose era sigură că avea de gând să-i omoare fratele. Ar fi vrut să ţipe, să-l avertizeze, şi se abţinu din răsputeri să n-o facă. Cole îşi căută pistolul, era absolut sigur că putea împuşca animalul într-o clipă. Pe Dumnezeu, avea să-l ochească chiar între ochi, înainte de a deveni o ameninţare reală.

— N-ai minte, Douglas? îi şopti Cole.

MacHugh se opri la numai câţiva paşi de Douglas. Pe Mary Rose o lăsau genunchii. Se apropie de Cole şi se sprijini de el, slăbită.

— Poţi să-l atingi acum, dacă vrei, îi strigă Harrison lui Douglas! Ţi-am spus eu că n-o să-ţi facă niciun rău. Îi place să facă pe nebunul. Te simţi bine, nu-i aşa?

Puse ultima întrebare pentru că observase cât de tare pălise Douglas. Fratele lui Mary Rose a trebuit să înghită în sec înainte de a răspunde:

— Ai uitat însă să mă previi c-o să mă sperie de moarte.

Întinse mâna să mângâie calul. Acesta se pregăti imediat să dea cu copitele. Douglas izbucni în râs, apoi încercă din nou.

— De-abia acum, de aproape, îmi dau seama cât de

zdravăn e. Dacă nu iei în seamă cicatricile, îţi dai seama că e un animal foarte sănătos. Adăugă pe un ton admirativ: Ştii să alegi.

Dar Harrison nu putea accepta o laudă pe nedrept.

— Nu eu am ales. El a făcut-o.

Nu mai continuă, iar Douglas nu-l întrebă. Părea să fi înţeles.

— Are mai bine de şaptesprezece palme înălţime, nu-i aşa? Şi e surprinzător de docil pentru un armăsar.

— La noi, în Scoţia, avem cai şi mai înalţi, replică Harrison.

— De-acolo vii?

Harrison dădu din cap.

— Am înţeles că tu eşti irlandez, spuse, sperând ca fratele lui Mary Rose să-i vorbească despre trecut.

Douglas păru surprins.

— Cine ţi-a spus?

— Sora ta.

El zâmbi.

— Bănuiesc că sunt… câteodată.

Ce naiba mai însemna şi asta? Harrison ar fi vrut să-l întrebe, dar alese, în mod înţelept, să închidă discuţia. Douglas părea cam îngrijorat, aşa că îşi concentră atenţia asupra calului.

— Nu-l lăsa pe MacHugh să te păcălească. E blând doar atunci când vrea el. Ştie însă să lovească mortal, atunci când se simte încolţit.

— Înseamnă că e exact ca majoritatea bărbaţilor, constată Douglas.

Îi spuse apoi lui Harrison că n-avea nimic împotrivă să vină la ei la masă. Pe cei doi îi lega ceva: dragostea lui Douglas pentru animale şi evidenta afecţiune a lui Harrison pentru MacHugh.

Cole aşteptase destul. N-avea să-l lase pe fratele lui să i-o ia înainte. Dacă Douglas se putuse apropia de animal,

atunci putea şi el.

Câteva minute mai târziu, după ce trecuse prin acelaşi supliciu ca şi fratele lui, Cole îşi recăpăta încet-încet culoarea în obraji.

Mary Rose a vrut atunci să încerce şi ea. Cei doi fraţi i-au ordonat însă să rămână pe loc.

— Lui MacHugh îi plac femeile.

Remarca lui Harrison n-a fost de natură să-i liniştească pe cei doi.

— Nu ne ascultă niciodată, murmură Cole.

Douglas se simţi dator să-i ia apărarea.

— Are şi ea minte, îi spuse lui Harrison.

— Văd prea bine.

Mary Rose trecu de poartă, străduindu-se să nu pară speriată. Ar fi vrut să închidă ochii, dar nu îndrăznea. Ar fi râs fraţii ei de ea. Şi, mai ales, ar fi murit de ruşine, pentru că era privită de Harrison.

Armăsarul o ignoră. Ea aşteptă câteva minute înainte de a mai face câţiva paşi.

MacHugh se apropie în sfârşit de ea. Ea îl mângâie, îl tratã ca pe-un copil, iar el îi răspunse cu blândeţe. Părea foarte dornic de afecţiunea ei.

— O să-ţi placă la Rosehill, îi şopti ea. S-ar putea chiar să vrei să rămâi la noi cu prietenul tău, Harrison, pentru mult timp.

Ştia că visa cu ochii deschişi la un lucru imposibil. Nu-l cunoştea pe acest bărbat decât de douăzeci sau treizeci de minute, şi nu se mai gândea decât la posibilă lui stabilire acolo. Cine ştie, poate că la venirea iernii avea să constate că era o zonă foarte aspră, şi avea să împacheteze şi să plece.

Dădu ocol calului să-l privească pe Harrison şi i se tăie respiraţia. Nu ştia ce se întâmpla cu ea.

Nu-i venea să creadă că bizara ei reacţie era cauzată numai de faptul că era un bărbat frumos. Într-adevăr, îl

găsea atrăgător, dar nu asta o făcea să-şi piardă suflul, ci faptul că era un bărbat atât de drăguţ.

Ajunsese cât ai clipi la această concluzie. Avea o inimă tare bună. MacHugh era dovada.

Nu se putea împiedica să nu se uite la el.

Oare dragostea te „lovea” chiar atât de repede? Fetele de la internat susţineau că da, dar ea nu crezuse niciodată în prostiile lor.

Însă acum nu mai era chiar atât de sigură. Fraţii ei îi spuseseră că se va mărita şi ea, cândva, şi adânc, în suflet, ştia că aveau dreptate.

Până astăzi, însă, nu i se păruse deloc posibil să fie legată de acelaşi bărbat, zi după zi, pentru tot restul vieţii.

Acum lucrurile începeau să se schimbe. Niciun bărbat n-o mai făcuse să-şi piardă răsuflarea.

Trebuia însă să vadă cum va fi când o va săruta. Era absolut necesar, după părerea ei.

Nu mai fusese sărutată decât de două ori. Şi, de fiecare dată, fusese o experienţă la fel de plăcută ca şi sărutatul unei meduze.

O senzaţie de repulsie.

Mary Rose se hotărâse: trebuia să afle cum săruta Harrison. Oftă din nou la acest gând. Era o neruşinată. Dar nu-i păsa.

Îl mai mângâie puţin pe MacHugh, apoi se întoarse şi ieşi din ţarc. Armăsarul o urmă, ascultător.

Ambii fraţi o urmăriseră privindu-l lung pe Harrison. Şi el observase acest lucru şi încerca să înţeleagă ce se întâmpla cu ea.

O auziră cântând.

— Ce naiba a apucat-o? îşi întrebă Cole fratele.

— Visează cu ochii deschişi, îşi dădu părerea Douglas.

Harrison nu scoase un cuvânt. Continuă să stea în mijlocul ţarcului şi s-o privească pe Mary Rose. Se comporta cam ciudat. Când îl privea avea o expresie uşor amuzată.

La ce se gândea oare? Îl deranja al naibii că nu reuşea să-şi dea seama.

Era tare imprevizibilă. Lui Harrison nu-i plăcea asta, la nimeni.

În munca lui, era esenţial să ştii ce gândeau ceilalţi. Nu citea gândurile, e-adevărat, dar era un bun judecător al caracterelor şi de obicei prevedea reacţiile altora.

— Renunţă, MacDonald, îi zise Cole, înainte de a se îndrepta spre grajduri.

Îl aşteptase destul pe bătrânul Simpson să-i înşeueze calul.

— La ce anume? îl întrebă Harrison.

Douglas se apropia de căruţă.

— S-o înţelegi, îi strigă el, peste umăr. N-ai să reuşeşti niciodată.

Când ajunse la poarta grajdului, Cole se întoarse.

— Harrison, nu crezi c-ar trebui să-ţi iei calul de căpăstru? Văd că se ţine după soră-mea.

Harrison o luă la fugă.

Ce naiba era cu el? Nici nu observase că MacHugh dispăruse.

Pe Cole nu-l surprinsese purtarea lui MacHugh.

Armăsarul nu se purta deloc altfel decât celelalte creaturi din preajma lui Mary Rose.

Bărbat sau animal, toţi făcură la fel. O urmară pe Mary Rose acasă.

Ea locuia de-a dreptul în paradis. Când se apropiară de proprietatea familiei Clayborne, Harrison se opri şi privi fascinat la valea ce i se întindea în faţa ochilor.

Iarba luxuriantă acoperea valea, întinzându-se spre, munte. Verdele era atât de strălucitor, de intens, încât îl făcu să clipească. Arăta de parcă soarele căzuse pe pământ şi se transformase în smaralde.

Oriunde-ai fi privit iarba strălucea de rouă. O mulţime de flori, roz şi galbene, roşii şi portocalii şi albastre,

răsăreau pretutindeni. Iar parfumul lor se amesteca tulburător cu aerul proaspăt al văii.

În nord şi în vest se ridicau munţii, majestuoşi. Peisajul îţi tăia răsuflarea. Semăna atât de mult cu Scoţia, încât se simţi cuprins de melancolie.

Cum putea oare un crâmpei de paradis să-i amintească de-un altul? N-ar fi crezut că acest lucru putea fi posibil, dar iată că era.

Melancolia se spulberă la fel de repede precum venise, lăsând loc unui sentiment de pace, de mulţumire. Dorul de casă se diminua cu fiecare secundă.

Ar fi putut rămâne aici pentru totdeauna.

Acest gând îl uimi. Alungă imediat această idee trădătoare.

Inima lui rămăsese în Scoţia şi, într-o bună zi, curând, când va fi suficient de bogat şi de puternic, avea să se întoarcă şi să ia ceea ce-i aparţinea.

Îşi concentră atenţia asupra fermei Clayborne. Îşi închipuise că locuiau într-o casă lungă, asemănătoare cu cele pe care le văzuse în timpul călătoriei lui, însă ei trăiau într-o casă cu două etaje şi şindrile albe.

Era destul de modestă, ca proporţii şi design, dar lui i se păru de-a dreptul regală.

O verandă susţinută de stâlpi albi înconjura casa, pe trei laturi. Totul părea vopsit proaspăt.

În spatele casei erau două hambare mari, la oarecare distanţă unul de celălalt, şi înconjurate de garduri. Erau cinci ocoluri, numără Harrison.

— Câţi cai aveţi?

— Câteodată, sunt sute, îi răspunse ea. Venitul nostru depinde de câţi cai avem. Îi creştem şi-i vindem. Cole mai aduce din când în când mustangi neîmblânziţi. Avem şi vite, bineînţeles, dar nu îndeajuns de multe, după părerea lui Travis.

— Travis este cel mai mic dintre fraţi?

Ei i se păru un gest nemaipomenit de drăguţ să încerce să-i ţină minte pe toţi fraţii ei.

— Da, e cel mai mic.

— Câţi ani avea când te-ai născut tu?

Ea îl privi curioasă.

— Avea nouă, ba nu, aproape zece. De ce întrebi?

El ridică din umeri.

— Aşa, pur şi simplu. Travis seamănă cu Douglas, sau cu Cole?

— Seamănă cu… el însuşi. Pui o mulţime de întrebări, Harrison.

— Într-adevăr? zise el, neştiind ce să-i răspundă.

Ea dădu din cap.

— Ce părere ai de căminul meu?

Înainte de a-i răspunde, el întoarse încă o dată capul, să privească peisajul. Dacă-i spunea pur şi simplu că valea era frumoasă n-ar fi fost de ajuns.

Nu înţelegea prea bine de ce era dintr-o dată atât de important să aleagă cele mai potrivite cuvinte, dar voia să fie cât mai exact cu putinţă. Paradisul merita mai mult decât un moment de gândire. Cerea recunoaştere.

Aşa că-i vorbi din inimă.

— Ţinutul vostru îmi aminteşte de Scoţia. Să ştii, Mary Rose, că aceste cuvinte sunt cea mai mare laudă pe care-o poate aduce un scoţian.

Ea zâmbi, plăcut impresionată. Privi în ochii lui Harrison şi-şi dădu seama că era sincer. Se înfrână să nu ofteze. Dumnezeule, cât de tare-l plăcea pe acest bărbat drăguţ!

Se aplecă în şa, ca să fie mai aproape de el, şi-i şopti:

— Ştii la ce mă gândeam?

— Nu, şopti el la rândul lui. La ce?

— La cât de mult semănăm noi doi.

El rămase fără replică. Îşi ieşise din minţi, dacă credea că ei puteau să se asemene în vreun fel. Pentru că, după

părerea lui, erau complet diferiţi. Ea era extrem de sensibilă, de emotivă. Iar el, deloc.

Nimeni nu-şi putea da seama ce gândea sau ce simţea. Era, de asemeni, extrem de metodic în toate. Ura surprizele, în munca lui, ele se puteau dovedi fatale, de aceea îşi plănuia cu minuţiozitate fiecare acţiune.

Avea nevoie de ordine în viaţa lui, iar, din câte auzise despre Mary Rose, ea trăia cu totul altfel. Dar era, de asemeni, drăguţă, teribil de naivă şi foarte deschisă şi ospitalieră cu necunoscuţii.

Şi încrezătoare – Doamne, cât de tare părea să se încreadă în oricine! Nu-i trebuiseră mai mult de cinci minute ca să se hotărască să-l ia cu ea, acasă. Putea fi la fel de bine un ucigaş cu sânge rece, nu?

Nu, el nu era ca ea. Nu avea încredere în nimeni. Era un cinic, prin natură şi prin profesie.

Ea nu putea şti că-l judecase greşit, pentru că nu-l cunoştea deloc. Acceptase cu inocenţă tot ce-i spusese el; atâta vreme cât el continua să se prefacă a fi un bărbat simplu de la oraş, care avea pistol numai pentru că aşa crezuse că era nevoie, iar ea îl credea, atunci n-avea decât să creadă şi că se asemănau sufleteşte.

— Nu te întrebi de ce cred că suntem la fel? îl întrebă ea.

— De ce?

— Pentru că priveşti lucrurile aşa cum o fac şi eu, îi zise ea. Haide, Harrison, nu te încrunta. Doar nu te-am insultat.

— Nu, bineînţeles că nu, încuviinţă el. Dar cum anume privim lucrurile?

— Prin prisma inimii.

— Am învăţat demult să pun logica şi judecata înaintea emoţiilor, începu el. Filosofia mea de viaţă e foarte simplă.

— Şi care e aceasta?

— Întâi mintea, apoi inima.

Ea nu se arătă deloc impresionată.

— Deci nu-ţi îngădui să… simţi? Trebuie să gândeşti mai întâi totul?

— Bineînţeles, zise el. Îi făcea plăcere că era înţeles.

— Cât de exact eşti, Harrison!

— Mulţumesc, îi zâmbi el.

— Şi de rigid!

— Da.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Adam o să te placă, mai mult ca sigur, prezise ea.

— De ce crezi asta?

— Pentru că şi el crede în aceeaşi filosofie. Cred că-l cam înnebunesc, câteodată. Îmi pare rău că-şi face atâtea griji, dar n-am ce să fac. Aşa sunt eu. Când mă uit la valea mea…

Se opri brusc. Roşi.

— Da? o întrebă el.

— O să zici că sunt nebună.

— Nu zic.

Ea inspiră adânc.

— N-ai decât să râzi, dacă vrei, dar câteodată mă simt legată de acest pământ. Iar dacă nu scot niciun cuvânt, ci doar ascult şi simt, aproape că aud bătând inima naturii.

Îl privi cu atenţie. El nu zâmbea, dar ei i se păru că se abţinea să n-o facă. Simţi nevoia să se apere:

— Mi s-a părut că şi tu simţi la fel, Harrison. Însă nu sunt foarte sigură că tu…

— Mary Rose, n-ai de gând s-o iei din loc? Doamne, mi-am pierdut toată ziua aşteptându-te.

Era Cole; Mary Rose îşi îndemnă imediat calul.

— Fratele meu n-are deloc răbdare cu cei care-şi pierd timpul. Altfel, e un om tare drăguţ. Numai că încearcă să ascundă acest lucru.

Nici Harrison nu era de părere că fratele lui Mary

Rose, Cole, ar fi putut avea cât de cât răbdare. Era cel mai aspru bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Cel mai mic dintre fraţi îi aştepta lângă hambarul principal, dar trebui să aibă ceva răbdare înainte de a-i fi prezentat lui Harrison.

Pentru că acesta avea probleme cu MacHugh, care nu voia să intre în ocol. Începuse să fornăie şi să-l împingă cu botul în umăr pe stăpânul lui.

Harrison îi ordonă să se potolească. Animalului probabil că nu-i plăcu tonul lui, pentru că-l împinse din nou, cu mai multă putere. Harrison ateriză pe spate, într-un nor de praf.

Era de-a dreptul umilitor, dar Mary Rose îl compătimi, îi tot rugă pe fraţii ei să intervină. Dar ei erau îndeajuns de înţelepţi ca să stea departe de animalul furios. Douglas zâmbea. Se străduia să fie politicos, de aceea nu râse în hohote atunci când Harrison ateriză pentru a doua oară pe spate.

Cole nu era însă la fel de rezervat. Râse până-i dădură lacrimile. Lui Harrison îi venea să-l omoare. Nu putea s-o facă, bineînţeles, mai ales dacă voia să rămână la cină şi să afle cine erau cu adevărat aceşti oameni. Îşi dăduse deja seama că roşcatul care stătea lângă Mary Rose era Adam. Sau poate Travis?

Râsul lui Cole îi atrase din nou atenţia. Se săturase deja de hachiţele lui MacHugh. Îl lăsă deci să învingă. Lăsă hăţurile libere şi se îndreptă spre cal. MacHugh mai fornăi de câteva ori, apoi îl urmă.

— Harrison, vino să-l cunoşti pe Travis, îi strigă Mary Rose.

— Ce fel de nume e ăsta, Harrison? întrebă Travis cu voce tare, îndeajuns încât să fie auzit şi de Harrison.

— De familie, strigă el. Sprijini şaua şi pătura de gard, închise poarta în urma sa, şi se apropie de cel mai mic dintre fraţii lui Mary Rose.

— Ce fel de nume e Travis? Irlandez?

Travis zâmbi.

— Poate.

Ce fel de răspuns mai era şi ăsta? Nu-l putu întreba, pentru că Mary Rose se şi apucase să-i povestească cum îl cunoscuse pe Harrison, şi cât de drăguţ fusese, pentru că-l salvase pe Cole de la o ambuscadă.

În timp ce ea vorbea, Harrison îl privea cu atenţie pe Travis. În niciun caz! Omul acesta nu le putea fi rudă. Nu semăna cu niciunul din ei. La naiba, cel mai tare semăna cu MacHugh!

Comparaţia îl amuză. Travis avea părul roşu şi ochii verzi. Faţa îi era pătrăţoasă. Iar Mary Rose avea chipul perfect oval.

Travis era aproape la fel de înalt ca şi Douglas, dar nu la fel de vânjos.

Harrison hotărî că nimic nu-l mai putea uimi. Dacă Mary Rose i-ar fi spus că Travis mai avea un frate geamăn, care era indian, nu s-ar fi mirat deloc.

Se simţea chiar în stare să-l întrebe senin dacă nu cumva era irlandez.

Începu să fie atent la discuţie, atunci când Mary Rose îi spunea lui Travis că avea să rămână la cină.

Fratele ei nu păru deloc iritat. Ci mai curând resemnat.

Harrison hotărî că Travis nu era aspru precum Cole, dar se răzgândi repede, când îl auzi spunând:

— Ai tupeu să călăreşti un cal atât de urât.

— Travis, nu fi necioplit, îl preveni Mary Rose.

— Dar nu sunt, replică el. Îi făceam un compliment lui Harrison. Se întoarse spre el. Îmi pare rău dacă te-am jignit.

— Harrison, chiar ai de gând să-l înşeuezi pe MacHugh mâine? se auzi vocea lui Cole.

— De ce? întrebă el, devenind brusc suspicios.

Ridicând sacul de făină pe umăr, acesta spuse:

— Fiindcă vreau să fiu şi eu de faţă.

Harrison ştia că avea să regrete dacă riposta, aşa că se străduí să tacă, cu toate că-i venea foarte greu.

Îl văzu pe Cole străbătând veranda şi intrând în casă, şi de-abia atunci îl observă pe bărbatul înalt, negru, care se sprijinea de un stâlp.

Străinul avea o statură impresionantă, părul grizonat şi ochelari cu rame aurii care-i dădeau o alură şcolărească.

Era îmbrăcat cu o cămaşă roşie, descheiată la gât, şi cu pantaloni negri. Părea foarte relaxat, ca un om care se află acasă.

Harrison se întrebă dacă nu cumva era un alt suflet rătăcit, pe care Mary Rose îl luase sub aripa ei ocrotitoare şi-l invitase la cină.

— Nu te lua după Cole, Harrison. Îi place să te necăjească, atâta tot. Dar n-a vrut să te jignească. De fapt, e foarte drăguţ şi înţelegător.

Mary Rose zâmbi, arătându-i astfel că se aştepta ca el s-o creadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose, Harrison e bărbat în toată firea, nu-i un băieţel, o dojeni frăţeşte Travis, apoi i se alătură lui Harrison. O să te obişnuieşti cu soră-mea, dar o să-ţi ia ceva timp. O îngrijorează teribil ca nu cumva să fie cineva jignit. Ignor-o. Noi aşa facem.

După ce-i dădu acest sfat înţelept, o luă înainte.

— Mai trebuie să-l cunoşti pe ultimul dintre fraţii mei, Harrison. Grăbeşte-te, Adam ne aşteaptă.

Mary Rose urcă în fugă treptele şi se opri lângă străin. Harrison presupuse că voia să-i facă cunoştinţă cu celălalt oaspete, înainte de a intra în casă, unde era Adam.

Dar presupunerea lui se dovedi greşită.

— Adam, ţi-l prezint pe prietenul meu, Harrison MacDonald. Vine din Scoţia.

Adam se depărtă puţin de stâlp.

— Aşa? Bine ai venit la Rosehill, domnule MacDonald.

Harrison era prea uimit ca să mai poată scoate vreo vorbă. Se uită la Mary Rose, apoi din nou la Adam. Nu ştia ce-ar fi putut să spună şi niciunul dintre cei doi nu părea dispus să-l ajute.

Ci pur şi simplu aşteptau reacţia lui.

Se adună, în sfârşit. Nu era momentul să pună întrebări, iar ei nu păreau dispuşi să-i dea vreo explicaţie. Îşi dorea numai s-o facă, totuşi, cineva, cândva.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule. Sora dumneavoastră a fost atât de amabilă să mă invite la cină. Sper să nu vă deranjez.

Îi întinse mâna.

Adam păru surprins de gestul lui. Ezită o secundă-două, apoi îi strânse mâna.

— Nu mă deranjaţi deloc. De fapt, suntem obişnuiţi cu Mary Rose, care aduce adesea străini la masă. Îi zâmbi surorii lui, apoi se întoarse spre oaspetele acesteia: Scoţia e tare departe.

Harrison dădu din cap.

— Masa e gata, anunţă Adam. Haide să te speli.

Deschise drumul. Mary Rose îl urmă.

Harrison rămase un moment locului, încercând să-şi dea seama cum stăteau lucrurile.

Dar nu reuşea să ajungă la nicio concluzie. Cum naiba de avea Mary Rose patru fraţi într-atât de diferiţi?

Mary Rose ţinea uşa deschisă, aşteptându-l.

În final, el reuşi să iasă din transă.

— Ştii, Adam… începu ea.

— Da? Se pregăti pentru o altă surpriză.

— Nu m-ai întrebat încă, dar aveai probabil de gând s-o faci. Îi vedea să chiuie. În sfârşit, avea să aibă parte de nişte explicaţii oneste.

— Da?

Ea îi zâmbi.

— Nu e irlandez.

1 iulie 1862

Dragă Mama Rose,

Ne chinuim groaznic s-o facem pe fetiţă să nu-şi mai ude lucruşoarele. Ştii, noi băieţii, o facem altfel. Fetiţa l-a surprins odată pe Travis făcând lucrul ăsta şi de atunci nu mai face pipi decât în picioare. Am încercat să-i explicăm că fetele nu fac aşa, dar ea nu vrea să ne asculte, şi acum noi am început să ne întrebăm dacă nu cumva nu înţelege că ea e fată. Adam se jură că e tare isteaţă, dar e la fel de încăpăţânată ca şi Cole. Ne-am gândit că am avea nevoie de o femeie, să ne ajute în problema asta. Adam zice s-o ducem la Belle, fiindcă e singura femeie din zonă. Dar Cole a sărit în sus. Nu vrea ca micuţa Mary Rose să stea în preajma unei târfe. Eu sunt însă de părere că Belle are totuşi inimă bună. Şi toată lumea ştie că nu-i place deloc ceea ce face, dar trebuie să pună mâncare pe masă. Îşi urăşte într-atât meseria, încât a ajuns să se plângă la toată lumea. Toţi ştiu cât e de nenorocită. Încât nimeni n-o mai numeşte „curvă", ci Blue Belle...

Fiul tău iubitor,
Douglas Clayborne

5

Cina s-a transformat într-un interogatoriu. Toţi erau atenţi la Harrison şi, de vreme ce el era aproape convins că putea face faţă tirului de întrebări, şi că-l putea opri oricând, se hotărî să intre-n joc şi să se comporte cât mai relaxat cu putinţă.

Avea însă un motiv ascuns. Întrebările pe care i le

puneau fraţii Clayborne şi reacţiile lor la răspunsurile lui îi dădeau o mulţime de informaţii despre dedesubturile familiei.

Fiecare dintre bărbaţi îl abordă în mod diferit. Cole încercă să fie cât mai abrupt şi mai incisiv, Douglas a fost direct şi i-a oferit fără să vrea frânturi de informaţii despre familia lor, pe când Travis a fost şi metodic, dar şi diplomat. Adam a fost cel mai greu de citit.

Pe tot timpul mesei şi-a menţinut o expresie aproape stoică, iar Harrison n-a reuşit deloc să-şi dea seama ce gândea cu adevărat.

Adam era complet diferit de sora lui. Mary Rose era foarte uşor de citit. Reacţiile i se citeau pe faţă, în ochi.

Harrison nu mai cunoscuse pe nimeni ca ea. Era deschisă şi cinstită, avea o inimă de aur. Toate aceste calităţi ale ei îl făceau să-şi dorească s-o aibă aproape.

Era îndeajuns de cinstit cu el însuşi ca să recunoască faptul că se simţea atras de ea, din punct de vedere fizic. Era o femeie frumoasă; ar fi trebuit să fie orb să nu observe. Ochii ei îl vrăjiseră, iar gura ei îl făcea să-şi dorească lucruri la care nu avea nici măcar dreptul să viseze.

Dar, deşi frumuseţea ei îl făcuse s-o remarce, inima ei îi trezise interesul.

Din fericire, disciplina autoimpusă l-a salvat de a se face complet de râs. Se strădui să nu se holbeze la ea în timpul mesei.

Fraţii ei nu s-au controlat la fel. S-au uitat fix la el din clipa în care s-au aşezat la masă şi până când le-au fost luate farfuriile din faţă. Erau nepoliticoşi, o ştiau, dar nu le păsa.

Au aşteptat al doilea rând de cafele ca să-şi reia întrebările. Harrison s-a sprijinit de spătar, nerăbdător.

Importanţa membrilor familiei a fost dovedită chiar după modul de aşezare la masă.

Adam stătea în capul mesei, o poziţie foarte importantă, lucru care i se păru lui Harrison semnificativ, dar şi ridicând semne de întrebare. Mary Rose stătea în stânga lui, iar Cole în dreapta. Douglas stătea lângă sora lui, iar Travis, cel mai mic dintre fraţi, lângă Cole.

Harrison fusese aşezat în capătul celălalt al mesei, faţă în faţă cu patriarhul familiei Clayborne.

— Ai mâncat suficient, domnule MacDonald? îl întrebă Adam.

— Da, mulţumesc. Friptura a fost excelentă. Vă rog, spuneţi-mi Harrison.

Adam dădu din cap.

— Iar tu trebuie să-mi spui Adam. În Anglia, anumite persoane au titluri nobile. E la fel şi în Scoţia?

— Da, îi răspunse el.

— Dar tu, Harrison? Ai şi tu un titlu? îl întrebă Douglas.

El nu răspunse. Trebuia să admită că era uşor stânjenit. Un titlu de gentleman i se părea cam prea pompos şi desuet aici, în munţi.

— Ei bine, ai sau nu? îl întrebă şi Cole, nerăbdător.

— Da, am, recunoscu acesta. Titlul nobiliar este trecut de la o generaţie la alta. Este, de fapt, o tradiţie.

— Şi ce titlu ai? îl întrebă Adam.

Harrison oftă. Nu mai avea încotro.

— Sunt fiul marchizului de Stanford şi am moştenit titlul atunci când a murit tatăl meu.

— Şi cum îţi spun ceilalţi? Sir? îl întrebă Cole.

— Da, dar numai servitorii.

— Bine, bine, dar ceilalţi? insistă Cole.

— Lord.

— Mie-mi sună cam ciudat, remarcă. Şi ai o mulţime de bani şi de pământuri?

— Nu.

Mary Rose îşi dădu seama că musafirul lor era

stânjenit. Se hotărî să pună capăt discuţiei despre titluri.

— Adam a pregătit friptura. A fost rândul lui să-l ajute pe Samuel.

— Cine e Samuel? întrebă Harrison.

— Bucătarul nostru, îi explică ea. Nu l-ai cunoscut încă. Câteodată stă cu noi la masă, dar în seara asta a fost ocupat.

— Ba n-a fost, îi spuse Cole surorii lui, după care se întoarse spre Harrison. S-a prefăcut c-ar avea treabă. Urăşte străinii. N-o să-l poţi vedea decât atunci când o să vrea el. Ce te-a făcut să părăseşti Scoţia?

Schimbarea subiectului nu l-a luat prin surprindere pe Harrison. Aproape că i-a venit să zâmbească. Folosise adesea această tehnică, la tribunal. Scopul era să-şi facă martorul să lase garda jos şi să-i răspundă fără să gândească.

— Am vrut să văd America.

Cole nu păru să-l fi crezut. Dar Harrison nu se obosi să încerce să-l convingă. Nu mai spuse nimic, ci-l aşteptă să-i pună o nouă întrebare.

— Am înţeles de la Mary Rose că vrei să înveţi să conduci o fermă, interveni Douglas.

— Da.

— De ce? îl întrebă Travis.

— Pentru că-mi place stilul ăsta de viaţă.

Dar Travis mai voia explicaţii. Harrison refuză însă să mai deschidă gura.

— E o muncă istovitoare, îi spuse Douglas.

— Îmi închipui, zise Harrison.

— Ce anume îţi place la viaţa de fermier? insistă Travis.

— Traiul în aer liber. Şi faptul că mă fac util, că muncesc cu mâinile.

— Pari să fi lucrat undeva într-un birou, spuse Travis.

— Da, aşa par, nu?

— Ei bine, aşa e sau nu? întrebă Travis, uşor iritat că nu i se răspunsese.

— Majoritatea timpului mi l-am petrecut în birou, recunoscu Harrison. Doar în ultimul timp am călătorit, pentru afaceri.

— Pentru cine lucrezi? îl întrebă Douglas.

— Pentru lordul William Elliott. Dar mi-am părăsit pentru un timp obligaţiile.

— Ce titlu caraghios! remarcă Douglas.

Harrison dădu din cap, dar nu intră în detalii.

Şi au continuat tot aşa. Harrison le mai dădea din când în când câte un răspuns evaziv.

Travis se dovedi cel mai insistent. Se părea că era un tip analitic.

Ar fi fost un avocat al naibii de bun.

— Şi de ce n-ai rămas în State? întrebă Travis.

— În State? repetă Harrison, crezând că nu înţelesese întrebarea.

— Montana nu e încă un stat, îi explică Douglas.

— Uitasem acest lucru, zise Harrison. Crezi că va deveni curând?

— E doar o chestiune de timp, îi spuse Douglas.

Se pregătea să-i ţină o prelegere, dar a fost întrerupt de Travis.

— De ce-ai bătut atâta drum până aici?

— Voiam să văd locurile astea. Cred că ţi-am mai spus asta, Travis.

— Haideţi, nu-l mai hărţuiţi, vă rog, spuse Mary Rose. Îşi sprijini obrazul în palmă şi-i zâmbi lui Harrison. Ce părere ai despre casa noastră?

Harrison îl privi pe Adam în timp ce răspundea la întrebare. Fratele cel mare nu scosese niciun cuvânt de ceva timp. Părea pe jumătate adormit, iar Harrison începu să creadă că nu dădea deloc atenţie discuţiei. Cu toate acestea, când sora lui îşi propti cotul pe masă, el îi atinse

uşor braţul, ca o subtilă amintire.

Mary Rose se întoarse instinctiv spre fratele ei, să afle ce voia. Adam nu-i explică însă. Harrison ştiu că nu voia să atragă atenţia asupra manierelor ei. Ea se îndreptă imediat în scaun şi-şi puse mâinile în poală.

Apoi îi zâmbi lui Adam. El îi făcu cu ochiul. Harrison se prefăcu că nu observase nimic.

— Aveţi o casă foarte frumoasă, remarcă el.

— Şi încă n-ai văzut mai nimic, spuse Douglas.

— A văzut parterul, interveni Cole. Şi asta e tot ce vei vedea. Străinii n-au voie sus, Harrison.

— Acolo nu sunt decât dormitoare, interveni Mary Rose, încruntându-se la Cole.

Harrison îi zâmbi.

— Casa m-a surprins, recunoscu. Nu mă aşteptam.

Cole îl întrerupse.

— La ce te aşteptai? Să trăim ca nişte barbari?

Lui Harrison îi era însă de ajuns. Era pe cale să-şi iasă din fire.

— Credeai că mă aşteptam să locuiţi ca barbarii numai pentru că tu te porţi în tocmai?

Cole încercă să se ridice, dar Mary Rose îl făcu să se răzgândească.

— N-a vrut să te insulte, îi spuse fratelui ei. Dar ştii bine că-ţi place să intimidezi oamenii. Parc-ai fi un taur, câteodată.

— Dar aşa i se şi spune, zise Travis.

Cole clătină din cap.

— Nu e întru totul adevărat. Oamenii sunt de părere că nu sunt prea sociabil, Harrison. Din nefericire, însă, nu mi-am câştigat încă renumele de „taur”. Dar mă străduiesc.

Mary Rose începu să-i explice lui Harrison:

— Lucrul ăsta are şi avantaje. Oamenii au tendinţa să te lase în pace, iar lui Cole îi place aşa. Totuşi, remarca ta s-a vrut măgulitoare, nu-i aşa?

— Vrei să spui că tocmai i-am făcut un compliment?

— Da, îi răspunse Mary Rose zâmbind.

El ar fi vrut să protesteze, dar hotărî că era mai înţelept să intre-n joc.

— Bine, înseamnă că aşa o fi.

— Ce anume te-a surprins? îl întrebă Travis.

Harrison nu-şi mai amintea despre ce discutaseră mai înainte.

Era vina lui Mary Rose, bineînţeles. Era atât de drăguţă! Chiar provocatoare. Nu se putea împiedica să nu se întrebe cum ar fi fost s-o ţină în braţe.

— Harrison? îl strigă Douglas.

— Da, zise acesta. Ce m-ai întrebat?

— Eu unul nu te-am întrebat nimic, ci Travis.

— Dacă nu te-ai mai holba aşa la sora noastră, poate c-ai fi în stare să te concentrezi, îi spuse Cole.

Travis îi spuse să nu mai necăjească oaspetele şi repetă întrebarea:

— Ce anume te-a surprins la casa noastră?

— Arată extrem de modestă, de afară. Iar pe dinăuntru…

— E la fel de modestă, completă Cole.

— Dacă nu te uiţi prea atent, poate. Dar eu observ întotdeauna detaliile.

— Şi?

— Detaliile au fost cele care m-au surprins, continuă Harrison, ferindu-şi privirea de Mary Rose. Ornamentele cornişei sunt de-a dreptul spectaculoase. Cât despre cele de la trepte…

— Ornamentele cornişei? repetă Travis.

— Da, pe margine, între acoperiş şi pereţi, îi explică Harrison.

— Ştiu şi eu care sunt, îi răspunse Travis. Eram numai surprins că le-ai remarcat.

— Şi nu mă aşteptam să aveţi atâtea camere. Văd că

aveţi un salon mare, sufragerie şi o bibliotecă plină cu cărţi pe care cu siguranţă nu le-aţi cumpărat de aici.

— Cole a făcut planurile casei, spuse Mary Rose. Şi toţi fraţii l-au ajutat s-o construiască. Le-a luat ani întregi.

— Nu ne-a lăsat nici măcar să-l ajutăm să ridice stâlpii verandei. E numai munca lui, zise Travis.

— Tocmai i-ai făcut un alt compliment lui Cole, îi zise Mary Rose lui Harrison.

Lui Harrison îi păru rău să audă acest lucru. Nu voia să se lase impresionat în niciun fel de Cole Clayborne. Bărbatul era lipsit de maniere. Cu toate astea, trebuia să-i recunoască măiestria. Îşi dădea seama că-i luase luni întregi de muncă istovitoare. Era nevoit să-i recunoască talentul şi disciplina.

— Ce altceva te-a mai surprins? îl întrebă Douglas.

Lui Harrison îi veni din nou să zâmbească. După expresiile celor care-l înconjurau, îşi dădu seama că nu erau numai curioşi, ci dornici de laude.

— Aveţi pian în salon. L-am observat imediat.

— Bineînţeles că l-ai văzut, spuse Cole. Doar e singurul obiect din încăpere.

— E un *Steinway,* spuse Douglas. L-am cumpărat, atunci când Mary Rose era suficient de mare ca să înveţe să cânte.

— Cine-a învăţat-o? întrebă Harrison.

— L-am luat cu tot cu profesor, îi explică Douglas. Îi zâmbi lui Travis, apoi adăugă: într-un fel, s-ar putea spune şi aşa.

Harrison nu ştia ce să mai creadă. Se hotărî însă să nu întrebe nimic.

— Câţi ani aveai când ai început să iei lecţii de pian? o întrebă pe Mary Rose.

Ea nu ştia prea bine. Se întoarse spre Adam.

— Avea şase ani, răspunse acesta.

— Eu am început la şapte, zise Harrison.

— Cânţi la pian? îl întrebă Mary Rose, încântată.

— Da.

— Bineînţeles, îl maimuţări Cole. Nu ştie să se bată, sau să tragă cu pistolul, în schimb ştie să cânte la pian. Să ştii că pianul n-o să te ajute să supravieţuieşti aici.

— Ai putea să cânţi în *saloon*-ul lui Billie.

— Ca să fie împuşcat în spate, ca ultimul?

— De ce-a fost împuşcat? întrebă Harrison.

— Cuiva nu i-a plăcut cum cânta, zise Cole.

— Înţeleg, spuse Harrison, cu toate că de fapt nu înţelegea.

— Cum de-ai învăţat să cânţi la pian? Mie mi se pare un lucru cam ciudat, fu de părere Cole.

— Făcea parte din educaţia mea, îi explică Harrison. Atitudinea lui Cole nu-l jignise deloc. De fapt, era chiar amuzat. Cole părea să creadă că pianul nu era pentru bărbaţi.

— Ce fel de educaţie mai e şi asta? îl întrebă Cole. Fetele cântă la pian, nu bărbaţii. Tatăl tău nu te-a învăţat să călăreşti sau să te baţi?

— Nu, răspunse Harrison. Dar al tău?

Cole se pregăti să-i răspundă, apoi se răzgândi. Se sprijini de spătarul scaunului, ridicând din umeri.

— Ai auzit vreodată de Chopin sau de Mozart, Cole? Au fost compozitori. Au scris muzică şi au cântat-o... la pian.

Cole ridică din nou din umeri. Era evident că argumentul nu-l convinsese. Harrison se hotărî să schimbe subiectul.

— De unde aveţi porţelanurile astea?

— N-avem decât şase ceşti şi două dintre ele nu se potrivesc. Nici măcar n-avem farfurii la ele. Le-am cumpărat din St. Louis, pentru ca Mary Rose să poată da ceaiuri.

— Asta s-a întâmplat acum câţiva ani, zise ea. Să ştii

să serveşti ceaiul a făcut parte din educaţia mea.

— Şi cine te-a învăţat? o întrebă Harrison, zâmbind imaginii lui Mary Rose copilă, învăţând să fie o adevărată lady.

— Douglas.

— Am făcut cu rândul, spuse Douglas.

Din privirea pe care i-o aruncase lui Mary Rose, Harrison bănui că lui Douglas nu-i convenise că pomenise despre asta. Dar Mary Rose se prefăcu că nu observase.

— Faptul că suntem absolut fascinaţi de reacţia ta la vederea casei noastre poate ţi se pare ciudat, spuse ea. De obicei, nu-i întrebăm pe oaspeţii noştri ce cred, dar tu eşti foarte umblat prin lume şi foarte sofisticat.

El ridică o sprânceană auzindu-i părerea, iar ea înţelese că nu era de acord.

— Da, eşti sofisticat, insistă ea. O ştiu din felul în care vorbeşti, în care priveşti lucrurile. Se vede c-ai crescut într-un mediu rafinat.

— Pari genul de om care apreciază calitatea, zise Douglas, recunoscător că abandonase subiectul ceaiurilor. Celor mai mulţi de aici nu le pasă despre lucrurile fine din viaţă. Nu le faci vreo vină din asta. Sunt prea ocupaţi să supravieţuiască.

— Hammond a devenit o aşezare rafinată, zise Travis. Aici, în Blue Belle, vin cei care nu sunt primiţi acolo.

— Pentru că aici nu le e frică de lege, interveni Cole.

Toţi dădură din cap. Travis spuse:

— Douglas are dreptate. Cei de pe-aici nici măcar n-au aruncat o privire la biblioteca noastră. Îţi dai seama, să fi cerut cu împrumut vreo carte! Adam le-ar fi dat, dar nimeni nu s-a arătat interesat.

— Aţi citit toate cărţile de-aici? îi întrebă Harrison.

— Bineînţeles, spuse Cole.

— Travis a uitat să-ţi spună că majoritatea vecinilor noştri nici măcar nu ştiu să citească. De asta nu ne-au cerut

cu împrumut nicio carte, zise Mary Rose.

Harrison se întoarse din nou spre Travis.

— M-ai întrebat dacă cred că sunteţi la înălţime, îi reaminti. După ce standarde să judec acest lucru? După ale voastre sau după ale mele? Dacă-ţi umpli casa cu bogăţii, numai cu scopul de a-i impresiona pe ceilalţi, atunci, după părerea mea, nu eşti deloc la înălţime. Dar voi nu v-aţi propus aşa ceva, nu-i aşa?

— De unde ştii tu că nu? întrebă Cole.

— Simplă deducţie, răspunse Harrison. N-aţi cumpărat pianul numai ca să se adune praf pe el. Ci ca să vă educaţi sora. Aţi fi putut cumpăra alte lucruri cu banii ăştia. Dar aţi vrut ca sora voastră să înveţe să iubească muzica, iar acest lucru-mi spune că înţelegeţi pe deplin valorile educaţiei. Faptul că aţi citit toate cărţile din bibliotecă e un alt indiciu. Cred că sunteţi mult mai sofisticaţi decât lăsaţi să se înţeleagă. Fără îndoială, sunteţi bine crescuţi.

— Dar niciunul dintre noi n-a mers la universitate, ca tine, remarcă Douglas.

— A merge la universitate nu este decât o cale de a-ţi îmbogăţi mintea. Dar mai există şi altele. Diploma nu te fereşte de ignoranţă. Unii dintre colegii mei mi-au dovedit acest lucru.

— Acum ne complimentezi, nu-i aşa? îl întrebă Travis.

— Cred că da.

Mary Rose oftă adânc, s-o audă cu toţii. Harrison se întoarse spre ea, zâmbind. Îi surâse şi ea, drept răspuns.

— Pianul este cel mai de preţ obiect al meu, zise ea.

Ţie nu ţi-a părut rău să te desparţi de ceva anume, când ai plecat de acasă?

— Ba da. De cărţile mele.

Adam dădu din cap.

— Şi eu ţin mult la cărţile mele. Se pare că avem ceva în comun.

Harrison se bucură că fratele cel mare se hotărâse să

participe la discuţie. Adam se dovedise un bărbat foarte rezervat şi deci greu de înţeles. Harrison ar fi vrut să afle mai multe despre el, dar ştia că trebuia să aibă mare grijă.

— Am citit meditaţia înrămată pe peretele bibliotecii, spuse.

— Ce-i aia? întrebă Travis.

Înainte ca Harrison să poată răspundă, Douglas întrebă:

— Adică poezia pe care-a agăţat-o Adam pe perete?

— Da, e una din preferatele mele, zise Harrison.

Cole se hotărî să-l provoace.

— Chiar ai citit-o? Nu ştiu în ce carte-a găsit-o Adam, dar i-au trebuit câteva ore s-o scrie frumos şi s-o înrămeze. A scris undeva jos şi de unde-a luat-o, ca lumea să nu creadă că a scris-o el.

— Bineînţeles c-am citit-o, şi chiar de mai multe ori. Probabil c-am memorat-o deja.

Dar Cole nu părea să-l creadă.

— Hai să vedem dac-o ştii pe dinafară, îl provocă el. Recit-o de la început şi până la sfârşit.

Harrison se hotărî să-i facă pe plac, chiar dacă i se părea o copilărie.

— „Un bărbat nu-i o insulă…”

N-a omis decât un vers. Adam i l-a şoptit. Fratele cel mare se arătă impresionat. Mary Rose zâmbea ca o profesoară mândră de performanţa elevului ei.

Harrison se simţea ca un idiot.

— Foarte bine, îl lăudă ea. Şi Adam ştie să cânte la pian. Se pare că mai aveţi ceva în comun.

— Ce-ţi veni să-i spui asta? O repezi Cole.

Ea nu se lăsă deloc impresionată.

— Ai fost tare necioplit astă-seară, Cole. Harrison e oaspetele nostru. Încearcă să nu uiţi acest lucru.

— N-am nevoie să-mi spui tu cum să mă port şi ce să spun, Sidney. Ce-ar fi să nu uiţi tu acest lucru?

— Eşti un nesuferit, îi şopti ea.

Harrison nu înţelegea nimic din tot ce se întâmplase. Ce motiv avea oare Mary Rose să-i arunce asemenea priviri fratelui ei? Şi de ce-o strigase oare Cole cu un nume de băiat?

Curiozitatea îl făcu să întrebe:

— I-ai spus cumva surorii tale Sidney?

— Da, zise Cole.

— De ce?

— Fiindcă a devenit cam arogantă.

— Chiar aşa?

— Ascultă-mă bine, Harrison. Pe-aici, e periculos să pui prea multe întrebări. Ar trebui să ţii minte acest lucru.

Harrison izbucni în râs. Nu era însă reacţia la care se aşteptase Cole.

— Ce e atât de amuzant?

— Tu eşti, îi spuse Harrison. N-ai făcut decât să-mi pui întrebări, de mai bine de-o oră încoace.

Cole zâmbi.

— Eşti la noi acasă. Noi stabilim regulile. Nu tu.

— Nu vrei să încetezi să mai fi atât de neospitalier? îi ceru Mary Rose.

Avea de gând să continue să-şi dojenească fratele, dar Adam o făcu să se răzgândească. Se sprijini de spătar şi o privi.

Mary Rose tăcu imediat. Apoi, Adam se întoarse spre Cole. Acesta se linişti ca prin farmec.

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre Scoţia, dacă nu eşti prea obosit, îi spuse Adam lui Harrison. N-am avut niciodată şansa să călătoresc în străinătate, ci am făcut-o numai prin intermediul cărţilor.

— Ţi-ar plăcea să vizitezi Scoţia, cândva? îl întrebă Mary Rose.

— Bineînţeles. Dar mai întâi m-aş duce acasă.

— Unde anume? îl întrebă Harrison.

— Acasă, în Africa, îi răspunse Adam. Sunt sigur că ai remarcat culoarea pielii mele.

Zâmbetul îi era sincer. Nu-şi bătea joc de Harrison, ci era pur şi simplu sincer.

— Acolo te-ai născut? îl întrebă Harrison.

— Nu. În Sud, ca sclav. Dar de îndată ce-am crescut puţin, mama şi tata au început să-mi spună poveşti minunate despre strămoşii lor, despre satul în care erau. Aş vrea să văd acele pământuri înainte de a muri.

— Dac-o mai fi ceva, interveni Cole. Satele mai ard, ştii.

— Bine, „dacă”, încuviinţă Adam.

— N-o să te duci în Africa, îi zise Douglas. Tu nu te duci nicăieri, niciodată.

— Cred că ţi-ar plăcea Scoţia, spuse Harrison, revenind la subiectul pe care voia să-l discute Adam. Sunt multe asemănări între valea asta şi anumite locuri din Scoţia.

— Povesteşte-ne despre casa ta, îi ceru Douglas.

Şi Harrison făcu întocmai. Le mai povesti despre pământurile care-o înconjurau şi spuse în final:

— Patul tatălui meu era întotdeauna tras la fereastră, ca să-şi poată vedea domeniul. Doar aşa era mulţumit.

Apoi se opri.

— Îmi pare rău, cred c-am început să bat câmpii. Aşa se întâmplă când îi ceri unui scoţian să-ţi povestească despre pământul natal. Te plictiseşte ore întregi.

— N-ai fost deloc plictisitor, îi spuse Cole.

— Ai fost foarte elocvent, îl asigură Adam.

— Ai spus că patul tatălui tău era lângă geam. De ce? Nu se putea da jos?

— Nu.

— De mult timp?

— De când îmi amintesc eu. De ce?

Lui Cole îi venea să intre în pământ de ruşine,

amintindu-şi cum îl întrebase pe Harrison dacă tatăl lui nu-l învăţase să se bată. Ştia acum şi de ce n-o făcuse. Pentru că nu putea.

— Eram şi eu curios, îi răspunse Cole. Ce i s-a întâmplat, de fapt?

— Un glonţ i-a atins şira spinării.

— Şi a paralizat?

— Da.

— A fost un accident?

— Nu, răspunse scurt Harrison.

— Şi ai rămas lângă el, chiar şi după ce erai suficient de mare ca să-ţi poţi lua zborul.

— Da, am rămas cu el. Eram fiul lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poate că el n-ar fi stat lângă tine noapte şi zi, dacă lucrurile stăteau invers. Marea majoritate a taţilor nu fac asemenea sacrificii.

— Te înşeli, spuse Harrison. Marea majoritate a taţilor sunt în stare să se sacrifice pentru fiii lor.

— Ţi-ai făcut datoria, rămânând, zise Cole, satisfăcut. Se părea că, în ceea ce-l privea, nu mai încăpea îndoială.

— N-a fost o datorie, ripostă Harrison, jignit. Insulţi onoarea tatălui meu şi pe-a mea, dacă răstălmăceşti astfel lucrurile.

Cole ridică din umeri. Mânia oaspetelui lor nu-l impresiona deloc. Se întoarse spre Adam.

— Trebuie să-l facem să fie mai dur. Eşti de acord să încercăm?

— Poate, zise Adam.

— Are ceva curaj, dar nu prea are iniţiativă, interveni şi Douglas.

— Doar a stat cu tatăl lui, nu? zise şi Cole. Asta dovedeşte din plin lipsă de iniţiativă. Nu, Travis?

— Din punctul meu de vedere, ai dreptate. Cu toate astea, însă, pare cam prea interesat de sora noastră. Asta

ar putea fi o problemă.

— Pe toţi îi interesează Mary Rose. M-aş fi mirat ca Harrison să facă excepţie. Eu zic să încercăm.

Fraţii dădură din cap. Mary Rose n-ar fi putut să fie mai fericită. Bătu din palme şi-i zâmbi lui Harrison.

Lui nu-i venea să creadă că puteau vorbi despre el de parcă n-ar mai fi fost în cameră.

Mary Rose se ridică în picioare. Harrison o imită, imediat. Niciunul dintre ceilalţi nu se mişcă.

— Ai fost invitat să stai cu noi, îi spuse ea. De data asta, au fost de acord cu toţii. Surprinzător lucru. De obicei, lui Cole nu-i place nimeni. Dar pe tine te place. Nu-i aşa că e drăguţ?

— Nu chiar, spuse el, absolut sincer.

Râseră cu toţii, inclusiv Mary Rose.

— Ai simţul umorului, Harrison.

Mary Rose ocoli masa şi se opri în faţa lui.

— O să-ţi arăt unde vei dormi. Ne scuzaţi, vă rog.

— Bineînţeles, spuse Adam. Noapte bună, Harrison.

Ea se întorsese deja cu spatele. Harrison le mulţumi pentru masă, le ură noapte bună şi apoi o urmă pe Mary Rose. Niciunul dintre fraţi nu-i urmă. El a fost surprins, într-un fel, mai ales după tot ce spusese Travis referitor la interesul lui pentru sora lor.

Nici el, nici Mary Rose n-au scos vreun cuvânt până au ajuns la cabană. Peste o mie de stele le luminau drumul.

— Deci ţi-au plăcut fraţii mei, nu?

— Câteodată, îi răspunse el. Formează un grup tare ciudat.

— Nu e ciudat deloc. Numai că sunt foarte diferiţi.

— Pot să te întreb ceva?

— Da, bineînţeles.

— De ce nu m-ai prevenit?

— În legătură cu Adam?

— Da, cu el.

— De ce-aş fi făcut-o? L-ai fi acceptat sau nu. Alegerea îţi aparţinea.

— Nu sunteţi rude de sânge, niciunul, nu-i aşa?

— Nu, nu suntem. Dar suntem o familie, Harrison. Sângele nu e întotdeauna totul.

— Bineînţeles că nu. Aţi devenit o familie cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

— Da, îi răspunse ea. Cum de ţi-ai dat seama?

— Pentru că vă purtaţi ca fraţii. Sunteţi loiali, protectori, deşi vă luaţi la harţă din cauza unor lucruri minore. Felul în care v-aţi purtat unul cu celălalt la masă m-a convins de acest lucru.

— Da, spuse ea, e mult timp de-atunci. Nu e frumos pe-aici?

El nu voia însă să discute despre frumuseţea locurilor, pentru că ştia prea bine că ea încerca să schimbe subiectul. Într-un târziu, se hotărî să-i facă pe plac. Pusese destule întrebări pentru o seară. Putea continua şi a doua zi.

— Da, e foarte frumos. Iar aerul curat îţi limpezeşte mintea.

— Dacă numai asta ai reuşit să observi, înseamnă că ai trăit prea mult timp în oraş.

El nu putea decât să fie de acord.

— La Londra nu se vede întotdeauna cerul. Adesea sunt nori sau e ceaţă. Iar aerul e plin de fum.

— Aşa e şi la New York, spuse ea.

El aproape că se împiedică. Inima i se oprise parcă în loc.

— Ce-ai spus?

Ea repetă ceea ce zisese, şi continuă:

— Pari surprins.

Harrison îşi dădu seama că nu-şi mascase prea bine surprinderea. Se strădui să zâmbească.

— N-am ştiut c-ai fost la New York.

— Oh, eram doar un copil. Aşa că nu-mi amintesc cum

arăta oraşul. Dar fraţii mei îşi aduc aminte. Mi-au zis că erau multe fabrici, care făceau o grămadă de fum şi în care lucrau o mulţime de oameni.

Harrison inspiră adânc. Lucrurile începeau să se lege. Mai trebuia numai să afle cine o luase de la părinţii ei şi cine-i ajutase pe băieţi să ajungă tocmai aici, în Montana.

— Doar anumite zone ale New Yorkului sunt aglomerate, îi spuse el. Este un oraş foarte interesant, să ştii.

— Trebuie să fii foarte atent pe-acolo, nu-i aşa?

— Pretutindeni trebuie să fii atent.

— Parc-ai fi Adam. Întotdeauna îmi spune să fiu atentă. Câteodată nu mă uit prea bine în jur, recunoscu ea. Travis se miră şi acum că n-am fost jefuită în St. Louis, pe când eram la şcoală. Aici, la fermă, sunt în siguranţă. N-aş mai vrea să plec. Mi-a fost dor de casă.

El nu voia să audă aşa ceva.

— Ţi-ar plăcea Anglia şi Scoţia, îi sugeră el.

— Oh, sunt sigură că mi-ar plăcea. Există o mulţime de locuri frumoase pe care ar trebui să le văd. Dar mi-ar fi dor de valea mea. Sunt atâtea de făcut şi de văzut aici, că nu-ţi ajung orele dintr-o zi. Descopăr mereu lucruri noi şi interesante. Ştii, tocmai am aflat despre o femeie care locuieşte singură în Boar Ridge. De-abia se stabilise acolo, împreună cu familia, când au fost atacaţi de indieni. Soţul şi fiul i-au fost ucişi. Ea a fost scalpată şi lăsată să moară. Dar a supravieţuit. Travis mi-a spus că i-a auzit pe Billie şi Dooley şoptind ceva despre ea. Toţi spun că e nebună. Biata femeie a stat singură ani şi ani. Eu de-abia azi am auzit de ea. O să mă duc s-o văd, de îndată ce o să-l conving pe Adam.

— Dacă e într-adevăr nebună, s-ar putea să fie periculoasă, Mary Rose. N-ar trebui să…

— Iar vorbeşti ca Adam, îl întrerupse ea. Acum, c-am aflat de existenţa ei, o să încerc s-o ajut. Sunt sigură că

înţelegi.

Harrison schimbă firul discuţiei.

— S-ar putea să-mi placă să trăiesc aici. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea în Scoţia sau în Anglia, odată ce te-ai obişnui.

— De ce? Pentru că mi-ar aminti de casă? Nu e la fel cum ai iubi un bărbat, pentru că-ţi aminteşte de un altul? Cred c-aş admira Scoţia, Harrison, dar nu cred că mi-ar plăcea să trăiesc acolo. Acasă e cel mai bine.

El oftă.

— Eşti prea tânără ca să te împotriveşti aşa schimbării.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

— Bineînţeles, încuviinţă el. Ce vrei să ştii?

— Ai sărutat multe femei?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Ce m-ai întrebat?

Ea repetă întrebarea. El nu râse, pentru că ea părea foarte sinceră.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

Ea n-avea de gând să-i spună adevărul. De fiecare dată când îl privea, la asta se gândea.

Încă de când îl văzuse cât de blând era cu armăsarul său, nu se mai gândise la altceva.

Voia ca el s-o sărute; chiar dacă era prea îndrăzneaţă, nu-i păsa.

— Eram şi eu curioasă. Aşa e sau nu?

— Cred că da.

— Şi te gândeşti înainte să săruţi pe cineva sau e un lucru spontan?

— La ce lucruri stranii te gândeşti!

— Cam aşa ceva.

Ajunseseră la intrarea în cabană. El puse mâna pe clanţă şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Îţi mai aduci aminte ce ţi-am spus mai devreme,

atunci când priveam amândoi valea? Trebuie să-ţi asculţi mai întâi mintea şi mai apoi inima. Acesta e răspunsul meu la întrebarea ta. Eu gândesc întotdeauna înainte de a acţiona.

Ea păru dezamăgită.

— Eşti un bărbat foarte disciplinat, nu-i aşa?

— Îmi place să cred că sunt.

Ea clătină din cap.

— Eu nu sunt chiar atât de disciplinată.

Dar el ajunsese deja la această concluzie. Deschise uşa, lăsându-i suficient loc să treacă, dacă ar fi vrut să intre.

Dar ea nu se mişcă din prag.

— Înăuntru sunt douăsprezece paturi, dar vei fi singur. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să nu eziţi să ne ceri.

— Unde vrea Douglas să-l adăpostesc pe MacHugh?

— Du-l în primul grajd din stânga, îi răspunse ea. O să găseşti acolo şi ce să-i dai de mâncare. Crezi c-o să fie mai blând acum, că s-a mai obişnuit cu noi?

— S-ar putea.

— Dar tu, Harrison? Te-ai mai obişnuit cu noi?

Întrebarea ei îl făcu să zâmbească.

— Da.

Ea îi zâmbi la rându-i. Doamne, cât era de drăguţă!

— Pot să-ţi cer o favoare?

Ea stătea foarte aproape de el, iar ochii îi căpătaseră străluciri de safire. Nici nu îndrăznea să-şi coboare privirea spre gura ei.

Ştia că avea să-şi piardă stăpânirea de sine, dac-ar fi făcut-o. Dulceaţa, căldura ei, îl îmbiau să se aplece şi să ia ceea ce ea nici măcar nu-i oferea.

Îşi ieşise din minţi, mai mult ca sigur.

— Ce favoare-mi ceri?

Vocea îi tremura, dar ea nu păru să observe acest lucru.

Evident, nu-şi dădea seama de efectul pe care-l avea asupra lui, altminteri nu s-ar fi ridicat pe vârfuri, ca să fie şi mai aproape de el. Mirosea minunat.

Ca florile sălbatice după ploaie. Îşi lipi palmele de pieptul lui. Inima lui Harrison începu să bată năvalnic.

— Ce-ar fi să mă săruţi?

Era exact la ce se gândise şi el.

— La naiba, n-o să te sărut!

Respingerea lui o răni.

Ei i se păru că el reacţionase ca şi cum i s-ar fi cerut să sărute o capră.

Se simţi imediat ruşinată de îndrăzneala ei.

Se făcuse de râs.

N-avea de ales; de-acum înainte trebuia să încerce să-şi păstreze şi ultima fărâmă de demnitate.

Ar fi vrut să-şi ridice fustele şi s-o ia la fugă. Dar nu se putea comporta ca un copil.

Rămase pe loc, făcându-şi curaj să-l privească în ochi, aşa cum ar fi făcut orice femeie matură.

— Ţi se pare un lucru atât de respingător? Arătai de-a dreptul şocat.

— Nu eram şocat. Un bărbat n-are voie să se arate şocat.

Acum părea de-a dreptul furios. Ea nu-l întrebă dacă chiar nu-şi dădea seama de ce-i făcuse. Oricum somnul ieşea din discuţie.

Se sprijini de tocul uşii şi o urmări cu privirea cum se îndepărta.

De parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Îl răscolise, îl înnebunise, dar n-ar fi fost de mirare dacă s-ar fi apucat chiar să fredoneze în mers.

Se întrebă cât de uimită ar fi fost dacă i-ar fi mărturisit ce-şi dorea cu adevărat să-i facă gurii ei provocatoare şi dulci.

Îşi dorea s-o aibă în patul lui.

Dar începu să-şi repete în gând că era om, şi nu animal, şi că-şi putea controla pornirile.

Aproape că reuşise să se autoconvingă, că-i zări strălucirea buzelor, iar imaginaţia i-o luă din nou razna.

Să doarmă bine?

În niciun caz.

4 august 1862

Dragă Mama Rose,

Săptămâna trecută ne-am speriat groaznic. Mary Rose s-a îmbolnăvit foarte tare. Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme că nu-i era prea bine, dar n-am luat în seamă purtarea ei mai ciudată şi n-am pus-o pe seama bolii. De obicei, e foarte veselă, dar marţea trecută nu am mai reuşit să ne înţelegem cu ea. Spre după-amiază, lucrurile s-au înrăutăţit. Douglas îi spălase păturica preferată, cea pe care şi-o ţine până sub nas, când îşi suge degetul. Când a văzut-o pe o tufă, la uscat, a început să urle. Mai aud şi acum zbieretele alea îngrozitoare. N-a mai vrut să doarmă şi a plâns întruna. N-a vrut nici măcar să-l lase pe Adam s-o ia în braţe şi n-a mâncat nimic, la cină. De vreme ce de obicei are poftă de mâncare, ne-am dat seama în sfârşit că era în neregulă ceva. Pe la miezul nopţii, ardea toată.

Am făcut cu rândul, am răcorit-o cu un burete, am legănat-o, am ţinut-o de mânuţă. Ne călcam pe picioare unii pe alţii, să fim lângă ea.

Febra a ţinut trei zile şi trei nopţi. Arăta atât de mică şi de neajutorată! Avea nevoie de un doctor, dar n-aveam de unde să aducem unul. Nici măcar în Hammond nu există doctor.

Nu cred să-mi fi fost aşa de frică în viaţa mea. Şi lui Cole îi era frică, dar n-o arăta. Nu făcea decât să repete că greşiserăm adu când un copil în sălbăticia asta. Era măcinat

de vinovăţie, ca noi toţi, de altfel. Ştiam că avea dreptate, dar ce să fi făcut atunci? S-o fi lăsat în gunoi, ca s-o mănânce şobolanii?

Dragostea pentru o fiinţă atât de mică şi de fragilă ne sperie de-a dreptul. Depinde de noi în toate. Trebuie să-i tăiem carnea în bucăţele, ca să nu se înece, trebuie să fim mereu atenţi ca nu cumva să calce pe vreun şarpe.

Câteodată, sunt atât de speriat c-ar putea să i se întâmple ceva rău, că nici nu mă ia somnul.

Cât a fost bolnavă m-am rugat întruna. Am încercat chiar să fac un târg: viaţa mea contra vieţii ei.

Dar cred că Dumnezeu a hotărât să rămânem amândoi în viaţă, pentru că sâmbătă dimineaţă febra i-a scăzut.

Douglas, Adam şi cu mine eram atât de uşuraţi, că ne-au dat lacrimile. Nu mi-e ruşine s-o recunosc, pentru că nu ne-am mai văzut lacrimile. Numai Cole s-a ascuns iar: a ieşit fugind afară şi nu s-a întors decât după o oră. Ştiam cu toţii ce se întâmplase. Avea ochii la fel de roşii ca şi noi.

Roagă-te pentru noi, Mama Rose. Avem nevoie de ajutorul tău. Noi ne rugăm pentru tine. Acum, că luptele se dau atât de aproape de voi, suntem mai înfricoşaţi ca oricând. Ziarele pe care le primim sunt pline de ştiri vechi. Dar, din câte ne dăm noi seama, Sudul s-ar putea să câştige acest război pe care nimeni nu-l numeşte război". Încă. Sperăm să fii în siguranţă. Avem nevoie de tine.

Fiul dumitale,

Travis

P.S. *Aproape că uitam veştile bune. Cu două săptămâni în urmă a sosit familia Morrison. Au de gând să construiască un magazin general la Blue Belle. Toţi sunt încântaţi, bineînţeles. O să fie un lux de-a dreptul să-ţi poţi comanda cele trebuincioase atât de aproape. Şi poşta va putea fi adusă tot la magazin, dar numai o dată pe*

săptămână.

Familia Morrison are o fată pe nume Catherine. E un an şi jumătate mai mare decât Mary Rose. Sora noastră are nevoie de o prietenă cu care să se joace, cel puţin aşa zice Adam şi, cum ei par oameni de treabă, Cole n-a avut nicio obiecţie.

6

Harrison s-a trezit cum s-a crăpat de ziuă. Nu dormise deloc bine. Se trezise peste noapte, când Cole intrase în cabană, să caute ceva, şi nu mai reuşise să adoarmă după plecarea acestuia.

Se gândise să-l întrebe pe Cole ce anume căuta, dar se hotărâse că era mai înţelept să se prefacă adormit.

Nu-şi făcuse griji că Cole ar fi putut descoperi ceva. Harrison nu avea la el niciun fel de acte importante şi niciun dolar.

Toate informaţiile pe care le strânsese, împreună cu raportul primit de la avocatul din St. Louis, erau deja în drum spre Londra.

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, s-a dus la grajduri, să se ocupe de MacHugh.

A trebuit să-şi piardă mai bine de douăzeci de minute încercând să convingă animalul încăpăţânat să iasă din grajd.

Voia să-l ducă înapoi în ţarc. MacHugh voia însă să rămână unde era, aşa că scoase nişte sunete atât de puternice, că trezi toată casa. Harrison îşi pierduse însă răbdarea.

Îl înjură pe bietul animal minute întregi, în diverse limbi, şi, cu toate că nu reuşi să-l potolească pe MacHugh, reuşi măcar să-şi descarce nervii.

Într-un final, ridică mâinile, recunoscându-se învins.

Dacă MacHugh voia să rămână în grajd, n-avea decât. Lăsă poarta deschisă şi se întoarse să plece, dar se opri brusc.

Cole şi Douglas stăteau în poartă şi, după expresiile lor amuzate, Harrison îşi dădu seama că asistaseră la tot „spectacolul”.

— Poţi să te duci să mănânci, îi spuse Douglas. După ce termini, Cole o să te pună la treabă.

— Să fac ce? îl întrebă Harrison.

— Aveam de gând să te las să mă ajuţi cu nişte mustangi, dar, după cum am văzut că te descurci cu calul tău, m-am răzgândit. Ce-ar fi să rămâi acasă, să cânţi la pian?

Harrison se înfurie. Frăţiorul arogant trebuia pus la punct.

— Cânt înaintea lui Adam sau după el?

Cole se repezi la Harrison şi se opri la numai câţiva paşi.

Nu părea însă furios, ci mai degrabă îngrijorat. Pe Harrison îl descumpăni reacţia lui.

— Ascultă, MacDonald. Singurul motiv pentru care Adam a învăţat să cânte la pian a fost ca Mary Rose să înveţe şi ea. A trebuit să simuleze că-i făcea plăcere. M-ai înţeles? N-a făcut-o pentru că i-a plăcut, ci pentru că a fost nevoit.

Douglas se simţi şi el dator să-şi apere fratele.

— N-am vrea să crezi că Adam nu se poartă bărbăteşte. Se descurcă singur, dacă e provocat la bătaie, să ştii. Nu-i aşa, Cole?

— Bineînţeles. Ce zici de asta, MacDonald?

Harrison nici măcar nu încercă să fie prea diplomat.

— Cred că sunteţi amândoi nebuni. Ce prejudecăţi prosteşti aveau! Iar în opinia lui Harrison, prejudecata însemna ignoranţă, deci o minte ilogică. Deci erau nebuni.

Douglas se înroşise tot. Cole nu-şi dezvăluise încă starea de spirit.

Harrison încercă să treacă pe lângă ei. Simţea nevoia să respire aer curat.

Cole îi blocă drumul. Douglas îl dădu însă deoparte.

— Nu-l lovi încă, îi spuse fratelui său. Vreau să-l întreb ceva. De ce crezi că suntem nebuni?

— Amândoi sunteţi de părere că numai femeilor le este permis să cânte la pian, nu-i aşa?

Niciunul dintre fraţi nu-i răspunse. Harrison clătină din cap.

— Atitudinea ta este ilară, dar şi ilogică. Adam este un bărbat educat şi lui îi revin toate meritele pentru acest lucru. Se întoarse spre Cole. Pe de altă parte…

Douglas îl întrerupse:

— Am nevoie de ajutor la grajduri. Nu văd de ce nu s-ar putea ocupa Harrison de mustangii aceia, Cole.

— Sunt sigur c-aş fi în stare, interveni Harrison. Nu poate fi chiar atât de greu şi, cu siguranţă, nu trebuie să fii prea inteligent pentru asta.

— De ce spui asta? îl întrebă Douglas.

Harrison zâmbi.

— O face şi Cole, nu-i aşa?

Celor doi le trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era o insultă. Harrison aşteptă răbdător ca Cole să scoată pistolul sau să-şi folosească pumnii.

Cole făcu ochii mari. Se dădu un pas înapoi, clătină din cap, apoi izbucni în râs.

Harrison era dezamăgit. Ar fi vrut să se bată.

— Eşti un bărbat plăcut, Harrison, îi zise Cole.

— Data viitoare când o să mai cauţi în lucrurile mele, te împuşc.

— M-ai auzit? Cole părea surprins.

— La naiba! Bineînţeles că te-am auzit! Ai început să te cam înmoi, Cole.

— Cam aşa ceva. Puteam să jur că n-am scos un sunet.

— Ce anume căutai? îl întrebă Harrison.

— Nimic anume. Eram doar curios.

Douglas se grăbi să-i explice:

— Ar trebui să-i înţelegi curiozitatea. Ne-a fost greu să credem că nu te poţi apăra singur. Bineînţeles, atunci când ne-ai spus că ştii să cânţi la pian, am înţeles cum stau lucrurile.

— Şi cum anume stau, exact?

— Ştii şi tu… cu tatăl tău, care-a fost bolnav, şi cu… Cole, n-ar fi trebuit să-i cotrobăi prin lucruri. N-a fost un gest frumos din partea ta.

— Dar tu mi-ai spus s-o fac!

Douglas nu-şi amintea să-i fi sugerat aşa ceva. Cei doi fraţi săriră la ceartă, săriră de la una la alta, până când ajunseră să se certe pentru ceva ce se întâmplase cu mult timp înainte.

Dacă Harrison s-ar fi aflat lângă un perete, cu siguranţă ar fi început să se dea cu capul de el. Fraţii Clayborne îl înnebuneau pur şi simplu.

Se hotărî să preia el frâiele discuţiei.

— Pot să mă apar şi singur, spuse el, făcându-i să tacă. Vreau să învăţ cum se munceşte la o fermă, dar n-am nevoie să mă învăţaţi să mă bat sau să trag cu pistolul. Dacă va fi nevoie, dacă veţi face un singur pas greşit, o să vă dovedesc ce pot.

— Şi cum o să ne dovedeşti? O să ne împuşti? râse Cole.

Harrison clătină din cap.

— Ideea nu e rea. Totuşi, m-am hotărât să vă bat să vă sară fulgii.

Douglas îl privi compătimitor.

— Nu-i nicio ruşine că nu ştii să te aperi, Harrison. O să te învăţăm noi tot ce trebuie să ştii. Dacă vrei să te

înţelegi cu cei de pe-aici, trebuie să dovedeşti că ai temperament.

— E un lucru ridicol.

— Poate, încuviinţă Cole. Dar aşa merg lucrurile pe aici. Vrei să fii respectat sau nu?

Harrison renunţase însă să mai încerce să facă pace cu încăpăţânatul de Cole.

Ştia foarte bine că se prefăcuse a fi un incapabil, numai ca să poată ajunge în preajma lui Mary Rose. Îşi dădu brusc seama că era la fel de ilogic ca şi cei doi fraţi.

Doar era pe cale să obţină ceea ce-şi dorea. Ar fi trebuit să fie mulţumit.

Dar nu era. Şi asta pentru că n-ar fi vrut ca Mary Rose să creadă că era un bărbat slab.

Ce naiba se petrecea cu el? Harrison îi lăsă pe cei doi şi se îndreptă spre casă, încercând să se concentreze asupra adevăratului motiv pentru care venise aici, în Montana. Lady Victoria.

Nu mai avea niciun dubiu. Mary Rose era fiica demult pierdută a lordului Elliott.

Îşi dorea s-o poată lua în braţe, s-o aşeze pe şaua lui MacHugh şi s-o ducă înapoi în Anglia, acolo unde-i era locul.

Dar avea de întâmpinat câteva obstacole foarte importante. Mai întâi, trebuia să afle cine era autorul răpirii. Până când vinovatul sau vinovaţii nu erau prinşi, familia Elliott nu era în siguranţă. Celelalte obstacole erau chiar fraţii Clayborne.

Drace, îşi dorea să nu-i fi plăcut. Chiar şi Cole începuse să-l facă să zâmbească cu ideile lui ridicole despre viaţă. Iar dragostea celor patru fraţi pentru sora lor era într-adevăr de admirat. Ca şi loialitatea pe care şi-o arătau unul altuia.

Niciunul dintre ei nu voia să renunţe fără luptă. Şi atunci, el ce-avea de făcut, oare?

Harrison nu credea că va avea prea multe probleme

cu Mary Rose. Ea avea să accepte inevitabilul; cel puţin asta era părerea lui.

Bineînţeles că voia să rămână aici, în valea ei, pentru tot restul vieţii, dar sentimentele ei aveau să se schimbe, cu siguranţă, când o să afle că avea un tată care-o aştepta în Anglia.

Avea un suflet prea bun ca să nu accepte măcar să-l cunoască.

Iar s-o convingă să rămână la Londra era problema tatălui ei. Misiunea lui Harrison se termina acolo.

Renunţă să se mai gândească la asta.

Chiar când era să dea colţul, spre intrarea din spate a bucătăriei, o zări pe Mary Rose furişându-se în grabă, cu un coş în mână.

— Bună dimineaţa, Harrison, îi spuse Travis, apărându-i brusc în spate.

Harrison se întoarse.

— Bună dimineaţa. Unde se duce soră-ta? Pare tare grăbită.

Travis zâmbi.

— Se furişează. Ştiu însă unde se duce. Îi dau câteva minute avans, apoi plec după ea. Adam o să se înfurie când o să afle.

— Ce să afle?

— Că s-a dus s-o vadă pe Cornelia nebuna.

— Femeia care a supravieţuit atacului indienilor?

— Ai şi auzit de ea?

— Sora ta a amintit de ea, aseară.

— Da, de Corrie e vorba. Merge vestea că e nebună de-a binelea. Cred că şi tu ai fi, dac-ai fi fost scalpat. Chiar şi indienii o ocolesc, acum. Le e frică de ea. Majorităţii celor din Blue Belle le e frică. Au început chiar să considere c-ar fi mai bine să-i dea foc.

— Cum adică?

— Cu tot cu casă, îi explică Travis. Odată, a trecut pe-

acolo un cerşetor. A crezut că acea casă era părăsită. Era să fie împuşcat în cap, când a încercat să intre.

Corrie n-a mai părăsit acele locuri de la atac, iar asta s-a întâmplat acum vreo cincisprezece ani. Acum, că Mary Rose a auzit de ea, s-a hotărât s-o viziteze. Crede că femeii nu i-ar strica o prietenă. Adam i-a spus să nu se ducă. I-a spus că e prea periculos. Ştiam eu că Mary Rose n-o să-l asculte. Aşa se întâmplă de fiecare dată. Oh, Doamne, Adam o s-o omoare într-o bună zi. Spune-le fraţilor mei unde mă duc, bine? îi strigă lui Harrison peste umăr.

Harrison era plăcut impresionat. Fraţii Clayborne vegheau cu străşnicie asupra lui Mary Rose. A fost însă un moment rar în acea zi.

Îmblânzirea mustangilor n-a fost chiar grea. Ci de-a dreptul imposibilă.

Toată săptămâna, Harrison a trebuit să-şi oblojească rănile şi vânătăile care-i acopereau tot corpul. Iar umilinţa suferită era şi mai dureroasă.

Cole însă se distra de minune. Indiferent de ce-ar fi avut de făcut, se afla „absolut din întâmplare” lângă ţarc, atunci când Harrison era aruncat din şa. Şi reacţiona mereu la fel. Clătina din cap şi spunea:

— O să te cam doară. Inevitabil, urma un hohot de râs.

Harrison ar fi vrut să-l omoare pe Cole.

Dar ca s-o facă avea nevoie de putere, iar în acele momente acest lucru îi lipsea.

Nici nu mai ştia care moment al zilei era mai rău. Serile, întreg trupul îi era în agonie, iar dimineţile i se părea că *rigor mortis* i se şi instalase în corp. Mergea ca un bătrân şi, Dumnezeule, şi gemea ca unul.

Mary Rose intră într-o seară în cabană.

Din fericire, el nu-şi scosese încă pantalonii, numai cămaşa, şi se prăbuşise pe pat, cu faţa-n jos.

Nici măcar nu ridicase capul când auzise pe cineva

intrând.

— Oh, Harrison, în ce hal e spatele tău! şopti ea. Se aşează pe marginea patului şi-l atinse uşor. Adam ţi-a trimis asta, să-ţi destindă muşchii. Vrei să te ung eu?

Ar fi vrut, dar ştia că nu se cădea s-o roage aşa ceva.

— Îţi mulţumesc.

— Te doare peste tot, nu-i aşa?

El nu-i răspunse. Mary Rose desfăcu capacul sticlei şi începu să-l maseze. Strâmbă din nas, din cauza mirosului, sperând că Harrison n-o să bage de seamă.

— Ce e duhoarea asta, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Harrison, uitându-se spre uşă. Credea că mirosul venea dintr-acolo.

— Loţiunea, îi explică ea.

— Doamne, cum miroase!

— Cailor se pare că le place.

El ridică uşor capul.

— O foloseşti şi pe cai?

Mary Rose îi împinse capul înapoi pe pernă.

— Nu-i nicio problemă. Ajută şi oamenilor. Mirosul o să dispară în câteva clipe şi o să te simţi imediat mai bine.

El n-o crezu. N-avea cum să nu-l mai doară spatele.

— Lasă-mi sticla, îi sugeră el. Dacă o să-mi fie de vreun ajutor, o să-mi dau şi pe*…* picior.

— Bine. Închide ochii şi încearcă să te odihneşti.

Cinci minute mai târziu, muşchii i se mai destinseseră, sub degetele ei minunate. În ceea ce-l privea, nu mai încăpea nicio îndoială: murise.

Gemu, ca ea să nu se oprească.

Ea crezu că adormise. Stătea cu faţa spre uşă şi îi părea împăcat şi frumos.

Părul îi acoperea acum fruntea.

Obrazul îi era adumbrit de un început de barbă, iar ea se simţi cuprinsă de curiozitate sa afle cum anume ar fi simţit-o pe obrazul ei.

Se consideră suficient de în siguranţă ca să-l atingă. Mai întâi fruntea, cu vârfurile degetelor, apoi tâmpla. Pielea îi era caldă şi moale.

Devenind mai îndrăzneaţă, trecu la conturul nasului şi al obrajilor.

Ajunse apoi la gât. Ar fi vrut să-i atingă şi buzele. Cedă imediat tentaţiei.

Bărbatul n-avea nimic care să-i fi displăcut, îşi dădu ea seama. Arăta la fel de frumos pe dinafară cum era pe dinăuntru. În inimă.

Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Nu-i venea să creadă: ce îndrăzneaţă devenise! De obicei, era foarte rezervată, chiar timidă cu bărbaţii.

Oftă, apoi îl sărută pe obraz. Apoi reîncepu să-i maseze umerii. Nu voia să înceteze să-l atingă. Ce se întâmplă oare cu ea?

Îşi simţea trupul reacţionând, dar, din cauza lipsei de experienţă, nu ştia ce să facă în continuare.

Gata, îşi spuse ea.

Dar nu se opri, pentru că-i plăcea senzaţia pe care i-o dădea atingerea pielii lui.

Era cald şi puternic. I se strânse stomacul. Iar când se gândi să-l sărute…

— Ce cauţi aici, lângă un bărbat pe jumătate gol? N-ai nicio urmă de bun simţ? se auzi vocea lui Cole.

— Vorbeşte mai încet, îi şopti ea. A adormit. Am lăsat special uşa deschisă. O fi pe jumătate gol, dar e inofensiv. N-o să profit de el, îţi promit.

Nu i se părea o idee bună să recunoască faptul că profitase deja. Cole nu i-ar fi înţeles curiozitatea. Cum ar fi putut să înţeleagă, când nici ea nu înţelegea?

— Nu vorbi aşa. Fii o lady. Nu m-am gândit niciodată c-ai putea profita. Nici n-ai şti cum.

— Dar ar trebui, nu crezi? Ar cam fi timpul să-mi explicaţi şi mie câte ceva.

— Mai târziu, Mary Rose. O să discutăm altă dată.

Cole voia să schimbe subiectul cu unul mai puţin delicat.

— Întotdeauna spui asta. Lasă, aflu eu şi singură.

— Nu-mi dau seama dacă mai respiră.

— Bineînţeles.

— Pare mort.

— Dar nu e. Cel puţin nu încă. Când o să-l lăsaţi în pace, tu şi Douglas?

— Trebuie să ştie de toate, dacă vrea să aibă ferma lui.

— Îl omorâţi!

— Bineînţeles că nu, zâmbi el. Harrison e mai dur decât pare.

— Nu, dimpotrivă. E mai tandru decât pare, îl corectă ea. A făcut vreun progres în privinţa cailor?

Cole oftă.

— Aşa spune Douglas. Eu unul nu văd niciunul. Harrison ăsta e cam nebun, să ştii.

— De ce crezi asta?

— Vorbeşte cu mustangii, când îi înşeuează, şi se aşteaptă ca ei să-l înţeleagă. Nu ridică vocea şi singurele dăţi când înjură sunt serile, când termină treaba. Ar fi mai bine să te întorci acasă. E târziu.

Cole voi să plece, apoi se răzgândi.

— Apropo, tatăl lui Catherine Morrison i-a spus lui Douglas că fata lui, Catherine, vrea ca Douglas să-l întrebe pe Harrison dacă n-ar vrea să-i facă puţină curte.

Mary Rose era uimită. Şi furioasă. Îşi ascunse însă sentimentele.

— E ridicol. Familia Morrison nici nu-l cunoaşte pe Harrison.

— Au de gând să-l invite duminică, la masă.

— N-o să se ducă.

— De ce?

— Pentru că o să fie ocupat.

— Lui Travis sigur n-o să-i convină să audă că Harrison a fost invitat la Catherine. Ştii ce simte pentru ea.

— Nu-mi imaginez de ce. Mie una nu-mi place deloc.

— De ce nu?

— E invidioasă şi flirtează tot timpul. Şi e şi obraznică.

— Eu unul n-am observat.

— Bineînţeles că nu. Bărbaţii nu bagă nimic de seamă. Iar cu tine nu flirtează. Îi e frică de tine.

— Te cam înfurie, nu-i aşa? zâmbi Cole.

— Ce anume?

— Faptul că pe o altă femeie o interesează Harrison.

— Ba nu sunt deloc furioasă.

Dacă Harrison nu s-ar fi prefăcut că dormea, ar fi sărit s-o contrazică.

— Trebuie să aibă grijă cineva de Harrison. E atât de naiv!

— Nu mai spune!

— Şi e excesiv de încrezător.

— Chiar aşa?

— Vorbesc serios, Cole, aşa că nu mai mustăci. Harrison e un bărbat bun şi blând. Sunt sigură c-ai observat asta.

— N-aş putea spune.

— Ar trebui să avem cu toţii grijă de el. E responsabilitatea mea.

— Ce crezi c-o să-i facă biata Catherine? O să-l muşte?

— Nu m-aş îndoi, spuse Mary Rose. Ştia că era nedreaptă, dar nu-i păsa. Catherine se poate transforma imediat într-o viperă. Ar trebui să-i spui lui Morrison că pe Harrison nu-l interesează fata lui.

Cole ridică ochii spre cer.

— Harrison şi cu mine vom merge mâine în oraş. O să-i spună chiar el lui Morrison dacă vine sau nu la masă,

duminică. E hotărârea lui, Mary Rose.

— Vin şi eu cu voi în oraş.

Harrison deschise ochii exact atunci când Cole ieşea pe uşă.

— Poţi să nu-mi mai faci masaj, zise.

Ea sări în picioare, auzindu-l.

— Te-ai trezit! Te simţi mai bine?

De fapt, muşchii îl dureau şi mai tare, din cauza masajului ei excesiv de viguros.

— Da, mulţumesc.

Ea puse capacul sticlei şi o aşeză pe jos.

— Când te-ai trezit? îl întrebă, încercând să nu pară prea curioasă. Dumnezeule, dacă auzise discuţia? Dacă ştia că-l sărutase?

— Acum, minţi el. De ce?

Ea roşi. Lui Harrison îi venea să râdă, dar nu voia ca ea să se jeneze şi mai mult.

Se ridică din pat.

Podeaua era rece sub tălpile-i goale. Stătea prea aproape de ea, ştia c-ar fi trebuit să se mişte de-acolo, dar nu putea.

— Mă întrebam dacă l-ai auzit pe Cole, se bâlbâi ea. A trecut pe-aici, să vadă ce faci.

— Vă mulţumesc că-mi purtaţi de grijă.

— Tocmai îi spuneam lui Cole că vreau să pregătesc o masă mai specială duminică. Vii şi tu, sigur, nu-i aşa? Vreau să-i invit şi pe Billie, pe Dooley, Henry şi Ghost.

El se abţinea tot mai greu să nu râdă.

— Ce drăguţ.

Ea zâmbi.

— Vrei să-mi cunoşti prietena? Cred că o să te placă.

— Corrie nebuna? o întrebă el, intrigat.

— Nu-i mai spune nebună, te rog. Nu e. E foarte timidă şi prevăzătoare. Tu n-ai fi dacă te-ar fi atacat indienii?

— Ba da, încuviinţă el. Ţi-a vorbit?

— Nu, dar o va face în curând. Sunt sigură.

— Dacă nu ţi-a vorbit, de unde ştii că o va face? Ţi-a zâmbit sau…

— Oh, păi n-am văzut-o. Nu m-a lăsat.

— Atunci de unde ştii că nu e nebună?

— Pentru că nu m-a împuşcat.

El închise ochii şi numără până la zece înainte s-o întrebe:

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat. Ai bătut la uşă? Ai intrat înăuntru?

— Nici măcar nu m-am apropiat de uşă. N-am ajuns decât pe verandă. E foarte timidă, să ştii, Harrison.

— Cât de tare te-ai apropiat?

— Până la uşă. A tras un glonţ, dar la picioare. M-a ratat intenţionat. Voia să înţeleg că nu trebuie să mă apropii.

— Ce-ai făcut atunci?

— I-am spus cine sunt şi c-am aflat abia atunci de ea. L-am mai spus şi cu câtă greutate i-am găsit casa. E foarte ascunsă, să ştii. I-am povestit despre familia mea. Trebuia să strig, bineînţeles, ca să mă audă. Când am simţit că mă lasă vocea, i-am spus de coşul pe care-l adusesem cu mine, cu dulceaţă, pâine de casă şi prăjituri. Am întrebat-o dacă i le pot lăsa, pentru că voiam să mă înţeleagă bine: i le adusesem din prietenie, şi nu din milă. Nu voiam s-o jignesc. Cred că m-a înţeles. M-a lăsat să mă apropii câţiva paşi. N-am încercat mai mult. I-am lăsat coşul şi i-am spus că mă întorc a doua zi, cu un alt coş plin de bunătăţi. Am rugat-o să lase coşul gol afară, ca să-l pot lua înapoi.

— Ai de gând să te duci în fiecare zi?

Nu, n-aş putea. N-aş mai avea timp pentru nimic altceva, iar aici e atâta treabă! Odată ce Corrie o să înceapă să-mi vorbească, şi ne vom cunoaşte, probabil că-i voi face câte-o vizită mai lungă, o dată pe săptămână. Cred

că vom deveni prietene bune. Dar nu mi-ai răspuns: da sau nu?

— Despre masa de duminică mă-ntrebi?

Ea dădu din cap.

— Dac-o să-ţi dai atâta osteneală, cum aş putea să lipsesc? făcu o pauză. Adam s-a supărat c-ai plecat aşa, fără să spui unde, nu-i aşa?

— Nu s-a supărat. Dar a fost dezamăgit. Oftă. Asta e şi mai rău. Dac-ar fi ţipat la mine nu m-aş fi simţit atât de vinovată.

— O să-i spui că te duci şi mâine?

— Am discutat deja despre asta. Mi-a dat aprobarea lui. Înţelegi, Harrison, nu trebuie să-i cer permisiunea. Îşi dă seama că sunt capabilă să iau şi singură decizii. Vrea numai să am grijă de mine. I-am promis să nu mă mai duc singură acolo. O să răceşti, adăugă ea. Pune-ţi cămaşa. Noapte bună.

Se întoarse, pregătindu-se să plece. El ar fi vrut ca ea să mai rămână. O luă de mână şi zise:

— Aşteaptă.

— Da? spuse ea, întorcându-se din nou.

— N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine.

Doamne, credea că n-o să-l audă niciodată spunând asta!

— Eşti foarte drăguţă, mai spuse el.

Mary Rose îşi aminti de lucrurile oribile pe care i le spusese mai devreme lui Cole despre Catherine Morrison.

— Nu sunt chiar atât de drăguţă, recunoscu ea. Încerc să fiu, dar câteodată mă transform într-o scorpie. Pot să fiu de-a dreptul crudă.

Harrison nu-i dădu drumul mâinii ei.

O trase mai aproape. Ştia că-şi pierduse minţile, pentru că, pentru prima oară în viaţă, nu lăsa ca autocontrolul să-şi spună cuvântul.

Se hotărâse doar, mai înainte, să nu se încurce cu

Mary Rose.

Totuşi, avea s-o sărute.

— Ce faci?

— Te trag mai aproape.

— De ce?

— Pentru că vreau să te sărut.

— Vorbeşti serios? îl întrebă ea, uimită.

— Da. Vrei asta?

— Nu e vorba de asta, acum. Făcu o pauză. Nu înţeleg. De-abia dacă mi-ai vorbit toată săptămâna, nici măcar nu m-ai privit... iar acum vrei să mă săruţi? Harrison, nu eşti deloc logic.

El păru uimit de concluzia ei. Râse.

— Bineînţeles că nu sunt logic.

— De ce vrei să mă săruţi?

Acum începea să devină analitică.

O lipi de pieptul lui şi o sărută pe frunte. Apoi îi luă mâinile şi i le aşeză în jurul gâtului lui.

Ea mai părea încă uimită, dar nu şi stânjenită.

— Tu m-ai sărutat şi încă de câteva ori, dacă-mi amintesc bine.

— Oh, Doamne, nu dormeai, nu-i aşa?

Părea îngrozită. Harrison o sărută pe obraz, aşa cum o făcuse şi ea, mai devreme, apoi pe vârful nasului.

— Cred că ţi-a plăcut, şopti ea, odată trecută senzaţia de stânjenealã.

— Ba nu.

— Nu? De ce?

— Mă înnebuneai. Săruţi ca o fetiţă.

Degetele ei începură să se joace cu părul lui. Se lipi de el, oftând uşor. Căldura şi puterea radiate de trupul lui o încălzeau.

— Arată-mi cum ai fi vrut să fii sărutat, Harrison.

El îşi puse braţele în jurul ei, apoi îi spuse să-şi desfacă buzele.

Ea încercă să-l întrebe de ce, dar când gura lui puse stăpânire pe-a ei, blândă dar şi cercetătoare, uită să mai întrebe ceva. Un fior îi străbătu şira spinării, şi se strânse instinctiv şi mai aproape de el.

Era cel mai uimitor sărut pe care-l încercase vreodată. Pasiunea cu care o sărută o făcu să cedeze unei slăbiciuni nemaiîntâlnite.

Îl simţi tremurând uşor, şi înţelese că şi el era la fel de afectat de sărutul lor ca şi ea.

Însemna că ea era la fel de puternică, stăpânea în aceeaşi măsură ca şi el tot ce se întâmpla acum, ştia ce avea şi ce nu avea să se întâmple în continuare.

El sfârşi prea devreme sărutul, aşa că Mary Rose refuză să se desprindă din îmbrăţişare.

Îşi odihni obrazul de pieptul lui. Îi auzea bătăile grăbite ale inimii.

— Nu voiam să te opreşti, şopti ea.

Mărturisirea ei îl uimi pe Harrison.

Respiră adânc, încercând să-şi recapete autocontrolul. Nici el nu mai simţise o pasiune atât de fierbinte cu vreo altă femeie.

— Tu voiai? îl întrebă ea.

— Nu, recunoscu el. Tocmai de aceea am făcut-o. Dă-mi drumul, Mary Rose. E timpul să te întorci acasă.

Ea n-ar fi vrut, dar înţelese că trebuia. N-ar fi fost deloc o purtare de lady să se atârne de gâtul lui, să-l oblige s-o sărute din nou. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Se mai uită o dată la el, când ajunse în prag. Voia să-i ureze noapte bună.

Dar cuvintele i se opriră în gât şi rămase privindu-l fix. Arăta extraordinar. În lumina lămpii, pielea lui căpătase tonuri aurii.

Muşchii puternici i se încordau la fiecare mişcare. Douglas îi spusese odată că Harrison avea forţa a trei bărbaţi, însă ea ştia că el n-o va folosi niciodată împotriva

ei.

— Mă simt în siguranţă atunci când sunt cu tine.

Rămase mirată că spusese asemenea cuvinte cu voce tare. Harrison îi zâmbi.

— Aşa şi trebuie, Mary Rose. Nu ţi-aş face niciun rău, niciodată.

— Şi de data asta te-am sărutat ca o fetiţă?

El clătină din cap.

— Ca o femeie. Dar ce s-a întâmplat astă-seară nu se poate repeta. N-ar fi trebuit să încep ceva ce nu pot duce până la capăt.

Îşi trecu degetele prin păr, frustrat.

— Nu ne putem lega unul de celălalt.

— Dar am făcut-o deja.

— Ba nu, zise el scurt, neînduplecat.

Ea nu înţelegea nici acum ce-l apucase. Dădu din cap şi plecă.

Se gândi însă la toate ce se întâmplaseră înainte să adoarmă.

După vreo oră, renunţă. Ştia că Harrison era atras de ea, după felul în care o sărutase.

Ea nu era prea răbdătoare din fire, dar avea să se străduiască, cel puţin până va reuşi să-şi dea seama ce se întâmpla.

El trebuia să aibă un motiv bine întemeiat, dacă nu voia să aibă o relaţie cu ea.

Tipul avea un motiv întemeiat în fiecare acţiune de-a lui.

Probabil că trebuia să aştepte până avea să-i spună chiar el.

Şi atunci ea avea să învingă orice obstacol i-ar fi stat în cale.

Îşi puse halatul şi papucii şi coborî în bibliotecă.

Adam era acolo, citând una din cărţile lui preferate. În şemineu ardea focul.

— Adam, pot să te întrerup puţin?

Fratele ei ridică privirea şi-i zâmbi.

— Bineînţeles. Închise cartea şi o puse pe masă.

De cealaltă parte a şemineului era un alt fotoliu, identic cu cel pe care stătea Adam.

Mary Rose îl ocoli însă şi se aşeză pe taburetul de la picioarele lui Adam.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Harrison.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, îl linişti ea. Nu s-a întâmplat nimic rău. Îmi place de el… chiar foarte mult. Şi cred că şi el mă place.

— Atunci care e problema?

Ea îşi coborî privirea.

— Săptămâna trecută l-am rugat să mă sărute. Abia astă-seară a fost de acord.

Îşi privi fratele, să vadă cum primise vestea. Adam nu reacţionă în niciun fel. Îşi scoase ochelarii şi-i aşeză cu grijă, pe carte.

— Te-a sărutat?

— Da.

— Şi după asta ce s-a mai întâmplat?

— Mi-a spus că n-o să mă mai sărute niciodată.

— Înţeleg, zâmbi el, uşurat. Ţi-a spus şi de ce?

— Da. Dar explicaţia lui n-avea niciun sens. Ştiu că i-a făcut plăcere să mă sărute, dar acum, dacă stau să mă gândesc bine, poate că n-a fost deloc aşa.

— Ai spus că ţi-a făcut plăcere să-l săruţi. Trebuie să discutăm despre asta.

— Da, mi-a plăcut, şi încă foarte mult. Îmi place de el, Adam. Mi-a spus că nu putem merge mai departe, dar nu mi-a dat niciun motiv. Poate că vrea ca eu să nu sufăr, continuă ea. Probabil că ştie că se va întoarce în Scoţia. Sau poate că e precum Cole.

— Cum adică?

— Cole nu vrea să se lase prins în mrejele vreunei

femei. Îmi spune mereu că el n-o să se însoare niciodată. Crezi că şi Harrison gândeşte la fel?

— Nu-l cunosc suficient de bine ca să-ţi pot răspunde, dar pe Cole îl ştiu. Astea-s numai vorbe goale, surioară. N-a întâlnit-o încă pe femeia potrivită.

— De ce gândesc bărbaţii că o căsnicie e o cursă? Doar femeile nu-i lipsesc de libertatea lor, pentru numele lui Dumnezeu!

— Într-un fel, o fac, îi răspunse Adam. Odată ce te-ai căsătorit, ai făcut-o pentru totdeauna, iar dacă bărbatul a făcut o alegere greşită, atunci a căzut în cursă, nu-i aşa?

— Poate, dar înseamnă că şi pentru femei e la fel.

Gândurile lui Adam începură să rătăcească.

Se gândea acum la Harrison. Înţelese că trebuia să afle mai multe despre el, mai ales că Mary Rose părea implicată sentimental.

Era de datoria lui Adam să vegheze ca ei să nu i se întâmple niciun rău.

— Adam?

— Da?

— La ce te gândeşti?

— La Harrison, îi răspunse el. Îmi dau seama că nu ştim prea multe despre el. Cred c-ar trebui să aştepţi până-l vei cunoaşte mai bine, înainte de a-i cere din nou să te sărute.

— O să încerc, acceptă ea, dând din cap.

— Cole mi-a spus că va trebui să discutăm despre bărbaţi şi femei şi despre…

— Intimitate, îl ajută ea.

— Da, intimitate.

— Am mai vorbit despre asta, cu ani în urmă.

— Îmi amintesc, şi credeam că şi tu. Dar fratele tău mi-a spus că vrei să ştii fapte de viaţă. Crede că n-ai prea înţeles, atunci, ce ţi-am spus.

— A fost suficient de clar.

— Aşa am crezut şi eu. Mai ales c-ai pus o mulţime de întrebări.

— Iar tu mi-ai răspuns, răbdător, la fiecare. Eşti singurul frate care mi-ai vorbit pe şleau. Travis a început să facă tot felul de paralele între copaci şi arbori, apoi a trecut la *Biblie.* Când a început să-mi recite parabola cu feliile de pâine care se înmulţeau, n-am mai înţeles nimic. Mi-a spus că şi eu sunt tot o felie de pâine şi că într-o zi o să mă înmulţesc. L-am întrebat cum. A ridicat mâinile spre cer şi m-a trimis la Douglas.

— Şi Douglas ce ţi-a spus? Adam ştia, o mai auzise povestind, dar îi făcea plăcere s-o mai asculte o dată.

— Mi-a spus să-mi pun capul la contribuţie. Era foarte morocănos. Mi s-a spus că trăiesc într-o fermă, şi tot repeta: „pentru numele lui Dumnezeu!”, şi mi-a sugerat să mă mai uit în jur. Atunci o să-mi dau seama şi singură. I-am spus că m-am tot uitat, încă de la unsprezece ani, dar n-am fost în stare să-mi dau seama de nimic. Disperat, mi-a arătat ţarcul cu cai şi mi-a zis că într-o zi voi fi ca o iapă, şi că un bărbat va veni la mine, asemeni unui armăsar.

Adam râse până-i dădură lacrimile.

— Cum ai reacţionat?

— M-am simţit insultată, bineînţeles, dar şi dezgustată. Atunci m-a trimis la tine.

El îşi şterse ochii cu dosul palmelor.

— Dacă-ţi aduci aminte de discuţia noastră, atunci de ce l-ai mai întrebat pe Cole?

— Nu m-am putut abţine. E aşa de amuzant! Roşeşte, Adam, roşeşte cu adevărat şi se fâstâceşte, ceea ce nu-i stă deloc în fire. O să-l mai întreb din când în când, să ştii.

Adam râdea din nou.

— Bine. Mor de curiozitate să aflu ce comparaţie mai inventează de data asta.

Oftă, după care trecu la lucruri mai serioase.

— Acum cred c-ar trebui să discutăm despre ce-ai

simţit când l-ai sărutat pe Harrison.

Asta au şi făcut, iar Mary Rose nu se simţea nelalocul ei, sau stânjenită. Adam ştia întotdeauna să-i vorbească despre orice.

Puntea care se construise între ei era foarte puternică, iar încrederea ei în judecata lui Adam era absolută.

Adam era îngrijorat ca ea să nu se fi speriat cumva de reacţia ei fizică.

Pasiunea era adesea greşit interpretată: ceea ce nu înţelegeai îţi putea provoca teama. Nu voia ca surorii lui să-i fie frică de cineva, sau de ceva.

Trebuia să ştie să se bucure de viaţă şi nu să se teamă de ea, aşa cum îi fusese lui, ani de-a rândul.

— Un bărbat poate să încerce să se culce cu o femeie şi fără să o iubească. Mă înţelegi?

— Da. O femeie poate şi ea să facă acelaşi lucru, nu-i aşa?

— Da.

— Vrei deci să mă faci să înţeleg că dorinţa şi iubirea nu merg întotdeauna mână-n mână.

— Da.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Eşti îngrijorat fiindcă sunt neştiutoare. Inocenţa nu înseamnă prostie.

— Exact.

Au mai stat de vorbă câteva minute, până o cuprinse somnul. Îşi sărută fratele de noapte bună.

— Oh, cât de mult îmi doresc ca Mama Rose să fie aici! Îmi lipseşte atât de tare!

— Într-o bună zi, va fi cu noi, îi promise Adam. Coşmarul ei nu mai poate dura prea mult. Poate că stăpâna Livonia o s-o lase totuşi să plece. Dar mă îndoiesc că Mama va accepta s-o lase singură. E total dependentă de ea, acum.

— Nici nu-mi imaginez cum e să fii orb. Dar nu cred c-

aş deveni rea, aşa ca Livonia.

— Ea are nevoie de Mama mai mult decât ai tu, Mary Rose… cel puţin acum.

— Iar fiii ei au devenit atât de egoişti încât să-i întoarcă spatele?

— Ştii deja răspunsul la întrebare. Ar face orice să pună mâna pe banii ei. Rose şi Livonia locuiesc într-o căsuţă la marginea proprietăţii pe care fiii ei au vândut-o deja. Au ajuns la o înţelegere. Atâta timp cât fiii Livoniei le lasă în pace, niciun rău nu li se va întâmpla.

— Le trimiţi regulat bani, nu-i aşa?

— Fac şi eu ce pot. Haide, du-te la culcare. Vreau să termin de citit capitolul acesta din Constituţie. Am de gând să-l provoc mâine pe Harrison la o discuţie şi vreau să fiu pregătit.

— Vreau să-i scriu Mamei o scrisoare înainte de culcare. Simt nevoia să-i povestesc despre Harrison. O să vrea să ştie toate amănuntele.

— Credeam că i-ai spus deja de el.

— Da, dar asta a fost înainte de a mă fi sărutat. Trebuie să-i povestesc şi asta. Noapte bună. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, surioară.

Mary Rose se duse la culcare o jumătate de oră mai târziu.

Adormi gândindu-se la cât de perfectă era viaţa ei. Trăia într-o vale superbă, avea patru fraţi minunaţi şi un curtezan care o plăcea. Avea să se lase greu, bineînţeles.

Avea planuri măreţe.

Da, viaţa ei era minunată.

Era pe cale să se îndrăgostească.

17 mai 1863

Dragă Mama Rose,

Am auzit atâtea veşti despre război, că nu mai ştim ce să credem. Şi Nordul şi Sudul îşi revendică aceleaşi victorii. Când primim câte-o veste, este atât de veche şi de deformată că nu mai are niciun sens. Tot ce ştim absolut sigur este că mii de tineri sunt omorâţi. Încercăm din răsputeri să te ascultăm şi să nu ne facem griji în privinţa ta. Dar ne e tare greu. Eşti mereu în gând urile noastre, în rugile noastre, în inimile noastre.

Scrisoarea ta a fost o uşurare binefăcătoare. Am fost atât de fericiţi că am avut veşti după mai bine de o lună de aşteptări, că am serbat evenimentul cu o masă mai specială. Cole a făcut friptură de veveriţe, Douglas a făcut biscuiţi, iar eu am adunat legume proaspete din grădină. Ca desert, am avut mere coapte şi bomboane de mentă. După ce-am mâncat pe săturate, am cântat cu rândul. Cred că Cole şi cu mine n-am cântat chiar rău, dar Travis şi Douglas au fost de-a dreptul groaznici. Nu chiar ca micuţa Mary Rose, însă, care nu cânta, ci ţipa de-a dreptul. Mă tot gândesc să-i iau un pian, când o mai creşte. Va trebui, bineînţeles, să-i găsim un profesor. Acum însă mă gândesc că poate nu e o idee atât de bună. Dacă nu e în stare să cânte, probabil că nici nu va învăţa mare lucru. Totuşi, mi se pare important ca ea să aibă parte de o educaţie completă. Eu şi fraţii mei discutăm adesea despre ce vrem ca ea să ştie cândva. Travis insistă ca ea să înveţe franţuzeşte. Zice că femeile şi bărbaţii educaţi ştiu cel puţin o limbă străină. Acum ne concentrăm însă asupra englezei. Gramatica ei e destul de proastă. Mereu confundă verbele. Ţi-am urmat sfatul, şi n-o corectăm mereu, şi o lăudăm întotdeauna atunci când îşi face bine temele. Când e veselă şi ne zâmbeşte, ni se pare c-a răsărit soarele.

Cole ne-a arătat planul casei pe care vrea s-o construiască. Am fost uimiţi de cât de detaliat este. Niciunul dintre noi nu ştia că e atât de talentat. Cred însă că s-a avântat cam mult. Planul este al unei case cu două

etaje şi cinci dormitoare, la fel de mare ca acelea de pe plantaţiile din sud. I-am spus ca la exterior s-o facă cât se poate de simplă, ca să nu atragă atenţia nimănui. Oamenii văd o casă elegantă şi încep să se întrebe ce-o fi înăuntru. Apoi devin invidioşi, o ştiu din experienţă. Dacă cineva are mai mult decât altcineva, atunci acela începe să creadă că i s-ar cuveni lui, chiar dacă nu e dispus să muncească la fel de mult. Totuşi, oamenii din Blue Belle nu sunt ca aceia de la oraş. Avem cu toţii tendinţa de a aprecia ce au alţii. Eu unul am deja şapte cărţi de colecţie, iar Travis va pleca săptămâna viitoare la Hammond, să vadă ce mai găseşte pe-acolo. Douglas a început să îmblânzească o pereche de mustangi pe care i-a prins împreună cu Cole. Douglas poate să comunice cu animalele. Spune că ele nu-i vorbesc chiar, dar că au un fel al lor de a-l anunţa când se va întâmpla ceva.

Încet-încet începem să ne dăm seama cum poate contribui fiecare la binele familiei. E foarte interesant: Dumnezeu i-a dat fiecăruia câte un dar deosebit. Eu mă pricep la cifre, aşa că ţin registrele şi completez toate actele pentru pământurile noastre. Avem şi un caiet în care notăm tot ce cheltuim, până la ultimul bănuţ. Morrison a început să ne dea pe datorie. Zice că nu trebuie să-i plătim decât o dată pe lună pentru mărfurile pe care le cumpărăm de la el, dar ne ia ceva mai mult, pentru bunăvoinţa pe care ne-o arată. Mie mi se pare camătă curată. Eu nu prea merg în oraş. Îţi urmez sfatul, de a nu atrage atenţia celorlalţi. Dar au venit cu toţii aici, să mă cunoască, şi deja cred că s-au obişnuit cu mine. Şi faptul că suntem prieteni cu familia Morrison ne-a ajutat, cred. Au avut necazuri mari cu acoperişul. Am mers şi eu în oraş, să-i ajut să-şi construiască unul nou.

M-am cam abătut de la subiect, nu-i aşa? Îţi povesteam că Dumnezeu a hărăzit fiecăruia câte un dar şi am început să mă laud. O să-ţi povestesc acum despre fraţii

mei. Cole s-a antrenat în mânuirea pistolului, aşa că e în stare să ne apere şi să împuşte câte un animal pentru cină. E şi un foarte talentat constructor. Îi ajută pe toţi. Douglas se ocupă de caii pe care i-a prins. Side Camp i-a promis deja că-i cumpără, odată ce se vor obişnui înşeuaţi. Douglas vrea să construim un hambar înainte de a ne apuca de casă. El şi Cole încă se mai ceartă cu ce să înceapă. Cole o să-l lase pe Douglas să iasă învingător, dar vrea să-l necăjească puţin.

Travis face rost de orice. Când avem nevoie de ceva, îi spunem lui, şi ne aduce.

Nu ştim deocamdată ce talent are copila. Cu siguranţă nu are niciunul în domeniul artelor. Îţi trimit un desen făcut de ea. Ar trebui să înfăţişeze cabana noastră, dar nu cred să-ţi dai seama prea bine. Bineînţeles că am lăudat-o, i-am spus că e foarte frumos.

Acum nu mai acceptă să-i spunem, baby. Şi nici nu mai răspunde când o strigăm Mary, ci numai dacă-i rostim numele întreg. Mi se pare o prostie s-o strigăm Mary Rose Clayborne tot timpul, dar n-avem încotro.

Ne pune sute de întrebări, în fiecare zi. Mai cred, totuşi, că e mai deşteaptă decât noi toţi la un loc.

N-o lăsăm să se poarte urât. Dacă nu ne ascultă, o lăsăm câtva timp singură. Nu-i place să fie dată deoparte şi face o faţă care-ţi inspiră milă. Cole e întotdeauna primul dispus să cedeze, din cauză că are o inimă atât de bună, dar chiar şi el înţelege că e important s-o facem să înţeleagă că anumite purtări nu pot fi tolerate.

Nu sunt însă prea sigur că e nefericită atunci când e singură. Chiar ieri, lucram amândoi, împreună, în grădină. Ea voia să mă întrerup din lucru şi s-o duc în casă, să-i dau o bomboană. Cum am refuzat-o, s-a dus şi şi-a luat singură. Ştia sigur că o să dea de bucluc, pentru că le mâncase pe toate. Câteva minute mai târziu, a trecut pe lângă mine trăgând după ea o păturică. A străbătut grădina şi s-a

aşezat pe un buştean, luând o expresie de-i plângeai de milă. A trebuit să întorc capul, să nu mă vadă zâmbind.

Mă opresc acum. Travis şi Douglas mi-au dat deja scrisorile lor pentru tine, iar Cole o termină pe-a lui.

Ne tot gândim să ne înrolăm, să ajutăm astfel Nordul să câştige războiul. Dar nu se poate. Am promis cu toţii să avem grijă de sora noastră. Travis nu era prea convins că are nevoie de toţi patru, dar eu i-am explicat că fiecare îşi aduce contribuţia la creşterea ei. E adevărat, Mama. E nevoie de patru bărbaţi în toată puterea ca s-o supravegheze pe Mary Rose.

Ne rugăm în fiecare seară pentru bravii soldaţi nordişti.

Nu vreau să termin scrisoarea cu o notă tristă. Ne-a surprins pe toţi caseta pe care-ai trimis-o. Chiar şi ambalajul era intact. Mary Rose ne-a surprins când o admiram. I-am spus că ei i-ai trimis-o, dar că n-o va primi decât când va împlini şaisprezece ani. Dac-ai şti, Mama! S-a transformat într-o adevărată scorpie. A trebuit până la urmă să ajungem la un compromis. Acum, are voie s-o privească în fiecare seară, înainte de culcare. Încă un ritual. Am ajuns la trei. Paharul de apă, povestea şi acum caseta.

Este o figură, dar, Doamne, ne face atât de des să zâmbim!

Te iubesc,

Adam

7

Blândul Harrison se transformă într-un maniac înrăit, chiar sub ochii lui Mary Rose. Nu-i venea să creadă: ziua, care începuse atât de bine, se dovedea groaznică. La cină, în aceeaşi seară, îi spuse lui Adam că ziua fusese de-a

dreptul un coşmar.

Şi era numai vina lui Harrison. Era atât de furioasă pe el, că nici nu putea să-i vorbească.

Dimineaţa, se pregătise aproape o oră pentru plecarea în oraş, pentru că voia să arate cât mai bine, pentru Harrison. Nu credea că făcea pe cocheta, cu toate că de obicei se îmbrăca repede, cu lucruri comode.

Dar ziua aceasta era diferită, pentru că bărbatul visurilor ei o sărutase şi voia să fie frumoasă, pentru el. Ştia că era o prostie, dar nu-i păsa. După ce probase trei rochii, sfârşise prin a se îmbrăca cu o fustă bleu-pal, de călărie, şi o bluză albă. Îşi strânsese părul cu o panglică albastră. Nu era prea încântată de cum arăta, dar era tot ce putea face din înfăţişarea pe care i-o dăruise Dumnezeu.

Curând, a aflat însă că nu meritase efortul. Cu excepţia unui banal „bună dimineaţa”, Harrison nu i-a dat deloc atenţie.

Au plecat cu toţii în oraş, cu excepţia lui Adam. Travis voia să ridice un colet, Cole şi Harrison trebuiau să ia noile hamuri, iar Douglas voia să discute cu potcovarul. Mary Rose avea o listă întreagă cu alimente de care ar fi putut avea nevoie noua ei prietenă, Corrie.

N-o deranja că oaspetele lor cel încăpăţânat o ignora. Era însă furioasă pentru că el refuzase să asculte vocea raţiunii. Insistase să poarte centura, şi pistolul, şi-i spusese lui Cole că-şi încărcase vechea lui armă, în caz că aveau vreun necaz pe drum.

Ei nu-i venea să creadă că el putea fi atât de încăpăţânat. Bineînţeles că fraţii ei erau înarmaţi, dar ştiau să le mânuiască foarte bine şi purtau armă numai în scop de apărare. Un pistolar pe nume Webster şi tovarăşii lui erau încă în libertate, iar fraţii Clayborne trebuiau să se păzească, atâta timp cât fugarii mai erau încă în ţinuturile acestea.

Pentru că era marţi, nimeni nu se aştepta să-i vadă.

Mary Rose se rugase tot drumul să n-o găsească pe Catherine Morrison la magazin, ajutându-şi tatăl. Nu voia să fie obligată s-o vadă flirtând cu Harrison, era sigură că avea s-o ia ameţeala. Harrison era atât de naiv!

Majoritatea bărbaţilor erau, de fapt, atunci când era vorba de un complot pus la cale de-o femeie. Poate că Harrison nu bănuia ce plănuia Catherine. Nu era însă cazul lui Mary Rose.

Femeile se „citesc” una pe alta. Catherine voia să-l prindă pe Harrison în mreje. Nu era greu de găsit un bărbat aici, în vale. Erau cu mai bine de-o sută mai numeroşi decât femeile. Era însă greu să găseşti unul bun. Ăştia erau rari precum diamantele.

Mary Rose nu credea deloc c-ar fi fost geloasă. Pur şi simplu avea grijă de Harrison. La urma urmei, era oaspetele ei.

Catherine Morrison trebuia să-şi găsească o altă pradă. Pe drum, Mary Rose le ceru de cel puţin cinci ori lui Cole şi lui Douglas să aibă grijă de Harrison. Cei doi se plictisiseră deja să-i mai promită acest lucru. L-ar fi rugat şi pe Travis, dar el călărea alături de Harrison şi n-ar fi vrut să fie auzită chiar de bărbatul pe care voia să-l protejeze.

Norocul a fost de partea ei. Catherine nu era în magazin. Mary Rose l-a văzut pe Harrison discutând cu tatăl lui Catherine, dar conversaţia n-a durat decât un minut-două, după care lui Harrison i s-a făcut cunoştinţă cu Floyd Penneyville, alt nou-venit în oraş, iar discuţia s-a axat apoi pe târgul anual de vite care avusese loc cu trei săptămâni în urmă. Şi lui Floyd, dar şi lui Harrison le părea rău că-l rataseră.

Dooley o ajunse din urmă când se pregătea să iasă din magazin. Voia să meargă la grajduri, să-l caute pe Douglas. Cole, Travis şi Harrison stăteau încă de vorbă cu Floyd.

— Bună dimineaţa, domnişoară Mary. Tii, dar ce

drăguţă eşti azi!

— Îţi mulţumesc, Dooley.

Acesta îşi aminti, cu întârziere, e-adevărat, de bunele maniere, şi-şi scoase pălăria.

— L-am anunţat deja pe Cole că Webster şi-a strâns câţiva neisprăviţi cu el. S-ar putea să avem necazuri.

— Omul trebuie să fie pregătit pentru orice, îi spuse Mary Rose, citând spusele lui Adam. El era cel care o sfătuia mereu să fie întotdeauna pregătită.

Dooley o urmă afară, pe aleea străjuită de copaci.

— Am auzit de la Henry că i-ai dus de mâncare lui Corrie nebuna. Minţea sau e-adevărat?

— E adevărat, zise ea. Corrie nu e nebună. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă le-ai spune asta şi prietenilor tăi. E prietena mea, Dooley.

— Exact aşa zicea şi Henry c-o să spui. Am veşti proaste pentru tine, domnişoară Mary. Bickley şi câţiva din prietenii lui din trupele *vigilante* vor să-i dea foc, cu tot cu casă. Spun că e periculoasă.

Mary Rose era îngrozită.

— Cum îndrăznesc? strigă ea. Îl apucă de braţ pe Dooley. Au plecat deja?

— Nu, însă sunt gata. Henry şi Ghost îi ţin de vorbă. Ştii cât îi place lui Bickley să se laude. E un diavol, domnişoară Mary. Oh, cât aş vrea să se întoarcă în Hammond, de unde-a venit. N-are ce căuta aici. Nici el, nici prietenii lui. Îşi spun *vigilante,* de parc-ar fi ceva de capul lor.

Bătrânul făcu o pauză să-şi tragă nasul. Ar fi scuipat, dar nu se cădea, de faţă cu domnişoara Mary.

— Unde sunt acum?

— La *saloon.* Ard însă de nerăbdare să pornească. Henry nici nu mai ştie ce să-i întrebe, iar pe Ghost îl ştii doar. Când bea ceva mai mult devine tare ciudat. De-abia dacă reuşeşte să-şi dea seama despre ce vorbesc ceilalţi.

Nu se poate concentra din cauza fantomelor care îi vorbesc tot timpul. Cred că nici trăsnetul care l-a lovit nu i-a fost de mare folos. Eu tot mai cred că dacă n-ar mai bea ar avea mintea întreagă. Domnişoară Mary, unde mă duci?

— La saloon.

— Doar n-ai de gând să intri?

— Voi intra, dacă trebuie. Trebuie să-i opresc.

Mergeau foarte repede. Lui Dooley i se tăiase respiraţia.

— Lasă-mă să-i caut pe fraţii tăi, domnişoară Mary, o rugă el. Aşteaptă-mă aici.

Mary Rose înţelese, înţelept, că un oarecare ajutor nu i-ar fi stricat. Încuviinţă să aştepte, dar de-abia se aşezase pe-o bancă, când Bickley şi tovarăşii lui ieşiră afară. Caii îi aşteptau.

Nu mai putea să aştepte. Se rugă la Dumnezeu ca bărbaţii să nu fi fost prea „afumaţi". Nu-l cunoştea pe Bickley, dar auzise destule despre el. Se părea că înfăţişarea îi era la fel de urâtă, ca şi caracterul. Avea aerul unui şarpe, îşi zise Mary Rose. Nu era prea înalt. Adam spunea despre el că era un bărbat mic străduindu-se să pară mare.

— Bickley? Aş vrea să stăm de vorbă, zise Mary Rose, sperând ca numai el să vină spre ea, iar restul să aştepte lângă uşa *saloon*-ului.

Auzind-o, el se întoarse. Clipi, din cauza soarelui puternic, şi se apropie. Spre nenorocul ei, era urmat şi de ceilalţi.

— Cu ce-ţi pot fi de folos, domnişoară Mary?

Răsuflarea lui Bickley era amară, din cauza băuturii.

Mirosea a sudoare stătută. Ea nu era surprinsă că-i ştia numele. În Blue Belle locuiau foarte puţine femei şi toţi le ştiau numele. Iar Mary Rose era cunoscută chiar şi la Hammond.

— Vă duceţi la Boar Ridge?

— Da, într-acolo mergem. Vrem s-o aranjăm pe nebuna aia, înainte să omoare pe cineva. Respectăm legea şi, de vreme ce Blue Belle nu are şerif, cred că e de datoria noastră să avem grijă de liniştea oraşului.

— Nu înţeleg de ce credeţi că aveţi vreo responsabilitate pe-aici, zise ea. Voi locuiţi la Hammond, şi nu la Blue Belle. Ne descurcăm şi singuri, aici.

Ar fi vrut să-i spună să se întoarcă de unde venise şi să-şi vadă de treburile lui, dar nu voia să-l provoace.

— La Hammond au şerif, spuse el. Nu e nevoie de ajutorul meu. Cei de-aici însă…

Unul dintre însoţitorii lui chicoti. Mary Rose se strădui să se controleze. Inspiră adânc.

— Am fost ieri acolo şi am vizitat-o pe femeie. Corrie nu e nebună. E doar sfioasă. Nu-i plac străinii care se amestecă în viaţa ei. Dar nimănui nu-i place asta.

— Vrei să ne împiedici să ne facem datoria, nu-i aşa?

— Corrie e prietena mea. Vreau s-o lăsaţi în pace.

— N-am de ce să te ascult. Suntem hotărâţi, nu-i aşa, băieţi?

Mary Rose nu se mai putea abţine.

— Dacă-i faceţi vreun rău femeii, mă duc la judecătorul Burns şi fac plângere scrisă. O să vă acuz pe toţi de crimă cu premeditare, iar prietenilor mei din Blue Belle o să le facă plăcere să vă vadă atârnând în spânzurătoare.

Lui Bickley nu-i plăcea să fie ameninţat. Şi mai ales de o femeie. Băutura îl făcuse să uite de fraţii Clayborne. Venise vremea s-o strunească cineva pe muieruşca asta. Iar el era bărbatul potrivit. Avea s-o facă să tremure de spaimă, cât ai clipi.

— Cine te crezi, de-mi vorbeşti aşa?

— Sunt o femeie care ştie să recunoască un prost, când îl vede, replică ea.

Bickley nu era prea inteligent, dar era iute. Înainte ca

ea să-şi dea seama de intenţiile lui, el o apucă de braţ, o strânse cu forţă şi încercă să o tragă lângă el. Mary Rose îl lovi cu putere deasupra genunchiului. Orbit de durere, o plesni peste faţă. Cum ea nu plângea, îşi folosi pumnul.

— Ai înnebunit, Bickley? Hai să mergem, înainte să apară fraţii ei.

— Nu-i dau drumul până nu mă roagă frumos. Ştiu că o doare. Dar n-o las până nu-mi spune că-i pare rău că m-a jignit. Iar dacă fraţii ei încearcă să mă oprească, am să-i împuşc până la unul. O să vedeţi.

Mary Rose, care fusese uimită de iuţeala atacului, îşi revenise acum. Simţea în gură gustul sângelui şi ştia că avea buza spartă. Îi curgea sânge pe bărbie, dar nu se gândea la asta. Mintea îi era suficient de clară ca să nu-şi uite scopul. Avea de gând să-l facă pe Bickley să nu se mai ducă după Corrie, indiferent cu ce preţ. Îl lovi din nou pe Bickley, mai tare, de data asta, apoi îi dădu un pumn. Adam îi spusese întotdeauna că avea o stângă foarte puternică. Acum avea ocazia să demonstreze că merita complimentul.

Se aşteptase ca Bickley să-i dea drumul, dar el o ţinu strâns, până când ajunse aproape de pământ. Atunci o împinse cu putere, lipind-o de unul din stâlpi. Mary Rose se lovi cu capul şi-şi pierdu cunoştinţa. Se trezi după un minut-două, cu o durere înspăimântătoare de cap. Închise ochii, încercând să se concentreze. În urechi îi răsunau zgomote groaznice. Nu le putea face să dispară. Sunetele se intensificau, chiar şi după ce i se mai limpezise vederea. Bărbaţii săreau peste ea, ca să ajungă la caii lor. Unul dintre ei o lovi în stomac. Ea scoase un ţipăt şi încercă să se rostogolească pe-o parte. Un altul o folosi în chip de scară, ca să urce în şa. Îi sfâşie fusta cu pintenii.

Ea era prea ameţită ca să se mai poată apăra. A fost un miracol că n-a fost ucisă de vreun cal sau de vreunul dintre laşii care fugeau. Mary Rose nu mai putea ţine ochii deschişi. Câteva minute, pendulă între întuneric şi lumină.

Când se trezi, îl văzu pe Bickley pornind în galop, încercă să se ridice, să-l împiedice să-i facă vreun rău lui Corrie, şi aproape că reuşi să se ridice în genunchi, dar ce se întâmplă o surprinse în aşa măsură, încât căzu la loc.

Dragul şi drăguţul Harrison se transformase într-un barbar. Apăruse ca un înger răzbunător, ca prin farmec, şi se aruncă asupra lui Bickley, scoţând un urlet înfricoşător. Îl apucă pe Bickley, îl trase din şa, şi-l aruncă în mijlocul drumului. Toţi cei din preajmă începură să strige. Mary Rose se ruga ca vacarmul să înceteze, deoarece zgomotul îi amplifica durerea. Harrison nu mai scotea niciun sunet, acum. Era ocupat: încerca să-l omoare pe Bickley.

Ea rămăsese fără grai. Expresia lui Harrison o făcu să se înfioare. Nu mai arăta deloc ca un gentleman. Bickley încerca să scoată pistolul, dar Harrison îi zbură arma din mână. Atunci, Bickley căută cuţitul. Harrison zâmbi. Părea chiar amuzat de tactica acestuia. Cu o mişcare iute ca fulgerul, i-l luă din mână.

Din depărtare se auzi o puşcă. Mary Rose îl zări pe Douglas apropiindu-se. Avea puşca sprijinită de-un şold şi pistolul în cealaltă mână. Bărbaţii care încercaseră să fugă se întorceau acum la *saloon,* urmaţi de fratele ei. Probabil că Douglas îi prinsese la grajduri, îşi zise Mary Rose.

Cole era în spatele lui Harrison. Îşi ţinea mâinile încrucişate la piept, zâmbind, în timp ce Bickley încerca toate trucurile murdare pe care le ştia.

Travis îngenunche lângă Mary Rose. O ridică blând în braţe.

— Dumnezeule, surioară! Eşti bine?

Părea înfricoşat.

— Sunt bine, zău. Dar ce-i cu tine? Ai sânge pe cămaşă!

— E sângele tău, nu al meu. Eşti plină de sânge pe faţă. Te-a bătut rău, nu-i aşa?

— De ce-aţi apărut atât de târziu, Travis? V-am tot

aşteptat.

— Ţi s-a părut, Mary Rose, din cauză că ţi-ai pierdut cunoştinţa. Am venit aproape imediat. Eşti sigură că eşti bine?

— De ce s-a încăierat Harrison cu Bickley? Parcă nu ştia să se bată. Du-te şi opreşte-l, înainte să i se întâmple ceva. Bickley e în stare să-l omoare, Travis.

— De ce să-l opresc? Am văzut cu toţii ce ţi-a făcut ticălosul ăsta. Ce zici de Harrison? E tare rapid. L-a ajuns pe Bickley înainte ca eu şi Cole să dăm măcar colţul.

— Pune-mă jos, te rog. Mă ţin pe picioare.

— Dacă te las jos, te duci în ajutorul lui Harrison. N-o să-l omoare pe Bickley, îi promise el. Cole, însă, s-ar putea. Aşteaptă numai să vadă cum arăţi. Îţi sângerează fruntea şi ai buza spartă.

Henry şi Ghost se zgâiau pe după balustradă, ca două fete bătrâne. Travis se întoarse spre ei.

— Aveţi grijă de sora mea. Eu mă duc să-l ajut pe Harrison.

— Las-o în seama noastră. O apărăm noi. Nu-i aşa, Dooley?

— Bineînţeles, promise prietenul său, care abia-şi recăpătase suflul. De-abia ajunsese la magazin, să-i anunţe pe fraţii Clayborne, când Bickley ieşise din *saloon* şi începuse să-i facă rău domnişoarei Mary. Toate s-au întâmplat foarte repede.

— E-adevărat, încuviinţă Henry. O luă în braţe pe Mary Rose şi o lipi de pieptul lui, fără să-şi dea seama că ea nu mai putea să respire. E uşoară ca un fulg, remarcă.

— Te rog, lasă-mă jos. Vreau să mă sprijin de tine şi de Dooley.

— Bine. Dar dacă te ia ameţeala, te ţin în braţe.

— Pune-o să ne promită că va sta aici, cu noi.

Lui Henry i se păru o idee bună şi făcu întocmai. Ghost ieşise din *saloon* şi rămăsese lângă uşă. Henry se

întoarse spre el.

— Du-te şi adu-i un scaun domnişoarei Mary. Şi un vas cu apă, şi nişte prosoape curate. Din spatele barului. Trebuie să o curăţăm, înainte s-o vadă Cole.

— Cred c-ar trebui să te îngrijoreze mai mult Harrison.

— El a văzut-o deja. De ce crezi oare că e aşa de nervos?

— Se pare c-a terminat-o cu Bickley. Crezi că l-a omorât?

— Nu. Uite-l că se târăşte.

— Poate că e totuşi rănit de moarte.

— Din câte-l cunosc pe Harrison, şi părerea lui despre lege, nu cred că Bickley ar fi pe moarte.

— Punem pariu pe cinci cenţi?

— Punem.

— Dacă moare Bickley, am câştigat.

Henry dădu din cap. Mary Rose nu-şi dorea decât ca ei să se oprească din pălăvrăgit. Se concentră asupra însoţitorilor lui Bickley.

Douglas îi obliga pe cinci dintre ei să se îndrepte spre Harrison. Se temu ca nu cumva vreunul din ei să încerce să-i împuşte pe Harrison sau pe Cole.

— L-am văzut pe unul dintre ăştia lovind-o pe domnişoara Mary chiar în stomac. Iar altul a călcat de-a dreptul pe ea. Nu e păcat ca bărbaţii să se poarte aşa cu o doamnă?

Dooley era de acord cu el. Se gândi la toate astea timp de câteva secunde, apoi hotărî să le povestească fraţilor şi răzbunătorului lui Mary Rose. Se grăbi spre ei.

— Harrison? Cole? Unul din ăştia a lovit-o în stomac pe Mary Rose, cu piciorul, iar ăla urâtu’ a călcat-o în picioare. Aproape c-a omorât-o. Altul i-a sfâşiat rochia.

Lui Mary Rose îi venea să-l strângă de gât. Dooley îi aţâţa special pe Harrison şi pe fraţii ei. Era însă prea târziu să încerce să-l facă să tacă. Harrison auzise totul. Nu spuse

însă nimic. Nici nu mai era nevoie. Expresia lui spunea totul.

— De ce i-ai spus lui Harrison? Cole e mai bun ţintaş, zise Henry. Aproape c-o târî pe Mary Rose mai aproape de marginea drumului, ca să poată urmări bătaia.

— Le-am spus la amândoi. Dar cred că Harrison e mai rău. Ai văzut ce i-a făcut lui Bickley. Ţi-au mai făcut ceva oamenii ăia, domnişoară Mary?

Ea îl privi ameninţător pe Dooley. Chiar dacă i-ar fi făcut, oricum n-avea de gând să-i povestească bârfitorului oraşului. Trecu pe lângă amândoi, înainte ca ei să-şi dea seama.

— Prinde-o, strigă Henry. Să n-o prindă în bătaia focului. E încă ameţită, Dooley, nu vezi?

Dooley o prinse de mijloc şi o trase pe margine.

— Ce trebuia să aduc? îi întrebă Ghost, din prag. Henry, răbdător, îi mai spuse o dată, în timp ce Mary Rose încerca din nou să scape, fără să-şi dezlipească ochii de la Harrison. Stătea la câţiva metri distanţă de Cole şi de Travis, care-i apărau spatele.

Cel mai urât dintre prietenii lui Bickley încercă să scoată pistolul. Cole i-l zbură din mână, cu un glonţ. Ceilalţi ridicară imediat mâinile. Se părea că nu voiau să ia parte la un schimb de focuri.

Harrison se întoarse spre Cole.

— Nu te băga, îi comandă. Sunt ai mei, toţi.

Cole zâmbi, dar Travis clătină din cap.

— Or să te omoare, lucru care-o s-o necăjească pe Mary Rose, şopti, încât să fie auzit numai de Cole şi de Harrison.

Dar Harrison se întorsese deja spre amicii lui Bickley:

— Scoateţi-vă pistoalele, comandă el.

Îi aşteptă să facă întocmai, apoi şi-l scoase şi pe-al lui, cu tot cu centură, şi i-l întinse lui Travis. Cole îşi ţinea însă pistolul aţintit spre ei. Mai avea cinci gloanţe, suficiente ca

să-l omoare pe cel care-ar fi îndrăznit să facă vreo mişcare necugetată. S-ar fi putut ca vreunul dintre ei să mai fi avut vreun pistol ascuns pe undeva. Spera din tot sufletul să fie aşa. Pentru că voia cu adevărat să-i omoare, până la unul.

Dar ocazia nu i s-a ivit. Harrison le făcu semn să vină spre el.

— O să-i ia la rând? îşi întrebă Travis fratele.

— Bineînţeles, îi răspunse Harrison.

— O să ne distrăm, zise Cole.

Mary Rose îşi dorea să fi avut pistolul la ea. Dacă l-ar fi avut, i-ar fi împuşcat pe toţi, inclusiv pe Harrison şi pe fraţii ei. Cole părea cel mai mulţumit dintre toţi. Cu el ar fi început.

Refuză să-i mai privească. Harrison dispăru în grupul de bărbaţi. Apoi începură să zboare prin aer trupuri. Văzuse destule. Avea să aibă coşmaruri cel puţin o săptămână. Se întoarse şi intră în saloon. Se aşeză pe unul din scaunele de lângă fereastră, dar nu se uită afară. Ghost stătea la bar, cu un pahar în faţă. Când o văzu, împinse paharul şi se scărpină în cap, încercând să pară mirat, şi nu vinovat.

— Ce-ar fi trebuit să-ţi aduc, domnişoară Mary?

— N-are importanţă, Ghost. Bea-ţi liniştit paharul.

— Băutura asta e ceva mai bună decât cea pe care o fac eu.

— Nu vrei să priveşti bătaia, cum fac toţi?

— Mă pregătesc să-i privesc, spuse Ghost.

Mary Rose închise ochii. O durea peste tot. Îi venea să plângă. Doamne, cât de mult aşteptase plimbarea de azi! Ei, măcar de-acum încolo nu se mai putea întâmpla nimic mult mai rău. Dar se înşela. Suferinţele ei nu se sfârşiseră încă.

— Poţi să ieşi acum, domnişoară Mary. N-ar trebui să stai aici. Nu se cade. Ce-ar zice Adam dacă ar şti?

— Ghost, n-ai adus încă…

— Ce trebuia să aduc?

— Apă, lighean, prosoape, îngână Mary Rose, abia şoptit.

Ghost zâmbi:

— Acum mi-am adus aminte. Îşi mai turnă un pahar, dând din cap. Da, da, îmi amintesc.

— Vin fraţii tăi, împreună cu Harrison, spuse Dooley.

Dacă ar fi existat o uşă de serviciu, ea ar fi ieşit pe-acolo. N-ar fi vrut ca ei s-o vadă în halul în care era. Motivul adevărat era însă altul. Harrison se schimbase complet. Părea atât de aspru! Cinstit, ea n-ar fi crezut că era în stare de atâta violenţă.

— Nu vreau să mă vadă Harrison, Dooley. Spune-i să aştepte afară.

— Dar te-a văzut deja, domnişoară Mary. Cine crezi că te-a ridicat de jos? A stat până a fost sigur că eşti bine, că respiri, apoi s-a dus după Bickley.

Când să-şi termine Dooley explicaţia, intrară Cole şi Travis, urmaţi de Harrison.

— Nu-mi mai amintesc, recunoscu ea, privind în jos.

— Îţi pierduseşi cunoştinţa, Mary Rose. Bineînţeles că nu-ţi mai aminteşti. Ar fi trebuit să-l omori, Harrison, sau măcar să mă fi lăsat pe mine s-o fac, murmură Cole.

— Harrison i-a rupt mâna lui Bickley, spuse Mary Rose.

— Nu, nu i-a rupt-o, ci i-a sucit-o doar, îi zise Henry. Douglas îi târăşte pe ceilalţi în depozit, iar Morrison a plecat să caute frânghie.

— Îi spânzură? întrebă Dooley.

— Nu, răspunse Henry. Câţiva dintre ai noştri or să-i ducă înapoi la Hammond. Şeriful de acolo o să-i bage probabil la închisoare.

— Nu e niciun doctor pe-aici, care s-o vadă pe Mary Rose? întrebă Harrison.

— Cel mai apropiat locuieşte în Hammond.

— E prea departe, interveni Travis. Hai s-o ducem

acasă la Morrison. Doamna Morrison o să se ocupe de ea.

— Vreau acasă.

— Imediat, îi promise Cole. Apoi îi şopti: De ce nu te uiţi la noi?

— Nu vreau, îi răspunse ea. Vreau acasă. Acum.

— Eşti supărată pe noi?

Ea dădu din cap, strâmbându-se din cauza durerii. N-ar fi trebuit să se aşeze, îşi dădu ea seama. Înţepenise. Nu credea să se mai poată ţine pe picioare.

— Atunci de ce nu ţipi măcar?

— M-ar durea prea tare, recunoscu ea. Încercă să se ridice, dar scoase în schimb un geamăt.

Cole se trezi deodată dat deoparte. Harrison se repezi şi o luă pe Mary Rose în braţe. Se purta incredibil de tandru cu ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Travis. Îi e frică?

— Nu. E nervoasă, îi explică Cole. Şi eu nu vreau să fiu prin preajmă când va izbucni.

— Pun pariu că n-ai mai văzut nimic asemănător, Harrison, îi prezise Travis.

Şi el şi Cole izbucniră în râs. Mary Rose se simţi jignită.

— Nu înţeleg de ce vă amuzaţi.

— Râdem pentru că suntem fericiţi că n-am fost ucişi, spuse Travis.

Ea nu păru să-i creadă. Cole încercă să o calmeze.

— Priveşte şi altfel lucrurile. Ziua începe să fie bună, totuşi, nu-i aşa?

Ea se lumină. Exista o speranţă. Da, lucrurile aveau să meargă mai bine. Până când Harrison n-avea să-şi dea iar în petec.

1 septembrie 1863

Dragă Mama Rose,

Fiica ta are o gură!... Ieri dimineaţă i-a spus lui Cole să tacă, iar acum câteva minute i-a zis lui Travis să-şi vadă de treburile lui. Am fost tare miraţi când am auzit-o vorbind aşa şi a trebuit să ne străduim să nu ne vadă că zâmbeam. Tot timpul repetă cuvintele pe care le aude la Cole. Ne controlăm mereu să nu spunem lucruri necuviincioase de faţă cu ea. Stă tare mult timp singură, mititica, dar, Doamne, cât mai plânge!

O învăţăm cu rândul alfabetul. E încă prea mică, dar e foarte atentă. Travis i-a cumpărat o tăbliţă şi două cutii cu cretă. A şi mâncat o bucată şi i-a fost tare rău. Nu cred că o să mai încerce să mai mănânce vreuna.

Cu toţii ne facem griji pentru tine, Mama Rose. Din cauza războiului, nu primim scrisorile tale. Ne rugăm să fii în siguranţă, împreună cu doamna Livonia. Ştim că ne scrii, dar poşta e într-o asemenea bramburealã, că nu primim aproape nimic, şi nu ştim nici dacă ne primeşti scrisorile. Cred că Dumnezeu va veghea asupra ta şi că, atunci când totul se va sfârşi, vei fi o femeie liberă şi te vei putea alătura familiei. Fetiţa are atâta nevoie de tine...

Dumnezeu să te apere,

Douglas

8

N-ar fi trebuit să provoace soarta. Lucrurile merseră de la rău la oribil. La zece minute după ce suferise acel atac umilitor, se găsea într-o poziţie absolut de netolerat. Stătea pe un fotoliu, cu picioarele sprijinite de un scăunel, în salonul familiei Morrison. Era singură. Toţi ceilalţi se aflau în bucătărie. Mama lui Catherine plecase să aducă prosoape şi apă caldă, să-i şteargă faţa lui Mary Rose, în timp ce fiica ei

îi invitase pe ceilalţi oaspeţi la masă, în bucătărie.

Mary Rose îşi spuse că merita nenorocirea pe care-o suferea acum. Făcuse remarci lipsite de delicateţe la adresa lui Catherine şi, chiar dacă ele fuseseră adevărate, nu se putea plânge acum, când Catherine se purta exact aşa cum se aşteptase ea.

Mai întâi, când Mary Rose intrase în casă, Catherine se prefăcuse plină de solicitudine. Dăduse un spectacol pe cinste. Aproape că-i dăduseră lacrimile când o văzuse pe prietena ei. Dar pe Mary Rose n-o impresionase. O citise demult pe Catherine.

Încă de când era mică, Catherine se prefăcuse a fi copilul perfect, în faţa părinţilor ei şi a fraţilor lui Mary Rose. Dar, odată ce aceştia se întorceau cu spatele, totul se schimba. Din nefericire, odată cu timpul, purtarea ei nu se schimbase deloc.

Ca şi acum: simpatia ei pentru Mary Rose a durat atâta timp cât a fost prezentă în cameră doamna Morrison. Catherine îi trântise în faţă lui Mary Rose prosopul pe care i-l dăduse mama ei şi o pornise pe urmele lui Harrison.

Travis, Cole şi Harrison stăteau la masă şi mâncau prăjituri cu afine, pe care doamna Morrison tocmai le scosese din cuptor. Dooley li se alătură. De unde stătea, Mary Rose îl vedea foarte bine pe Harrison. Şi pe Catherine, bineînţeles. Se ţinea tot timpul după el. Când servea câte ceva la masă, se sprijinea de umărul lui, iar Harrison nu părea deloc deranjat.

Era absolut chinuitor pentru Mary Rose s-o vadă pe Catherine flirtând, fără ca ea să poată face ceva. Travis nu se lăsa dat deoparte, cu niciun chip. Îi făcea mereu complimente lui Catherine, care torcea ca o pisică.

— Doamne, ce te-ai mai enervat, Harrison, comentă Dooley. Credeam că ţi-ai ieşit din minţi când te-am văzut provocându-i pe toţi tipii ăia. Cred că nici n-ai simţit pumnii pe care i-ai primit atunci.

Harrison clătină din cap.

— Nu, nu-mi ieşisem din minţi. Ştiam foarte bine ce făceam.

— Cine şi-ar fi închipuit? continuă Dooley. Un avocat spilcuit ca tine să fie atât de rău!

Cole înţepenise.

— E avocat?

— E, zise Dooley.

Cole lăsă linguriţa jos şi se întoarse spre Harrison. Cu o mişcare rapidă, îi trase un pumn în falcă.

Harrison era uimit. Îşi frecă falca.

— De ce-ai făcut asta?

— Pentru că eşti avocat, îi răspunse Cole.

Luă din nou linguriţa şi se reîntoarse la farfuria lui, după care continuă:

— De ce naiba nu ne-ai spus că eşti avocat?

— Dar n-a fost niciun secret, zise Dooley, sprijinindu-se de cuptor.

Nu mai era niciun scaun liber şi nu voia să piardă niciun moment, ducându-se în salon, să-şi ia unul.

— Toată lumea din oraş ştie că e avocat. Chiar am discutat cu el, că şi-ar putea deschide un birou chiar peste drum de magazin.

— Dacă mă mai loveşti o dată, te rup în bătaie, îl ameninţă Harrison.

— Îi urăsc pe avocaţi.

— Aşa se pare, zise Harrison sec. Poţi să-mi spui şi de ce?

— Te-aş fi pocnit eu, dar mi-a luat-o Cole înainte, spuse şi Travis.

— Dar Cole îi urăşte aproape pe toţi, Harrison. Nu ţi-ai dat încă seama de asta? îl întrebă Dooley.

Travis îi răspunse în sfârşit la întrebarea pe care-o pusese:

— Îi urâm pe avocaţi pentru că-şi bagă nasul unde nu

le fierbe oala. Cineva ar trebui să-i strângă pe toţi avocaţii laolaltă şi să-i spânzure. După care am merge cu toţii la picnic.

— Era cât pe ce să asistăm la câteva spânzurări chiar azi, domnişoară Catherine, spuse Dooley.

Harrison privi în salon, după Mary Rose. Se uita la ea din minut în minut, dorind să se asigure că era bine. Doamnei Morrison îi lua o veşnicie ca să adune cele câteva lucruri de care avea nevoie ca s-o îngrijească pe Mary Rose, iar Harrison se cam săturase să aştepte să se ocupe cineva şi de ea.

— La ce te holbezi? îl întrebă Cole.

— La sora ta, recunoscu el. Încercă să se ridice. Mă duc să văd dacă n-o pot ajuta cu ceva.

— Lasă-le pe femei, îl sfătui Travis. Femeilor le place să fie îngrijite de alte femei.

Harrison se lăsă la loc pe scaun şi şopti:

— Dar le ia cam mult timp, nu crezi?

— Toate la timpul lor, Harrison, spuse Travis. Se uită peste umăr la sora lui, apoi se întoarse. E bine, nu-ţi face griji pentru ea.

— Dar cineva tot trebuie să-şi facă griji, insistă Harrison, încăpăţânat. Tu şi Cole vă purtaţi de parcă abia dacă s-ar fi zgâriat la un genunchi. Şi-a pierdut cunoştinţa, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea să…

— N-o lăsa să-şi dea seama că-ţi faci griji pentru ea.

Cole era cel care-i dăduse sfatul ăsta. Travis zâmbi:

— Bun sfat, Harrison. Ai face bine să ţii cont de el.

Lui Harrison nu-i venea să creadă că fraţii lui Mary Rose puteau fi atât de insensibili. Cole realiză ce gândea.

— E micuţă, dar e o dură.

— Probabil că are nişte dureri îngrozitoare, zise Harrison.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o întreba cum se simte! îl preveni Travis.

— De ce nu?

— Eşti avocat, imaginează-ţi şi singur! îi răspunse Cole. Chiar ai de gând să renunţi la avocatură şi să te apuci să munceşti la fermă?

— Da, răspunse Harrison. Exact asta am de gând.

— Domnule MacDonald, îmi place atât de mult cum vorbeşti, spuse Catherine Morrison. Se mai lipi puţin de oaspetele ei, când îi puse un şervet în faţă. Nu crezi, Travis?

— Mie mi se pare că ar avea ceva în gât, murmură Travis. Nu-l bucura deloc s-o audă pe Catherine vorbind frumos despre un alt bărbat.

— Oh, Travis, eşti adorabil când necăjeşti pe cineva.

Cole şi Harrison se priviră exasperaţi. Lui Harrison, Catherine i se părea extrem de transparentă. Cole însă nu era la fel de gentil în aprecieri. I se părea că se purta ca o fată bătrână disperată să se mărite. Iar lui Travis i se părea cea mai dulce fată din Blue Belle. Catherine nu terminase cu flirtul, însă Mary Rose se săturase să mai aştepte. Nu mai putea să stea singură, în salon. Voia să meargă acasă.

Dacă tăieturile de pe frunte şi de la gură nu i s-ar fi închis de la sine, probabil că până acum ar fi fost moartă de-a binelea, după atenţia care i se acordase. Probabil că nimeni n-ar fi observat că murise, cel puţin până nu terminau toate prăjiturile. Ştia că începuse să-şi plângă singură de milă. Ei şi ce? Putea să se cufunde în autocompătimire şi ziua întreagă, dacă voia.

Înţepenise de-atâta stat pe scaun. Se ridică şi aproape că-şi pierdu echilibrul. Se uită spre bucătărie, să vadă dac-o observase cineva. Nu. Nu era deloc surprinsă.

Ieşi afară şi se duse spre caii care aşteptau legaţi de gard. Douglas tocmai descăleca atunci când ea ajunse pe verandă.

— Arăţi groaznic, Mary Rose.

— E cumva de mirare? Am fost atacată, Douglas.

Când mă gândesc la…

El o opri însă.

— Haide, haide, n-are rost să te mai plângi acum. Unde sunt ceilalţi?

— Înăuntru, mănâncă. N-am de unde să ştiu ce anume, pentru că pe mine nu m-a poftit nimeni.

— Să ştii că dacă-ţi plângi de milă nu rezolvi nimic. O bătu uşurel pe umăr.

— Ba da. *Vreau* să mă plâng. Îmi place.

— Ştiu. Părea resemnat.

— Când mă gândesc prin câte am trecut azi…

— Unde plecai acum, singură?

— Acasă, răspunse ea. Şi să nu îndrăzneşti să mă opreşti!

În sfârşit îşi dădu şi el seama că ea se simţea groaznic. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Bine, o linişti el. O să mergem acasă. Aşteaptă-mă aici. Mă duc să-i chem pe ceilalţi. Vin repede, îţi promit.

Ea se prefăcu de acord, numai ca să rămână singură. Ştia ce avea să se întâmple. Douglas fusese sincer promiţându-i, dar, odată intrat în bucătăria familiei Morrison, avea să uite complet de ea.

Bărbaţii. Întotdeauna atât de uşor de manevrat. Dă-le ceva de mâncare şi te urmează oriunde. Adaugă un zâmbet şi vreo două complimente, şi or să uite imediat de orice alte responsabilităţi.

Cum ar fi o soră pe moarte, uitată pe o verandă. Doamne, trebuia s-o aline şi pe ea cineva! Chiar dacă pentru asta trebuia să meargă până la Hammond, şi să plătească pe cineva.

I-a luat ceva timp până să se aşeze confortabil în şa. Apoi a pornit-o spre casă. Se forţă să-şi alunge singură proasta dispoziţie. La urma urmei, nu se simţea chiar atât de rău. Mary Rose măsura întotdeauna ce i se întâmpla cu fapte petrecute în trecut.

Fiecare traumă, dureroasă şi umilitoare, era categorisită imediat în mintea ei ca rea, sau nu chiar atât de rea, sau ca mai rea decât orice altceva. Atacul lui Bickley, de exemplu, nu era nici pe departe la fel de rău cum fusese cel al albinelor. Aproape că murise, atunci. Adam îi spusese că ajunsese deja la poarta Raiului. Nu-şi mai amintea să fi suferit atât. Dar nu se plânsese, chiar dacă fraţii ei o imploraseră s-o facă.

— Mary Rose, încetineşte. Aşteaptă-ne.

Douglas era cel care o strigase. Ea făcu întocmai, dar când el o ajunse, iar Mary Rose văzu că avea firimituri la gură, îl ignoră.

— Poate să călărească singură? se auzi vocea lui Harrison.

— Încearcă, îi răspunse Mary Rose.

— Nu te-ai simţi mai bine dacă ai călări cu mine? o întrebă Cole.

— Mă îndoiesc. Durerea de spate mă omoară. Mi se pare mie sau ai uitat ce-am păţit?

— Ai de gând să-mi reaminteşti, nu-i aşa?

Ea aproape că zâmbi. Se opri însă la timp. Nu voia să se lase antrenată în jocul lor.

— Am fost lovită sălbatic şi…

— N-are rost să mai continui, Mary Rose.

Cole o ajunse din urmă şi o luă în braţe.

— Aşa. Acum o să te simţi mai bine.

Ea ar fi încuviinţat, dacă nu l-ar fi văzut zâmbind. Se purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. De fapt, cu toţii se purtau la fel; chiar şi Harrison. Se hotărî să-l facă pe Cole să-i pară rău, aşa că se apucă iar să se plângă. De obicei, când se întâmpla asta, fugeau cu toţii unde vedeau cu ochii. Descoperise acest lucru cu mulţi ani în urmă. Când avea nevoie de intimitate, începea să se plângă şi, în mai puţin de cinci minute, fraţii ei o ştergeau, unul câte unul. Schema ei era foarte eficientă.

Acum, voia să revină pe calul ei şi să fie lăsată în pace. Avea nevoie de singurătate, ca să se poată gândi la purtarea bizară a lui Harrison. Cât ai clipi, întreaga lui personalitate se schimbase. De parc-ar fi fost prins într-o vrajă. Ce se întâmplase oare cu bărbatul blând, pe care-l plăcuse atât de mult? Trebuia să-şi limpezească gândurile înainte de a-l privi din nou.

Cole nu voia s-o lase să călărească singură, dar se plictisi curând de văicărelile ei. O trecu în seama lui Douglas. N-au trecut nici cinci minute însă, şi era deja în grija lui Travis.

Mai rămăsese numai unul, gândi Mary Rose.

— Haide, Mary Rose; mă dor şi dinţii de când te tot ascult, murmură Travis. De ce nu vrei să aştepţi până ajungem, şi atunci o să-i scrii o scrisoare lungă mamei? O să-i povesteşti toată suferinţa ta.

— Nu pot, îi răspunse ea. Mama nu vrea să asculte aşa ceva. Mi-a spus că nu se cade ca o tânără doamnă să se plângă, chiar dacă-i place acest lucru.

Travis râse.

— Îi scriai şi te plângeai de noi, nu-i aşa?

— Eram mică pe-atunci, se apără ea. Dar mama m-a făcut să mă opresc. Mi-a spus că nu e un gest loial faţă de fraţii mei. Dar ştiu că i-ar fi milă de mine, acum. Când am primit pumnul ăla…

— Harrison, nu vrei s-o mai ţii şi tu? strigă Travis.

— Să ştii că tocmai terminam să mă plâng, îi şopti Mary Rose.

Dar Travis n-o crezu şi o aşeză în faţa lui Harrison. Ea gemu când atinse şaua. El îi spuse să se sprijine de el. Odată ce-şi găsi o poziţie cât de cât comodă, Mary Rose se relaxă puţin. Îşi menţinu privirea înainte, gândindu-se la felul tandru în care o ţinea în braţe.

Mintea începu să-i rătăcească. Îşi dădu brusc seama că arăta ca naiba, mai mult ca sigur. La ce se gândea

acum? Se întrebă. Ştia prea bine că niciunul din gândurile ei adresate lui Harrison nu era prea logic. Nu se putea uita însă acum la el. E adevărat, nu se putuse uita la el nici atunci când se bătuse cu Bickley şi tovarăşii lui, dar după zece minute simţise că se sufocă când o văzuse pe Catherine flirtând cu el.

Era probabil confuză din cauza loviturii primite la cap, îşi spuse ea.

Harrison nu mai putea suporta tăcerea. Se aplecă spre ea, dându-i deoparte o şuviţă de păr.

— Ai dureri, Mary Rose?

— Nu.

— Ai nevoie de doctor. Aş putea călări până la Hammond, să-l aduc.

— N-am nevoie de doctor. Sunt bine, zău.

— Încearcă să te relaxezi.

Câteva minute mai târziu, el îi şopti din nou numele, făcând-o să ofteze şi să tresară în acelaşi timp.

Lovitura la cap probabil că o făcuse să-şi iasă din minţi. Era mânioasă pe Harrison, nu?

— De ce nu vrei să te uiţi la mine? Te-am speriat cumva?

Părea amuzat. Era din nou foarte atent, blând şi delicat. Îi venea să-i tragă un pumn. Nu-i răspunse. Harrison oftă.

— Uită că te-am întrebat. Cred c-am greşit.

Mai trecură câteva minute de linişte. Sentimentul de vinovăţie o determină să-i spună adevărul.

— Nu, n-ai greşit. Nu mi-e teamă de tine. Ci de ce s-a întâmplat cu tine. Mi-ai spus că-ţi poţi purta şi singur de grijă, dar nu te-am crezut. Mie nu-mi plac bărbaţii care se bat.

— Înseamnă că-ţi urăşti fraţii.

— Pe fraţii mei îi iubesc. Pe tine, însă, nu.

Ştia că ea nu-l iubea. Bineînţeles că nu. Cu toate

astea, îl dureră cuvintele ei.

— Nu ştiu ce-a fost cu mine, spuse el.

— Crezi c-ai fost vrăjit?

Părea cu adevărat îngrijorată. El se strădui să nu râdă.

— Nu cred. Când te-am luat în braţe, ceva înăuntrul meu s-a trezit, parcă. Nu-ţi pot explica exact. Erai plină de sânge, inconştientă, nici nu-mi dădeam seama dacă mai respirai. Nu ştiam…

Cuvintele lui o uimiră. Îl întrerupse:

— Tu m-ai luat de acolo? Aşa mi-a spus şi Dooley, dar nu l-am crezut.

— Leşinaseşi, spuse el. N-aveai de unde să ştii. Erai în pericol să fii lovită de copitele cailor. Trebuia să fac ceva să te protejez. Căzuseşi la pământ şi nici măcar nu-ţi apărai capul, pentru numele lui Dumnezeu!

Amintirea aceasta îl făcu să se cutremure. Îşi accentuă strânsoarea, instinctiv. Mary Rose îşi dădu seama că se temuse pentru ea.

— După ce m-ai ridicat de acolo, ce-ai făcut?

— Am văzut că respirai. Ar fi trebuit să mă calmez atunci, dar n-am făcut-o. Ceva înăuntrul meu parcă a plesnit. Te-am lăsat pe mâini sigure, apoi m-am întors după ticălos.

Ea de-abia dacă mai dădea atenţie spuselor lui. Era chiar fericită.

— Deci nici măcar nu te-ai gândit la ce făceai. Ai reacţionat pur şi simplu, nu-i aşa?

Ştia foarte bine unde voia ea să ajungă. Ridică din umeri, abţinându-se să nu zâmbească. Dumnezeule, cât de deşteaptă era!

— N-am spus că…

— Ba ai spus. Cum rămâne cu filosofia ta de viaţă? Mai ţii minte? Întâi inima, apoi mintea.

— E de-a dreptul invers.

— Ştiu, îi răspunse ea zâmbind. Credeam c-ai uitat. Îţi

dai seama ce compliment grozav mi-ai făcut?

— Da? Tu însă tocmai m-ai insultat.

Ea râse. Nu era deloc stânjenită. Râsul ei răsună până la Cole, care-şi struni calul şi-i ajunse. Observă imediat cât de aproape o ţinea Harrison pe sora lui. Parc-ar fi ţinut-o în braţe.

— Nu vrei să găseşti o poziţie mai respectabilă?

— Vezi-ţi de treaba ta, Cole, îi spuse Harrison.

Mary Rose zâmbi. Cole părea contrariat. Nu era obişnuit să fie pus la punct de cineva. Ceilalţi oaspeţi ai lor fuseseră atât de timizi, că de-abia dacă îndrăzneau să li se adreseze fraţilor Clayborne. Ea nu mai cunoscuse pe nimeni ca Harrison.

Cole se hotărî să nu forţeze lucrurile. Se întoarse spre sora lui şi-i zâmbi. Ea crezu că voia să fie drăguţ, ceea ce era rar la el. Dar când văzu că el continua să zâmbească, îşi dădu seama că era altceva la mijloc.

— De ce rânjeşti aşa? îl întrebă, suspicioasă.

El n-avea de gând să-i spună adevărul. Biata lui soră arăta jalnic. Părul îi era răvăşit. Panglica îi atârna pe lângă gât. Avea sânge închegat pe frunte şi pe bărbie, dar şi mai mult pe gât. O să aibă palpitaţii când o să se uite în oglindă.

— Mă bucur că te simţi mai bine.

Continuă să călărească alături de ei. Mary Rose ar fi vrut să rămână singură cu Harrison. Avea nevoie de intimitate, ca să-l facă pe Harrison să-i spună ce anume simţea cu adevărat.

— Nu mă simt bine deloc.

— Dar tocmai râdeai. Te-am auzit.

— Deliram. Am nişte dureri groaznice. Ai uitat ce-am păţit? Mă doare îngrozitor capul, iar şoldul…

N-a trebuit să mai continue. Cole dispăruse. Îl urmări cu privirea până ce ajunse în fruntea grupului. Travis îl urma, iar Douglas rămăsese ultimul, ca să-i apere de vreun atac neaşteptat.

— Ei, ce spuneai?

— Mary Rose, sunt cu adevărat îngrijorat din cauza ta. Ai dureri. Trebuie neapărat să te vadă un doctor, insistă el din nou.

— Eşti drăguţ. Mă simt bine, zău. Nu te poţi abţine, nu-i aşa?

— De la ce anume? Să fiu drăguţ?

— Nu. Să-ţi pese de mine.

— Bineînţeles că-mi pasă. De tine, de fraţii tăi. M-aţi luat la voi acasă, m-aţi hrănit. Mi-aţi oferit un pat…

— Dă-le să mănânce şi-ţi vor fi mereu recunoscători.

— Ce-ai spus?

— N-are importanţă.

— Nu vrei să mă priveşti?

— Tocmai mă pregăteam, spuse ea. Dar mai întâi promite-mi ceva.

— Ce anume?

— Să nu te mai laşi cuprins de vrajă. Să fii aşa cum te ştiam eu. Bine?

— Nu e vorba de vreo vrajă, Mary Rose.

Ea se întoarse să-l privească. Dar îşi dori imediat să n-o fi făcut. Harrison păru surprins, dar numai pentru o clipă-două. După care îi adresă acelaşi zâmbet prostesc, ca şi Cole. Îşi explică însă purtarea, înainte ca ea să apuce să-l întrebe:

— Îmi aminteşti de Ghost, într-un fel.

— Aşa de rău arăt? şopti ea.

El încercă să-i aranjeze buclele. Ea ridică mâna, să-l ajute.

— Nu arătam la fel şi atunci, în oraş? De ce nu zâmbeai?

— Pentru că atunci eram supărat. Acum nu mai sunt. Iar părul tău…

— Ce-i cu părul meu? Chiar atât să fie de răvăşit? Chiar arăt ca Ghost?

— Mary Rose! Nici nu ghiceşti cine ne aşteaptă! îi strigă Cole. Clive Harrington.

Ea uită pe loc că arăta groaznic. Îi spuse lui Harrison să mâne mai repede calul.

— O fi bolnav! îi strigă lui Cole.

— Nu cred, clătină el din cap.

Travis era al doilea care observase.

— Ce caută trăsura aia în curtea noastră?

Ceva trebuia să se fi întâmplat. Mary Rose era sigură de asta. Clive avea o conduită foarte strictă. Nu venea niciodată cu trăsura pe proprietatea altuia. Spunea că era în contradicţie cu principiile lui. Îşi lăsa pasagerii la câte o răscruce. De-acolo, n-aveau decât să se descurce să ajungă până acasă. Şi oaspeţii erau trataţi la fel. Nici pentru bagaje nu-şi făcea prea multe probleme. Îi spusese odată lui Mary Rose că avea alte treburi mai importante la care să se gândească.

Pentru ea voise să-şi schimbe regula, bineînţeles, dar ea insistase să fie tratată ca toată lumea. Nu voia să i se dea atenţie în mod special. Iar Clive îi spusese că era un înger, care-l ajuta să trăiască conform standardelor sale.

În sfârşit, ea şi Harrison ajunseră în vârful dealului, de unde se vedea casa. Îl zăriră pe Clive, care dădea ocol trăsurii.

— S-a întâmplat ceva groaznic, spuse ea. Uite-l pe bietul Clive, cât e de agitat.

— Unde e Adam? întrebă Harrison.

— Trebuie să fie înăuntru, încercă să ghicească Douglas.

— Înseamnă că s-a întâmplat într-adevăr ceva rău.

— Nu-ţi face griji degeaba, Mary Rose, o sfătui Harrison. Poate că este de-a dreptul invers. Poate că s-a întâmplat ceva bun, iar Clive e nerăbdător să-ţi spună ce anume.

— Poate-a fost jefuit, îşi dădu părerea Travis.

— Mă îndoiesc, spuse Cole. Toţi de pe-aici ştiu că nu transportă nimic de valoare.

— Te rog, grăbeşte-te, îi ceru Mary Rose. Trebuie să-l ajut pe Clive. Are necazuri.

— Poate nu sunt veşti proaste, spuse Cole. Poate că Harrison are dreptate.

— După toate câte s-au petrecut azi-dimineaţă? Bineînţeles că sunt veşti proaste. Le merit.

— Iar începi?

— Am spus nişte răutăţi la adresa lui Catherine, îi spuse ea fratelui ei. Tot ce-am spus era adevărat, dar n-ar fi trebuit să o fac. Dacă aţi fi avut cea mai mică idee câte mi s-au putut întâmpla din cauza faptului că mi-a fost singura prietenă, ani la rând, mi-aţi cădea în genunchi, implorându-mă să vă iert. De ce nu mi-aţi ales un şarpe drept partener de joacă? Aş fi fost mai în siguranţă.

Travis îi zâmbi lui Harrison.

— Mary Rose mai e încă supărată pe Catherine, pentru că a tuns-o.

— Oh, şi asta n-a fost nimic. Haideţi, ori coborâţi dealul, ori vă daţi deoparte din drumul meu.

Fraţii ei se mişcară, în sfârşit. Ajunseră în câteva minute la fermă. Clive se grăbi s-o ajute să coboare din şa.

— Doamne-Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat, domnişoară Mary?

— Am încasat un pumn de la Bickley.

Clive era furios.

— Îl omor! Îţi jur!

— Haide, Clive, nu te înfierbânta. Nu-ţi face bine la digestie. Bickley şi amicii lui sunt acum în drum spre Hammond. O să aibă şeriful grijă de ei. E tare drăguţ din partea ta că-ţi faci probleme pentru mine. Eşti un prieten foarte bun.

— Te doare ceva, domnişoară Mary? o întrebă Clive.

— Nu, nimic, îl asigură ea. Când o să mă spăl pe faţă

şi o să-mi schimb rochia, nici n-o să-ţi mai dai seama că mi s-a întâmplat ceva.

— Poate şi după ce-o să te piepteni, sugeră el.

Ea îşi duse instinctiv mâinile în păr.

— Ei, ia spune-mi de ce-ai venit. S-a întâmplat ceva?

— Păi s-a cam întâmplat, îi răspunse el. Mă bucur c-ai venit în sfârşit. N-ar fi trebuit să te duci azi la Blue Belle. Doar nu e sâmbătă. Sau ai uitat?

— Aveam nevoie de câteva lucruri pe care să i le duc unei prietene. Era o împrejurare mai specială.

— Bine, bine, deci era ceva special, murmură el. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să mă ajuţi! Trebuie!

Ea le aruncă fraţilor săi o privire atotcunoscătoare, înainte de a se întoarce din nou spre Clive.

— Bineînţeles că o să te ajut. Spune-mi despre ce e vorba.

— Trebuie s-o scoţi din trăsura mea. Nu vrea să coboare. Nu l-a lăsat pe Adam nici să se apropie de uşă. A ţipat la el. A zis că nu-i dă voie unui rândaş să o întâmpine. Nu s-ar cuveni. Exact aşa a zis. Am încercat să-i spun cum stau lucrurile pe-aici, dar n-a vrut să mă asculte. Nu voia să creadă că Adam e fratele tău. Am înţeles-o: nu e de pe-aici, nu ştie ce şi cum; până la urmă, Adam a renunţat şi s-a întors în casă. Nu voia să fie împuşcat. Ea l-a ameninţat. Fratele tău mi-a oferit un scaun şi o băutură rece, înăuntru. N-am îndrăznit să accept, pentru c-ar fi însemnat să o las singură. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu trăsura mea! Am încercat s-o iau cu frumosul, domnişoară Mary. N-a mers. Vrea să fie întâmpinată cum se cuvine. Stă acolo înţepenită, de două ore. E ceva, domnişoară Mary…

— Cine e înăuntru? întrebă Douglas. Încercase deja să se uite pe geam, dar perdelele erau trase.

— Domnişoara Border, zise el, ridicând din umeri.

— Eleanor? Mary Rose rămăsese ca trăsnită. Nu-i venea să creadă. Ce naiba căuta Eleanor în curtea ei?

Douglas se răsuci pe călcâie spre Mary Rose.

— Eleanor *aceea?*

Clive o luă de mână, înainte să apuce să-i răspundă.

— Dac-o iei de pe capul meu, jur să fac tot ce-mi ceri.

Cole era singurul dintre fraţi care părea amuzat de cele întâmplate. Colega de cameră a lui Mary Rose, despre care auziseră atâtea, cea care îi mâncase sufletul ani întregi, venise acum în vizită.

— Ce caută aici? întrebă Travis. Era de-a dreptul furios.

— Ai invitat-o tu? întrebă Douglas.

— Într-un fel.

— Cum adică „într-un fel”? Se postă în faţa surorii lui. Ei?

— Am invitat-o numai pentru că eram sigură că n-o să vină. Ei nu-i plac ţinuturile de frontieră. Zice că sunt barbare, lipsite de civilizaţie. Douglas, nu te mai uita aşa la mine. Ce-a fost a fost.

— Femeia asta a mai fost vreodată în St. Louis? întrebă Travis.

— Nu, dar tot nu-i place, explică Mary Rose.

— Spune-mi că nu e *acea* Eleanor despre care ne-ai vorbit în ultimii ani, îi ceru Douglas.

— Ştii foarte bine că despre ea e vorba, şopti Mary Rose.

— Îmi vine să te strâng de gât, Mary Rose, murmură Travis.

— Te porţi ca un copil, îi spuse ea. Şi mai coboară-ţi vocea. Nu vreau să ne audă vorbind despre ea. E foarte sensibilă.

Cole izbucni din nou în râs.

— Clive, du-o înapoi în Blue Belle, spuse Douglas.

Poate să stea într-una din camerele de deasupra *saloon*-ului.

— Fii rezonabil, pentru numele lui Dumnezeu! Doar

beţivii mai stau acolo. Eleanor e o doamnă delicată şi rafinată.

— Cred că n-aţi înţeles prea foarte bine problema mea, strigă Clive. Trebuie să scap de ea, ca să pot ajunge la Morton Junction înainte de înserat. Mă aşteaptă lumea.

— Da, bineînţeles, şopti Mary Rose. O să te ajutăm.

Clive nu-i mai asculta. Aştepta deja de două ore.

Venise vremea ca lucrurile să se lămurească.

— Dacă află cineva că mi-am încălcat principiile şi că am adus-o până aici, n-o să mai pot ridica privirea din pământ, adăugă el. Se îndreptă spre fraţii Clayborne. E ceva de speriat, zău. Mi-a şi găurit cea mai bună pălărie. Bine că nu m-a nimerit. Mi-a spus că trage în mine ca într-un câine dacă nu mă port cum se cuvine. Nu cred că e chiar aşa de delicată, domnişoară Mary. Cred numai că trebuie să faci ceva, şi încă repede. Vreau să plec de-aici.

— O scot imediat din trăsură, îi promise ea. Dă-mi drumul, Douglas. Trebuie să fim primitori. Şi aşa am lăsat-o prea mult să aştepte.

Harrison îi privea, ţinându-l pe MacHugh de frâu. Reacţia celorlalţi la sosirea unui musafir neaşteptat îl uimise.

— Crezi că o să te las s-o întâmpini cum se cuvine, după ce-a fost impertinentă cu fratele nostru? o întrebă Douglas.

— N-a înţeles.

— Ce anume n-a înţeles? o întrebă Travis. L-ai auzit pe Clive. Doar i-a spus că Adam e fratele nostru.

— Evident că nu l-a crezut.

— A vrut să-l împuşte şi pe el, spuse Clive.

Cole încetă să mai zâmbească.

— Ce-a vrut? strigă el.

— N-am povestit nimic, nimănui, despre familia mea. Calmează-te, Cole. Tu ai insistat să nu povestesc. Îţi aminteşti? Mi-ai repetat de nu ştiu câte ori să nu dau

amănunte despre familia noastră. O să-i ceară scuze lui Adam, promise ea.

— Şi dacă nu? întrebă Travis.

— O să plece, promise Mary Rose.

— Cum rămâne cu mine? Mi-a spus că sunt un măgar ignorant. Că nu ştiu ce-i aia o baie. Mi-a mai spus o mulţime de lucruri groaznice, pe care nu vreau să le repet acum. Şi de ce? Doar pentru c-am luat-o de la răscruce. Cu ce-am greşit, vă întreb? Ştiţi foarte bine că am şi eu principiile mele.

— Da, ştiu. Şi nimeni n-o să afle că le-ai încălcat, aducând-o aici. Iar Eleanor o să-şi ceară scuze, Clive. Şi o să-ţi dea bani pentru o pălărie nou-nouţă. Te simţi mai bine, acum?

Clive părea plin de recunoştinţă. Mary Rose îl bătu uşor pe umăr.

— Eşti un om tare bun. O ştiu pe Eleanor foarte bine. Mi-a fost colegă de cameră, la şcoală. Îmi pare rău că ai avut atâtea neplăceri.

— Am fost de-a dreptul terorizat, domnişoară Mary. Nu mi-e ruşine să recunosc.

Cole îşi ridică ochii spre cer.

— Eu zic să dăm foc trăsurii. O să iasă de-acolo cât ai clipi. Îţi cumpăr eu una nouă, Clive.

Mary Rose închise ochii. Se hotărî să nu mai aştepte nicio clipă. Alergă spre trăsură şi bătu la uşă.

— Sunt eu, Mary Rose, strigă ea.

Auzi zăvorul. Mary Rose deschise uşa şi intră înăuntru, închizând-o în urma ei. I-a fost de ajuns. O privire spre prietena ei ca să se simtă cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Fosta ei colegă de cameră arăta groaznic. Stătea într-un colţ, tremurând de frică. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

Mary Rose se aşeză pe banchetă, lângă ea, şi se aplecă s-o ia de mână. Observă pistolul pe care Eleanor îl

ţinea în poală. Ţeava era îndreptată spre Mary Rose. Eleanor o privea, dar ea nu era prea sigură că o vedea.

— De când ai pistolul?

— De săptămâna trecută.

— Ştii să-l foloseşti?

— Nu încă. Dar o să învăţ.

— Armele sunt periculoase, Eleanor. N-ar trebui să ai de-a face cu ele.

— M-am tuns. Cum îmi stă?

Mary Rose nu era deloc surprinsă de întrebare. Felul în care arăta contase întotdeauna enorm pentru Eleanor, şi părea acum să treacă şi înaintea spaimei.

Biata de ea, era atât de speriată! Îi tremurau mâinile şi avea o privire sălbatică.

Eleanor era o tânără izbitor de frumoasă, cu părul negru şi ochi verzi. De obicei, avea părul până la umeri, dar acum abia dacă-i acoperea urechile.

— Da, îţi stă foarte bine.

Vorbea abia şoptit, pentru că nu voia s-o sperie pe Eleanor. Cu mişcări încete, măsurate, apucă pistolul şi-i îndreptă ţeava spre podea. Apoi i-l luă din mână. Eleanor o privi, dar nu încercă s-o împiedice.

— Nu trebuie să te mai temi. Eşti în siguranţă acum. Totul o să fie bine.

— Nu, n-o să fie. Nimic nu va mai fi la fel. N-am vrut să vin aici. Ştii cât dispreţuiesc condiţiile primitive de trai.

— Dacă n-ai vrut, atunci de ce-ai mai venit?

— N-aveam unde să mă duc.

O privi în sfârşit pe Mary Rose. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

Eleanor părea nefericită şi încă speriată. Mary Rose se hotărî să afle care era cauza. La şcoală, colega ei păruse să aibă o inimă de gheaţă. Doar nopţile, îşi aminti Mary Rose, o mai auzea pe Eleanor plângând.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău. De ce n-ai plecat cu

el în Europa, după terminarea şcolii?

— Totul a fost o minciună. Tata a fugit. Nici măcar nu mi-a spus că pleacă. Pur şi simplu a… fugit.

— De ce?

— Au venit autorităţile la şcoală, să-mi pună întrebări. Abia atunci am aflat ce-a făcut tata. Bineînţeles că a trebuit să părăsesc şcoala. Directoarea era furioasă. Se pare că tata îi promisese bani, să construiască o nouă aripă.

— Dar nu putea să te dea afară!

— Ba a făcut-o. Ultimele taxe nu fuseseră achitate. Cei care anchetau cazul mi-au spus că tata luase bani de la alţii. Toţi anii ăştia i-a furat pe clienţii lui şi a trăit în lux. Era întotdeauna îmbrăcat impecabil, la modă. Cred că avea cel puţin cincizeci de costume. Şi întotdeauna era cu câte o tânără la braţ.

— Şi? întrebă Mary Rose, văzând că nu mai avea de gând să continue.

— Nu voia ca eu să-i afectez în vreun fel poziţia socială. Ştia că eu le aminteam permanent celor din jurul lui că îmbătrânea. M-a trimis la internat, că să nu mă aibă prin preajmă.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ba ştiu. Mi-a spus-o de atâtea ori! Nu m-a dorit niciodată. Mama mea l-a obligat să se căsătorească, fiindcă era însărcinată. A murit la naşterea mea, dar avea pe-atunci verigheta pe deget, deci cred c-a fost mulţumită.

Mary Rose se întristase auzind toate astea. Se strădui însă să nu-şi arate deschis compasiunea pentru Eleanor, de teama că ea ar crede că-i era milă de ea.

Mândria. Întotdeauna stă în calea soluţiilor practice.

— Credeam că tu şi tatăl tău duceţi o viaţă palpitantă. Chiar ai fost în acele locuri exotice, în vacanţe?

— N-am fost nicăieri. Am stat acasă, cu menajera.

— Dar tot ce mi-ai povestit…

— Am citit despre toate locurile astea. Voiam să te

impresionez.

— De ce?

— Nu ştiu, spuse Eleanor, ridicând din umeri.

— De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Trebuia să păstrez aparenţele, murmură ea. Cum e tatăl, aşa-i şi fiica, nu? Iar tu, tu m-ai fi compătimit.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? Unde e acum?

— N-am nici cea mai mică idee. Nu ştie nimeni. Mai e căutat încă de autorităţi. Nu mi-a lăsat nici măcar un bilet. Poliţia nu m-a crezut. M-au dus la închisoare, şi m-au ţinut acolo două nopţi. A fost îngrozitor. În cele din urmă, au fost nevoiţi să mă elibereze. S-a iscat un mare scandal, bineînţeles. Oamenii mă urăsc, pentru că mi-e rudă. Toţi par să creadă că eu ştiu unde e ascuns. Casa îmi era supravegheată zi şi noapte, de poliţie. Mă ascundeam după draperii şi mă prefăceam că nu s-a întâmplat nimic.

— Îmi pare atât de rău, şopti Mary Rose.

Dar Eleanor nu păru s-o audă.

— Credeam că suntem proprietarii casei, dar nu era aşa. Proprietăreasa m-a aruncat în stradă. Nu ştiam încotro să mă îndrept. Mi-ai spus cândva că pot să vin la tine. Ai vorbit serios?

— Bineînţeles.

— N-o să mă alungi?

— Nu, îi promise ea. Erai îngrijorată că n-o să te las să stai aici, doar pentru că nu ne-am înţeles chiar foarte bine?

— Eşti singura persoană din toată şcoala care s-a înţeles cât de cât cu mine. Ştiu că ţi-a fost greu. Te uram, pentru că ştiam că-ţi era milă de mine.

— Nu mi-era milă. Eşti gata să cobori din trăsură?

— Da.

Eleanor întinse mâna spre zăvor. Mary Rose o opri.

— Stai puţin. Vreau să-ţi vorbesc despre fraţii mei, înainte să-i cunoşti. Adam…

— Omul cu pielea neagră?

— Da.

— N-o să-ţi vină să crezi ce mi-a spus cel care conduce trăsura. Mi-a spus că omul cu piele neagră e fratele tău. Îţi vine să crezi asemenea…

— Adam e fratele meu. Şi, pentru că e cel mai mare dintre fraţi, este capul familiei.

Eleanor rămăsese cu gura căscată.

— Nu vorbeşti serios!

— Ba da. Va trebui să-i ceri scuze, înainte de a intra în casa noastră.

Eleanor se sprijini de perne, privind-o fix pe Mary Rose.

— Cum de…

— N-are importanţă. Adam este fratele meu şi-l iubesc din toată inima.

— Nu poate fi fratele tău!

Mary Rose se plictisise să încerce s-o convingă.

— Este, insistă ea, scurt, şi pentru ultima oară. Adam şi ceilalţi fraţi ai mei m-au crescut de când eram foarte mică. Suntem o familie, Eleanor, iar familia este cea mai importantă.

— Cei de aici vă acceptă aşa?

— Bineînţeles.

— De ce?

Mary Rose oftă.

— Locuim de mult timp aici. Cred că s-au obişnuit cu noi. Ei? Ai de gând să-ţi ceri scuze?

Eleanor dădu din cap.

— N-am vrut să-l jignesc. N-am vrut să fiu rea, Mary Rose, numai că am crezut că mă minţeau. Cel care conduce trăsura încercase deja să mă arunce în mijlocul drumului. Poţi să-ţi imaginezi?

— Îl cheamă Clive Harrington. E un om bun. Va trebui să-i ceri şi lui scuze. N-ar fi trebuit să tragi asupra lui.

Eleanor ridică din umeri.

— N-am vrut să-l nimeresc, dar nu cred că ar fi bine să-i spun asta. S-ar putea să se enerveze aflând că pistolul mi s-a descărcat pur şi simplu în mână.

— E deja nervos.

— A fost un accident, insistă Eleanor. De ce să-mi cer scuze pentru ceva ce n-am vrut să fac?

— Ai fi putut să-l omori.

— Dar n-am făcut-o.

— Şi l-ai jignit, continuă Mary Rose. I-am promis că o să-ţi ceri scuze, i-am dat cuvântul meu că-i vei cumpăra o pălărie nouă, în locul celei pe care i-ai găurit-o.

— Dar nu pot să-i cumpăr! N-am bani.

— O să-ţi dau eu, spuse Mary Rose. Dar să nu-i spui lui Clive. Prefă-te că i-o vei cumpăra din banii tăi.

— De ce-ţi faci atâtea griji pentru el?

— Clive îmi e prieten.

— Bine, bine, murmură Eleanor. Te ştiu eu, când te încăpăţânezi. O să-i cer scuze şi o să-i cumpăr altă pălărie. Dar de ce nu mi-ai spus despre Adam? Ţi-a fost frică să nu le spun celorlalte fete?

Mary Rose clătină din cap.

— De ce mi-ar fi păsat mie de asta?

— Pentru că te-ai fi făcut de ruşine.

Mary Rose nu mai avea însă răbdare. Avea nevoie de o baie fierbinte şi de alinare. Ştia că n-avea să capete niciuna, nici alta, rămânând acolo.

— Ştiu cât de ignorante şi de pline de prejudecăţi erau fetele de la şcoală. Cum să mă fi făcut de ruşine în faţa lor? Fraţii mei m-au învăţat mereu să nu-mi pierd timpul cu cei care urăsc. Toţi fraţii mei sunt bărbaţi mândri şi minunaţi. Nu mi-e ruşine cu familia mea.

— Atunci de ce n-ai spus nimic?

— Nu e treaba nimănui cine suntem şi ce facem, spuse Mary Rose, repetând cuvintele pe care le auzise de atâtea ori înainte.

— Acum, dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că n-ai povestit nimic despre ceilalţi fraţi ai tăi, observă Eleanor. Ştiam că sunt patru, dar… toţi sunt… ca Adam?

— Da, răspunse Mary Rose. Sunt la fel de buni la suflet. Douglas şi Cole sunt însă mai încăpăţânaţi. Haide, putem ieşi acum.

— Imediat, şopti Eleanor. Lucrurile stau altfel pe-aici, nu-i aşa?

— Nu e chiar ca la oraş, îi spuse Mary Rose. Dar familia rămâne familie.

— Ce vrea să însemne asta?

— Acum, c-am aflat adevărul despre tatăl tău şi despre viaţa ta de familie, înţeleg că n-ai cum să pricepi. Odată ce te vei obişnui cu noi toţi, cred că o să-ţi placă să locuieşti aici. E înăbuşitor aici, Eleanor. Nu vrei să ieşim?

— Adam este capul familiei, de aceea îl voi respecta, îţi promit.

Mary Rose clătină din cap.

— Nu. O să-l respecţi pentru că o merită. Poziţia lui în familie nu are atâta importanţă. O să-l cunoşti, Eleanor, şi o să-l respecţi pentru cine este.

— Doamne, Mary Rose, întotdeauna mă zăpăceşti. Adam este cel care mă poate obliga să plec, nu-i aşa?

— Dumnezeule, Eleanor, doar nu suntem barbari. Eu ies de-aici. Nu mai am mult şi leşin.

— E tare cald aici, nu-i aşa?

Mary Rose întinse mâna spre zăvor.

— O să fii drăguţă cu toată lumea, nu-i aşa?

Nu i-ar fi cerut să-i promită asta, dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine.

— Să nu începi cu prostiile tale, de faţă cu fraţii mei.

— Ce prostii?

— Ştii foarte bine la ce mă refer.

— Dă-mi un exemplu.

— Privirea aia plină de dispreţ pe care le-o adresezi

tuturor, spuse Mary Rose. Şi…

— Bine, bine. O să mă port frumos. Doamne, sper numai să ştiu cum să o fac.

Mary Rose îşi punea însă aceeaşi problemă. În sfârşit, deschise portiera şi încercă să iasă.

Căldura dinăuntru o sleise de puteri, iar adierea de aer rece a fost la fel de revigorantă ca şi un pahar cu apă rece după o zi petrecută în grădină. Portiera îl lovi pe Harrison. Rămăsese prin apropiere, în caz că Mary Rose ar fi avut nevoie de ajutor. Îi oferi mâna şi o ajută să coboare.

Părea îngrijorat. Ea îi zâmbi, ca să-l asigure că toate erau în regulă. Mai ţinea însă în mână pistolul lui Eleanor, dar îl îndreptă spre pământ. Harrison îl văzu şi i-l luă din mână. I-l dădu mai departe, lui Cole, care şi-l prinse imediat la centură.

Eleanor coborî din trăsură câteva clipe mai târziu şi rămase lângă Mary Rose. Clipi, din cauza soarelui puternic.

Pentru că Harrison era mai aproape, Mary Rose i-l prezentă primul lui Eleanor. Apoi le făcu semn fraţilor ei să se apropie.

Clive stătea pe trepte, dar mai părea încă gata s-o spânzure pe Eleanor de cel mai apropiat copac. Eleanor reuşi cu greu să bolborosească o scuză.

Clive nu era însă satisfăcut.

— Spune-o tare şi răspicat, ca să te audă toată lumea. Şi spune-mi „domnule Harrington”.

Mary Rose trebui să-i dea un ghiont lui Eleanor, care-i făcu pe plac.

— O să se ţină de cuvânt, domnişoară Mary? O să-mi cumpere o pălărie nouă?

— Da, îi promise Mary Rose.

Clive dădu din cap, apoi se întoarse la trăsură, bombănind. Dar Mary Rose ştia că era doar de faţadă. Clive nu putea să se arate mulţumit, pentru că reputaţia îi era în joc. Clive luă hăţurile şi-i strigă:

— M-am simţit cam rău pe la începutul săptămânii, dar acum… Făcu o pauză, să se uite la Eleanor. Acum nu mai ştiu prea bine cum mă simt. Cât o să rămână pe-aici?

— Ceva timp, răspunse Mary Rose. Dar pentru tine e întotdeauna loc, Clive. Doar ştii asta.

— Mă simt mai bine. O să mă lupt cu răul ăsta… ceva timp. La revedere, domnişoară Mary.

— Ce-a fost asta? o întrebă Eleanor.

— Voia să spună că n-o să-i fie rău, până nu pleci de-aici. De ce nu vrei să te aşezi pe unul din balansoarele de pe verandă, până vorbesc eu cu Adam? O să cam dureze. Va trebui să te întâmpine el, ca să poţi păşi în casa noastră.

— Şi dacă nu vrea?

Mary Rose nici nu voia să se gândească la o asemenea posibilitate.

— Adam e foarte înţelegător. O să trebuiască să-i povestesc ce ţi s-a întâmplat. Te deranjează?

— O să le spună şi celorlalţi?

— Nu, o asigură ea.

Eleanor încuviinţă.

— O să stau singură aici, pe verandă?

Mary Rose se uită în jur, căutând pe cineva care să-i ţină companie lui Eleanor. Harrison era singurul disponibil, dar asta numai din cauză că nu se îndepărtase suficient de repede. Cole era deja în grajd, la fel Travis şi Douglas.

Harrison nu se înnebunea după o asemenea corvoadă, dar a fost suficient de galant să accepte. A lăsat-o însă să se roage ceva timp de el, ceea ce ei i s-a părut foarte nepoliticos.

— De ce te încruntai aşa?

— Pentru că-mi făceam griji pentru tine, recunoscu. N-ar fi trebuit să intri în trăsură. Avea pistol, Mary Rose. Ar fi putut fi rănită. Îl împuşcase deja pe Clive.

— Eleanor n-avea cum să mă rănească. Îi e teamă, Harrison. A trecut printr-o perioadă grea. Fii drăguţ cu ea.

Harrison ştia că trebuia să se poarte ca un gentleman. Îi strigă lui Douglas să se ocupe de MacHugh şi o urmă pe Mary Rose, pe verandă.

Adam stătea la birou, în bibliotecă. Nici nu o observă vreun minut-două că stătea în prag. Ea aşteptă, răbdătoare, simţind cum îi dau lacrimile.

În sfârşit, renunţă să se mai abţină. Indiferent cât ar fi fost de umilită, de jignită, reuşea întotdeauna să se poarte cu demnitate, până când ajungea acasă, la Adam.

Atunci, totul se sfârşea.

De data asta, nu trebuia decât ca Adam să-i arunce o privire.

— Doamne, surioară, ce-ai păţit?

Mary Rose izbucni în plâns şi i se aruncă în braţe.

13 februarie 1864

Dragă Mama Rose,

Tocmai am citit un ziar vechi de o lună, pe care l-a obţinut Travis, în schimbul câtorva piei, la Perry. Un domn pe nume Berson a publicat acolo discursul pe care l-a ţinut Lincoln, la Gettysburg. Aflaserăm deja despre bătălia din iulie, acolo unde mulţi bărbaţi curajoşi şi-au dat vieţile. Berson spune că preşedintele şi-a ţinut discursul chiar în cimitirul construit după bătălie. Adam a plâns când a citit toate astea, iar eu l-am copiat, ca să-l citiţi şi voi.

Cole crede că l-aţi citit deja, Mama, dar mie mi se pare prea important ca să poată fi citit măcar de două ori.

Şi tu, şi Lincoln, sunteţi în rugile noastre.

Douglas

9

Mary Rose se aruncă în braţele lui Adam şi plânse ca o fetiţă. El îşi încrucişă braţele în jurul ei, o mângâie uşor pe umăr, până când se calmă. După care se aşeză pe marginea biroului lui şi-i povesti totul. Toate detaliile oribile ale întâmplării din oraş. Zăbovi mai ales asupra episodului cu Catherine Morrison. Pe când o asculta, Adam îi examină rănile, spunând din când în când: „Chiar aşa?" Cât ai clipi, ea se simţea din nou bine.

Fratele ei o duse la bucătărie şi o spălă pe faţă, să se asigure că n-avea nevoie de copci. Ea îşi ţinu respiraţia până-i auzi verdictul, apoi zâmbi uşurată. N-avea nevoie de copci.

Era pregătită acum să-i spună şi restul. Voi să-i dea înapoi batista lui Adam, dar văzu că era udă de lacrimi şi sânge, aşa că o îndesă în coşul de rufe murdare.

Fratele ei îi spuse să urce în camera ei, să se cureţe. El se întoarse la cartea lui, în bibliotecă.

— Odihneşte-te în după-amiaza asta, Mary Rose.

Ea se luă după el. Nu se putea duce să-şi facă baie, atâta timp cât Eleanor aştepta pe verandă. Trebuia să o instaleze, apoi trebuia să-i ducă lui Corrie mâncarea. Îi promisese s-o viziteze astăzi şi nu voia să-şi încalce această promisiune.

— Mi-am plâns suficient de milă, ca un copil, îi spuse ea fratelui ei, din prag. Îl văzuse pe Adam aşezându-se din nou la birou. Ştia că-l deranja, dar nu mai avea timp. Cărţile mai puteau aştepta. Eleanor nu.

— Nu uita să-ţi îngrijeşti tăieturile acelea.

— N-o să uit, spuse ea. Trebuie să vorbim despre Eleanor. Aşteaptă pe verandă, i-am spus că nu poate intra decât cu permisiunea ta. Vrei să vorbeşti cu ea... în

particular? Vrea să-ţi povestească ce s-a întâmplat, înainte ca tu să hotărăşti dacă poate sau nu să rămână.

Adam era mirat de ceea ce-i cerea.

— De când te ştii tu, ai auzit ca eu să fi alungat pe cineva?

— Nu. Dar cu Eleanor, lucrurile stau puţin altfel. Întreaga noastră familie va fi cuprinsă de haos, un timp. Te simţi în stare săi ţii piept?

— Cum rămâne cu fraţii tăi? N-au şi ei ceva de spus?

— Ei vor face ceea ce crezi tu că e mai bine, spuse ea. Cu Cole va fi mai greu, bineînţeles, dar va reuşi el cumva să nu-i iasă prea des în cale.

Adam se sprijini de spătar şi o privi bănuitor.

— Cât va sta Eleanor la noi, exact?

Ea nu-l putu privi în ochi când spuse:

— Un timp.

— Da? Şi cât anume e „un timp”, Mary Rose?

Ea ridică din umeri.

— Aş vrea şi eu să ştiu, şopti. Vorbeşte-i, vrei? E foarte speriată. Are nevoie de un loc în care să se simtă în siguranţă.

Adam lăsă să-i scape un oftat. Se ridică şi ocoli biroul.

— Bine. Du-te sus, acum. Mă ocup eu de Eleanor. Cum spuneai că o mai cheamă?

— Border. N-ar trebui să stau şi eu cu voi, cât timp staţi de vorbă?

Adam clătină din cap.

— Nu e necesar.

Ea se pregăti să urce treptele care duceau la etaj, dar se întoarse.

— Voiam să fiu sigură că…

— Ce anume?

— Că-ţi cere scuze. Te-a jignit, Adam, şi nu vreau ca ea să păşească în această casă înainte de a-şi fi cerut iertare.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Mary Rose, du-te sus. O să mă apuce durerea de cap. Ţi-am spus că mă ocup eu de Eleanor.

Adam deschise uşa. Eleanor stătea de vorbă cu Harrison, care se sprijinea de unul dintre stâlpi, cu o expresie deopotrivă iritată şi plictisită.

Adam o aşteptă să termine cu văicărelile legate de căldură.

— Domnişoară Border, vrei să mă însoţeşti în bibliotecă? Aş vrea să-ţi vorbesc.

Îşi înălţă una din sprâncene, observându-i reacţia.

Nu ridicase deloc tonul, dar ea tresărise de parcă ar fi ţipat la ea. Se ridică atât de brusc, că dărâmă şi scaunul.

Harrison îl aşeză la loc, după ce-l prinsese în aer.

Eleanor făcu câţiva paşi, apoi se opri brusc.

— Nu pot intra, domnule Clayborne.

— Nu poţi? De ce? o întrebă Adam.

— Mary Rose mi-a spus că nu pot intra dacă nu-ţi cer iertare. Îmi pare tare rău că te-am jignit. Dar nu l-am crezut pe omul acela îngrozitor care mâna trăsura. Am crezut că mă minte ca să scape de mine. Cu siguranţă, n-am vrut să-ţi dau impresia că, pentru că eşti… ştii tu… că m-aş putea… n-a fost deloc aşa. Nici n-am crezut că bărbatul ăla mă adusese într-adevăr acasă la Mary Rose.

Făcu o pauză, ca să-şi tragă răsuflarea. Adam nici nu clipise cât timp durase explicaţia. Harrison era impresionat. Nu se putea împiedica să nu zâmbească. Ar fi vrut să-i ceară să explice ce anume era Adam, numai ca s-o vadă fâstâcindu-se, dar n-o făcu, pentru că era un gentleman.

Cole n-avea însă asemenea rezerve. Ajunsese abia la treptele verandei.

— Cum adică, Adam e „ştii tu cum”? Ce înseamnă asta? o întrebă el.

Eleanor se întoarse spre Cole.

— Mi-am cerut scuze, pentru că n-am crezut că Adam

este fratele lui Mary Rose. Ea nu mi-a spus decât că are patru fraţi mai mari şi că mama ei locuieşte undeva în sud. Nu mi-a dat alte detalii. Recunosc, nici eu n-am întrebat-o. Făcu o pauză şi-l privi pe Cole de sus până jos. Se pare că sora ta a glumit când mi-a spus în trăsură că şi ceilalţi trei fraţi sunt la fel ca Adam. Evident, nu sunteţi. Se întoarse spre Adam: Mai pot intra, domnule?

— Te rog, spuse Adam. Eşti binevenită să stai cu noi.

— Stai puţin. Tot nu mi-ai spus...

— Renunţă, Cole, îi sugeră Adam. Tonul lui nu lăsa loc nici unui protest.

Eleanor se apropie de uşă. Făcu un gest în direcţia lui Harrison, de parc-ar fi fost regina Angliei.

— Ia-mi bagajele din praf şi du-le în camera mea.

Cole îi rânji lui Harrison. Acesta se întoarse spre Eleanor.

— Îmi pare rău, domnişoară, dar nu pot. Eu n-am voie la etaj. Asta înseamnă că-ţi revine ţie plăcerea, îi spuse lui Cole, printre dinţi.

— Ai grijă să le ştergi de praf înainte să le aduci în casă, îi porunci ea.

Harrison auzi o înjurătură spusă printre dinţi; hotărât, ziua începea să arate din ce în ce mai bine. Îl văzu pe Douglas ieşind în fugă din grajd. MacHugh îl urmărea. Da, ziua se arăta bună, cu adevărat.

— Adam, vreau să-ţi vorbesc despre ceva foarte important, îi strigă Cole, încercând să acopere râsetele lui Harrison.

Adam o invită pe Eleanor s-o ia înainte, apoi se întoarse spre Cole:

— Nu durează mult, îi promise el.

— Ce faci acum?

— Voi sta de vorbă cu domnişoara Border. Nu poate să dureze prea mult.

Dar Adam n-avea de unde să ştie. În realitate,

discuţiile au durat trei ore.

Conversaţia a fost destul de tensionată, la început. După vreo oră, Adam se găsea din nou în poziţia ingrată de a avea piepţii cămăşii uzi leoarcă. Eleanor se dovedise foarte asemănătoare cu Mary Rose, în această privinţă. După ce insistase asupra faptului că ea nu plângea absolut niciodată, ajunsese să-i plângă pe umăr.

Cole se plictisise deja să-l mai aştepte pe Adam. Voise să-i vorbească despre Harrison. Faptul că oaspetele lor era avocat îl iritase. Voia ca Adam să preia controlul situaţiei.

Auzi zgomote venind dinspre bibliotecă şi deschise uşa, să vadă ce se întâmpla. Rămase ca împietrit. Eleanor îl îmbrăţişase pe Adam, şi vorbea şi suspina în acelaşi timp. Cole nu înţelegea nimic din ce spunea. Reacţia lui Adam era chiar amuzantă. Stătea în mijlocul bibliotecii, cu mâinile ridicate în aer. Părea teribil de stânjenit. Şi de neajutorat.

Adam coborî în sfârşit o mână şi o bătu uşor pe umăr pe Eleanor. Îl zări pe Cole, în prag, şi-i făcu semn să plece.

Cole închise imediat uşa.

Niciunul dintre fraţi nu pomeni măcar de acest incident, la cină. Eleanor preferase să rămână în camera ei. Mary Rose îi dusese o tavă cu mâncare şi un ceainic cu ceai fierbinte, sperând s-o mai calmeze.

A ajuns deci ultima la masă.

— Mă scuzaţi pentru întârziere, spuse ea. Eleanor nu va lua masa cu noi astă-seară. Se aşează lângă Adam. Să ştii că te place foarte tare, îi şopti ea. Bineînţeles, nu ştie încă cât de încăpăţânat poţi fi câteodată.

— Eu nu cred că-l place deloc pe Adam, interveni Douglas. Cred că e plină de prejudecăţi.

Cole clătină din cap. Şi el crezuse acelaşi lucru, până când o văzuse îmbrăţişându-l pe Cole. N-ar fi făcut asta cu un om pe care-l ura.

— Nu. E numai prost-crescută, spuse el.

— Eşti sigur? îl întrebă Douglas.

— Da, sunt foarte sigur.

— Ce-i cu tine de te strâmbi aşa, Mary Rose? o întrebă Travis.

— Nu am lăsat-o să plece… azi după-amiază, zise Adam.

— Nu mai sunt un copil. Nu înţeleg de ce…

— Avem un musafir la masă, spuse Adam. Te rog, nu uita asta.

Ea tăcu imediat şi se întoarse spre Harrison.

— Putem începe? Sunt mort de foame, zise Douglas, întinse mâna după castronul cu cartofi, dar se opri, la semnul lui Adam.

— Ştii franceză, Harrison?

— Da. De ce mă întrebi?

— Am fost foarte neglijenţi, în ultimele săptămâni, nici măcar nu am mai spus rugăciunea înainte de masă. Mary Rose, te rog.

Ea dădu din cap, apoi îşi coborî privirea şi-şi împreună mâinile pentru rugăciune.

— Au nom du Pre…

Harrison rămase încă o dată uimit de familia Clayborne. Vorbiră cu toţii în franceză în timpul mesei.

Mary Rose, observă el, avea cel mai bogat vocabular. Probabil că studiase îndelung, la internat.

Pe Travis era amuzant să-l asculţi.

Cu toate că vorbea fluent, pocea într-aşa un hal anumite cuvinte, că pe un francez l-ar fi bufnit plânsul auzindu-l.

Rugăciunea pe care o rostise Mary Rose îi era cunoscută lui Harrison, deşi nu-şi dădea seama unde o mai auzise.

— Pot să vă întreb ceva?

— Iar? Ce mai e de data asta, Harrison? îl întrebă Cole.

Harrison îi ignoră sarcasmul.

— Rugăciunea mi se pare foarte cunoscută, dar nu-mi amintesc unde-am mai auzit-o.

— E o rugăciune catolică, spuse Mary Rose.

— Doamne-Dumnezeule, sunteţi catolici!

Nu-şi dăduse seama că spusese acest lucru cu voce tare; toţi îşi întoarseră privirile spre el, miraţi.

— Ce ai împotriva catolicilor?

— Nimic, răspunse Harrison. Eram pur şi simplu surprins. Nu ştiu de ce, dar am crezut că sunteţi… altceva.

— Dar chiar suntem, spuse Mary Rose.

— Ce anume? întrebă Harrison.

— Altceva. Nu suntem întotdeauna catolici.

Harrison se sprijini de spătarul scaunului. Lordul Elliott avea să fie oripilat. Familia lor nu aparţinea numai bisericii anglicane. Ci *era* biserica.

Dar de ce oare crezuse el că familia Clayborne făcea parte din aceeaşi biserică?

Zâmbi. Lordul Elliott avea s-o iubească oricum pe Mary Rose. Şi, bineînţeles, o să încerce s-o convertească.

Abia acum începu să se întrebe ce voise oare să spună Mary Rose cu „nu suntem întotdeauna catolici”.

— Stai puţin, spuse el. Nu poţi fi catolic doar parţial. Ori eşti pe deplin, ori deloc. Ştiu asta. Cel mai bun prieten al meu e catolic.

— De ce nu putem fi catolici doar din când în când? întrebă Travis.

— Dar aşa şi suntem, insistă Mary Rose.

Harrison hotărî să intre în jocul lor.

— Bine, să zicem că sunteţi catolici numai în anumite perioade. Puteţi să-mi spuneţi când anume?

— În aprilie, mai şi iunie, răspunse Mary Rose.

El nici nu clipi.

— Cum rămâne cu iulie, august şi septembrie?

— Suntem lutherani, răspunse Travis.

Harrison era impresionat. Fratele lui Mary Rose nici nu

zâmbise măcar.

— Şi următoarele trei luni?

— Ne schimbăm iar. Suntem baptişti sau cel puţin încercăm să fim.

Lui Harrison îi era de ajuns.

— Mary Rose, ai terminat cu…

Voia s-o întrebe dacă terminase cu gluma. Dar ea nu-l lăsă să-şi sfârşească întrebarea.

— Nu, n-am terminat. Unde rămăsesem?

— La ianuarie, îi reaminti Cole.

— Suntem evrei în ianuarie, februarie şi martie, iar din aprilie…

— Evrei?

— Ce mai ai şi împotriva credinţei lor? îl întrebă Cole. Pari să ai o mulţime de prejudecăţi, zău aşa.

Harrison închise ochii şi numără până la zece.

— N-am niciun fel de prejudecăţi. Încerc numai să vă înţeleg. Nu puteţi aparţine tuturor acestor religii. Vă bateţi joc de fiecare credinţă în parte, dacă o abandonaţi după numai trei luni.

Adam se milostivi în sfârşit de el.

— Învăţăm tot ce se poate despre aceste religii, Harrison. Credem că e important să înţelegi şi să respecţi convingerile celorlalţi. Crezi în existenţa lui Dumnezeu?

— Da.

— Şi noi. Dar totuşi nu facem parte din nicio biserică.

— Probabil pentru că nu există niciuna în Blue Belle, interveni Douglas. Oamenii tot vorbesc despre construirea unei biserici, dar încep să se certe, pentru că nu se înţeleg de care să fie, şi nu se face nimic.

— Tu ai fost probabil crescut în credinţa tatălui tău, nu-i aşa? îl întrebă Travis.

— Da, încuviinţă Harrison.

— Copil fiind, poate că ţi-a trecut prin minte să treci la o altă credinţă. Noi n-am avut tată, care să ne îndrume.

Facem şi noi ce putem, Harrison.

— Autoeducare, spuse Harrison.

— Şi înţelegere, completă Adam.

— Dar există multe religii. O să încercaţi să le aplicaţi pe toate?

— Chiar şi după ce ne vom stabili la o religie sau alta, vom continua să rămânem cu mintea deschisă. Cunoaşterea înseamnă libertate, iar din libertate vine înţelegerea.

— Există câteva familii de evrei care locuiesc în Hammond. Le vizităm cât de des posibil. Unii dintre vecinii lor îi dispreţuiesc. Oricât de ridicol ţi s-ar putea părea, au tendinţa de a dispreţui ceea ce nu înţeleg. Unii chiar îşi bat joc de ei. Ignoranţa lor e de-a dreptul stânjenitoare. Noi nu ne-am născut evrei, de aceea nu putem fi evrei practicanţi; cel puţin aşa am înţeles de la familiile cu care ne vizităm. Tradiţiile lor sunt însă bogate în înţelesuri. Cu cât vom afla mai multe despre credinţa lor, cu atât mai bogaţi vom fi. Iar un om care trăieşte după o anume credinţă trebuie să fie admirat, nu batjocorit. Acum ai înţeles?

— Da, spuse Harrison. Acum spuneţi-mi de ce vorbiţi în franceză. Vreţi să înţelegeţi cum trăiesc cei din Franţa?

— Vorbim în franceză pentru că e joi, replică Adam.

— Şi? întrebă Harrison, zâmbind.

Mary Rose îi întoarse surâsul.

— Vorbim întotdeauna franţuzeşte joia, vinerea şi sâmbăta.

Iar încep, îşi zise Harrison. Ştia prea bine încotro se îndrepta discuţia lor.

— Conversaţia de-acum va fi asemănătoare cu cea despre irlandezi?

— Poate, spuse ea.

— Ce voia să spună cu irlandezii? întrebă Travis.

Mary Rose se întoarse spre fratele ei, să-i explice.

— Harrison ar fi vrut ca noi toţi să fim irlandezi. Nu-mi

dau seama de ce era atât de important pentru el, dar ăsta era adevărul. Pentru că e oaspetele nostru şi voiam să se simtă bine la noi, i-am făcut pe plac.

— Deci i-ai spus că eu sunt irlandez, spuse Travis.

— Dar chiar eşti, Travis, zise Cole.

— Ştiu asta, Cole. Mă întreb doar de ce e atât de important pentru el. E un tip ciudat, nu crezi?

Cole dădu din cap, apoi se întoarse spre Harrison.

— Poate că, el fiind din Scoţia, ar fi vrut ca şi noi să fim scoţieni, şi nu irlandezi. Ce anume ai împotriva irlandezilor, Harrison? Ce ţi-au făcut?

Lui Harrison îi venea să-şi izbească fruntea de ceva tare. Nu putea să înţeleagă cum de discuţia ajunsese să capete o asemenea turnură. Inspiră adânc şi încercă să fie rezonabil.

— Nu-mi pasă dacă sunteţi sau nu irlandezi.

— De ce nu? întrebă Cole.

— Doamne, sper să nu fiu nevoit să vă iau vreodată mărturia, la tribunal, spuse el, sec.

— De ce spui asta? îl întrebă Douglas. Doar am fost ospitalieri, în ceea ce te priveşte.

— Pentru că sunteţi absolut ilogici, de-aia, spuse Harrison. Nu-i mai păsa dacă-i jignea sau nu. Toate îşi au limita lor.

— Poate că suntem puţin cam prea logici pentru tine, spuse Cole. Te-ai gândit vreodată la o astfel de posibilitate?

— Mă întreb numai de ce vorbiţi în franceză trei zile pe săptămână, replică el.

— Joia, vinerea şi sâmbăta, îi răspunse Cole, rânjind.

Toţi fraţii se distrau pe cinste. Harrison schimbă intenţionat subiectul.

— Te simţi bine, Mary Rose?

— Da, mulţumesc.

— A trecut prin multe, azi-dimineaţă, îi spuse Harrison lui Adam.

— Aşa se pare, zise Adam.

— Arată mai bine acum, spuse Douglas.

„Mai bine” nu erau tocmai cuvintele care să descrie cum o vedea Harrison. I se părea frumoasă, cu toate zgârieturile şi cicatricile. Buza îi era cam umflată. Dar nu conta. Tot mai dorea s-o sărute.

— Iar face aşa, Cole.

— Ce anume, Douglas?

— Harrison se holbează la Mary Rose.

— Nu făceam decât să-i inventariez rănile, se apără Harrison. Eşti foarte rezistentă, Mary Rose. Meriţi felicitări.

— Nu sunt chiar atât de delicată, îi răspunse Mary Rose. Se încruntă spre Adam, apoi continuă: Doar fraţii mei par să nu înţeleagă acest lucru.

— Nu începe, Mary Rose, o preveni Cole.

— Ce să nu încep? îl întrebă ea, inocentă şi dulce ca un prunc.

— Pari chiar foarte delicată, spuse Harrison, cu voce tare.

— Ei bine, nu sunt, aşa că să nu cumva să crezi că-mi poţi spune ce să fac şi ce nu. Aud destule prostii din astea pe-aici.

Harrison ridică o sprânceană, auzind-o cu câtă vehemenţă vorbea. Mary Rose nu era într-o dispoziţie prea bună.

Nu ştia exact care era motivul, dar era suficient de inteligent să n-o întrebe. Părea gata să ia capul cuiva. Al lui, mai bine zis.

— Nu-i pune nicio întrebare, îi şopti Cole.

— Nici n-aş îndrăzni, replică Harrison.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti? îl întrebă Adam pe Cole.

— Despre Harrison. Voiam să stăm de vorbă despre oaspetele nostru, dar m-am plictisit să aştept să termini discuţia cu Eleanor, aşa că m-am întors la lucru. Acum ştiu

de ce pune Harrison atâtea întrebări. Pur şi simplu nu se poate abţine. Ai auzit ce-a spus despre tribunal. Cred că ţi-ai dat seama deja că e...

— Avocat, interveni Travis.

Cole se încruntă la el, apoi continuă:

— Credea că ne-a spus deja, dar eu sunt de părere că n-a făcut-o. Cred că-i era teamă că nu l-am fi primit să stea la noi, dacă ştiam cu ce se ocupă. Avem şi noi principiile noastre, la urma urmei.

Douglas părea contrariat de veste.

— Nu l-ai auzit acum câteva minute? Numai avocaţii îi interoghează pe oameni, spuse Cole.

— N-am fost atent, recunoscu Douglas. Dar de ce nu ne-a spus? A avut nenumărate ocazii.

— E foarte nepoliticos să discuţi despre o persoană care e şi ea prezentă, interveni Harrison.

— Nu e mai bine decât să aşteptăm să iasă din încăpere şi apoi să începem s-o vorbim de rău?

— N-ar trebui să-l vorbiţi deloc.

— Nouă de ce nu ne-ai spus? interveni Douglas.

— Crede că a pomenit de asta, spuse Cole. Toată lumea ştie, chiar şi Dooley.

— Ei bine, noi nu ştiam, nu? reluă Douglas. Doamne, sunt aşa de nervos, că-mi vine să-i ard una.

— Am făcut-o eu deja, zise Cole.

— Da, chiar aşa, spuse Mary Rose. Chiar în bucătăria familiei Morrison. Fratele tău are nişte maniere excelente, la masă, Adam. Nu crezi, Harrison?

Toţi cei de la masă se întoarseră spre Harrison, să vadă de partea cui avea să treacă.

Harrison se hotărî să dea un răspuns foarte cinstit.

— Poate. Oricum, trebuie să recunosc că voiam să ripostez, dar am observat că ne priveai.

— Ştiai că mă uitam la voi? îl întrebă ea.

Harrison dădu din cap.

— Şi cu toate astea ai lăsat-o pe Catherine să tabere în halul acela pe tine?

— Dar nu tăbărâse, nu-i aşa, Cole?

Cum şi oaspetele lor îi luase apărarea, cu câteva minute mai înainte, Cole se simţi nevoit să facă şi el acelaşi lucru.

— Nu. Era pur şi simplu politicoasă, atâta tot. Nu-i aşa, Travis?

— Poate chiar prea politicoasă, după gustul meu, zise acesta. Dar a fost foarte politicoasă şi cu mine, aşa că lucrurile erau în regulă, cred.

— Cu alte cuvinte, tăbărâse şi pe tine, ripostă Mary Rose.

Tocmai atunci, se întâmplă ca Harrison să se uite în direcţia lui Adam. Văzu, uimit, că acesta zâmbea. Reacţia lui Mary Rose se părea că-l amuza.

— Ce-ţi pasă ţie ce are ea cu Harrison? o întrebă Cole.

— Cred doar că o gazdă ar trebui să se arate mai puţin ospitalieră, murmură ea.

— A fost atât cât trebuia, zise Cole.

— Dac-ai renunţa să mai fi atât de încăpăţânată, Mary Rose, şi dac-ai uita măcar puţin necazurile pe care ţi le-a făcut ea, pe vremea când eraţi mici, ai putea să-ţi dai seama că e acum o tânără foarte drăguţă. E dulce, inocentă şi are o inimă de aur.

Adam schimbă brusc subiectul.

— Am o întrebare pe care aş vrea să v-o pun tuturor. Aşteptă ca toţi să-şi îndrepte atenţia spre el, apoi spuse: Sunt foarte curios să ştiu unde eraţi voi, atunci când Mary Rose era bătută. Vrea cineva să-mi spună?

Începură să vorbească cu toţii în acelaşi timp.

Cole era atât de înfierbântat, încât uită chiar să mai vorbească în franceză, atunci când începu să-şi enumere motivele pentru care nu fusese atunci lângă sora lui.

Mary Rose se văzu prinsă la mijloc. Încercă să le

spună că era în stare să-şi poarte şi singură de grijă.

Nimeni nu-i dădu atenţie. Harrison era fascinat de transformările suferite de Adam. Era chiar foarte furios, acum. Era pentru prima oară că fratele cel mare dădea frâu liber vreunei emoţii de orice fel. Privirea-i arunca scântei.

Dar Harrison era la fel de uimit şi de propria-i purtare. Şi el se grăbise să se scuze, ca şi ceilalţi.

Se distra de minune. Acasă, cinele erau întotdeauna plictisitoare. Nimeni nu vorbea, nici măcar în şoaptă, nimeni nu-l deranja pe celălalt. Se discuta arareori câte un subiect extrem de important.

— Adam, te rog, ascultă-mă, îi ceru Mary Rose, aproape strigând. Bătu cu palma în masă, ca să-i atragă atenţia. Vreau să înţelegi odată pentru totdeauna că sunt o femeie matură şi că-mi pot purta şi singură de grijă. Nu-ţi dai seama cât de insultătoare este această discuţie, pentru mine?

Nu-i plăcu însă răspunsul lui.

— Poţi să te retragi în salon, surioară. Ce-ar fi să mai exersezi? Nu te-am mai auzit cântând de mult timp.

Ea voi să protesteze, dar privirea lui Adam o făcu să se răzgândească.

Se ridicară cu toţii când ea ieşi din sufragerie. Când sora lor ieşi, cei patru reîncepură să se certe.

Harrison renunţase să se mai bată pentru atenţia lui Adam. Se sprijini de spătar şi-i urmări pe ceilalţi.

Cole se calmase îndeajuns încât să vorbească din nou în franceză. Acum înjura de-a dreptul. Părea să ştie orice expresie mai colorată din vocabularul francez.

— Îţi jur pe Dumnezeu, acum era aici, pentru ca să dispară, în câteva clipe. N-am făcut decât să mă întorc şi a şi şters-o de lângă mine.

Explicaţia aceasta era singura care avea cât de cât sens. Travis se tot scuza, dar nimic din ceea ce spunea nu era plauzibil.

Douglas nu făcea decât să-l acuze pe Cole că nu fusese atent. Acesta le tot repeta că el era în grajd şi deci nu o putea supraveghea şi pe Mary Rose.

N-avea cum să fie în două locuri, în acelaşi timp.

— Dar tu ce făceai? îl întrebă Adam pe Harrison.

El nu încercă măcar să se scuze.

— Îmi asum întreaga responsabilitate. M-am lăsat prins într-o discuţie despre animale şi nici măcar n-am observat când a ieşit din magazin.

Adam dădu din cap. Scrută chipul fiecăruia înainte de a spune ceva.

— Acest lucru nu trebuie să se mai întâmple. Mary Rose se poate apăra şi singură. Ştiu prea bine că nu suntem pe post de doici. Ea şi-a recunoscut vinovăţia: a căutat-o cu lumânarea. O ştie prea bine. N-avea nici măcar pistol la ea, adăugă Adam, clătinând din cap. Acum, că e în salon şi nu poate să protesteze, vreau să vă reamintesc că e foarte delicată. Poate că nu-i convine să recunoască asta, dar nu e atât de important. Ar fi putut fi ucisă.

— Da, aşa e, încuviinţă Cole. Bickley e scund, dar cântăreşte de două ori cât ea, şi e numai muşchi.

— Şi prietenii lui la fel, spuse Douglas.

— Prietenii? Au mai lovit-o şi alţii?

Cole şi Travis se întoarseră spre Harrison, cerându-i din priviri ajutorul.

— N-a mai lovit-o nimeni altcineva, explică Harrison. L-am convins eu pe Bickley să n-o ia la fugă. Şi fraţii tăi ar fi procedat la fel. Eu am fost însă primul.

— Cum de l-ai convins? îl întrebă Adam, care părea să-şi fi recăpătat calmul.

— Cu pumnii, recunoscu Harrison. M-am pierdut cu firea. Dar nu-mi pare rău. Eram în stare să-i omor pe toţi, însă n-am făcut-o. Acum sunt în drum spre Hammond. Or să se descurce autorităţile cu ei.

— Ce te face să crezi că şeriful va lua vreo măsură? îl

întrebă Adam.

— Vrei să spui că nu va face nimic?

— M-aş mira. Noi trăim în Blue Belle. Cei din Hammond îşi poartă singuri de grijă. Probabil că şeriful le va da drumul, fiindcă are şi aşa destule pe cap.

— Crezi că se vor întoarce în Blue Belle?

— S-ar putea, spuse Adam. Adesea, gunoaie ale societăţii sunt atrase de oraşul nostru. Nu cred, însă, că Bickley va veni după Rose. Tu ai putea fi ţinta lui, Harrison. Cred că va trebui să fim în gardă, de-acum încolo.

Fraţii lui se grăbiră să încuviinţeze. Adam zâmbi:

— Mă bucur că ne-am lămurit. Cu vreo lună în urmă, am cumpărat trei sute de capete de vite, de la un fermier de lângă cascade. Ce zici, Harrison, ne ajuţi să le aducem aici?

N-a apucat să-i răspundă, că Douglas a spus:

— Nu ştie nici măcar cum se leagă un măgar. Ştii, Harrison?

— Nu, dar…

— Lasă-mă să ghicesc, mormăi Cole. Vrei să spui că nu poate fi chiar atât de greu, nu? N-ai spus acelaşi lucru când a fost vorba de cai?

— Sunt sigur că, dacă-mi daţi o frânghie şi-mi arătaţi cum se face, o să învăţ cât ai clipi.

— Când o să-ţi dai seama că ai depăşit rău măsura, Harrison? îl întrebă Cole.

— Imediat după ce o să-ţi stâlcesc faţa, Cole.

Izbucniră cu toţii în râs. Nimeni nu-l luase în serios.

Harrison ridică din umeri.

— Cât de departe e ferma aceea?

— Ajungi în două zile. Poţi să începi să te antrenezi chiar de mâine cu frânghia. Dar trebuie să termini mai întâi cu mustangii. A mai rămas de îmblânzit acela, mai încăpăţânat. Poate că mâine o să ai mai mult noroc.

Harrison oftă.

— Da, ştiu, cel tărcat. Seamănă cu tine, Cole. E tare încăpăţânat.

— Ai fi terminat de mult, dacă nu ai fi pierdut atâta timp, vorbindu-le. Oricum nu înţelegeau ce le spuneai.

— Încercam să-i obişnuiesc cu vocea mea, îi explică Harrison. Sunt într-adevăr încăpăţânaţi, dar şi speriaţi. Şi nu sunt singurul care le vorbeşte cailor. L-am auzit şi pe Douglas.

— Are dreptate, recunoscu Douglas. Le vorbesc adesea.

— Douglas, vrei te rog să o cauţi pe Mary Rose şi să-i reaminteşti că e rândul ei să strângă masa? Rândul tău e mâine seară, Harrison.

— Bine. Ce trebuie să fac?

— N-ai mai auzit până acum de spălatul vaselor? N-ai făcut-o niciodată?

— Nu.

— Ai fost răsfăţat, nu-i aşa? remarcă Travis.

— Cred că da.

Douglas se ridicase de la masă şi se îndrepta spre uşă. Se opri în prag, apoi făcu cale-ntoarsă.

— Nu mă duc. Spune-i tu, Travis.

— Cântă Beethoven, îi avertiză Douglas.

— Ce anume? întrebă Travis.

— ”A cincea”.

Se aşeză şi el.

— Hai să-l trimitem pe Harrison.

Fraţii izbucniră în râs. Cole îi explică de ce se amuzau aşa.

— Nu e bine să dai ochii cu Mary Rose când interpretează Beethoven.

— De ce?

— Înseamnă că e într-o dispoziţie proastă. Ori de câte ori auzim acorduri dintr-a „cincea”, o luăm la goană. Eşti în siguranţă numai atunci când cântă Mozart sau Chopin.

— Te simţi în stare să intri în bibliotecă, Harrison? îl întrebă Cole.

Harrison dădu din cap şi se ridică. Îl urmă pe Adam afară din încăpere. Se obişnuiseră să-şi sfârşească serile cu câte o discuţie incitantă, care le făcea mare plăcere amândurora. Harrison se aşeză pe unul din scaunele din piele, din faţa căminului. Adam turnă câte un coniac, apoi se aşeză în faţa oaspetelui său.

— Care e subiectul din seara asta? îl întrebă Harrison, proptindu-şi picioarele pe scăunel.

— M-am gândit mult şi m-am oprit la invazia Cartaginei. La atacul final.

— Nu putem discuta sfârşitul, dacă nu examinăm începuturile, replică Harrison.

— Aşa e, încuviinţă Adam. Grecii erau un popor mândru şi foarte inteligent, trebuie să recunoşti.

Fraza de introducere îi dezvăluise imediat poziţia pe care avea s-o adopte.

— Aşa erau şi spartanii. Nişte luptători neînfricaţi, deosebit de dotaţi, în toate domeniile. Superioritatea lor nu poate fi contestată.

Argumentară mai bine de-o oră. Când în sfârşit Adam a făcut semn să se oprească, începură să numere punctele pe care le acumulase fiecare. Şi el, şi Adam, constatară dezamăgiţi că şi această întâlnire se terminase la egalitate.

Înainte de a merge la culcare, Adam hotărî să mai citească totuşi ceva. Harrison îi ură noapte bună şi se îndreptă spre cabană.

Mary Rose îl aştepta pe verandă.

— De ce nu te-ai culcat? E târziu.

— Simţeam nevoia să iau aer. Te conduc. Sunt puţin neliniştită.

— Beethoven nu te-a ajutat să scapi de nelinişte?

Ea-i simţi uşoara ironie şi zâmbi.

— Nu eram furioasă, ci numai nemulţumită. Fraţii mei

sunt exagerat de protectori. Se amestecă mereu.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Duceţi o viaţă tare periculoasă, pe-aici.

— Iar eu sunt o femeie slabă, nu?

El clătină din cap.

— N-am de gând să încep o asemenea discuţie. În cabană nu e niciun pian, şi n-aş avea asupra cui să-mi descarc furia.

— Deci chiar crezi că sunt incapabilă să…

— Ai un obicei care mă irită, Mary Rose. Tragi concluzii înainte să asculţi toate detaliile.

Mâna ei o atinse ca din întâmplare pe-a lui.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Ea-l atinse din nou, intenţionat. El nu reacţionă în niciun fel. Era ori prea timid, ori prostuţ, hotărî ea. N-avea rost să încerce să fie subtilă. Trebuia să fie îndrăzneaţă, ca să-l facă să coopereze.

Îl luă de mână şi-l trase mai aproape. Harrison avea de ales, dacă să o îmbrâncească sau s-o respingă, dar era prea gentleman ca să îndrăznească aşa ceva. Că-i plăcea sau nu, n-avea încotro.

Demonstraţia ei de afecţiune l-a luat prin surprindere. Nu i-a dat mâna deoparte. Ci i-a strâns-o mai tare.

— Ai discutat tare mult cu Adam, spuse ea, cu o voce care se voia neutră.

— Chiar aşa?

— Da.

El nu mai scoase niciun cuvânt.

— Mă întreb despre ce discutaţi, seară de seară.

— De toate şi nimic.

— Fii şi tu mai explicit.

— De ce? Chiar trebuie să ştii?

— Sunt şi eu curioasă.

— Discutăm despre tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi războiul dintre statele voastre şi despre faptul că nimeni nu-i spune pe nume: război. Tu despre ce credeai că vorbim?

— M-am gândit că-i pui probabil întrebări. Ai tendinţa să fii chiar exagerat de curios, câteodată.

— Ce întrebări să-i fi pus?

— Despre trecutul lui.

— Nu, nu l-am întrebat.

Abia acum îşi dădu seama ce recunoscuse de fapt. Nu-i pusese fratelui ei nicio întrebare despre trecutul lui.

Ocolise deliberat toate ocaziile de a afla mai mult despre familia lui. Purtarea lui îl uimea chiar şi pe el. Venise în Montana pentru a afla adevărul, iar acum, când nu mai avea nevoie decât de o singură informaţie pentru a pune totul cap la cap şi a afla cine era răpitorul, se oprise.

Înţelegea de ce. Adevărul avea să-i dezbine pe fraţii Clayborne. Îl durea pentru că avea să le provoace atâta suferinţă.

Mary Rose îl ţinea acum de mână, îi arăta afecţiune, dar când va afla de ce anume venise el, avea să-l dispreţuiască.

Nu voia ura ei; ci dragostea ei.

Harrison grăbi pasul. Era furios pe el însuşi. Se implicase emoţional, fără să-şi dea seama. Ţinea la ei toţi, îşi făcea griji pentru ei. Chiar şi pentru nesuferitul de Cole.

Oh, da, avea la ce se gândi în noaptea aceasta.

— Harrison, n-am vrut să te insult când am spus că eşti prea curios, şopti Mary Rose.

— Te cred.

— Nu eşti supărat pe mine?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci nu mă mai strânge aşa de mână.

El îi dădu imediat drumul.

— E frig astă-seară. Ar fi mai bine să te întorci acasă,

spuse el, sec.

— Nu mi-e frig, îi răspunse ea. Dar spune-mi, eşti cumva îngrijorat?

— De ce-aş fi?

— Pentru că te-aş putea săruta din nou.

Remarca era de-a dreptul absurdă. Nu putu să se abţină şi izbucni în râs.

— Eu te-am sărutat, îi reaminti el.

— Dar am fost şi eu prezentă.

— Bine, bine, suntem amândoi vinovaţi.

— Oh, avocaţii! Aş fi vrut să nu fii avocat.

— De ce? Explică-mi.

— Avocaţii nu ne dau pace deloc.

— De ce?

Ea ridică din umeri. N-avea de gând să-i explice. Dar Harrison nu renunţă. Voia un răspuns.

— Erai îngrijorată că l-aş fi putut întreba pe Adam despre trecutul lui?

Se opriră şi stăteau faţă în faţă.

— Pur şi simplu nu voiam să-l tulburi. Lui Adam nu-i place să vorbească despre anumiţi ani ai copilăriei lui. A fost sclav, Harrison. Iar acum ştii destul.

— Şi despre ce-i place să vorbească? Perioada pe care-a petrecut-o în New York e şi ea sub aceeaşi restricţie?

— Nu!

— Dar perioada cât a durat drumul încoace? Poate discuta despre ea sau ar trebui să evit şi acest subiect?

— Nu cred că l-ar deranja să discute despre asta. Fraţii mei se mândresc cu ce-au realizat.

Harrison nu-şi putea înfrâna dorinţa de a o trage mai aproape de el. Ea păru să-l înţeleagă şi-şi strecură mâinile în jurul taliei lui.

— Ai crescut singur-singurel, nu-i aşa?

— Chiar dacă a fost aşa, n-am ştiut-o, îi răspunse el. Închise ochii, savurând momentul.

— Până acum? şopti ea.

— Da, până acum.

Harrison era copleşit de blândeţea ei, de capacitatea ei de înţelegere.

Până acum, viaţa lui fusese pustie. Doamne, unde avea să ajungă? Se forţă să-i dea drumul.

— N-o să-ţi cer să mă săruţi. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Ar trebui să te întorci acasă, Mary Rose. Haide, te conduc.

— Eu te-am condus!

— Bine, atunci noapte bună.

— Noapte bună.

Ea se întoarse. Harrison o urmări cu privirea. A fost complet luat prin surprindere când s-a trezit că ea i se arunca în braţe. Mary Rose se ridică pe vârfuri şi-l sărută apăsat. Harrison o luă în braţe şi preluă controlul, arătându-i cum voia să fie sărutat. Gura lui era fierbinte şi lacomă.

Sărutul deveni tot mai intim, mai adânc. N-ar fi vrut să se sfârşească. Când îşi dădu seama că voia mult mai mult de la ea, se trase imediat înapoi. Ea îl privi uimită, cu buzele înroşite de atâtea sărutări, cu ochii adumbriţi de dorinţă.

— Noapte bună, şopti Mary Rose, dar nu se mişcă din loc.

Harrison înţelese că era un sentiment nou pentru ea, că era vulnerabilă, pentru că se încredea prea mult în el. Era total lipsită de experienţă. Dar era o femeie puternică. N-avea să-i permită nici unui bărbat să profite de ea. Era de datoria lui să vegheze asupra acestui lucru.

O privi până când ea intră în casă, dar nu se clinti din loc nici după aceea. Ce avea să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Mary Rose era pe cale să se îndrăgostească de el. Trebuia să pună capăt acestei situaţii, înainte ca ea să devină mult mai gravă. Cu toate astea, însă, nu făcuse

nimic s-o descurajeze.

Şi de ce oare? Păli când îşi dădu seama care era adevărul. Ştia foarte bine de ce n-o făcuse. Pentru că era îndrăgostit de ea.

2 august 1864

Dragă Mama Rose,

Am citit ziarul din Hammond, care povesteşte despre o bătălie care s-a dat în zona în care locuiţi tu şi doamna Livonia. Bineînţeles că ne-am făcut o mulţime de griji. Am auzit atâtea despre lipsa de mâncare şi de medicamente. La o săptămână după ce am citit ziarul, am primit scrisoarea ta, în care ne spuneai că te simţi bine. Probabil că acum clatini din cap, aflând cât de prostuţi am fost. Ne spui întotdeauna să ne încredem în Dumnezeu, dar ne e greu să nu ne facem griji.

Ne pare tare rău că tratamentul doamnei Livonia n-a dat rezultate. Nu crezi totuşi că bătăile pe care i le dădea soţul ei au legătură cu tulburarea vederii ei? Îmi aduc aminte de câte ori am văzut-o plină de sânge şi de vânătăi. Te rog spune-i că ne gândim la ea şi că ne rugăm pentru sănătatea ei.

Sper că fiii ei vă lasă în pace. Ceea ce i-au făcut mamei lor mă face să-mi fie greaţă. Cum au putut oare fiii ei să fie atât de cruzi? Cole se teme că s-ar putea să te necăjească, cum a făcut-o şi tatăl lor, dar eu i-am spus că trebuie să aibă încredere în tine. Atâta timp cât vei fi mereu în gardă şi nu te vei dezlipi de mama lor, nu vor îndrăzni să se apropie. Mă rog să am dreptate.

Un alt discurs de-al lui Lincoln a fost tipărit în ziar. Ştiai că ne numeşte, „oameni de culoare”, în loc de sclavi”? „Oameni de culoare” mi se pare o expresie mai demnă decât toate celelalte pe care le-am auzit. Cole se întreabă

de ce nu pot fi împărţiţi oamenii doar în bărbaţi şi femei. Mi-aş fi dorit ca totul să fie atât de simplu, dar oamenii devin foarte ciudaţi atunci când au de-a face cu cineva diferit de ei. De ce oare faptul că eşti de altă culoare îi face pe oameni să te urască?

Într-o seară, noi toţi am purtat o discuţie pe tema raselor. L-am întrebat pe Travis dacă crede că toţi cei care-au scris Declaraţia de independenţă s-au gândit la culoarea pielii tuturor. Se spune, în legile noastre, că toţi oamenii se nasc egali. Le-am spus fraţilor mei că nu cred că Jefferson s-a gândit să-i includă şi pe negri în toate acele legi de guvernare, dar Douglas mi-a zis că asta nici n-ar trebui să conteze. Egal înseamnă egal, indiferent de culoarea pielii sau de religie. Am conchis căzând de acord că majoritatea celor care trăiesc în sud nici măcar nu s-au sinchisit să citească măcar constituţia. Lui Mary Rose îi place acum să ne ajute la spălatul vaselor. E foarte atentă cu cele două ceşti din porţelan pe care i le-a dăruit Travis. El i-a promis că, atunci când va reuşi să mai cumpere două, o să-i arate cum serveşte o doamnă ceaiul. Acum încearcă să găsească un ceainic şi, din câte-l cunosc eu pe Travis, nu se va da bătut până nu va reuşi. El nu ştie deloc cum procedează o doamnă, dar e sigur că doamna Morrison îi va arăta, şi apoi el o va învăţa pe Mary Rose. Cole s-a jurat că nu va lua parte la niciun ceai, dar o să se răzgândească. Aşa face întotdeauna.

Cole a început în sfârşit să lucreze la casa noastră. Anul trecut s-au întâmplat o mulţime de lucruri care l-au împiedicat s-o facă. Mai întâi, a trebuit să-i construiască lui Douglas un hambar, apoi a început iarna, mult prea devreme, iar în primăvara care-a urmat a fost nevoit să vâneze, ca să putem supravieţui, şi să prindă cai sălbatici, pe care să-i poată schimba cu cele necesare. Munţii aceştia ne oferă o mulţime de posibilităţi. Douglas şi-a clădit o adevărată reputaţie în Blue Belle. Oamenii vin de la mile

întregi ca să-i afle părerea despre ce-ar trebui să-i facă unei vaci bolnave sau vreunei găini.

Ne străduim din răsputeri să nu vorbim urât, pentru că Mary Rose înjură tot timpul. Cole a avut ideea să scriem câte un cuvânt nou pe tablă, în fiecare dimineaţă. Trebuie să folosim cu toţii acel cuvânt, în timpul zilei. S-a gândit că astfel ne-am mai îmbogăţi vocabularul şi că nu i-ar strica deloc nici lui Mary Rose. Pentru că ei nu-i place să fie lăsată deoparte, niciodată.

Îţi trimit şi scrisorile celorlalţi. O să-ţi scriu din nou cât mai curând, Mama.

Dumnezeu să te aibă în pază,

Adam

10

Ziua de vineri s-a dovedit a fi o nouă lecţie de umilinţă. Harrison s-a trezit de dimineaţă, hotărât să-i domolească pe caii care îi fuseseră încredinţaţi până-n prânz.

Termenul a fost depăşit cu câteva ore, dar, pe la sfârşitul după-amiezei, după ce căpătase şi câteva zgârieturi, a reuşit să-l convingă pe mustangul cel nărăvaş să-l asculte.

Douglas era impresionat de răbdarea şi de tenacitatea lui Harrison. Îl strigă pe Cole să vină şi să vadă ce ispravă făcuse oaspetele lor.

— Uite cât de blând e acum Pătatul, îi spuse fratelui său, în timp ce se sprijinea de gard. Îi făcu semn lui Harrison să-l încalece pe Pătatul, ca să-l poată lăuda. Ai făcut o treabă bună.

— Cu ajutorul răbdării şi al înţelegerii, îi replică Harrison. Se uită la Cole şi spuse: Nu v-ar prinde rău niciuna

dintre ele nici vouă.

Cole se strâmbă.

— Răbdare şi înţelegere? La naiba, Harrison, ai vorbit întruna, până când bietul animal n-a mai putut suporta.

Harrison refuză însă să se lase antrenat într-o ceartă. Avea la ce să se gândească, în afara încăpăţânatului de frate al lui Mary Rose.

Coborî din şa. Pătatul îl urmă.

— L-ai văzut pe Travis? îl întrebă Douglas pe Cole.

— Da. Se ascunde în hambar.

Douglas n-a mai trebuit să întrebe care era motivul, pentru că acesta stătea pe verandă.

Eleanor Border se balansa în leagăn, şi-şi făcea vânt cu evantaiul preferat al lui Mary Rose, pe care-l folosea numai la ocazii deosebite.

Douglas şi Cole tocmai se încruntau la musafira nedorită, când apăru Mary Rose, cu un pahar de suc pentru Eleanor.

— Femeia asta o s-o înnebunească de tot pe Mary Rose, spuse Cole.

Douglas încuviinţă din cap.

— Crezi c-o s-o lase să se ducă pe creastă?

— Mă îndoiesc, spuse Cole. Nu azi, oricum. Mary Rose a încercat să plece încă de dimineaţă, iar acum e trecut de ora trei.

— E numai vina ei. O tot cocoloşeşte pe Eleanor. Mary Rose i-a dus două tăvi cu mâncare azi-dimineaţă. Lui Eleanor nu i-a plăcut micul dejun pe care i-l pregătise, aşa că Mary Rose i-a pregătit altul.

Cole clătină din cap.

— Pe noi nu ne lasă să o alintăm aşa. Iar Eleanor nu s-ar purta ca o prinţesă mofturoasă dacă n-ar fi tratată ca atare.

— Cred c-ar trebui să discutăm cu Adam în seara asta, spuse Douglas. Va trebui să votăm dacă Eleanor va mai sta

la noi. Mary Rose şi Adam. Or să voteze pentru, dar nu contează. Majoritatea decide.

Dar conştiinţa nu-i dădea pace lui Cole. Nu putea s-o uite pe Eleanor, cât de neajutorată şi de nefericită părea, atunci când plânsese la pieptul lui Adam.

— Să nu ne pripim, Douglas. Eu zic să mai aşteptăm câteva zile înainte să votăm. Adam trebuie să aibă un motiv solid s-o lase să locuiască aici.

— Dar de ce nu ni l-a spus şi nouă?

— Probabil că nu se simte încă pregătit, zise Cole. Poate că Eleanor va renunţa să se mai plângă după o zi-două.

— De-abia s-a pornit. Îi place să se audă plângându-se, nu crezi?

Cole zâmbi, uitându-se la femeia despre care discutau şi nu se putu abţine să nu remarce cât de drăguţă ar fi arătat dacă ar fi făcut efortul să zâmbească.

— E roşcată. Roşcatele sunt recunoscute pentru temperamentul lor focos.

— Şi Travis are părul roşu, şi nu are un asemenea temperament.

— Dar se ascunde în hambar, nu?

Harrison se apropie de cei doi. Douglas se întoarse spre el.

— Poţi să crezi una ca asta? Cole îi ia apărarea lui Eleanor.

— N-am spus decât să-i dăm răgaz vreo două zile înainte să votăm dacă s-o alungăm sau nu. Eu unul cred că e speriată şi de-aia se poartă aşa.

Harrison dădu din cap.

— Şi eu sunt de părere că e speriată.

Douglas clătină din cap.

— V-aţi înmuiat amândoi. Eu plec cu Travis la Hammond, să vând o pereche de cai. Vrea vreunul dintre voi să meargă?

— Vă opriţi pe la Pauline? întrebă Cole.

— Cine e Pauline?

— Are o… casă, în afara oraşului, spuse Douglas. Chiar lângă Smeeze Junction.

— E cumva…? începu Harrison.

— Prietenoasă, completă repede Cole.

Harrison refuză invitaţia. Cole, Douglas şi Travis plecară în scurt timp. Fraţii presupuseseră că, dată fiind ora târzie, sora lor nu avea să mai plece la Corrie nebuna, să-i ducă de mâncare.

Dar greşeau. Datoria de a o însoţi le revenea deci lui Adam sau lui Harrison.

Adam îl lăsă pe Harrison să decidă. Îl chemă în bucătărie şi-i explică situaţia.

— Unul dintre noi trebuie să rămână aici, să-i ţină de urât lui Eleanor. Celălalt trebuie să o însoţească pe Mary Rose, pe creastă.

— Credeam că tu nu pleci niciodată de-acasă.

— Unde-ai auzit asta?

— În oraş, de la Dooley sau Ghost.

— Evit să merg în oraş, Harrison. Munţii sunt casa mea. Vânez adesea cu Cole şi ador să pescuiesc.

— Prefer să merg cu Mary Rose, zise Harrison.

— Poţi să tragi cu pistolul sau te-ai lăudat doar? Nu vreau să te jignesc, dar trebuie să ştiu dacă poţi să-mi aperi sora, dacă e cazul.

— Da, pot, îl asigură Harrison. O să iau chiar două pistoale, ca să fii mai liniştit.

— Poţi să ţii şi o puşcă, în spatele şeii, îi sugeră Adam. Odată ne-am întâlnit cu un urs. Să nu fii luat prin surprindere.

— Sunt pregătit pentru orice eventualitate.

— Mary Rose îşi poartă şi singură de grijă, bineînţeles. Cole a învăţat-o să ţintească. Mulţumesc lui Dumnezeu, n-a fost nevoită să se folosească de cele învăţate.

— Ar trebui să plecăm, spuse Harrison.

— Aşteaptă puţin, îi ceru Adam. O să-ţi vorbesc pe şleau. Mary Rose se simte atrasă de tine şi, după cum o priveşti la masă, înţeleg că atracţia e reciprocă. Mă aştept să te porţi ca un gentleman. Îmi dau seama că te insult, dar Mary Rose e mai importantă decât sentimentele tale. Îmi dai cuvântul tău?

Harrison nu se simţea deloc jignit. Adam se purta ca un frate iubitor. Harrison nici nu se aşteptase la altceva.

— Îţi dau cuvântul meu. Mary Rose o să fie în siguranţă sau voi muri încercând s-o apăr.

Adam clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Aş fi vrut să aibă răbdare până mâine, dar e tare încăpăţânată.

— Am observat.

Adam zâmbi.

— Da, bineînţeles c-ai observat. Sunt curios să aflu părerea ta despre Corrie. Mary Rose are tendinţa să vadă numai latura bună din oameni. Supravegheaz-o atunci când stă de vorbă cu noua ei prietenă. Nu-mi place ideea că stă de vorbă cu cineva care stă cu puşca aţintită asupra ei.

Eleanor se ridică, când cei doi se apropiară de verandă. Dădu din cap spre Harrison, apoi se întoarse spre Adam.

— O laşi să plece, Adam? Stă să plouă. O să-ţi strice hainele. Aş fi vrut să-i spui să rămână acasă.

— Unde e Mary Rose?

— În hambar, răspunse Eleanor.

— Ce-ar fi să vii înăuntru, cu mine? Poţi să-mi ţii de urât cât timp pregătesc masa.

Eleanor părea recunoscătoare că se afla în compania lui. Îl urmă pe Adam înăuntru.

Lui Harrison şi lui Mary Rose le-au trebuit două ore să ajungă la casa retrasă sus, pe creastă.

Pentru Harrison, timpul a trecut foarte repede.

Peisajul îl impresionase. Se schimba, ori de câte ori întorcea capul; la fel culorile şi mirosurile. Mary Rose îi era ghid în această ţară a minunilor.

Îi spunea cum se numeau toate florile sălbatice pe care nu le mai văzuse până atunci, îi arăta diverse plante pe care le foloseau când aveau dureri sau erau bolnavi.

Dragostea ei pentru acele pământuri devenea tot mai evidentă pe măsură ce urcau. Ea se opri la un moment dat şi-i arătă valea.

— Urşii, şopti ea. În stânga cascadei. Îi vezi, Harrison?

Unul tocmai intră în apă. Dacă am fi avut timp, ar fi fost frumos să-i urmărim pescuind. Sunt mult mai pricepuţi ca noi.

— De unde ştii că nu sunt urşi grizzly?

Chiar dacă i se păruse o întrebare prostească, ea nu-i dădu de înţeles acest lucru.

— Urşii grizzly au o cocoaşă distinctivă, în ceafă, îi explică ea. Nu sunt prea mulţi urşi grizzly pe-aici. Să nu fii dezamăgit. Îţi pot crea o grămadă de probleme.

— Am citit că anumiţi bărbaţi care trăiesc în munţi obişnuiesc să-i vâneze.

Ea îşi ridică ochii spre cer.

— Pun pariu c-ai citit una ca asta în vreun roman de doi bani. Poveştile astea sunt toate nişte invenţii.

El îşi dădu brusc seama că, de fapt, starea lui admirativă i se datora ei, şi nu împrejurimilor. Zâmbi.

— De ce surâzi? Nu mă crezi?

— Ba da. Zâmbesc pentru că mă faci fericit.

Lui Mary Rose îi făcu plăcere complimentul.

— Îţi mulţumesc, spuse ea.

— Mary Rose?

— Da?

— De ce vorbim în şoaptă?

Surprinderea care i se citea pe chip îi dădu de înţeles că nu-şi dăduse seama că vorbeau în şoaptă. Râse,

amuzată.

— Adam şi cu mine obişnuiam să vorbim în şoaptă, când veneam aici. Pe-atunci eram mult mai mică, iar el mă lăsa să vorbesc cum voiam.

— Dar de ce în şoaptă?

— O să râzi de mine, spuse ea.

El o asigură că nu. Apoi trebui să-i promită.

— Şopteam, pentru că credeam că sunt în grădina lui Dumnezeu.

— Ce?

— N-ai avut prin preajmă mulţi copii, nu-i aşa, Harrison?

— Nu, bănuiesc că nu. Chiar credeai că…?

— Da, îl întrerupse ea. Mi se părea potrivit să vorbesc în şoaptă, ca o dovadă a respectului meu.

— Dar acum, c-ai crescut, ce crezi?

Ea se hotărî să fie cinstită cu el.

— Cred în continuare că sunt în grădina lui Dumnezeu.

El izbucni în râs. Ea-l aşteptă să se liniştească, apoi spuse:

— Îmi place când râzi, chiar şi atunci când mi-ai promis că n-o s-o faci. Când zâmbeşti, lucru care se întâmplă rar, ţi se formează riduri fine la coada ochilor. Ceea ce înseamnă că-ţi faci prea multe griji.

— Da? Era surprins de constatarea ei.

— Oh, da, cu siguranţă, spuse ea, zâmbind.

Rămaseră pe loc. Niciunul dintre ei nu voia să se mişte de-acolo. Clipa se încărcase parcă de promisiuni. Un nou sentiment de intimitate îl cuprinse, în acest interludiu paşnic. Acum, ea era numai a lui. Nu trebuia s-o împartă cu nimeni.

Un zgomot puternic răsună undeva, departe, dar Harrison îl ignoră. La fel şi Mary Rose. Era prea ocupată să-l soarbă din priviri.

O creangă plesni în spatele lor. Harrison reacţionă cu viteza luminii. Se întoarse în şa, cu pistolul scos, şi aşteptă următorul sunet. Un iepure ieşi pe cărare şi Harrison puse pistolul deoparte.

Mary Rose îl privea uimită. Nu mai văzuse pe nimeni mişcându-se atât de repede, cu excepţia lui Cole, bineînţeles, dar fraţii ei nu puteau fi puşi la socoteală. Nu putea să nu se întrebe cum şi unde dobândise o asemenea agilitate. Sau era doar instinctul?

O făcea din nou să se simtă cuprinsă de nervozitate.

— De ce te încrunţi? Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— Felul în care te-ai mişcat adineauri. Asta s-a întâmplat. Eşti obişnuit să fii întotdeauna în alertă, nu-i aşa?

El nu-i răspunse. Mary Rose clătină din cap.

— Eşti un bărbat foarte complicat. Te comporţi într-un anume fel, apoi faci ceva care schimbă tot ce gândisem despre tine. Aş vrea să nu mai faci asta.

— Surprizele sunt plăcute, nu-i aşa?

— Cum adică?

— Ele intrigă. Câteodată, când surprinzi pe cineva, poţi să…

Ea nu-l lăsă să-şi termine fraza.

— Sunt deja intrigată. Dar te plac aşa cum eşti acum.

— Mă placi aşa cum crezi tu că sunt.

— Mă înnebuneşti, Harrison.

El râse.

— Şi tu mă înnebuneşti, Mary Rose.

Ea se îndepărtă puţin de el.

— N-o să mă las antrenată acum într-o discuţie despre personalitatea ta. N-avem timp îndeajuns. S-a făcut târziu şi, dacă nu ne grăbim, n-o să-mi mai rămână deloc timp să-mi vizitez prietena. Nu mai pierde vremea.

Dar Harrison nu voia s-o lase pe ea să aibă ultimul cuvânt.

— N-am pierdut vremea în viaţa mea.

Ea fornăi, într-o manieră care nu făcea cinste unei doamne.

Dar pe el nu-l deranjă acest lucru. De fapt, nu se putea abţine să nu zâmbească. Nu se mai simţise demult atât de bine. Pacea şi mulţumirea păreau să radieze din aceşti munţi. Iar când se uita în ochii lui Mary Rose şi citea în ei bucurie, simţea că poate face orice, indiferent de obstacole. Se simţea… complet, atunci când era cu ea şi asta din cauza încrederii pe care-o citea în ochii ei, şi a acceptării.

Acceptare? Nu asta urmărise toată viaţa lui? Nu era adevăratul motiv pentru care devenise obsedat de găsirea fiicei lordului Elliott, pentru a fi acceptat drept egal? Sau nu făcea decât să-i mulţumească acestuia pentru bunătatea lui?

Harrison nu ştia care era răspunsul la întrebare. Ştia că-i era recunoscător lui Elliott pentru că avusese grijă de tatăl lui. Fusese singurul care nu-i întorsese spatele prietenului său, când toată Londra procedase aşa. Îi dăduse bani, îi plătise toate impozitele, iar când ajunsese să aibă nevoie de îngrijire medicală permanentă, îi angajase cel mai bun personal. Tot mulţumită generozităţii sale, Harrison îşi putuse desăvârşi educaţia.

Avea o datorie imensă faţă de Elliott, pe care avea să şi-o împlinească toată viaţa, dacă era nevoie. Şi, cu siguranţă, n-avea să pretindă nimic mai mult… nici măcar fericire.

Mary Rose. Dumnezeule, ea îl făcea să se gândească la lucruri care nu puteau nicicând să se îndeplinească. Era îndrăgostit de ea, cu toate că, o ştia prea bine, n-ar fi trebuit să îngăduie acest lucru.

Chiar după o lună de la naşterea fiicei lui, Elliott începuse să-şi facă planuri în privinţa ei. Harrison ştia prea bine că el nu făcea parte din aceste planuri şi că, odată ajunşi în Anglia, el nu va mai conta deloc. Onoarea nu-l lăsa

s-o ceară în căsătorie. Nu era suficient de bun pentru ea şi nici n-avea o situaţie financiară strălucită.

Nu voia să se gândească acum la viitor. Se hotărî să se bucure de timpul pe care-l petrecea cu Mary Rose, să strângă amintiri la care să se gândească în nopţile lungi care aveau să vină.

Ajunseră la Corrie, dar Mary Rose nu-l lăsă să se apropie prea mult. Îi spuse că nu voia s-o supere pe Corrie. El o luă ca pe-o insultă.

— Ce legătură are înfăţişarea mea cu asta?

— Eşti nebărbierit de două zile, iar de pieptănat cred că n-ai mai făcut-o de cel puţin două săptămâni.

— Ei şi?

— Voi fi sinceră cu tine, spuse ea. Arăţi înspăimântător şi... murdar. Eu una te găsesc atrăgător. Dar ea s-ar putea să nu te găsească astfel. Îmi pare rău că te-am rănit în amorul propriu.

— Nu m-ai rănit.

— Ba da... De îndată ce deschizi gura să spui ceva, toată lumea îşi dă seama că eşti un om cultivat şi rafinat.

— Oamenii cultivaţi şi rafinaţi pot fi şi ucigaşi, Mary Rose.

Ea ridică din umeri. Nu voia să-şi piardă timpul lansându-se într-o nouă discuţie. Erau semne clare că se apropia o furtună şi nu voia să fie udată până la piele înainte să-şi vadă prietena.

N-a vrut nici măcar să-l lase pe Harrison să o ajute să ducă mâncarea. A făcut trei drumuri, aşezând toate pachetele unul peste altul, bucuroasă că, de data asta, Corrie o lăsase să se apropie ceva mai mult. Văzu în asta un semn că prietenia lor făcea progrese.

N-o deranja faptul că ea stătea cu arma aţintită. Era însă recunoscătoare că Harrison nu era suficient de aproape, încât să observe. Ar fi fost în stare să facă o scenă, dacă ar fi crezut că ea era în pericol.

El nu rămase, totuşi, acolo unde-i spusese ea. Fără să scoată vreun sunet, se aşezase într-un loc mai ferit, de unde vedea foarte bine toată veranda. Când văzu ţeava puştii îndreptată spre Mary Rose, inima-i stătu în loc. Prima reacţie a fost să scoată pistolul. A făcut un mare efort de voinţă, înfrânându-se. După vreo zece-cincisprezece minute, şi-a dat seama că fata nu era în pericol.

Purtarea lui Mary Rose, şi monologul ei, erau deopotrivă bizare şi îndrăzneţe. N-ar fi continuat, dac-ar fi ştiut că el o asculta. După ce lăsase jos ultimul pachet, ea îşi şterse fruntea cu mâneca bluzei şi se scuzase că nu-şi putuse ţine promisiunea, să vină să o vadă cu o zi înainte.

— Eu mă ţin întotdeauna de cuvânt, Corrie, dar câteodată se întâmplă câte ceva groaznic. După ce-o să-ţi povestesc ce-am păţit, o să înţelegi de ce-am întârziat. După care începu să-i spună, pe îndelete, totul. Omise însă motivul pentru care se dusese după Bickley. Harrison bănui că nu voia ca Corrie să-şi facă griji din cauza trupelor de *vigilante.*

Povestea lui Mary Rose îl făcu să zâmbească. Ea nu zăbovi deloc asupra rănilor ei, asupra durerii pe care-o încercase. Nici nu pomeni de faptul că fusese cât pe ce să fie omorâtă. Dimpotrivă. Repetă de câteva ori că părul îi stătea groaznic şi că fusta ei frumoasă fusese făcută ferfeniţe.

După care trecu la experienţa pe care-o trăise în salonul lui Catherine Morrison. Atunci oftă şi Harrison că Mary Rose îl considera drept proprietatea ei personală. Ba chiar sublinie motivele pentru care el îi aparţinea ei.

— L-am luat la noi acasă, înainte de a fi omorât. Când mă gândesc ce i s-ar fi putut întâmpla, bietul de el... Ce vină are el că e naiv şi neîndemânatic? Imaginează-ţi: purta armă, în oraş, fără să ştie s-o folosească. Îţi dai seama ce prostie? Are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Dumnezeule, nici nu-şi dă seama cât de nepriceput e.

Nimeni nu îndrăzneşte să i-o spună în faţă, cu excepţia lui Cole. Harrison s-a luat la bătaie cu cei care m-au atacat, dar aceştia erau destul de mici şi de slăbănogi, aşa c-a reuşit să le dea câţiva pumni. La început, mi-am făcut griji pentru el, dar mai apoi mi-am dat seama că furia îl făcea atât de fioros. A avut noroc, însă.

Făcu o pauză, să ofteze lung. Harrison simţea că obrajii îi iau foc. Mary Rose continuă:

— Ar fi trebuit să-l vezi cum încerca să îmblânzească câţiva dintre caii lui Douglas. Era o privelişte demnă de milă. M-am ascuns în camera mea şi m-am uitat pe geam, ca să nu-l umilesc şi mai tare. Oh, Doamne, bine măcar că nu şi-a frânt gâtul!

Harrison strânse din dinţi şi începu să numere până la zece.

— Să nu-ţi faci griji în privinţa lui Harrison, Corrie. Ţi-am povestit despre el, pentru că a venit cu mine. Cică el mă apără pe mine. Tocmai de-asta mi-am luat pistolul. Trebuie să-l apăr. Oricum, n-o să te deranjeze deloc. E blând şi tandru. Ţi-am spus despre Catherine Morrison? Că i s-a aruncat imediat în braţe?

Ajunse la concluzia că nu-i spusese, aşa că începu să-i explice pe îndelete toate relele care i se întâmplaseră de-a lungul timpului din cauza ei, ajungând până la frageda copilărie. De vreme ce Corrie nu-i spunea să tacă, Mary Rose continuă nestingherită.

Harrison, care la început se temuse că Mary Rose avea s-o păţească din cauza nebunei, nu-şi imagina acum cum de Corrie n-o împuşca, ca s-o facă să tacă.

Mary Rose îşi continua comentariile despre Harrison, în sfârşit, termină. Îi promise prietenei ei să-i facă în curând o altă vizită şi se întoarse să plece. Îşi aminti însă că nu-i pomenise nimic despre musafira ei, aşa că se întoarse.

Corrie şi Harrison au fost deci nevoiţi să o asculte povestind despre Eleanor:

— O să se liniştească în curând. S-ar putea chiar să se dovedească o foarte bună prietenă, când va sfârşi să-şi plângă de milă. Oh, Doamne, ce repede a trecut timpul! Să-ţi pui proviziile în casă, până nu începe ploaia. La revedere, Corrie. Dumnezeu să te aibă în paza Lui.

Harrison rămase nemişcat până ce Mary Rose ieşi din poiană. Un minut mai târziu, ţeava armei care se văzuse până atunci pe geam dispăru. Harrison făcu un ocol şi reveni în locul unde-l lăsase Mary Rose.

— Cum a decurs vizita?

— Oh, bine, îi răspunse ea. E o femeie tare de treabă.

El nu-şi putea da seama de unde ştia ea asta.

— Ţi-a vorbit? o întrebă el.

— Nu, dar e gata-gata s-o facă. Ar trebui să mergem, Harrison. E târziu.

— De unde ştii că o să-ţi vorbească?

— M-a lăsat să mă apropii mai mult. E evident că deja suntem prietene.

— Pentru că nu te-a împuşcat?

— Da, zise ea, mulţumită că el înţelegea.

— N-ai pic de logică, spuse el. Şi ştii asta foarte bine, nu-i aşa, Mary Rose?

Ea clătină din cap.

— E ilogic să cauţi în oameni ceea *ce* au mai bun? Toată lumea are sentimente, Harrison. Îţi aminteşti de discuţia pe care-ai purtat-o cu Adam?

— Da, bineînţeles, dar…

— Nu putem exista unul fără celălalt. Facem cu toţii parte din aceeaşi familie, Harrison. Corrie are şi ea nevoi, ca toţi ceilalţi, înţelegi?

— Punct lovit, domnişoară Clayborne.

Ea îi zâmbi, radioasă.

— Cred că e prima discuţie în contradictoriu în care-mi dai dreptate.

— Dar n-a fost deloc în contradictoriu.

— Mie aşa mi s-a părut. Haide, să mergem. Se îndreptă spre calul ei şi se uită spre cer. O să ne ude până la piele. Tare-ţi mai place să tragi de timp, Harrison.

El o ridică în şa şi-i dădu hăţurile. Se întoarse, apoi se răzgândi. Îi acoperi mâinile cu mâinile lui.

Ea-l privi în ochi, neştiind ce se întâmpla. Harrison îi zâmbi. Doamne, cât de mult îi plăcea să-l vadă fericit!

— Eşti tare bună la suflet, Mary Rose.

Ea se simţea de parcă ar fi mângâiat-o. Tocmai voia să-i spună ceva drăguţ, când el strică totul:

— O să încerc să ţin minte asta, când o să mă mai înnebuneşti.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă ea.

— Vreau să spun că-ţi ştiu jocul, deja. Tu eşti cea care a stat de vorbă cu Corrie, o grămadă, iar acum dai vina pe mine. Eu pierd timpul? În niciun caz.

— Eşti prea deştept pentru mine, Harrison. Ridică frâiele şi se întoarse. N-am spus niciodată c-aş fi perfectă, nu-i aşa?

— Nu, n-ai spus, încuviinţă el, zâmbind.

— Nici tu nu eşti. În marea majoritate a timpului, eşti un gentleman perfect, dar te poţi schimba cât ai clipi.

— Văd că refuzi să înţelegi ce-ţi spun. Mary Rose, suntem răspunzători pentru faptele noastre.

— Dar nu trăim într-un tribunal.

— Ar trebui însă să ne purtăm ca şi cum am trăi.

— Nu poţi suporta să mă vezi câştigând, nu-i aşa, Harrison?

— Poate, încuviinţă el, zâmbind. Îmi place să fiu eu învingătorul.

— Dar în viaţă nu trebuie să învingi. Ci să supravieţuieşti.

— În munca mea, supravieţuirea şi victoria sunt acelaşi lucru.

— Poate c-ar trebui să-ţi găseşti o altă meserie. A

început să plouă, continuă ea. Cred c-ar trebui să ne oprim.

Un fulger luminează văzduhul.

— Vremea se va înrăutăţi, spuse el.

— Probabil. La vreun sfert de milă de-aici sunt nişte peşteri. Ar fi bine să ne grăbim. Drumul poate deveni periculos pentru Millie şi MacHugh.

El n-ar fi vrut să se oprească, dar se lăsase deja întunericul. Sperase să ajungă pe culme înainte de căderea serii, pentru că acolo drumul era mai lat, mai sigur pentru cai. Şi-ar fi putut găsi calea până acasă cu sau fără lumină. Instinctul şi foamea îi puteau ghida prea bine.

Să-şi petreacă noaptea cu Mary Rose era la fel de periculos pentru el ca şi drumul printre stânci, pe întuneric. Avea să se poarte ca un gentleman, bineînţeles. Doar aşa fusese învăţat. Îi dăduse cuvântul său lui Adam, şi voia să şi-l ţină. Bineînţeles că va suferi, se va simţi frustrat, dar era un test necesar. Strânse din dinţi, anticipând noaptea grea care urma.

— Grăbeşte-te, Harrison, îi strigă ea. Acum de-abia picură, dar în câteva minute o să toarne cu găleata. Nu are rost să fim udaţi până la piele.

Harrison era de părere că exagera, dar ceva mai târziu, pe când tremura, ud leoarcă, trebui să-i dea dreptate.

Peştera pe care-au găsit-o era ca un tunel. Au intrat în ea din două motive: primul, pentru că nu era ocupată, un noroc dacă ţineai seama de obiceiurile nocturne ale anumitor animale; al doilea, pentru că pe jos era uscat. Aerul era uscat şi călduţ.

MacHugh a refuzat să meargă în spate, cu Millie. Harrison îi scoase şaua şi-l lăsă să stea la gura peşterii. Calul se răzgândi şi trecu în spate, când Mary Rose aprinse focul, din crengile pe care le adunase Harrison. Mary Rose uscă păturile umede, apoi făcu un culcuş pentru noapte. Aşeză păturile una lângă alta.

El ar fi vrut să stea de partea cealaltă a focului, dar nu spuse nimic, pentru că ştia că Mary Rose făcuse apel la bunul simţ. Trebuiau să stea unul lângă celălalt, să-şi ţină de cald în timpul nopţii. Ea îşi scoase cizmele, le îndepărtă de foc, apoi scoase pistolul pe care el nu-l observase până atunci şi şi-l puse la cap.

Harrison se apropie de foc, încercând să se încălzească.

— Ai dormit mult în aer liber?

— Nu.

— Te porţi ca şi cum ai fi făcut-o.

Ea îngenunche şi mai puse frunze uscate pe foc.

— Prefer patul meu de-acasă, dar trebuie să facem ce e nevoie, ca să ne ţinem cald. Nu-i aşa?

— Nu eşti deloc plângăcioasă.

— Doamne, sper că nu. Credeai că sunt?

El clătină din cap. Ea nu înţelegea din ce lume venea el, de-şi închipuia că femeile leşinau la cea mai vagă sugestie de indecenţă. Societatea era foarte fragilă, iar reputaţiile puteau fi ruinate doar cu câteva şoapte.

Regina Victoria stabilea standardele zilei, impunând cu rigiditate prudenţa, sobrietatea şi prevederea.

Cu toate acestea, însă, chiar dacă ea arăta lumii cât de independentă era în gândire, tinerele din Anglia, pe care le cunoscuse Harrison, nu făceau nimic se imite.

El şi prietenul lui, Nicholas, se învârteau printre oameni nepotriviţi. Femeile pe care le ştiau ei depindeau de alţii. Chiar şi dacă se plictiseau, era din vina altcuiva.

Doamne, ce viaţă nenorocită dusese! Nici nu voia să se mai gândească la asta.

Mary Rose Clayborne era ca o adiere de aer proaspăt. N-o crezuse în stare să-şi poarte singură de grijă. Acum, că se gândea mai bine, îşi dădu seama că trăsese câteva concluzii greşite în ceea ce-o privea, datorită celor ştiute despre femeile pe care le cunoscuse în trecut.

După care ea-şi scoase hainele. Genunchii aproape că-l lăsară când o văzu.

— Ce naiba crezi că faci? Vocea-i răsună între pereţii peşterii.

— Mă dezbrac. De ce?

— Pune-ţi bluza la loc.

Ea-l ignoră şi se aplecă să-şi scoată ciorapii. Stătea pe pătură, ca să nu se murdărească pe tălpi. Apoi se ridică, cu ciorapii uzi în mâini, şi-i zâmbi.

El o privea fix. Ea crezu că-i fixa medalionul.

— E drăguţ, nu-i aşa?

— Ce?

— Medalionul. Credeam că la el te uiţi.

— Da, la el mă uitam, minţi el. De unde-l ai?

— Mi l-a trimis Mama, ca dar la a şaisprezecea aniversare. Medalionul nu se deschide, dar nu-mi pasă. Vezi trandafirul gravat în centru?

Se apropie, pentru ca el să vadă mai bine.

— Da, da, îl văd.

— Mi-a spus c-a ales un medalion în formă de inimă, pentru că inimile noastre sunt îngemănate. Într-o bună zi, eu îi voi da medalionul fiicei mele. Când îl port, mă simt mai aproape de ea, aşa că, bineînţeles, îl port tot timpul.

Îl atinse cu vârfurile degetelor şi oftă, apoi îi întinse lui Harrison ciorapii uzi, pe deasupra focului.

— Ţine-i puţin, te rog. Sunt numai puţin umezi. Nu-i lăsa prea aproape de foc.

El o ajută imediat, crezând că, dacă avea mâinile libere, ea urma să-şi îmbrace din nou bluza.

— Nu sta aşa aproape de foc, Harrison. Travis o să se supere pe mine dacă-i stric ciorapii.

— Porţi ciorapi de-ai fraţilor tăi?

Nu ştia dacă să râdă sau să clatine din cap. Ea îi zâmbi în timp ce încerca să-şi desfacă panglica, la ceafă. De fiecare dată când se mişca, unduirea lină a sânilor ei îi

atrăgea privirea. Se simţi scăldat într-o sudoare rece.

— Doar dacă reuşesc să-i şterpelesc de pe sârmă, fără să-şi dea seama.

„Despre ce anume vorbea ea oare?”

— Ce să şterpeleşti?

— Ciorapii.

— Dar de ce nu-i porţi pe-ai tăi? N-ai?

— Bineînţeles că am ciorapi. Dar îi prefer pe-ai fraţilor mei, totuşi. Sunt mai groşi. Nu-mi pasă cum arată. Îi port numai atunci când mă încalţ cu cizmele, aşa că nu-i vede nimeni. Şi îmi ţin cald. Nu-i aşa că asta contează?

Era practică, e-adevărat, dar el nu voia ca Mary Rose să poarte ciorapii vreunui bărbat, nici chiar ai fraţilor ei. Acest gând duse imediat la un altul. Nu l-ar fi deranjat ca ea să poarte ciorapii lui. Adevărul e că i-ar fi făcut chiar plăcere.

Dumnezeule, o luase razna. Ea îl înnebunea, cu fiecare mişcare pe care-o făcea.

— Pune-ţi bluza înapoi.

Ea îl ignoră din nou. Îşi învolbură părul, ca să-şi usuce buclele, lăsă panglica roz pe pătură, apoi se concentră asupra lui.

— De ce vrei să mă îmbrac din nou cu bluza? De-abia am scos-o. E udă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai privi de parc-ai vrea să mă strângi de gât. Nu sunt decât practică. Vrei să mă îmbolnăvesc? Ar fi bine să depăşeşti acest moment de stânjeneală şi să te dezbraci şi tu. O să faci pneumonie şi o să trebuiască să te îngrijesc. Crezi că mai am nevoie de o astfel de îndatorire? Nu, mulţumesc. N-ai face decât să te vaiţi, ziua întreagă.

În timp ce-i vorbea, îşi desfăcea cureaua. El era atât de uimit, că nici nu-şi dădu seama ce urma. Îşi feri privirea, se uită spre foc, iar în secunda următoare, fusta ei căzu la podea. Ar fi trebuit să se uite tot înspre foc, dar n-o mai făcu. Ci-i privi picioarele. Erau minunate. Lungi, zvelte,

perfecte.

Cât trebuia să mai îndure oare? Harrison nu ştia, dar era sigur că mai rău de-atât nu putea fi. Căută înfrigurat prin sacul lui, încercând să descopere ceva cu care ar fi putut s-o acopere. Se străduia din răsputeri să nu se gândească la nimic altceva... la picioarele ei... la talia ei subţire... la pielea ei catifelată.

— Stânjeneala n-are nicio legătură cu dezbrăcatul tău, reuşi el să îngaime. Îi aruncă o jachetă şi-i spuse s-o îmbrace, folosind un ton poruncitor.

— N-aveai nevoie de ea, să-ţi ţină cald?

— Îmbrac-o!

Tonul lui nu admitea niciun fel de comentarii. Ea-şi puse jacheta. Îi era mare, acoperindu-i şi şoldurile.

— Îţi mulţumesc.

El o ignoră. Se aşeză în faţa ei, de cealaltă parte a focului, şi o privi în ochi. Se aşeză şi ea, îşi încrucişă picioarele întocmai ca şi el, apoi îşi ridică bluza în dreptul focului, să se usuce.

— Nu pot să nu-mi dau seama că mă priveşti fix. Am spus ceva care te-a jignit?

— Nu sunt unul din fraţii tăi.

— Nici n-am crezut aşa ceva. Nu vrei să-ţi dai jos pantalonii?

— Nu! La naiba!

— Nu trebuie să te enervezi. Nu sunt uzi?

— Nu suficient.

— De ce-o trebui să te suport eu, când eşti întors pe dos?

— Chiar nu înţelegi? Ştii foarte bine că te doresc şi faci tot ce-ţi stă în puteri să mă tentezi. Încetează şi n-o să mai fiu întors pe dos.

Ea nu se simţi cât de puţin stânjenită de prostia de care dăduse dovadă. El o dorea. Iar ea purta ciorapii fratelui ei. Oh, Doamne, în ce hal era îmbrăcată! Putea să jure că

nesuferita de Catherine Morrison nu purta ciorapii tatălui ei. Nicio fată cu gândul la măritiş nu făcea aşa ceva.

— Ne-am înţeles? o întrebă el.

— Da, ne-am înţeles.

Urmă o tăcere adâncă. Mary Rose îl lăsă în pace, să-şi depăşească nervozitatea.

— De obicei port ciorapi de mătase, bordaţi cu dantelă, izbucni ea.

El nu-şi putea imagina de ce ţinea ea să ştie el asta. Dar Mary Rose nu terminase discuţia despre îmbrăcăminte.

— Doar foarte rar port ciorapii fratelui meu. Nu vreau să-ţi închipui că port lucruri bărbăteşti.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

— Foarte bine, pentru că ăsta e adevărul.

— Cămaşa asta n-o să se usuce niciodată.

Harrison întoarse cămaşa, apoi o privi. Era foarte aprinsă la faţă.

— Te simţi bine?

— Da, bineînţeles.

— Îndepărtează-te de foc. Te-ai înroşit toată.

Bărbatul ăsta era un prost. Dar îi mulţumea lui Dumnezeu pentru asta. Se dădu puţin înapoi, sperând ca roşeaţa să-i dispară, şi încercă să se gândească la un subiect neutru de discuţie. Voia să-i îndepărteze gândurile de la ciorapii ei.

— Va trebui să spăl vasele toată săptămâna.

— De ce? o întrebă el.

— Pentru că n-am întrebuinţat cuvântul zilei.

— Ce anume?

— Cuvântul scris pe tablă. Nici nu ştiu care era.

Harrison închise ochii şi-şi imaginã bucătăria. Apoi zâmbi.

— *Impediment.*

— Eşti sigur?

— Sigur.

— De unde…?

— Adam m-a luat cu el în bucătărie. Atunci am observat cuvântul. Apropo, tot nu l-am văzut pe bucătar. Nici nu cred că există cu adevărat.

— Ce vrei să spui? Ce înseamnă?

— Că l-aţi inventat voi.

— Cuvântul, Harrison. Ce înseamnă *impediment?*

— Obstacol.

Ea zâmbi.

— Oh, am mai folosit azi cuvântul ăsta.

— Dar nu de faţă cu fraţii tăi, sublinie el.

— Bineînţeles că avem bucătar. Când se va simţi pregătit să te întâlnească o să se arate. Până atunci, te sfătuiesc să-i dai pace. A avut parte de multe *impedimente* în viaţa lui. Iar tu vei fi martorul meu, mâine seară, la cină.

— Până atunci, fraţii tăi mă vor fi omorât.

— De ce?

— Pentru că ne-am petrecut noaptea împreună. Dacă eu aş fi fost fratele tău, l-aş fi omorât pe cel care şi-a petrecut noaptea cu sora mea.

— Fraţii mei au încredere în noi, spuse ea. Adam nu te-ar fi lăsat să mă însoţeşti, dacă te-ar fi considerat un afemeiat.

— Nu-i ăsta cuvântul de săptămâna trecută?

— Ba da. De miercuri. Şi nu eşti deloc nimfoman.

El clătină din cap.

— Eşti foarte bine crescută. Se abţinu la timp. Era gata-gata să-i spună că tatăl ei avea să fie tare mulţumit să constate asta.

El îşi întinse cămaşa pe şa, sperând să se usuce, şi se aşeză în culcuş. Se sprijini de o piatră şi închise ochii.

— Ţi-e foame?

— Nu. Ţie?

— Nu.

Ea se întoarse să-l privească.

— Nu-ţi face probleme. Fraţii mei n-or să înţeleagă greşit situaţia. Probabil că, Cole, o să te pocnească. Doar atât.

— Nu, n-o să mă pocnească.

— Nu?

— N-o să-l las. O dată a fost de ajuns.

— Mă bucur să constat că nu ţi-ai pierdut încrederea în tine, oftă ea. Vreau numai să ştii că fratele meu e o persoană foarte cumsecade.

— N-am spus că n-ar fi. Reuşeşti să-l joci cum vrei, nu-i aşa?

— Nu. Pur şi simplu nu vrea să mă ştie nefericită. Îmi ia partea, ori de câte ori are prilejul.

— Nu ţi-a fost greu în copilărie, fără mamă şi tată?

— Dar am mamă, răspunse ea. Pe Mama Rose.

— De ce nu locuiţi împreună?

— Pentru că nu poate... încă. Dar va veni, cât de curând posibil.

— Toţi fraţii tăi îi spun Mama?

— Da. De ce întrebi?

— Aşa, din curiozitate. Dar tatăl vostru?

— N-avem.

— Şi nu vă lipseşte?

— Cum să-mi lipsească ceva ce n-am avut niciodată?

Mary Rose hotărî că bluza i se uscase îndeajuns. O împături şi o puse deoparte, apoi se întoarse spre fustă.

Harrison îi urmărea fiecare mişcare. Era o făptură foarte graţioasă, extrem de feminină, şi totuşi foarte practică. O combinaţie fascinantă.

— Mama Rose este mama lui Adam, nu-i aşa?

— Şi a mea.

— Dar i-a dat naştere numai lui Adam.

— Da. De unde ştii?

— Simplă deducţie. Locuieşte în sud. Tu n-ai văzut-o niciodată, nu-i aşa?

— N-ai dedus, ci ai ghicit pur şi simplu. N-aveai de unde să ştii de unde sunt ceilalţi fraţi ai mei. Şi ei ar fi putut veni din sud. Nu, n-am văzut-o niciodată pe Mama, dar o cunosc foarte bine. Îmi scrie cel puţin o dată pe săptămână, câteodată chiar mai des. În timpul războiului, când eram prea mică şi nu ştiam să scriu sau să citesc, vreo două din scrisorile ei n-au ajuns până la noi. Fraţii mei erau foarte îngrijoraţi. A scăpat cu viaţă, ca noi toţi, de altfel. Când va veni timpul, ni se va alătura.

— Dar acest timp n-a venit încă.

— Nu.

Rapiditatea cu care-i răspunsese l-a făcut să nu mai stăruie asupra subiectului.

Trecură câteva minute de linişte. El nu se putea abţine să n-o admire: arăta foarte bine îmbrăcată în jacheta lui.

Ei însă nu-i ieşea din minte cât de înspăimântător trebuie să fi arătat încălţată cu ciorapii fratelui ei.

— La ce te gândeşti, Harrison?

— La cât de drăguţă eşti.

Ea râse.

— Înseamnă că lipseşti de prea mult timp din oraş, dacă ţi se pare că sunt drăguţă. Părul mi-e într-un hal fără de hal şi sunt îmbrăcată într-o jachetă bărbătească, pentru numele lui Dumnezeu!

„Eşti îmbrăcată în jacheta *mea”,* o corectă el în gând. Iar asta era o mare diferenţă. Văzând-o în jacheta lui favorită, uzată, îi venea s-o apere de orice rău. S-o alinte, s-o ţină în braţe, s-o iubească. Şi, în inima lui, îşi dădea seama că dorea acelaşi lucru şi din partea ei.

Harrison se gândi la viaţa pe care-o dusese în Anglia. Nimic din rutina aceea zilnică nu-l mai atrăgea. Cât de goală fusese viaţa lui! Înainte de a veni în Montana, nu ştiuse ce înseamnă să trăieşti cu adevărat. Se simţise dintotdeauna ca un observator detaşat. Nu-i spusese oare

şi Mary Rose acelaşi lucru? Se întrebă dacă-şi dădea seama câtă dreptate avusese.

— Acum la ce te gândeşti? Pari îngrijorat.

— Nu sunt îngrijorat.

— Cum de porţi o cămaşă atât de groasă? îi trebuie o veşnicie ca să se usuce. Acum e rândul tău să-mi spui la ce te gândeai.

— Doar la lucruri practice. La viaţa mea, în Anglia.

— Adică în Scoţia?

— Eu lucrez în Anglia. Am o casă la Londra. Rareori am timp să mă întorc în Scoţia.

— Din cauza muncii tale?

— Da.

— Dar ţi-e dor de Scoţia, nu-i aşa?

— Mi-e dor de ceea ce reprezintă ea.

— Şi ce anume reprezintă?

— Ideea de libertate.

— Ai lăsat ca îndatoririle tale să te prindă în laţ, nu-i aşa?

— Bărbatul trebuie să-şi îndeplinească toate obligaţiile, înainte de orice.

— Ai îndatoriri atât de importante faţă de cel pentru care lucrezi? De aceea n-ai avut timp să-ţi împlineşti visurile?

— Da şi nu, răspunse el. Da, îi datorez foarte multe. Dar lucrurile sunt ceva mai complicate. Visurile mele s-au schimbat. Cândva, îmi plăcea ceea ce făceam. Acum nu-mi mai place. Poate că ai dreptate, Mary Rose. Să învingi nu înseamnă totul.

— Mă bucur să aud asta. Îţi place aici, în paradisul nostru, nu-i aşa?

— Da.

— Eşti fericit aici.

— Da.

— Atunci nu mai complica totul. Rămâi aici şi fii fericit

în continuare. Vezi cât e de simplu?

— Nu, nu e simplu deloc.

— O să-ţi mai pun o singură întrebare, îi promise ea. Dac-ar fi simplu, ai rămâne aici?

— Neapărat.

Ea ştia că-i promisese să nu-l mai întrebe nimic, dar nu se putu abţine:

— Înseamnă că te-ai hotărât să pleci?

— Nu m-am hotărât în niciun fel. Nu sunt evaziv, ci sincer. Nu ştiu încă încotro s-o apuc.

— Nu te înţeleg.

O dureau mâinile de cât ţinuse fusta la uscat. Renunţă şi o puse deoparte. Se trase înapoi, îşi înveli picioarele şi se sprijini de piatră, alături de Harrison. Se lipi de braţul lui.

Privea spre foc, lăsându-se vrăjită de flăcări. Nu voia să se gândească la posibilitatea ca Harrison să plece, nu acum, când era pe cale să se îndrăgostească de el. Aşa că încercă să se gândească la altceva.

— Trebuie să-ţi fie foame. Ar fi bine să găsim ceva de mâncare.

— Unde? o întrebă el.

— Acolo, răspunse ea, făcând semn spre munte.

— Nu mi-e chiar atât de foame. Dacă ţie îţi este, pot să ies şi să găsesc ceva.

— N-ai înnoptat prea des în aer liber, nu-i aşa?

— Doar când am fost în armată.

— Povesteşte-mi despre Londra. Cum e să trăieşti acolo?

— E un oraş foarte frumos, cu o arhitectură remarcabilă. Lui Cole i-ar plăcea să admire clădirile. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea să locuieşti acolo. Odată ce te vei fi obişnuit cu diferenţele.

Ea nu se putea imagina trăind într-un oraş. Nu-şi dorea decât să locuiască aici, în acest paradis. Cum de nu înţelegea Harrison acest lucru?

— Ai rămas undeva, afară, peste noapte, cu o femeie, pe când erai în Anglia sau în Scoţia?

Întrebarea îl făcu să râdă.

— Aş fi fost însurat acum, dacă s-ar fi întâmplat.

— De ce?

— Pentru că reputaţia femeii ar fi fost distrusă. Căsătoria ar fi fost singura soluţie onorabilă.

— Şi dacă nu s-ar fi întâmplat nimic? Dacă împrejurările ar fi fost nevinovate, ca acum?

— N-ar fi fost nicio diferenţă. Tot ar fi fost o situaţie condamnabilă.

— Dar bărbatul? Cu el ce s-ar fi întâmplat?

— Mai nimic, recunoscu el, după o clipă de gândire. Dacă provine dintr-o familie puternică, sau dacă vreun prieten influent se hotărăşte să-l ajute, are şanse să nu fie proscris. Dar nu trebuie să ne judeci prea aspru. Societatea înaltă din New York se ghidează după aceleaşi principii.

— Dar nu e societatea mea, protestă ea. Aici, noi n-avem timp pentru asemenea prostii.

Un gând o făcu să zâmbească.

— Dacă tot ce-mi spui acum e adevărat, înseamnă c-ar fi trebuit să te însori cu mine, dac-am fi trăit în Anglia, şi nu în sălbăticia asta. Şi acolo sunt locuri asemenea paradisului, nu-i aşa?

— Da, o asigură el. Există zone neatinse, la fel de frumoase, şi acolo.

— Serios?

— Serios.

— Cum rămâne cu restul? Ar fi trebuit să te însori cu mine?

Se întoarse cu faţa spre el şi observă o luminiţă în ochii lui, pe care nu ştiu cum s-o califice.

— Probabil că nu, îi spuse el. Patronul meu este un bărbat foarte influent. Ţi-ar fi venit în „ajutor”.

Ea păru nemulţumită de răspunsul lui. Se ridică în

genunchi, cu faţa spre el, atingându-l uşor cu coapsele.

El încercă din nou să nu se gândească la cât erau de aproape unul de celălalt, şi se concentră asupra frunţii ei. Nu-i era de prea mare folos – era un gest de om disperat.

— Acum de ce te încrunţi? La ce te gândeşti?

— Că sunt cât pe ce să devin un sfânt.

Ea nu-l înţelese, dar el n-avea de gând s-o lămurească.

— Eşti un bărbat tare ciudat, Harrison. Acum râzi, pentru ca în clipa următoare să fornăi, asemeni unui urs.

— Urşii nu fornăie.

— Făcusem şi eu o metaforă.

— Alt cuvânt învăţat de pe tablă?

Ea dădu din cap.

— Îmi place cuvântul. Mi se pare… inteligent.

— Vrei să mă faci să stau afară, Mary Rose, nu-i aşa?

— De ce?

— Eşti foarte provocatoare.

— Da? îi făcuse plăcere remarca lui.

— Nu ţi-am făcut doar un compliment. Mă tentezi, în mod deliberat. Opreşte-te.

Ea nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Acum te bucuri, murmură el.

— Unei femei îi face plăcere să ştie că-l are pe vino-ncoa’, îi explică ea. Voi înceta să mai flirtez cu tine de îndată ce-mi voi da seama ce anume fac.

— Pentru început, ai putea să-ţi iei mâna de pe coapsa mea.

Ea nici nu-şi dăduse seama că o ţinea acolo. Se retrase, imediat.

— Altceva?

— Nu mă mai privi aşa.

— Aşa cum?

— Ca şi cum ai vrea să te sărut.

— Dar asta şi vreau.

— Aşa ceva n-o să se întâmple, aşa că încetează. Ea se înveli mai bine, apoi îşi puse mâinile în poală.

— Ce s-ar întâmpla dacă n-am fi descoperiţi?

— Unde?

— În Anglia, după ce-am fi petrecut o noapte împreună, spuse ea.

El crezuse că epuizaseră discuţia aceasta. Dar probabil că ea era foarte curioasă în privinţa felului în care funcţiona societatea engleză, aşa că-i răspunse:

— Am fi fost descoperiţi. Bârfa circulă repede. Toată lumea ştie ce face toată lumea.

— Atunci ştii ce-aş face eu?

— Ce?

— Le-aş da un subiect de bârfă. Probabil că oamenii se plictisesc foarte tare, dacă nu ştiu decât să aibă grija altora. Aş deveni foarte indiscretă. Dacă l-aş iubi pe bărbatul cu care mi-aş fi petrecut noaptea, şi dac-aş şti că el vrea să se însoare cu mine, atunci aş…

El îi acoperi gura cu palma.

— Ba nu, n-ai face-o. Trebuie să-ţi aperi onoarea. Trebuie să-ţi fii credincioasă ţie însăţi, înainte de toate.

După câteva secunde, ea se văzu nevoită să-i dea dreptate:

— Aşa e. Dar şi dac-aş fi o femeie fără onoare, mi s-ar părea fascinant. Probabil că m-aş îmbrăca mereu în roşu.

El clătină din cap.

— Dacă te pierzi pe tine însuţi, ai pierdut totul.

— Cu alte cuvinte, n-ai de gând să mă săruţi.

— Ai înţeles foarte bine.

— Ai o mulţime de cicatrici pe piept. Şi pe gât. Pun pariu că eşti plin de vânătăi pe spate.

— N-o să afli.

Ea întinse mâna şi-i atinse una din cicatrici, de pe umărul stâng. Harrison o apucă de mână.

— Ar fi mai bine să te îngrijeşti, spuse ea. Nu cred că

e bine să-i însoţeşti pe fraţii mei, să ia vitele pe care le-au cumpărat.

— De ce nu?

— Pentru că ţi-ai rupe gâtul, mai mult ca sigur.

— Ai multă încredere în mine, nu-i aşa?

— Cred în tine.

Cuvintele îi erau abia şoptite, ajungându-i direct în inimă. Se priviră în ochi câteva clipe, apoi îşi feriră privirile. Niciunul nu părea încă dornic să facă următorul pas. Harrison ştia că o iubea, dar nu aveau niciun fel de viitor împreună. Ar fi fost nevoit să-l anunţe pe lordul Elliott despre intenţiile lui, după ce ar fi dovedit că are o situaţie financiară stabilă.

Lui Mary Rose îi era teamă să se îndrăgostească de Harrison. Nu voia ca inima să-i fie zdrobită. El fusese foarte sincer cu ea, îi spusese că s-ar fi putut să plece, şi cine era ea să-l împiedice să-şi realizeze visul?

„Sunt foarte practică”, îşi spuse ea, uşor dezgustată. Voia cu disperare să se autoprotejeze, dar acum era gata-gata să plângă, pentru că ea şi Harrison nu aveau niciun viitor împreună.

— La ce te gândeşti?

— Azi eşti aici, dar mâine, cine ştie? Tu la ce te gândeai?

— Că mai am mulţi ani de-acum înainte ca să devin egal cu patronul meu, din punct de vedere financiar.

— Dacă am fi trăit la Londra, probabil că aş fi avut încredere în capacitatea ta de a-ţi purta singur de grijă.

— Probabil? o întrebă el, ridicând o sprânceană.

Ea zâmbi. Îi plăcea atunci când el părea jignit.

— Nu, nu *probabil.* Sunt sigură că ai şti să-ţi porţi singur de grijă.

— Sper.

— N-am deloc o părere proastă despre tine. Cred în tine, Harrison. Despre experienţa ta e vorba acum.

— Ce-i rău cu experienţa mea?

— Nu o ai.

Îl bătu uşor pe genunchi, cu o simpatie uşor maliţioasă.

— Nu te-ai mai ocupat până acum de vite. Nu cred să ştii să mânuieşti lasso-ul. De aceea, vei fi pus într-o situaţie periculoasă. Te-am jignit cumva?

— Hai, culcă-te.

Ea se hotărî să nu-i ia în seamă tonul morocănos.

— Sunt obosită, recunosc. Nu-i uşor să urci şi să cobori atâtea trepte.

— Dar de ce-ai urcat şi-ai coborât atâta?

— Ei, comisioane.

— Eleanor, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse. Harrison clătină din cap. Înţelesese deja cât de dificilă era Eleanor. O văzuse „în acţiune”, cu Travis. Acesta se recunoscuse înfrânt, după doar zece minute. Îi spusese lui Harrison că ar fi făcut orice, numai s-o facă să tacă.

Mary Rose îşi aranjă păturile şi se întinse pe o parte, îşi puse mâinile sub cap şi închise ochii.

— Cât ai de gând s-o laşi pe Eleanor să te alerge?

— Doamne, dar de-abia a sosit! Şi nu m-a alergat deloc. Pur şi simplu încercam s-o fac să se simtă bine.

— Când sunteţi numai voi două, singure, se poartă frumos cu tine?

Mary Rose se gândi mult înainte să-i răspundă.

— Nu.

— Atunci de ce-ţi baţi capul cu ea?

— Tu de ce-ţi baţi capul cu MacHugh?

— De ce? Pentru că e un cal pe care te poţi baza.

— Aşa e şi Eleanor. Te poţi baza pe ea.

— Nu poţi fi prea sigură de asta.

— Nici tu nu poţi fi, în privinţa calului tău. Te ghidezi după instinct, nu-i aşa?

— Nu. I-am aruncat o singură privire lui MacHugh şi am înţeles de ce e atât de dificil. Cicatricile lui vorbesc de la sine.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru Eleanor. Numai că cicatricile ei nu se văd. Adesea, nu e înţeleasă cum ar trebui.

Harrison se întinse, îşi puse palmele la ceafă şi privi în sus, gândindu-se la Eleanor.

— Travis e gata-gata s-o dea afară.

— Nu-i adevărat.

— Nu se poate ascunde în hambar la nesfârşit, Mary Rose. La fel face şi Douglas. Le ceri prea mult fraţilor tăi. Ar trebui ca şi ei să aibă aceleaşi drepturi ca şi tine.

— Dar le au. Se întoarse spre el, îşi sprijini un cot de pătură şi-şi odihni bărbia în palmă. Fraţii mei nu sunt nişte bărbaţi prea răbdători. Însă ştiu foarte bine că n-o pot da afară. N-ar fi un lucru frumos din partea noastră.

— Există o cale de a o face pe Eleanor să se poarte cum se cuvine, zise Harrison. O privi în ochi, lăsându-se vrăjit de privirea ei albastră.

— Cum? îl întrebă ea, nerăbdătoare.

— Dacă vezi că nu merge ceva, încerci altceva, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă ea.

— Eleanor se aşteaptă ca micul dejun să-i fie servit la pat în fiecare dimineaţă?

— Ea aşa zice.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă nu i l-ar duce nimeni?

— S-ar înfuria.

— Dar i-ar fi foame. Va trebui totuşi să coboare.

— N-aş vrea să fiu prin preajmă, când o va face. N-ai văzut-o niciodată furioasă.

— O face doar de ochii lumii. Ignor-o. Explică-i regulile casei şi…

— Ce reguli?

— Când mâncaţi şi când nu. Chestii de genul ăsta.

— Înţeleg. Şi apoi?

— O iei la fugă. Poate chiar o să te ascunzi în hambar, lângă fraţii tăi, spuse el, râzând.

Râse şi ea.

— Toată lumea o s-o placă pe Eleanor, atunci când o va înţelege.

— Va trebui să-şi asume nişte responsabilităţi, pe perioada cât va sta în casa voastră. Asta, bineînţeles, dacă are de gând să rămână ceva timp.

Mary Rose se aplecă deasupra lui.

— Dacă-ţi spun ceva, promiţi să nu le spui lui Cole, Travis şi Douglas?

— Cum rămâne cu Adam?

— El ştie deja.

Îşi lipi palma de pieptul lui. Inima lui Harrison începu să bată cu putere. Nu se putu abţine să n-o atingă şi-şi puse mâna peste mâna ei.

— Ce anume nu vrei să afle fraţii tăi?

— Eleanor n-o să plece.

— Vrei să spui că n-o să plece curând?

— N-o să plece niciodată.

— Oh, Doamne!

— Exact, şopti ea. N-are unde să se ducă. Acum înţelegi? N-are nicio rudă. Tatăl ei a părăsit-o, fugind de autorităţi. A făcut nişte lucruri îngrozitoare, iar legea e pe urma lui.

— Ce fel de lucruri îngrozitoare?

— Le-a luat banii unor oameni, dându-se drept investitor.

— Deci le-a luat economiile.

— Da.

— Dar mama lui Eleanor?

— A murit cu mult timp în urmă. Eleanor este copil unic, biata de ea.

— N-are nici unchi, nici mătuşi?

— Nu. Majoritatea celor din oraşul lor s-au întors împotriva ei. Nu are nici prieteni cărora să le ceară ajutorul.

— Nu mă surprinde acest lucru.

— Ai putea să dai dovadă de puţină compasiune.

— De ce? Ai tu suficientă pentru amândoi, iubito.

Ea făcu ochii mari.

— Mi-ai spus „iubito”.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. Mi-a plăcut. Mai spune-mi o dată.

— Ajunge. Vorbeam despre Eleanor, îi reaminti el.

— N-ar trebui să mai discutăm despre ea. Nu e politicos din partea noastră.

— Voiam doar ca tu să ştii ce pune la cale Travis. Vrea să votaţi cu toţii şi s-o daţi afară din casă pe musafira nepoftită. Ar fi mai bine să stai de vorbă cu el.

Ea-şi desprinse mâna din mâna lui şi începu să-i mângâie obrazul. El n-o opri. Era o senzaţie prea plăcută. Îşi trecu degetele prin părul ei.

Apoi o trase deasupra lui şi o sărută lung şi apăsat. Nu era niciun rău în a o săruta de noapte bună, îşi spuse el. Avea suficientă experienţă, încât să ştie când să se oprească.

Ea-şi depărtă buzele, de îndată ce-i ghici intenţiile. Limba lui îi pătrunse înăuntru, punând stăpânire asupra gurii ei. Ea păru să se topească. Abia atunci el îşi adânci sărutul. O dorinţă pe care ea n-o mai cunoscuse până atunci puse stăpânire pe trupul ei. De fiecare dată când limba lui o necăjea, retrăgându-se şi înaintând, ea-şi dorea mai mult. Îşi adânci unghiile în umerii lui şi-şi lipi trupul de trupul lui, spunându-i, fără cuvinte, cât de mult îl dorea.

Iar sunetele înfundate pe care le scotea ea îl făceau să-i dăruiască tot mai mult. Încă un sărut, iar când în sfârşit se opri, rămaseră amândoi tremurând de dorinţa neîmplinită. El îşi îngropa faţa în scobitura gâtului ei,

încercând să-şi revină. Inspiră adânc, dar parfumul ei îl ameţi. Doamne, era pur şi simplu perfectă!

— Harrison, nu pot să respir. Trebuie să te mişti puţin.

El stătea deasupra ei. Cum naiba se întâmplase? Mâinile lui îi înlănţuiră talia. Nu-şi amintea să le fi pus acolo.

Lipsa sa de autocontrol îl uimi. Şi totuşi rămase lipit de ea. Îi simţea pielea fină prin ţesătura pantalonilor, şi-şi simţi sexul întărindu-se.

Ea-l sărută uşor pe bărbie, încercând apoi să se desprindă. Era lucrul cel mai înţelept pe care-l putea face, date fiind împrejurările. Închise ochii.

— Am putea dormi aşa, te rog? O să ne ţinem de cald unul altuia. Haide, doar puţin…

El o sărută pe frunte.

— Bine, doar puţin.

Mary Rose îl privi în ochi, ca să-i spună „noapte bună”. Văzându-i tandreţea din privire, inima ei îşi acceleră ritmul.

— Ochii tăi sunt la fel de întunecaţi precum noaptea. Eşti un bărbat foarte frumos.

El îi cuprinse faţa în palme.

— Şi tu eşti o femeie foarte frumoasă.

Mâinile lui începură să-i mângâie gâtul, apoi coborâră încet pe spate. Îşi înclină capul şi o sărută, apoi îşi schimbă poziţia. Pasiunea îl cuprinse, cu intensitatea unui fulger. Nu se mai sătura de ea. Îşi strecură o mână pe sub jacheta ei, s-o simtă mai bine. Îi cuprinse unul din sâni în palmă, apoi îi necăji sfârcul cu vârfurile degetelor, până când acesta se întări.

Ei îi plăcea felul în care era mângâiată. Îi simţea muşchii puternici, încordaţi, încercând să-i ofere tot atâta plăcere câtă primea.

Mângâierile lui deveniseră tot mai insistente şi datorită şoaptelor ei de plăcere. Voia s-o atingă, s-o posede. Îşi puse mâna între picioarele ei, cutremurat de un

val de pasiune. Pielea ei era mătăsoasă şi dulce, aşa cum şi-o închipuise. Mary Rose se arcui, scoţând un strigăt de extaz.

El n-avea de gând să se oprească. Începu să-şi desfacă nasturii de la pantaloni. Mâinile îi tremurau atât de tare, că de-abia dacă reuşi.

Ea îi simţea sexul întărit lipit de trupul ei, dar nu era nici îngrijorată, nici temătoare. Ştia că el avea să înceteze atunci când ea i-o va cere.

Încrederea ei în Harrison era deplină. Era un bărbat onorabil. Ar fi făcut orice i-ar fi spus ea, atâta timp cât îi cerea ceva onorabil.

Dumnezeule, dar ce-i cerea acum? Oare el avea să-şi sacrifice onoarea, doar ca să-i facă ei pe plac?

I se făcuse rău de ruşine. Nu ştia dacă chiar avea puterea să-l distrugă, dar ţinea prea mult la el ca să rişte aşa ceva.

Rămase ca împietrită, şi-şi ţinu ochii închişi, ca să nu plângă.

— Trebuie să ne oprim.

Vocea ei abia şoptită i se înregistră imediat în minte. Numai că i-a trebuit ceva mai mult timp ca să reacţioneze.

Agonia fizică a frustrării şi prostia lui îl înfuriară. Unde oare-i fusese mintea? Patima îl făcuse să-şi piardă controlul. Nu mai gândise deloc. Nicio femeie nu mai fusese în stare să-i facă ceea ce-i făcuse Mary Rose.

Şi ea îşi regăsi cu greu ritmul respiraţiei. În clipa în care Harrison s-a dat deoparte, ea s-a simţit singură, abandonată.

Felul ruşinos în care se purtase o făcu să se simtă umilită. Niciun bărbat n-o mai atinsese atât de intim. El îi mângâiase abdomenul, sânii, spatele… Oh, Doamne, îşi ieşise din minţi. Simţi c-o podideşte plânsul.

Şi dacă nu i-ar fi spus să se oprească? Ştia răspunsul. S-ar fi însurat cu ea.

Gândul acesta nu-i făcea plăcere. Ba chiar o înspăimânta. Pentru că era un om integru, era dispus să facă tot ceea ce trebuia. Doar era obişnuit să se achite de responsabilităţile sale. Aceste responsabilităţi puseseră stăpânire pe el, încă din copilărie.

N-avea de gând să-i ceară mai multe. Vinovăţia pusese stăpânire pe ea. Să atragi un bărbat în cursa unei căsnicii, prin intermediul patimii, era ceva foarte ruşinos. De neiertat, chiar.

Se întoarse cu spatele la Harrison, privind fix spre perete. Îi veni părul în ochi. Şi-l dădu deoparte, cu un gest nervos, şi de-abia atunci îşi dădu seama cât de tare-i tremurau mâinile.

Ştia că trebuia să-i spună ceva, să-i ofere o explicaţie, sau să-şi ceară scuze pentru purtarea ei, dar nu găsea cuvintele potrivite.

Harrison nu-şi găsea locul. Se ridică, se întoarse, se sprijini iar de piatră. Spera ca răcoarea ei să-l liniştească.

Încă o mai dorea. Îi simţea gustul, încerca să nu se gândească la cât de dulce şi de fierbinte fusese şi…

— La naiba, mormăi el.

Ea se întoarse să-l privească. El se uita fix la ea. Răceala din ochii lui o făcu să se simtă şi mai ruşinată.

El continuă s-o fixeze cu privirea câteva clipe, până când îşi dădu seama că se întărea din nou. Buzele ei mai purtau încă urmele sărutărilor lui. Îşi îndreptă privirea spre tavan.

— Înţelegi ce era pe cale să se întâmple?

— Da, înţeleg. Cred c-ar fi mai bine să nu mai repetăm… ce s-a întâmplat. E prea periculos.

— Al naibii de periculos.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El nu mai putea spune nimic. Tăcerea lui îi dădu însă un sentiment de nervozitate lui Mary Rose. Privi spre foc, îşi dădu seama că aproape se stinsese şi mai puse nişte

crengi.

— Ai de gând să stai bosumflat mult timp?

— Culcă-te, Mary Rose, până nu uit că trebuie să-ţi apăr onoarea.

— De-asta te-ai oprit? îl întrebă ea.

— Nu, îi răspunse el. Ci pentru că mi-ai cerut-o tu.

O privi din nou şi simţi cum mândria îl părăsea. Ea avea ochii în lacrimi. El îşi dădu seama abia acum că nu se gândise deloc la sentimentele ei. Fusese preocupat numai de el.

— Ce legătură are onoarea mea cu cele întâmplate? Mi-ai spus că te-ai oprit pentru că ţi-am cerut-o eu.

El oftă.

— Iubito, aproape că ţi-am răpit virginitatea şi onoarea. N-au mai lipsit decât câteva minute.

Nu atât ceea ce-a spus, ci *cum* a spus-o, a făcut-o să se liniştească. Tonul lui era mai calm, mai civilizat. Era aproape iubitor. Umerii i se relaxară instinctiv.

— Deci de-asta te-ai înfuriat?

— Da.

Ea inspiră adânc.

— Nu pot fi de acord cu tine.

— Chiar aşa?

— Da. Nu erai pe cale să-mi răpeşti nimic. Ţi-aş fi putut oferi onoarea şi virginitatea mea. Am ales să n-o fac. Eu sunt cea care ţi-a cerut să te opreşti. Tu erai foarte ocupat să te deschei la pantaloni. Îţi aminteşti?

El era uimit de vehemenţa tonului ei. Simţea că se enerva din nou şi asta din cauză că-i reamintea de lipsa lui de autocontrol.

— Spune-mi de ce te-ai oprit.

Ea clătină din cap.

— Tu eşti avocat. Imaginează-ţi.

— Ţi-a fost teamă.

— Nu.

— Uite ce e, ştiu că şi tu mă doreai la fel de mult. Încă-ţi mai simt unghiile înfipte în umerii mei. Îţi mai aminteşti ce făceai cu mâinile, nu-i aşa?

Ea ştiu că se înroşise.

— Bineînţeles că-mi amintesc. Şi nu-mi pare rău.

— Nici mie.

Emoţia recunoaşterii acestui lucru o făcu să se cutremure, dar şi să se simtă cuprinsă de un val de căldură. Hotărî că toate acestea erau din vina lui. Bărbatul acesta o înnebunea, în mod deliberat.

— Nu mă mai privi aşa.

— Aşa cum?

— Ştii tu.

Chiar aşa şi era. El îşi întoarse privirea spre foc.

— Tot nu mi-ai spus de ce mi-ai cerut să mă opresc.

— Nu renunţi până nu afli, nu-i aşa?

— Aşa e, încuviinţări. Care a fost motivul, dacă spui că nu ţi-a fost teamă? Îţi plăcea felul în care te atingeam. Nu te preface că n-ar fi aşa. Îmi amintesc felul în care reacţiona trupul tău. Erai fierbinte şi umedă.

— Nu mai vorbi aşa, spuse ea, simţind că se topea sub privirea lui arzătoare.

— Spune-mi de ce te-ai oprit, repetă el.

Ea închise ochii.

Era singurul mod de a se îndepărta cumva de el.

— Eşti cam prostuţ, pentru un avocat. Nu ţi-a trecut deloc prin minte că am făcut-o pentru a apăra onoarea ta, nu a mea.

— Onoarea mea?

Ea ştia că Harrison n-o credea. Îşi spuse că nu-i păsa. Oare toţi bărbaţii erau la fel de aroganţi ca Harrison şi fraţii ei? Spera din tot sufletul că nu.

— Da, Harrison, a ta.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? Onoarea mea, şopti el.

Nu ştia dacă s-o creadă sau nu. Când ea deschise

ochii şi-l privi din nou, văzu că era sinceră. Era ca lovit de trăsnet. Şi umilit.

— Onoarea ta, da… şopti şi ea. Apoi îşi feri privirea.

— Ai mai multă stăpânire de sine decât mine, recunoscu el, într-un târziu.

— Cum se face că bărbaţii cred că sunt singurii care se gândesc la onoare şi integritate? Chiar dacă tu crezi sau nu, şi femeile pot fi preocupate de situaţia altora. Nu e un concept de roman, ci o realitate. N-ai auzit niciodată de Ioana d'Arc? Şi-a dat viaţa pentru onoarea Franţei şi pentru propria-i onoare.

— Ioana d'Arc? îi venea să râdă, auzindu-i comparaţia, dar nu îndrăzni, de teamă să nu fie omorât. Nu-mi vine să cred că a făcut vreodată ceea ce am făcut noi acum.

— Bineînţeles că nu. Doar a fost o sfântă, pentru numele lui Dumnezeu! Eu una nu sunt. Nu mă compar cu ea. Voiam numai să spun că n-ai mai fi avut linişte cu tine însuţi dacă m-ai fi cunoscut, într-un mod… intim.

— Dar am fost intimi. Îţi aminteşti unde erau degetele mele?

— Oh, culcă-te, Harrison.

Se mută la marginea păturii, cât mai departe de el. Se înveli, închise ochii şi încercă să se odihnească.

El ştia că n-ar fi trebuit s-o mai chinuie, dar nu se putea abţine. Felul în care roşea era de-a dreptul delicios.

Era recunoscător faptului că ea era furioasă pe el. Doar aşa, ea avea să se ţină departe de el. Nicio femeie nu-şi putea dori să sărute un bărbat pe care-i venea să-l omoare.

Oh, pe cine păcălea oare? Încerca de fapt să se autoprotejeze. Ea dovedise deja că avea mai multă stăpânire de sine decât el. Nu i-ar fi trebuit prea mult ca să se năpustească din nou pe ea. Gustase din fructul interzis şi nu se putea preface că nu-i plăcuse.

N-a dormit prea mult în noaptea aceea. Şi-a ţinut

pistolul la îndemână, ascultând orice sunet. A aţipit de două ori. Prima oară, a fost trezit de o adiere de vânt. Cineva, sau ceva, pătrunsese în peşteră. El a întredeschis ochii şi a văzut femeia. Mâna i s-a încleştat instinctiv pe armă. Ea ţinea în mâini un *quilt,* şi stătea lângă Mary Rose, privind-o.

Corrie nebuna – Harrison i-a aruncat o singură privire şi n-a putut să înţeleagă cum de nu înnebunise de tot. Era desfigurată. Lui îi veni să-şi întoarcă privirea, dar n-o făcu. Nu se mişcă. Aşteptă, să vadă ce-avea de gând să facă.

Femeia se uitase îndeajuns la Mary Rose. Fără să scoată vreun sunet, ea o acoperi pe Mary Rose cu quilt-ul şi plecă, la fel de încet precum venise. El ar fi vrut s-o strige, să-i mulţumească, dar nu spuse nimic. Dacă femeia ar fi vrut să fie văzută, ar fi făcut în aşa fel încât să-i trezească. Era evident că nu era încă pregătită pentru asta, iar el îi respectă dorinţa.

Harrison închise ochii şi adormi la loc. Se trezi, după o vreme, cu faţa îngropată în şoldul ei. Crezu că murise şi că era deja în rai, dar când somnul i se risipi, ştiu că era de fapt în purgatoriu. Mary Rose nu încerca să-l seducă.

I-a trebuit o veşnicie s-o îndepărteze fără s-o trezească. Apoi s-a ridicat, cât de încet a putut. A ieşit afară, în ploaie, desculţ.

Dar nu i-a ajutat deloc.

11 iulie 1865

Dragă Mama Rose,

Astăzi e ziua mea. Aş vrea ca şi tu să fii aici, s-o sărbătorim împreună.

Acum, că războiul s-a terminat, vei putea să vii la noi, iar acesta e cel mai frumos cadou.

Ne rugăm în fiecare seară pentru sufletul lui Lincoln, încerc să nu mă mai înfurii când mă gândesc la moartea lui

lipsită de sens şi mă consolez cu cuvintele lui. Aceasta e partea care-mi place cel mai mult.

”Fără maliţiozitate, cu toleranţă pentru toţi, cu fermitate şi credinţă în Dumnezeu, haideţi să sfârşim ceea ce-am început: să tămăduim rănile acestei naţiuni, să ne îngrijim de văduve şi orfani, să dobândim şi să preţuim pacea care va dăinui între noi şi celelalte naţiuni”.

Cu dragoste,

Travis

11

Un nemernic a tras asupra lor, în timp ce se întorceau acasă. Harrison era foarte atent.

Călărea alături de Mary Rose, iar în clipa în care-a zărit lucirea metalului printre copaci, a împins-o pe Mary Rose, şi-a scos pistolul şi a început să tragă.

Glonţul inamicului i-a trecut prin partea dreaptă. Harrison abia dac-a tresărit de durere. Avea privirea aţintită înainte.

Dacă Mary Rose ar mai fi fost călare, glonţul care-l lovise pe el ar fi nimerit-o pe ea.

— Rămâi jos, îi porunci el.

Nici nu s-a obosit să se uite unde „aterizase” Mary Rose. Îl îndemnă pe MacHugh şi porniră în galop. Era hotărât să-l găsească pe ticălos şi să-l distrugă, cu mâinile goale.

Apucase să-l vadă bine pe laşul care-i atacase. Harrison o luă după urme şi constată dezamăgit că acestea se terminau lângă stânca de la râu.

Se părea că sărise. Harrison spera să se fi înecat.

Se întoarse şi o găsi pe Mary Rose lângă o piatră, cu pistolul în mână. Nu părea deloc supărată din cauza celor

întâmplate.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da, mulţumesc, îi răspunse ea sec. Vrei, te rog s-o aduci tu pe Millie?

Harrison dădu din cap şi plecă după iapă.

Când se întoarse, o găsi pe Mary Rose în mijlocul drumeagului. Lăsase jos pistolul şi acum încerca să-şi aranjeze părul.

El îi întinse hăţurile, apoi descălecă, vrând s-o ajute să urce în şa.

Dar ea a fost mai rapidă decât el, a încălecat singură şi, zâmbindu-i lui Harrison, a îndemnat-o pe Millie.

Dumnezeule, parcă asemenea ambuscade i se întâmplau în fiecare zi.

— Eşti bine, da? o întrebă el din nou.

— Da. Spatele meu va fi însă la fel de vânăt ca şi al tău. Am căzut rău. M-ai împins în tufişuri, Harrison. Altă dată, încearcă să mă previi.

Harrison o lăsă să meargă înaintea lui. Nu voia ca ea să-l vadă uitându-se la rana lui. O şuviţă de sânge i se prelingea sub cămaşă.

Îşi scoase vesta de piele din sac şi şi-o puse cât de repede putu.

Se strâmbă de durere, apoi brusc se strădui să zâmbească, pentru că Mary Rose se întorsese în şa să-l privească.

— Ţi-e frig? Înfăşoară-te cu *quilt*-ul lui Corrie, dacă vrei.

— Nu, mi-e bine. Ţie nu ţi-e frig?

— Nu. Mi s-au uscat hainele. L-ai prins pe cel care-a încercat să ne omoare?

— Nu. O privi cu asprime. Te porţi de parcă asemenea lucruri ţi se întâmplă în fiecare zi. Aşa să fie?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci cum poţi să fii atât de calmă?

— Pentru că tu nu eşti.

— Ce nu sunt?

— Calm.

Lui i se păruse că era suficient de calm. Bănui acum că nu era chiar aşa.

— Eşti furios că nu l-ai prins, nu-i aşa?

— A sărit de pe stâncă. Sper că s-a înecat.

— Probabil.

— Nu ţi-a fost frică deloc?

— Ba da.

— Atunci meriţi felicitări. Îţi ascunzi sentimentele mai bine decât mine. Credeam că sunt un as al acestui joc. Dar se pare că m-am înşelat.

— E important să fii un as?

— În sala de judecată, este.

Ea zâmbi şi-l bătu uşor pe genunchi.

— Sunt sigură că te descurci de minune acolo. Viaţa lângă Cole ne-a învăţat să fim pregătiţi pentru orice surpriză.

— Cred că fraţii tăi sunt deja acasă.

— Probabil. Şi noi vom ajunge la fermă, cam într-o jumătate de oră.

— Ce crezi că voia?

— Cine?

— Laşul care-a încercat să ne omoare.

— Bani sau caii noştri. Sau poate şi una şi alta.

— Drace!

— Nu te mai gândi la el. Hai să vorbim despre altceva. Nu-mi iese din minte gestul lui Corrie. A străbătut cale lungă ca să ne aducă *quilt*-ul. E curajoasă, nu crezi?

— Ţie ţi-a adus *quilt*-ul, nu mie, o corectă el.

— N-ai de unde să ştii cu siguranţă.

Harrison zâmbi. Ştia că Corrie o învelise pe Mary Rose, dar nu voia să recunoască faptul că o văzuse pe femeie. Corrie îi aparţinea lui Mary Rose.

Trebuia ca ea să fie prima care s-o vadă… *când* şi *dacă* Corrie avea să fie pregătită.

— Încă mai pari furios, Harrison.

El nu se mai putu abţine.

— La naiba, Mary Rose, ai fi putut fi omorâtă. Am dreptul să fiu furios. Dacă ţi se întâmpla ceva…

Ea se întoarse să-l privească.

— Da?

— Fraţii tăi m-ar fi omorât.

— Ce ţi se întâmplă dacă recunoşti că ţi-ar fi greu fără mine?

— Nu mi se întâmplă nimic. Bineînţeles că mi-ar fi.

Ea era încântată. Schimbă din nou subiectul.

— M-am gândit la ce mi-ai spus despre Travis. O să discut cu el. Nu vreau să-i poarte pică lui Eleanor. Şi cu ea va trebui să stau de vorbă. Să nu se mai poarte aşa cu fraţii mei. Travis o să mă asculte. Eleanor probabil că nu. Totuşi, o să încerc. Se apropie ziua lui Travis. O să se poarte frumos, ca să-i dau un cadou.

— Când e ziua lui?

— Pe 11 iulie. Aproape c-am terminat să-i împletesc un pulover. Cred că o să-i placă. Se asortează cu ochii lui. Bineînţeles că el nici n-o să-şi dea seama de asta. O să-i placă pentru că-i va ţine cald, însă. Când e ziua ta?

— Pe 17 februarie, îi răspunse el.

N-o întrebă când era aniversarea ei.

Bănui că ea nu ştia şi că fraţii ei inventaseră una, ca să o poată serba.

Şi apoi, ştia când se născuse lady Victoria, pe 2 ianuarie.

— 2 ianuarie.

Ea vorbise cu o fracţiune de secundă în urma gândului lui. Nu-i venea să creadă că auzise bine. Apoi îşi zise că, probabil, rostise data cu voce tare.

— Ce… ce-ai spus?

— 2 ianuarie, repetă ea. Atunci e ziua mea. Pari uimit. Ţi se pare ceva ciudat?

El nu-i putea răspunde. Cum de ştia data exactă a naşterii ei?

— Ziua lui Adam este pe 20 noiembrie, a lui Cole, pe 15 aprilie, cu toate că nu e prea sigur de dată, neavând nicio dovadă concretă, ci numai amintirea unui vecin, care credea că s-a născut atunci, iar ziua lui Douglas este ultima zi din martie. N-am uitat pe nimeni, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Ţi-ai inventat singură data naşterii sau ai vreo dovadă că te-ai născut pe 2 ianuarie?

— Am dovezi, îi răspunse ea. Acte.

Cuvintele lui Mary Rose îi răsunară lui Harrison în minte, iar şi iar.

Ea avea acte.

Îi aşteptau cu toţii.

Eleanor se plimba în sus şi-n jos pe verandă, Adam stătea în prag, iar Douglas şi Travis se sprijineau de stâlpii verandei.

Cole tocmai ieşise din hambar când Douglas scoase un strigăt, arătând în direcţia lor.

Harrison observă că mâna fratelui ei, cel cu sânge fierbinte, se dusese imediat spre pistol. Iar expresia lui arăta o intenţie clară de a-l folosi.

Harrison oftă adânc. N-avea timp de asemenea prostii.

Se simţea tare rău. Şoldul lui parcă luase foc. Iar ziua ameninţa să se sfârşească şi mai rău, pentru că se hotărâse să lămurească neîntârziat situaţia lui Mary Rose.

Avea de gând să le spună adevărul fraţilor ei. Mai întâi trebuia să obţină informaţiile care-i erau absolut necesare, dar lucrurile nu mai puteau fi amânate. Dacă nu făcea ceva, şi încă repede, avea să se trezească însurat şi cu vreo şase copii.

— Nu te mai încrunta, Harrison.

— Îmi pare rău. Mă gândeam să-i împuşc pe fraţii tăi.

— N-o face, te rog. Zâmbeşte, pentru numele lui Dumnezeu.

— Par dispuşi să mă linşeze.

Ea-şi privi din nou fraţii. Harrison avea dreptate.

Trei dintre cei patru păreau gata să-l spânzure pe Harrison de cel mai apropiat copac.

Iar Eleanor părea dispusă să le aducă imediat frânghia. Îi privea, cu mâinile în şolduri.

— Adam pare bucuros să ne vadă. Sunt sigură că va fi rezonabil. Explică-i repede, înainte ca Cole…

— Dar n-am făcut nimic rău, iubito.

— Atunci de ce oare mă simt ca şi cum am fi făcut?

El zâmbi, dându-şi seama că şi el gândea la fel.

— Eu mă ocup de Cole. Tu de ceilalţi.

— Tu te ocupi de Cole, iar eu de ceilalţi patru? Mi se pare foarte echitabil, îl necăji ea.

Harrison se îndreptă spre hambar, iar Millie voi să-l urmeze pe MacHugh, dar Mary Rose o obligă să se îndrepte spre casă.

— Aruncă pistolul, îi sugeră ea lui Harrison, abia şoptit. De obicei, Cole nu trage în cineva neînarmat.

Harrison clătină din cap şi-şi văzu de drum. Când ajunse la câţiva metri de Cole, descălecă.

MacHugh intră singur în grajd. Harrison avea să se îngrijească de el după ce se lămurea cu fratele lui Mary Rose.

— Ticălos nenorocit! Ai… înainte de a-şi termina fraza, încercă să-l lovească.

Dar Harrison era pregătit. Prinse pumnul lui Cole în palma stângă şi-l ţinu strâns.

— Ce anume? îl întrebă pe Cole, cu o voce de gheaţă.

Expresia lui Cole trecu de la mânie la uimire, cât ai clipi.

— Măi, ce rapid ai fost! Dă-mi drumul. Mă doare.

— O să mai încerci să mă loveşti?

— Nu. Acum mă gândeam să te împuşc. Întâi pe tine, apoi pe Mary Rose.

— Te omor eu, înainte.

— Pe naiba.

— Nu s-a întâmplat nimic, Cole. Ne-a prins ploaia, atâta tot. Haide cu mine în grajd. Am fost împuşcat. Vreau să văd cât de grav este, fără ca Mary Rose să afle.

— Ce-ai făcut? Ai încercat ceva cu Mary Rose? Ea te-a împuşcat?

— Bineînţeles că nu, ripostă el. Se opri lângă lampa cu gaz şi-l aşteptă pe Cole s-o aprindă.

— Unde-ai fost lovit?

— Aici, într-o parte. Glonţul abia m-a atins. A ieşit pe partea cealaltă, zdrelindu-mi numai pielea.

— Lasă-mă să mă uit.

Cole ridică vesta şi cămaşa lui Harrison, apoi se aplecă să se uite mai de-aproape la rană.

Păli văzând cât de grav era rănit.

— E doar o zgârietură, nu-i aşa?

Cole se îndreptă. Harrison avea nevoie de îngrijire imediată.

— Da, doar o zgârietură, spuse el.

Harrison îşi băgă cămaşa în pantaloni.

— Un laş ne-a atacat pe drum. L-am urmărit, dar a sărit în râu.

— Ai apucat să-i vezi faţa?

Harrison dădu din cap.

— Aş vrea să vorbesc cu Adam înainte de a-mi curăţa rana.

Cole îl luă pe după umeri, obligându-l să se sprijine de el. Îi vorbi cu voce blândă.

— O să-ţi dea el ceva să-ţi presari pe rană. Te-ai purtat ca un gentleman, nu-i aşa? Sunt sigur că eu n-aş fi

putut, dac-aş fi fost în compania unei fete drăguţe. Bineînţeles, cu sora mea e altceva. Te-aş fi omorât dacă ai fi atins-o. O să te duc acum la cabană. Adam o să vină să te doftoricească. Rana e mai adâncă decât credeai, iar tu, fiind băiat de oraş, trebuie să fii îngrijit. O să mă duc s-o salvez pe Mary Rose.

— De cine?

— De fraţii mei. De ce credeai că toată lumea e supărată? Ai luat-o pe Mary Rose şi ne-ai lăsat cu vrăjitoarea. Nu ştiu dacă o să putem să te iertăm pentru asta.

A tras cu pistolul în direcţia lui Douglas. Zice c-a fost un accident, dar n-o mai crede nimeni, mai ales după ce-a tras şi-n Clive, cel cu trăsura. Trebuie să scăpăm de ea, înainte să omoare pe vreunul dintre noi.

Harrison zâmbi slab.

— Deci nu eraţi îngrijoraţi pentru virtutea surorii voastre?

Bineînţeles că fuseseră, dar el n-avea de gând s-o recunoască.

Văzuse prea bine cum se holba Harrison la Mary Rose. Şi ea la fel.

— Nu, nu mi-am făcut griji în privinţa voastră. Dacă mai pleci însă cu Mary Rose, şi ne laşi cu Eleanor, te omor. Mă hotărâsem însă să-ţi trag un pumn, ca să înţelegi rapid ce voiam să spun.

Harrison se clătină pe picioare, îşi regăsi echilibrul şi-şi continuă drumul, crezând că se împiedicase de vreo piatră.

— O să trebuiască să te duc eu, nu-i aşa?

Dar Harrison nu-i răspunse. Nu mai putea. Leşinase.

Mary Rose scoase un strigăt, îşi ridică fustele şi alergă spre el.

O urmară cu toţii.

— Ce i-ai făcut? Dumnezeule, ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut nimic, se apără Cole.

Ea nu-l crezu.

— Ce-a păţit?

Se aplecă şi-i privi chipul. Văzându-l cât era de palid, izbucni în plâns.

Douglas ajunse şi el.

— L-ai omorât, Cole? îl întrebă.

— Nu.

Rana era gravă, dar nu-i ameninţa viaţa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Adam.

— A leşinat, zâmbi diabolic Cole.

15 ianuarie 1866

Dragă Mama Rose,

Băieţii tăi sunt răi cu mine. Adam ma pus să stau singură la masă, numai pen'că l-am lovit pe Travis. Adam e băiat rău. Spune-i că nu trebuie să stau singură. Ţi-am făcut un desen.

Mary Rose

12

N-aveau deloc de gând să-i dea pace. Nu, niciodată. Se părea că oamenilor de la munte nu le stătea în obicei să leşine. Toţi fraţii, inclusiv Adam, i-o repetară de câteva ori.

Harrison suferea, dar n-avea de ales. Era prea slăbit ca să riposteze şi, atunci când şi-a mai revenit, trei dintre cei patru fraţi dispăruseră. Adam rămăsese acasă, bineînţeles, dar Harrison îl lăsă în pace. Trebuia să stea cu Eleanor, iar lui Harrison i se păru o pedeapsă suficientă.

Acum, că se hotărâse să le spună adevărul despre fiica lui Elliott, era nerăbdător s-o facă. Era obligat să-i

aştepte şi pe ceilalţi fraţi, pentru că aşa i se părea normal. N-ar fi fost drept ca vreunul dintre ei să afle la mâna a doua. Harrison era hotărât să le spună la toţi odată.

Aşteptarea îl făcu morocănos. Adam o însoţi de două ori pe Mary Rose, care-şi vizita cea mai bună prietenă – cum o numea acum pe Corrie – şi, de fiecare dată, Harrison a rămas cu Eleanor pe cap. N-a fost foarte greu, totuşi.

Nu trebuia decât să stea pe verandă şi s-o asculte văicărindu-se. I-au trebuit vreo două săptămâni să-şi recapete puterile şi, tocmai când se simţea mai bine, a fost nevoit s-o ducă pe Eleanor la Blue Belle.

Cole se întorsese în sfârşit de la vânătoare. La întoarcere, îi cumpărase lui Harrison de la Hammond câteva lucruri de care avea nevoie, şi acum era de părere că Harrison îi datora o favoare.

Voia ca Harrison să-l însoţească în oraş. Travis şi Douglas merseseră şi ei la vânătoare cu fratele lor, şi acum îi aşteptau pe ei doi în oraş. Câţiva străini sosiseră în Blue Belle, iar Cole voia ca Harrison să se uite la ei. Dacă vreunul dintre ei era nemernicul care-i atacase, atunci el, Cole, voia să-i vină de hac.

Harrison era dispus să meargă oriunde, dacă asta însemna să scape de Eleanor. Stătea pe verandă, cu picioarele sprijinite de balustradă, când Cole îi propuse să meargă cu el. Eleanor stătea lângă Harrison, făcându-şi vânt cu un ziar vechi şi plângându-se de căldură.

Cole nici n-o băgă în seamă. Intră în bucătărie, să-şi ia ceva de mâncare, şi ieşi câteva minute mai târziu. Se sprijini de-un stâlp şii spuse lui Harrison ce-avea de spus. Eleanor se opri din văitat ca să-l asculte. Se hotărî să meargă şi ea.

— Cred că o să vin şi eu cu voi. Trebuie să-i cumpăr necioplitului ăluia o pălărie nouă.

— Nu poţi veni cu noi, spuse Cole. Era pentru prima oară când i se adresa direct lui Eleanor.

Ea nu-i dădu atenţie. Se ridică, aruncă ziarul pe jos şi intră în casă.

— Mai vedem noi, murmură ea.

— Ai văzut ce uşor a fost? spuse Cole. Oare sunt chiar singurul care se descurcă bine cu Eleanor? Am spus nu şi a plecat.

Harrison zâmbi.

— A intrat ca să-l aducă pe Adam. El o să ne convingă s-o luăm cu noi.

Cole râse. Nu-l credea. Câteva minute mai târziu, Mary Rose ieşi grăbită. Ridică ziarul şi spuse:

— Pot să vin şi eu cu voi şi cu Eleanor în oraş? Trebuie să fac nişte cumpărături.

Harrison şi Cole spuseră „nu” în acelaşi timp.

Ea se simţi jignită de refuzul lor. Îi amintea lui Harrison de un înger. Era îmbrăcată într-o rochie albastră, cu o garnitură galben pal. Părul îi era ridicat într-un coc, însă buclele rebele scăpaseră, încadrându-i faţa.

— Vă rog, luaţi-mă şi pe mine. N-o să trebuiască să mă aşteptaţi prea mult. Vă promit.

— Două femei sunt prea multe pentru Harrison şi Cole, Mary Rose. N-au cum să aibă grijă de amândouă. Ar trebui să rămâi acasă, îi spuse Adam.

— Două femei? îşi întrebă Cole fratele.

Harrison zâmbi.

— Ţi-am spus eu?

Dar Mary Rose nu voia să renunţe. Probabil îşi închipuia că avea şanse de izbândă, pentru că-şi scoase şorţul şi începu să-şi aranjeze părul.

Arăta foarte bine în ziua aceea. Harrison se străduia să nu se holbeze prea mult la ea. Cole era cu ochii pe el. Harrison se străduise să se ţină cât mai departe de ea, în perioada de refacere. Nu-i fusese uşor.

Ea avusese tendinţa de a-l sufoca prin grija ei. Singura lui şansă de scăpare fusese să simuleze că dormea, ori de

câte ori intra ea în cabană. Se întreba acum dacă ei nu i se păruse curios faptul că el dormea zi şi noapte.

— Adam, n-o pot lăsa pe Eleanor să intre singură în magazinul lui Morrison. N-o să mai poată intra niciunul dintre noi, dacă va fi nesupravegheată şi se va purta aşa cum ştie ea. Te rog, mai gândeşte-te.

Adam se uită la Cole şi ridică din umeri.

— Au venit nişte străini în oraş. Ne-ar fi greu să avem grijă de două femei. Dacă mai leşină Harrison? Încă mai arată bolnav.

— Nu, nu *tu* eşti cel care va călători cu Eleanor în căruţă, îi promise Harrison.

Cole clătină din cap. Harrison se întoarse spre Adam.

— Mary Rose e în stare să-şi poarte singură de grijă, atâta vreme cât gândeşte înainte de a acţiona.

— Dar n-a gândit atunci când a sărit la Bickley, nu-i aşa? întrebă Adam. Suntem norocoşi că n-a omorât-o.

— Da, suntem, încuviinţă Harrison. E o femeie foarte frumoasă. Bărbaţii sunt tentaţi să facă lucruri prosteşti atunci când văd un chip drăguţ. N-avem de unde să ştim cum vor reacţiona străinii din oraş. De aceea, concluzionă el, Mary Rose şi Eleanor vor rămâne acasă.

I se părea că prezentase suficient de clar lucrurile. Dar n-a avut şanse de izbândă. Adam le-a lăsat pe fete să meargă.

Mary Rose s-a grăbit să se pregătească. Eleanor era deja sus, schimbându-şi rochia. Harrison nu-şi dădea seama de ce trebuia să se schimbe. Nu făcuse nimic toată ziua, aşa că rochia ei n-avea cum să fie murdară.

Adam aşteptă până dispărură amândouă în casă, apoi se aşeză lângă Harrison, pe verandă.

— Nu ştiu dac-am acţionat după ce-am chibzuit, sau dacă sunt pur şi simplu disperat. Însă câteva ore de linişte şi pace sunt ca o mană cerească.

— Te-a înnebunit şi pe tine Eleanor, nu-i aşa? îl

întrebă Cole.

Adam dădu din cap.

— E foarte drăguţă cu mine. N-ar trebui să mă plâng, dar…

— A întors toată casa cu fundu-n sus, zise Harrison.

— Da, încuviinţă Adam.

— Nu e proastă, e numai rea, zise Cole. Zâmbi. Eu unul apreciez această calitate la o femeie.

— Care anume? Prostia sau răutatea? îl necăji Harrison.

— Va trebui să faci ceva, îi spuse Cole fratelui său.

— Cum ar fi…? Mary Rose zice că lui Eleanor îi e frică. Am petrecut ceva timp cu ea şi înclin să-i dau dreptate lui Mary Rose.

— Tocmai de-asta voi doi aţi fost atât de răbdători cu ea. Nu merge aşa, zise Harrison.

— Spune-ne ceva ce nu ştim, băiatule de la oraş.

— Cole, nu-l mai necăji. Încearcă să ne ajute. Ai vreun plan, Harrison?

— Da. O tactică a terorii.

Strigătul de mânie al lui Eleanor răsună până la ei. Ca răspuns, Cole închise ochii, iar Adam îşi încleştă fălcile.

— Doamne, ce voce ascuţită are, murmură Cole. Chiar trebuie să ţipe tot timpul?

Harrison nu credea că întrebarea lui Cole mai avea nevoie de răspuns. Le spuse celor doi fraţi planul lui şi aşteptă comentariile lor. N-au existat.

— Deci eu voi fi salvatorul vostru, spuse Cole. Cum rămâne cu Mary Rose? N-o să fie de acord.

— Aşteptăm până ne vom întoarce din oraş. Travis şi Douglas vor trebui s-o ia înainte împreună cu Mary Rose.

— De ce să nu fiu eu cel care-o lasă pe creastă? întrebă Cole. Îmi place să fiu eu cel rău.

— Fiindcă nu vreau ca ea să te urască. Pe mine poate să mă urască, zise Harrison.

— Înseamnă că va trebui să călătoreşti cu ea, în căruţă. Mă duc s-o pregătesc, spuse Cole.

Mary Rose coborî câteva minute mai târziu, dar Eleanor nu-şi făcu apariţia decât după o jumătate de oră.

Harrison o aştepta în hol, cu Mary Rose. Adam intrase în bucătărie, să pregătească cina.

Eleanor apăru în sfârşit. Se îmbrăcase cu una din rochiile lui Mary Rose. Aceasta păru contrariată când o văzu. Nu spuse nimic, însă, iar Harrison hotărî să se facă a nu fi observat.

Eleanor nu arăta prea rău în rochia albastră. De fapt, era chiar frumuşică, dacă nu puneai la socoteală felul ei de-a fi. Avea un păr foarte frumos, scurt şi cârlionţat. Nu ştia dacă avea şi un zâmbet frumos, pentru că n-o văzuse niciodată zâmbind. Buzele ei erau mereu ţuguiate în semn de dezgust.

— Eşti gata de plecare, Eleanor? Cole ne aşteaptă în faţă.

— E vreun restaurant în oraş? Mai mult ca sigur. Voi simţi nevoia să mă răcoresc cu o ceaşcă de ceai înainte să ne întoarcem. Mai am nevoie de ceva bani. Fii drăguţă şi mai dă-mi tu, Mary Rose.

— Singurul loc unde se poate bea este *saloon*-ul, şi nu putem intra acolo.

— Cât de necivilizat! Şi de ce nu putem?

— Pentru că nu se cuvine. Mergem?

Harrison le ţinu uşa deschisă. Eleanor ieşi prima, dar se opri brusc. Mary Rose dădu peste ea. Eleanor zărise căruţa şi acum clătina din cap. Cole se întorsese să aducă şi ceilalţi cai.

— Hei, tu de colo! Adu cabrioleta! Nu merg cu căruţa.

Cole se opri, se întoarse şi o privi, furios.

— Nu m-ai auzit, băiete? Adu cabrioleta.

Harrison putea să jure că Cole scotea fum pe nări.

— Ce-are căruţa, Eleanor? o întrebă Mary Rose,

încercând să evite o confruntare. Îl înfurii pe fratele meu.

Harrison stătea în spatele lor, cu un zâmbet larg pe faţă. Se bucura să-l vadă pe Cole înfuriindu-se, mai ales că acesta n-avea ce face, acum.

— Doar nu vorbeşti serios, Mary Rose, replică Eleanor. O să mi se ardă pielea dacă merg cu căruţa. Vrei să fac pistrui?

— Dar eu am pistrui, zise Mary Rose.

— Ştiu, draga mea, ştiu.

Mary Rose lăsă să-i scape un oftat, apoi se întoarse spre Cole.

— Te rog, fă aşa cum a spus. Te ajut eu să deshami caii.

— Îl ajut eu, se oferi Harrison. Voi, doamnelor, aşteptaţi aici. Mary Rose? O strigă el, pe când cobora treptele.

— Da, Harrison.

— Îmi plac pistruii tăi.

Harrison călători bineînţeles lângă Eleanor, iar la vremea când au ajuns la Blue Belle, ideea de a se îmbăta i se părea tot mai atrăgătoare.

Îi ţiuiau urechile de văicărelile ei. Nu tăcuse nicio clipă. El nu mâna caii suficient de repede. Stătea prea aproape de ea. Era nesuferit, pentru că nu-i vorbea.

Travis şi Douglas erau la *saloon.* Au ieşit afară când i-au văzut venind.

Lui Douglas i-a revenit misiunea de a avea grijă de sora lui. El a încuviinţat înainte de a vedea cabrioleta şi şi-a dat seama prea târziu că-i cădea pe cap şi Eleanor. Atunci începu să se plângă.

Nimeni nu i-a dat atenţie. Travis s-a grăbit înapoi în *saloon.* Voia să nu-i scape din ochi pe cei trei străini, să le observe reacţia când aveau să-l vadă pe Harrison.

Mary Rose şi Eleanor mergeau alături. Douglas le urma, mult mai în spate.

— Când vom intra în magazin, s-ar putea s-o vezi pe o tânără în spatele tejghelei. O cheamă Catherine Morrison. Tatăl ei e proprietarul magazinului, zise Mary Rose.

— E importantă?

— Ce vrei să spui?

— N-are importanţă. De ce-mi povesteşti despre ea, dacă nu-i decât o vânzătoare?

— Pentru că-l place pe Harrison.

— Sunt convinsă că fata ar putea găsi ceva mai bun.

— Dar ce are Harrison?

— Oh, sunt atâtea că n-aş şti cu ce să încep, zise Eleanor. Nu poate purta o discuţie ca lumea. Bolboroseşte replici dintr-un singur cuvânt şi e mai mereu încruntat. Te şi intimidează, zău. Sunt sigură c-ai observat.

— Am observat că e minunat, şi blând, şi atent, şi iubitor, replică Mary Rose. Nu vreau ca ea, Catherine, să flirteze cu el.

— Şi? o întrebă Eleanor.

— Mă gândeam că dac-o vezi dându-i târcoale lui Harrison, o să… ştii tu.

— Să-i întrerup?

— Da.

— De ce-aş face aşa ceva?

— Ca să mă ajuţi pe mine, strigă Mary Rose, exasperată. Nu mori, Eleanor, dacă mai ajuţi pe cineva, din când în când. Oh, lasă. Uită c-am pomenit măcar de Catherine. Apropo, m-ai fi putut întreba, înainte să te îmbraci cu rochia mea.

— Şi aşa mi-e strâmtă.

Eleanor nu-şi ceru scuze, dar Mary Rose nici nu se aştepta la aşa ceva. Ajunseră la magazin. Mary Rose deschise uşa şi o lăsă pe Eleanor să intre prima.

Douglas se asigură că nu erau persoane dubioase înăuntru şi rămase afară, lângă uşă.

Harrison îl zări pe cel care-i atacase de îndată ce intră

în *saloon.* Ticălosul îşi feri iute privirea. Harrison se prefăcu a nu-l fi recunoscut. Îi privi şi pe ceilalţi doi, în drum spre tejghea.

Îşi comandă un whisky şi-l bău pe nerăsuflate. În urechi îi mai răsunau încă văicărelile lui Eleanor. Travis se aşează în stânga lui, iar Cole în dreapta. Cei doi fraţi stăteau cu spatele la tejghea, uitându-se la străini.

— Ei? şopti Cole. E aici?

Harrison nu-i răspunse. Travis se întoarse spre el şi spuse:

— Mai sunt vreo doi străini aici, în Blue Belle. Ar trebui să te uiţi şi la feţele lor. N-au niciun motiv să stea pe-aici. Belle e plecată în Hammond de vreo şase luni. Toată lumea ştie că nu se întoarce decât în iulie. Se întoarce acasă de ziua mea şi pleacă atunci când dă frigul. Eşti sigur că-ţi aminteşti cum arăta cel care te-a împuşcat?

— Ce tot şuşotiţi aici? Nu vreau să iasă cu bătaie sau cu focuri de armă, Cole, îi spuse Billie, îngrijorat.

— Tocmai voiam să le spun lui Travis şi lui Cole să-şi vadă de treburile lor şi să nu se amestece într-ale mele, Billie, îi răspunse Harrison.

— Nu-mi aduc aminte să-i mai fi spus cineva aşa ceva lui Cole Clayborne.

— Nu-l lua în serios, zise Cole. Harrison nu s-a simţit deloc bine în ultimul timp.

Billie dădu din cap înţelegător. Se aplecă pe tejghea.

— Am auzit de leşinurile tale. Ai mai păţit şi altceva, de care eu n-am aflat?

Harrison se întoarse spre Cole. Acesta arboră o expresie inocentă.

— Nu i-am spus eu lui Billie.

— I-a spus lui Dooley, îi zise Travis, repede.

— Îi cunoşti pe bărbaţii care stau la masa din colţ, lângă fereastră? îl întrebă Harrison pe Billie.

— Nu, de ce mă-ntrebi?

— Mă întrebam cine sunt, atâta tot.

— Cineva ar trebui să le spună să facă o baie. Li se simte mirosul de-aici, spuse Cole, suficient de tare ca să fie auzit.

— Nu te băga, Cole, îi spuse Harrison.

— Mă distram şi eu.

— Vrei să mergem până la Belle sau nu? întrebă Travis.

— Spuneţi-mi mai întâi cine e Belle, zise Harrison.

— E târfa oraşului, spuse Billie, părând foarte mândru de acest lucru. Belle e o femeie tare drăguţă. Nu-i aşa, Travis?

— Da, este.

Cole nu dădea atenţie discuţiei lor. Unul dintre bărbaţi se ridicase şi ieşise. Aşteptă să vadă ce aveau să facă şi ceilalţi.

— Bineînţeles, e-aici de ani de zile, continuă Billie. Dar e încă cea mai bună. Judecătorul Burns se opreşte întotdeauna pe la ea, să-şi pună cizmele sub patul ei, când trece prin oraş, în drum spre vreo spânzurătoare. Avem cu toţii o părere foarte bună despre ea. Cred că ţi-ai dat seama de asta: doar am numit oraşul după ea.

— Numele oraşului vostru este cel al unei târfe? întrebă Harrison, neîncrezător. Clătină din cap şi izbucni în râs.

— Ce e caraghios în asta? întrebă Billie.

— Credeam că e numele unei flori, recunoscu el.

Billie chicoti.

— De ce-am face o asemenea prostie? Nu suntem orăşeni, Harrison. N-am numi niciodată locul ăsta după o floare. N-ar avea niciun sens. Cred că crizele tale de leşin te-au înnebunit, ca pe Ghost.

— N-am leşinat decât o dată, zise Harrison.

— Bineînţeles, spuse Billie, dar din tonul lui se înţelegea că nu-l credea deloc.

Cole îi urmărea încă pe cei doi bărbaţi de la masă. Unul din ei vorbea pe un ton scăzut. Celălalt tot dădea din cap. Apoi unul din ei se ridică şi ieşi.

Cole îşi îndreptă imediat privirea afară. Era curios unde se ducea.

— Du-te afară, Travis, îi şopti Cole. Pe uşa din spate.

— Billie n-are uşă în spate, îi reaminti Travis.

— Spune-i să-şi facă.

— Ţi-am spus să nu te amesteci, zise Harrison.

Cole ridică din umeri. Travis intrase deja în magazie, în spate. Harrison puse o monedă pe tejghea.

— Mulţumesc pentru băutură, Billie.

Se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu cel care încercase să-l omoare. Acesta îşi duse încet mâna la talie.

— Ţi-am văzut faţa, ticălosule.

— Ce vrei să spui?

Harrison îi explică, insultându-l cum îi venea la gură. Bărbatul încercă să se ridice, dar îl opri vocea lui Cole.

— Dacă mişti, voi fi nevoit să te omor.

— Nu aici, Cole, te rog, spuse Billie. Părea gata să izbucnească în plâns. Duceţi-vă afară, vă rog.

— Nu te amesteca, Cole. E răfuiala mea, nu a ta. Cum te cheamă, laşule?

— O să te omor. Nimeni nu-l face laş pe Quick. Iar lumea-mi zice Quick pentru că sunt iute ca un şarpe.

După ce-şi rosti ameninţarea, laşul ieşi afară. Avea două pistoale, iar Harrison numai unul.

Cole ieşi în prag, să privească la ce se întâmpla. Billie ieşi de după tejghea şi fugi la fereastră.

— Nu crezi c-ar fi mai bine să-ţi ajuţi prietenul? Toată lumea din oraş ştie că Harrison nu ştie să tragă cu pistolul. O să fie omorât. Oh, cât aş fi vrut ca Dooley să fie aici! S-a dus la pescuit, tocmai azi. O să-i pară rău c-a ratat asta.

Cole se uita pe acoperişuri, după ceilalţi doi. Dispăruseră, dar se ascundeau prin apropiere, mai mult ca

sigur. Doar laşii se întovărăşesc cu alţi laşi, nu-i aşa?

— Ce caută Harrison în mijlocul drumului, de vorbă cu Quick? întrebă Billie.

— Face pe avocatul, probabil.

— Vorbăria lui îl cam enervează pe iute-ca-şarpele. Se vede de aici.

Harrison încerca să-l facă pe Quick să-şi recunoască vina, înainte să-i facă vreun rău. Dacă ar fi cooperat şi şi-ar fi recunoscut fapta, Harrison s-ar fi văzut obligat să se poarte în mod civilizat. N-avea să-l omoare. Ci numai să-l bată… bine.

— Ai fi putut s-o omori pe Mary Rose Clayborne, mârâi el.

Quick se dădu un pas înapoi, văzându-l cât era de furios.

— Te omor, repeta Quick. Acum şi aici, în văzul tuturor.

— Spune-mi regulile, îi ceru Harrison.

— Ce?

— Regulile duelului.

— Facem zece paşi înapoi, încet.

— Poţi să numeri până la zece?

Quick făcu ochii mici.

— O să-mi facă plăcere să te ucid, şopti el. Când se opreşte unul, se opreşte şi celălalt. După care ne împuşcăm. O să fii mort înainte să apuci să pui mâna pe pistol. Nu mi se spune degeaba iute-ca-şarpele.

Cei doi se depărtară unul de altul, până când ajunseră la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Quick clătină din cap şi spuse:

— Nu mă împuşca!

— De ce nu? strigă Harrison.

— Eu unul n-o să trag. Uite, o să ridic încet mâinile.

Harrison se înfuriase.

— Ce naiba te-a făcut să te răzgândeşti?

Harrison voia să-l împuşte oricum. Îşi dădu seama că se comporta ca un sălbatic. Dar nu-i păsa. Ticălosul ar fi putut s-o omoare pe Mary Rose, iar viaţa fără ea nu mai avea rost.

Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Bine, ridică mâinile. O să-l las pe judecătorul Burns să te spânzure.

Quick ridică mâinile. Harrison se îndreptă spre el, dar o văzu pe Mary Rose privindu-l pe geamul magazinului. Părea foarte supărată.

Nici lui nu-i părea bine că ea era martoră la această confruntare. Poate că, dacă el l-ar fi împuşcat în mâna cu care ţinea pistolul pe Quick, ea ar fi început să-l considere la fel de viteaz ca şi fraţii ei.

Doamne, trebuia să plece cât mai repede de acolo, îşi zise. Începuse să se comporte şi să gândească precum Cole.

Unde era Cole? Harrison ştiu răspunsul şi fără să se întoarcă. Şi nu era singur. Îl flancau Travis şi Douglas, la câţiva metri în spatele lui Harrison.

— De când staţi aici? le strigă Harrison.

— De destul de mult timp, îi răspunse Cole. Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş întoarce cu spatele la Quick. E în stare să te împuşte pe la spate.

— Ţi-am spus…

Harrison îl văzu pe unul din cei trei la o fereastră, deasupra unei magazii. Tocmai îşi ridica pistolul, când Harrison ochi şi trase un foc.

A fost suficient. Pistolul sări cât colo din mâna ticălosului, care scoase un strigăt de durere.

Quick profită de ocazie şi-şi căută pistolul. Cel de-al treilea ieşi dintre clădiri şi trase.

Cole îl împuşcă pe cel care se ivise dintre clădiri, apoi se întoarse spre Quick. Dar era deja prea târziu. Travis se achitase deja de această datorie. Îşi punea deja pistolul la

loc în toc. Douglas le apăra spatele de orice surpriză.

Lui Harrison îi venea să-i omoare pe toţi fraţii care interveniseră.

Dar umilinţa lui nu era completă încă. Cole începu să-l critice:

— Nu te-ai întrebat unde-au plecat ceilalţi? Dacă n-am fi intervenit noi, te-ai fi trezit cu un glonţ în spate. Foloseşte-ţi mintea, Harrison. Capetele înfierbântate n-au zile multe prin părţile astea.

Harrison inspiră adânc. Ştia că Cole avea dreptate. Din cauza furiei ar fi putut să moară.

— Ai dreptate. N-am gândit deloc.

— Te-ai gândit doar că Quick ar fi putut s-o omoare pe Mary Rose, nu-i aşa?

Harrison dădu din cap. Se simţea ca un idiot.

— Ascultă, orăşeanule. Aici poţi supravieţui dacă te supui unei reguli. Întotdeauna, cineva e mai rapid. Atâta timp cât vei ţine minte asta, o să rămâi în viaţă. M-ai înţeles?

Harrison încuviinţă.

— Nu l-am omorât pe niciunul, reluă Cole.

— Aş fi vrut s-o fi făcut, recunoscu Harrison. O să-i adun şi să-i închid într-o magazie goală.

— Nu ţi-ar ajuta la nimic. Or să scape. Lasă-l pe şerif să se ocupe de ei.

— Ai uitat că n-aveţi şerif?

Cole ridică din umeri.

— Atunci n-ai decât să faci ce vrei. Ai grijă, vine Mary Rose. Şi pare tare furioasă.

Harrison nu îndrăzni să se întoarcă şi s-o privească. Ea ajunse în dreptul lui Douglas.

— Adu caii. Mergem acasă. Acum.

— Eşti supărată, Mary Rose?

— Aţi împuşcat prin tot oraşul, Douglas.

— Eu n-am împuşcat pe nimeni. Harrison a început.

— N-am chef de scuze. Ai fost la fel de vinovat ca şi ceilalţi.

— De ce n-ai chef? S-a mai întâmplat ceva?

— Eleanor tocmai a făcut-o „vacă grasă” pe doamna Morrison. Asta s-a întâmplat. Haide, să mergem.

Cole se întoarse, pentru ca Mary Rose să nu-l vadă zâmbind. Ce răutate, s-o numeşti pe doamna Morrison „vacă grasă”! Ce curaj pe Eleanor, în faţa unei femei care cântărea de patru ori cât ea!

Travis nu zâmbea, însă. Era oripilat. Eleanor o jignise pe mama lui Catherine.

— Recunosc că e o femeie cam corpolentă, dar n-aş numi-o „vacă”, îi spuse el lui Mary Rose.

— Mary Rose, vino încoace. Mai am nevoie de bani. Am găsit ceva ce-aş vrea să-mi cumpăr.

Eleanor o striga din faţa magazinului. Mary Rose o ignoră. I se alătură lui Douglas.

Cole îi explicase lui Travis planul lui Harrison şi-i spusese să i-l dezvăluie şi lui Douglas, dar să prindă un moment în care Mary Rose nu era pe fază.

Harrison urcă în căruţă, renunţând la ideea de a-i strânge laolaltă pe răniţi. Cei trei fraţi plecară împreună cu Mary Rose, câteva clipe mai târziu.

Eleanor îşi dădu seama că era în pericol să fie abandonată şi alergă spre căruţă.

Harrison n-o ajută să urce.

— Cine-a mai pomenit asemenea mojicie? murmură ea. Cum de îndrăzneşte Mary Rose să plece fără mine? Doar sunt oaspetele ei.

Harrison strânse din dinţi, dar nu scoase niciun cuvânt, prima jumătate a drumului.

— Nu eşti oaspetele nimănui. Ei te ţin de milă.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel?

— Coboară, Eleanor.

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit prea bine. Dă-te jos.

— Nu vreau.

— Atunci o să te dau eu jos.

— Nu poţi vorbi serios.

El o apucă de braţ. Ea scoase un ţipăt. Apoi coborî din căruţă.

— Ţi-ai ieşit din minţi. Cred că o să-i spun lui Mary Rose…

El n-o lăsă să-şi sfârşească ameninţarea.

— N-o să mai apuci să ajungi înapoi, aşa că de ce mi-aş face griji?

— Nu te poţi purta astfel cu mine, zise ea şi izbucni în plâns.

— Fraţii lui Mary Rose îmi vor fi recunoscători. Le-am uşurat misiunea. Oricum voiau să te alunge, mâine.

— Cum adică?

— Aveau de gând să te facă să pleci.

— N-o să le dea voie Mary Rose.

— Au fost cu toţii de acord. Lui nu-i venea greu deloc s-o necăjească. Venise vremea s-o trezească cineva la realitate. Se purtase destul ca o prinţesă răsfăţată.

— Adam sigur a votat în favoarea mea!

— Ar fi votat, dac-ar fi putut, încuviinţă Harrison. Dar el e stăpânul casei şi se abţine de la vot. Cole, Travis şi Douglas au votat pentru alungarea ta. Aş fi votat şi eu, dar nu fac parte din familie. În casa familiei Clayborne, majoritatea este cea care decide. Mary Rose trebuia să te ajute să-ţi faci bagajele, diseară.

— N-o să plec.

— Dacă, din întâmplare, ai găsi drumul spre fermă, fii sigură că fraţii te vor aduce înapoi în oraş şi te vor lăsa acolo.

Harrison n-avea milă deloc. Îi era chiar puţin ruşine pentru că-i făcea plăcere s-o chinuie. Eleanor deveni isterică. Harrison luă frâiele şi o porni spre fermă, urmat de

strigătele ei. El începu să fluiere, ca să nu le mai audă.

Îşi dădu seama, însă, că, în loc să se îndepărteze, strigătele se auzeau tot mai aproape. Întoarse capul şi o văzu alergând după el. Eleanor putea să se mişte, când voia. Ce ciudat! N-avea destulă putere să coboare la micul dejun, dar putea să urce muntele, la fel de repede ca şi caii de la căruţă.

Îi striga obscenităţi îngrozitoare. Harrison îndemnă caii. După plan, Cole trebuia să-l aştepte la următoarea curbă. El trebuia să fie salvatorul ei, care s-o determine să promită că se va purta cum se cuvine şi care s-o aducă acasă.

Restul drumului a fost foarte liniştit. Harrison uită de purtarea lui Eleanor şi se concentră asupra propriei persoane. Îi venea greu să accepte ideea că provocase deliberat o luptă. Nu se comportase deloc asemeni unui bărbat civilizat. Cu cât avea să stea mai multă vreme la fermă, cu atât avea să se transforme într-un barbar.

Gândurile i se îndreptară spre confruntarea care-l aştepta. Trebuia să stea de vorbă cu ei, chiar în seara aceea, pentru că, în sfârşit, toţi fraţii erau acasă. Se gândea cu groază la datoria pe care-o avea. Erau cu toţii oameni de treabă. La naiba, aproape că-şi dorea să nu fi fost.

Harrison refuza să se gândească la reacţia lui Mary Rose, când aceasta avea să afle că el se prefăcuse chiar din clipa întâlnirii lor. Ajunse la fermă, duse căruţa la adăpost şi se îndreptă spre casă.

— Unde e Mary Rose? strigă el.

— Înăuntru, îi răspunse Douglas.

— Diseară, după cină, aş vrea să vă vorbesc tuturora, îi spuse Harrison lui Adam, care ieşea din ţarc.

— Bine, spuse el. Despre ce e vorba?

— O să vă explic mai târziu. Nu vreau însă ca Mary Rose să fie de faţă.

Adam dădu din cap, gânditor. Harrison constată,

surprins, că el nu-i mai puse nicio întrebare.

— E tare cald, nu-i aşa, Harrison? spuse Cole.

— Da, este, răspunse Harrison, înainte să-şi dea seama cu cine vorbea. Ce cauţi aici? strigă, apoi.

— Aici locuiesc.

— Unde e Eleanor? întrebă Harrison.

— Nu e cu tine? îl întrebă Adam, din spate.

— Trebuia să fie cu Cole. Ce s-a întâmplat? Ai dus-o înapoi în oraş şi-ai lăsat-o acolo?

Chiar în timpul în care punea întrebarea, îşi dădu seama că acest lucru era imposibil. Cole n-ar fi avut timp s-o ducă pe Eleanor în Blue Belle şi să se întoarcă înaintea lui Harrison.

Poate, totuşi, găsise o scurtătură.

— E înăuntru, nu-i aşa?

— Nu, nu e, zise Adam, şi se întoarse spre Cole. Dacă i s-a întâmplat ceva, e vai de tine.

— N-a păţit nimic, spuse Cole.

— Nu-ţi dai seama câte pericole pândesc? Ţi-ai ieşit din minţi? Dumnezeule, câte animale sălbatice dau târcoale!

— N-o să-i facă niciun rău. Nu te mai agita, Adam.

— Nu eşti deloc amuzant, să ştii.

Harrison încercă să zâmbească, dar Adam îi aruncă o privire aspră. Ştia că Eleanor era bine. Cole n-ar fi lăsat-o pradă pericolelor. Odată ce Adam avea să uite de furia de moment, urma să-şi dea şi el seama de acest lucru.

— Liniştiţi-vă, da? Am luat şi eu o pauză. Adam, ţi-a spus Travis că am zărit cei cinci juncani care se rătăciseră? Mă gândeam să mă duc după ei. Travis, vino cu mine.

— Vin şi eu, se oferi Harrison. Voia să-şi ocupe timpul, să nu se mai gândească la confruntarea din seara aceea.

— De ce? Oricum nu ne poţi fi de ajutor, îi spuse Cole.

— Bineînţeles că pot. Arată-mi ce vrei să fac şi o să fac.

— Când am mai auzit eu asta? zise Cole, sec.

— Ce-ai făcut cu Eleanor? repetă Adam întrebarea, aşezându-se lângă Harrison. Nu părea însă prea îngrijorat de soarta ei, ci mai curând de MacHugh, care străbătea neliniştit ţarcul. Harrison, pot să-l călăresc şi eu pe MacHugh?

— Bineînţeles. Nu ştiu însă ce părere o să aibă MacHugh.

— N-ai de gând să-mi răspunzi, Cole? spuse Adam.

— Are grijă Dooley de ea. M-am întâlnit întâmplător cu el şi i-am dat un dolar, să o supravegheze până când o să mă simt în stare să mă întorc după ea.

Harrison zâmbi.

— Şi cam când o să fii în stare?

— Acum, acum. Ce linişte e, nu?

Travis aduse fiecăruia câte o bere.

— Nu-i ăla Dooley? Cel care coboară dealul?

— Doamne, e Dooley! Şi e singur! exclamă Adam. Cole, dacă i se întâmplă ceva lui Eleanor, tu eşti de vină.

— Am cumpărat douăsprezece sticle de bere, spuse Travis. E bună, alunecă pe gât.

— Sper ca Mary Rose să nu iasă din casă tocmai acum. Altfel, o să-şi dea seama că lipseşte Eleanor.

— Dacă ne întreabă, nu-i spunem nimic, zise Travis, după care căscă. Mary Rose crede că Eleanor e în camera ei. E mai bine aşa.

— Nu cred să vrea să stea de vorbă cu Eleanor prea curând, prezise Douglas.

— De ce nu? întrebă Adam.

— Pentru că e încă furioasă pe ea. Eleanor i-a spus doamnei Morrison că e o vacă grasă.

— Dumnezeule! Sper că n-a auzit-o doamna Morrison.

— N-avea cum să nu audă, zise Douglas, i-a spus-o în faţă.

Adam clătină din cap.

— Se pare că de-aici încolo va trebui să ne facem cumpărăturile la Hammond.

— Eleanor o să-şi ceară scuze, profeţi Cole.

— Ce făcea când ai plecat tu? îl întrebă Travis.

— Arunca cu pietre şi ţipa. Are un vocabular tare colorat, să ştiţi.

— Bună ziua, Dooley, strigă Douglas. Vrei o bere?

— Mi-ar prinde tare bine, spuse Dooley şi se aşeză pe trepte, între Adam şi Harrison. Îşi scoase pălăria şi-şi şterse chelia cu mâneca hainei. E tare cald pentru o zi de iarnă, nu vi se pare?

— Suntem în iunie, Dooley, îl informă Cole.

Harrison aşteptă răbdător ca vreunul dintre fraţi să întrebe ce se întâmplase cu Eleanor. Niciunul nu scoase însă niciun cuvânt. Îşi savurau berea. Atunci nu mai putu suporta şi-l întrebă el:

— Dooley, nu trebuia să o supraveghezi pe Eleanor?

— Ba da, domnule.

— Atunci de ce eşti aici?

— N-am mai putut suporta. Făcea atâta zgomot! Nu m-a observat, însă. Ştiu să mă ascund, când vreau. Dar nu puteam să scap de zbieretele ei, chiar dacă mi-am astupat urechile. Atunci a trecut pe-acolo Ghost, i-am dat doi dolari s-o păzească el.

— Era băut? îl întrebă Cole.

— N-a mai pus gura pe băutură de trei zile. E treaz, îl asigură Dooley.

Harrison se întoarse spre Cole.

— Eu unul nu mă duc după ea.

— Nici nu te-am rugat.

— Dar eu voi fi cel învinovăţit, nu-i aşa?

— Bineînţeles, zise Cole. Iar dacă Mary Rose prinde de veste, înainte ca eu să apuc s-o aduc înapoi pe Eleanor, o să fie numai din vina ta.

— Cum adică?

— A fost planul tău, nu?

— S-ar putea ca Mary Rose să nu afle, sugeră Travis, din prag.

— Eu am fost de bună credinţă, zise Harrison.

— O să afle, cobi Douglas. Mary Rose o să mai ţină supărarea până pe vineri. După care o să înceapă să pună întrebări.

— Ai de gând s-o laşi pe Eleanor în munţi atâta vreme? îl întrebă Harrison pe Cole.

— Nu cred c-ar face faţă Ghost. S-ar putea să trebuiască să-i mai dau un dolar. Îmi împrumuţi tu unul, Cole?

— Bineînţeles, Dooley.

— Ţi-am adus berea, Dooley, spuse Travis. Ia te uită, nu-i Ghost, cel care coboară dealul?

Harrison oftă, acceptând inevitabilul. Va trebui să se ducă după Eleanor.

Mary Rose apăru în prag.

— Bună, Dooley.

— Bună ziua, domnişoară Mary.

Ea se uită în jur.

— A văzut-o vreunul dintre voi pe Eleanor? Vreau să stau de vorbă cu ea.

Se uitară cu toţii la Harrison. Acesta nu scoase niciun cuvânt. Într-un târziu, Travis spuse:

— E sus, în camera ei. Las-o să mai fiarbă.

— De ce să fiarbă?

Lui Travis nu-i venea nicio idee. Douglas îi sări în ajutor.

— Ştie că eşti supărată pe ea, Mary Rose. E rea, nu e şi proastă însă.

— Adam, ai discutat cu Harrison? îl întrebă Mary Rose.

— Nu încă.

— Fă-o, te rog. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

— Despre ce e vorba? o întrebă Harrison.

Ea nu-i răspunse. Se întoarse pe călcâie şi intră în casă, trântind uşa.

Harrison se întoarse spre Adam.

— Despre ce e vorba?

— Te-a pârât, zise Cole.

— Ce?

— I-a spus lui Adam despre împuşcături.

— Nu te simţi jignit, Harrison. Mary Rose încercă doar să te protejeze, zise Douglas.

Cole se ridică, se îndreptă de umeri şi coborî treptele.

— Cred că va trebui să mă duc s-o recuperez pe Eleanor. Ghost, de ce n-ai păzit-o? strigă el.

— Nu mai puteam suporta. Henry a auzit tărăboiul şi a venit să vadă ce se întâmpla. I-am dat trei dolari, s-o păzească el. N-o să-ţi mai fac niciodată vreo favoare, Dooley.

Cole se îndreptă spre hambar.

— Harrison, ai mai mânuit vreodată o frânghie?

— I-am arătat eu cum se face, răspunse Douglas. A tot exersat de atunci.

— O să mergem după juncanii aceia după ce-o aduc înapoi pe Eleanor, strigă Cole.

Harrison se ridică.

— Douglas, nu trebuia să minţi pentru mine.

— Du-te acum să exersezi, îi sugeră acesta. Aşa, nu va mai fi o minciună. Haide, îţi arăt eu cum se face.

— Ar fi mai bine să mănânci ceva înainte, îi sugeră Adam.

El încuviinţă şi intră cu Adam în bucătărie. Mâncară şi vorbiră despre lucruri mărunte. Mary Rose intră în bucătărie, îi văzu la masă şi ieşi grăbită.

— N-ar fi trebuit să discutăm despre ce s-a întâmplat în oraş? Înţeleg că m-a spus Mary Rose.

— Da. Sora mea e de părere că l-ai provocat deliberat pe acel bărbat.

— Aşa e, recunoscu Harrison, aşteptând „predica” lui Adam. Dar acesta nu mai continuă. După câteva minute, adăugă: Ei?

— Ce?

— Nu vrei să discutăm despre asta?

— Dar am făcut-o!

Harrison izbucni în râs.

Pe de altă parte, însă, lui Cole nu-i ardea de râs. În clipa în care l-a zărit, Eleanor a aruncat în el cu o piatră.

Nu era deloc o modalitate de a-ţi întâmpina salvatorul. Ar fi trebuit să se arate recunoscătoare, nu furioasă.

— Chiar n-ai înţeles nimic? o întrebă el. Nu mai arunca, la naiba!

Eleanor stătea în mijlocul drumului, desculţă. După câteva clipe, începu să meargă, îndreptându-se spre fermă.

— Unde te duci?

— Să-mi împachetez lucrurile. Îl împuşc pe Harrison, pentru că m-a lăsat aici, apoi plec.

— Mary Rose n-o să te lase să-l împuşti pe Harrison, îi place.

— Nu-mi pasă.

— Bineînţeles că nu. Nu-ţi pasă de nimeni, numai de tine.

Părea resemnat. Ea-şi îndreptă umerii.

— Nu-i adevărat. Mary Rose are patru fraţi puternici care să aibă grijă de ea. Eu n-am pe nimeni. Trebuie să-mi port singură de grijă.

— Eşti cea mai egoistă fiinţă pe care am cunoscut-o.

Ea izbucni în plâns.

— Am avut o viaţă grea, protestă.

— Cine n-a avut?

— Harrison m-a lăsat aici, singură.

— N-ai fost singură nicio clipă.

— Ştiu. Se întoarse spre tufişuri. Poţi pleca acum,

Henry. A venit Cole.

— Mulţumesc, domnişoară Eleanor, îi răspunse el.

Ea inspiră adânc.

— Îţi… sunt recunoscătoare că mi-ai ţinut companie.

— Mi-a făcut plăcere, mai puţin clipele în care urlai. M-a luat durerea de cap, domnişoară Eleanor.

— Îmi pare rău.

Se întoarse şi-şi continuă drumul. Cole i se alătură.

— N-a fost chiar aşa de greu, nu?

— Ce anume? întrebă ea, uitându-se cu atenţie pe unde mergea. O frigeau tălpile.

Se simţea groaznic şi ştia că arăta groaznic. Îşi trecu degetele prin păr, încercând să-şi aranjeze buclele. Nu-i păsa de ce credea Cole despre ea în acele clipe.

— N-a fost prea greu să fii amabilă, nu?

— Ba a fost.

El zâmbi.

— De ce?

— N-ai înţelege.

— Încearcă-mă.

— Mă face să mă simt vulnerabilă.

El aproape că încuviinţă. Ei doi erau mai asemănători decât ar fi crezut.

— Trebuie să te porţi cu ceilalţi aşa cum ai vrea să fii tratat de către ei, recită el din memorie. Dumnezeule, de câte ori îi repetase Adam această regulă de aur?

— De ce-aş face aşa ceva?

El n-avea nici cea mai mică idee. Aşa că-şi prezentă Eleanor teoria ei:

— Chiar crezi că oamenii se vor purta frumos cu mine?

— Unii o vor face.

— Şi cei care nu o vor face?

— Vei fi rea cu ei.

Ea izbucni în râs, uimită că se putea distra, chiar şi în

aceste împrejurări. Cuvintele lui erau juste, dar ea nu era încă pregătită să recunoască acest lucru.

— Toţi mă abandonează. Chiar şi tatăl meu m-a părăsit.

— Şi?

— M-am speriat.

— Cine nu se sperie, din când în când?

Ea mai făcu o încercare.

— N-am niciun ban.

— Păcat. Încearcă să-i câştigi.

— Cum? Nu ştiu să fac nimic. Poate c-ar trebui să mă mărit.

— Cine să te vrea? Nici măcar cei mai disperaţi, care n-au mai văzut de ani întregi o femeie frumoasă ca tine.

Ea făcu ochii mari, uimită de compliment. Chiar aşa o considera el? Frumoasă?

— Mary Rose nu mă place. Îi e numai milă de mine.

— Aşa că o tratezi ca pe…

— N-am nevoie de mila ei! strigă Eleanor.

— Atunci spune-i ce simţi, dar cu blândeţe. Mary Rose poate fi o foarte bună prietenă, dacă n-o alungi.

— E prea târziu. Am stricat totul, deja. Au votat. Trebuie să plec. Am aflat-o de la Harrison. Chiar crezi că sunt frumoasă?

— Bineînţeles. Mai ales când zâmbeşti.

— Travis mă urăşte. N-are rost să-i zâmbesc.

— Ar trebui să nu i te mai adresezi cu „băiete”.

— Îi uitasem numele.

— Ba nu. Voiai numai să-l iriţi. Şi ai reuşit. N-o mai face, altă dată.

Ea dădu din cap. El nu-şi terminase însă sfaturile.

— Spune-mi pe nume.

— Cole.

— Exact. Mă numesc Cole, nu „hei tu”, sau „băiete”.

— Chiar trebuie să fiu drăguţă cu toată lumea?

Numai Eleanor putea să pună o asemenea întrebare.

— Da.

— Glumeam.

— Iar eu am avut dreptate.

— Da?

— Eşti tare drăguţă când zâmbeşti.

— Îţi mulţumesc. Am fost drăguţă cu Adam. Harrison mi-a spus că el n-a votat împotriva mea. Bineînţeles că n-a făcut-o.

— De ce?

— Fiindcă e capul familiei. Trebuia să se abţină… nu-i aşa?

— Am uitat.

— Crezi că Adam ar fi votat pentru alungarea mea?

— Nu.

— Nici eu nu cred. E un bărbat foarte blând. Tolerează pe oricine… inclusiv pe mine.

— Şi eu sunt blând.

— Ba nu eşti.

El zâmbi, fiindcă Eleanor avea dreptate.

— Ai de gând să-ţi continui drumul?

— Am de ales?

El se aplecă, o luă pe după talie şi o ridică lângă el, în şa. Era tare uşoară.

Eleanor ştia c-ar fi trebuit să-i mulţumească. Încercă să găsească cuvintele cele mai potrivite. N-ar fi trebuit să-i fie greu, dar îi era. Se purtase ca un tiran în ultimii ani, dăduse ordine şi nu arătase niciun semn de gratitudine.

Merseră câteva minute fără să scoată vreun cuvânt. Cole se simţea bine când era linişte. Nu şi Eleanor.

— De ce-ai făcut-o pe doamna Morrison „vacă grasă”?

— O ajutam pe Mary Rose.

— Cum?

— Doamna Morrison a avut tupeul să-mi spună că Harrison o să-i facă precis curte fiicei ei. I-am spus că se

înşela. Ea a continuat să mă contrazică şi uite aşa…

El schimbă subiectul.

— N-ai învăţat nimic la şcoală care să-ţi fie de folos acum?

— Aş putea preda.

— Şi de ce n-o faci?

— Pentru că nu mă plac copiii.

El nu se arătă deloc surprins.

— Ţie îţi plac copiii?

— Nu ştiu. N-am stat în preajma lor.

— Atunci de unde ştii că nu te plac?

— Pentru că nimeni altcineva nu mă place.

El oftă.

— Poţi să ne ajuţi la fermă?

— Ce să fac, anume?

— Nu ştiu. Bănuiesc că n-ai fi în stare să mâni vitele sau să înhami caii. Ce-ai zice de spălatul vaselor, de gătit sau de cusut?

— Cusut! Ştiu să cos!

— Ai văzut?

— Dar e prea târziu. Am fost alungată.

— Dacă-mi promiţi că încerci să te împaci cu toată lumea, o să stau eu de vorbă cu ei. O să-i conving să mai votăm o dată, peste câteva zile. Dacă o să fii drăguţă cu toţi, poate c-or să uite c-au vrut să te alunge.

— De ce te porţi atât de frumos cu mine acum?

— Pentru că eşti cea mai drăguţă, cea mai rea şi cea mai dulce femeie pe care-o cunosc.

— Nimeni nu poate fi şi rău şi dulce în acelaşi timp.

El ridică din umeri.

— Ai votat împotriva mea, Cole?

— Nu mai are importanţă. E de domeniul trecutului.

— Regula asta mi se aplică şi mie?

— Bineînţeles. O s-o luăm de la început.

Ea se întoarse, să-i mulţumească. Îl privi în ochi şi uită

pe loc ce voia să spună. El se concentră asupra gurii ei. Era recunoscător faptului că armăsarul său ştia drumul spre fermă, pentru că el nu mai era în stare să-l îndrume.

— Îmi pare rău, murmură el, anticipând ce-avea să se întâmple.

Ce era cu el? Şi de ce-şi cerea scuze? Ea îi citi în ochi căldură şi tandreţe. Niciun bărbat n-o mai privise astfel. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Cole, ar fi zis că voia să o sărute.

El făcu întocmai. Îşi lipi buzele fierbinţi de gura ei. Era primul bărbat care-o săruta, iar lipsa de experienţă o făcu să se simtă ruşinată şi nesigură. Nu mai ştia decât că nu voia ca el să se oprească; când el încercă să se retragă, îi cuprinse gâtul cu braţele.

Cole o îmbrăţişă din nou şi o sărută iar. Îi spuse să-şi desfacă buzele. Ea nu-l întrebă de ce. Îl lăsă să-i arate. Inima îi bătea cu putere. Învăţa repede, fără să fie rezervată sau inhibată. Curiozitatea o făcea îndrăzneaţă. Îi imita fiecare mişcare, încercând să-i ofere tot atâta plăcere pe cât primea.

Erau amândoi copleşiţi de emoţie când s-au desprins din îmbrăţişare.

— Ţi-a plăcut să mă săruţi?

— Oh, de ce-or vrea femeile să discute mereu despre aşa ceva?

Ea ridică din umeri, fără să se simtă jignită de tonul lui.

— Nu ştiu. Aşa, pur şi simplu. Eşti primul bărbat care m-a sărutat. Aşa că, bineînţeles, eram curioasă să ştiu dacă ţi-a plăcut.

El lăsă imediat deoparte îmbufnarea.

— N-ai mai fost sărutată niciodată?

— Nu ţi-am spus-o ca să te amuzi.

— Dar nu râd de tine. Te-ai descurcat de minune.

— Mulţumesc. Atunci de ce te-ai oprit?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar trebuie să-ţi spun motivele?

— Nu ademeneşti un urs grizzly decât atunci când vrei să fii mâncat de viu.

Ea nu era chiar complet ignorantă. Mai auzise câte ceva despre ce se petrecea între doi oameni căsătoriţi. Unele lucruri i se păreau însă de-a dreptul imposibile. Cu toate acestea, însă, ştia suficient de multe ca să-l înţeleagă acum pe Cole.

Eleanor zâmbi tot restul drumului înapoi.

— Uite-i pe Adam şi pe Harrison în ţarc, lângă calul acela urât.

— Adam va încerca să-l călărească pe MacHugh. Salută-i, Eleanor.

Adam se întoarse când se auzi strigăt, şi-i răspunse la salut.

— Se pare că planul tău dă roade. Eleanor părea aproape fericită, spuse Adam, întorcându-se apoi spre Harrison.

Harrison dădu din cap, mulţumit. Atâta vreme cât Eleanor se purta cum se cuvine, viaţa în familie avea să fie tihnită. Bineînţeles că Mary Rose ar fi fost în stare să-l omoare, dacă afla ce făcuse. L-ar fi considerat un ticălos fără inimă.

La naiba, ce conta ce gândea ea? Oricum avea să-l dispreţuiască atunci când va afla cu ce intenţii venise.

Prinderea juncanilor părea o ocupaţie foarte potrivită, hotărî Harrison. N-ar mai fi avut timp să-şi facă griji. De-abia aştepta să muncească.

Dar nu căpătă decât o lecţie de umilinţă. Şi multă durere.

La vremea când se aşeza la masă, seara, îl dureau toţi muşchii. De parcă cineva l-ar fi legat fedeleş şi l-ar fi târât pe jos, în goana calului. Iar mâna stângă parcă-i luase foc.

Mary Rose era plină de simpatie. După ce şi-au spus

rugăciunea, a făcut schimb de locuri cu Eleanor, ca să stea mai aproape de el şi să-i taie friptura.

— De ce ţi-ai dat mănuşile jos? îl întrebă Douglas.

— Poate că-l mânca în palmă, răspunse Travis în locul lui.

Adam se întoarse spre Cole. Îl văzu zâmbind şi clătină din cap.

— Parcă fusese vorba să ai grijă de el.

— N-a fost vina mea. Oricine cu ceva minte ar fi dat drumul frânghiei.

— Te-au târât departe?

„Destul”, îşi zise Harrison.

— Nu contează, răspunse el. Cole are dreptate. N-a fost vina lui. Credeam că ştiu ce am de făcut. Dar n-a fost aşa. Am învăţat o lecţie de preţ astăzi.

Mary Rose îi trecea furculiţa prin faţa ochilor, înainte şi înapoi. Harrison îşi pierdu răbdarea, I-o smulse din mână şi-i spuse să nu se mai agite atât.

Iritarea lui n-o impresionă.

— N-ai luat nicio înghiţitură.

— Nu sunt invalid. Pot să mănânc şi singur.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, îi spuse Douglas. Pun pariu că arsura aceea îl doare într-atât, încât nici nu-i mai arde de mâncare. Ai avut noroc că e la mâna stângă, Harrison.

— Spune-ne şi nouă ce-ai învăţat, îl îndemnă Adam.

— Să nu-şi mai scoată niciodată mănuşile, zise Travis, zâmbind.

— Să dea drumul frânghiei, continuă Cole, făcându-i cu ochiul lui Eleanor. Aceasta roşi.

Adam observă ce se întâmpla între ei şi-şi ridică ochii spre tavan.

— Am învăţat că nu sunt deloc potrivit vieţii de aici, zise Harrison. Se întoarse spre Mary Rose. Mulţumită?

Mary Rose nu-i răspunse. Harrison căuta ceartă, iar ea

n-avea de gând săi facă pe plac. Dacă el ar fi fost într-o dispoziţie mai bună, i-ar fi spus că era într-adevăr mulţumită. Pentru că el se hotărâse să lase aroganţa deoparte şi să înveţe cât mai multe. Şansele lui de a avea o viaţă lungă se înmulţiseră considerabil. Era mulţumită din această cauză? Bineînţeles.

Discuţia se axă pe un alt subiect, mai puţin sensibil. Harrison era curios să afle de ce fraţii Clayborne se hotărâseră să investească în vite. Îi explică Travis:

— Am mai avut vite, dar au fost două ierni foarte aspre la rând şi am fost nevoiţi să le vindem, fiindcă aveam nevoie de bani. Acum suntem într-o situaţie mai bună. O luăm de la început, într-un fel. Am avut un moment greu, atunci când am pierdut taurul. Nici măcar Douglas n-a putut să-l vindece. Dar de-atunci am avut profituri bune şi merită să o luăm de la capăt.

— Am început cu două sute şi aveam aproape patru sute când le-am vândut, adăugă Adam. Trăiesc libere. Travis e nemulţumit, fiindcă ar vrea să le îngrădească.

Nu poţi însă îngrădi pământul comunităţii. Toţi fermierii se adună o dată pe an, primăvara, la Salt Lake. Travis şi Cole tocmai se întorseseră de-acolo când ai sosit tu.

Pentru Harrison era evident că, fraţii Clayborne obţinuseră, cu răbdare, ceea ce-şi doriseră. Erau acum bogaţi. Cu toate astea, însă, niciunul dintre ei nu părea să-şi dea seama de asta. Travis era cel mai obsedat de bani. Cole, de siguranţă. Dacă ar fi fost posibil, ar fi construit un zid de fortăreaţă în jurul casei, ca toţi cei dinăuntru să fie în siguranţă.

Au continuat să discute despre situaţia lor financiară până când Mary Rose şi Eleanor s-au ridicat de la masă.

— Adam spunea că vrei să discuţi ceva cu noi, zise Douglas. Ce anume?

Mary Rose, care ajunsese în prag, se întoarse şi reveni

la masă.

— Sora noastră nu trebuia să ştie, îi reaminti Cole fratelui său.

— Am uitat, recunoscu Douglas, Iartă-mă, Harrison.

— Ce anume nu trebuia să ştiu?

Începuse deja să-şi facă griji. Oare Harrison avea de gând să le spună fraţilor ei că voia să plece? Că munca la fermă se dovedise prea grea pentru el? Oare renunţa?

O cuprinse panica. Se strădui să se calmeze. Harrison nu era genul de bărbat care renunţă. Dacă pleca, o făcea numai pentru că devenise neliniştit, pentru că venise vremea s-o ia din loc. Dar dacă acesta era adevărul, de ce ea era exclusă de la discuţie?

— Despre ce voiaţi să discutaţi?

Harrison îi luă mâna într-a lui.

— Va trebui să ai răbdare.

Ea dădu din cap şi-l privi în ochi.

— Nu e rândul tău să speli vasele, Mary Rose? o întrebă Douglas.

— Ba da, răspunse ea.

Cole îi făcu un semn lui Eleanor, pe sub masă. Când ea îl privi, el dădu din cap spre Mary Rose şi aşteptă.

Eleanor înţelese imediat şi se ridică.

— Pot să te ajut şi eu?

Travis era convins că nu auzise bine. Eleanor îşi oferea ajutorul? Nu era posibil. Vru să spună ceva, dar întâlni privirea lui Cole şi tăcu. Adam aştepta ca Mary Rose să-i răspundă lui Eleanor. După câteva momente de uimire, ea zise:

— Da, îţi mulţumesc pentru ajutor.

Masa a fost strânsă în câteva minute. Ori de câte ori Mary Rose intra în sufragerie, zăbovea cât de mult putea. Voia să ştie ce anume voiau să discute, dar niciunul nu-i dădea vreun indiciu. Luă un prosop şi începu să şteargă farfuriile pe care le spălase deja Eleanor.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, Mary Rose.

— Nu poate aştepta, Eleanor?

— Nu.

— Bine. Ce e?

— Nu trebuie să-mi răspunzi aşa.

— Scuză-mă. Îmi făceam griji pentru Harrison. Ce voiai să-mi spui?

— Voiam să ştii cât de rău îmi pare pentru felul în care m-am purtat. Eşti singura prietenă pe care-o am. Te rog să mă ierţi.

— Am mai discutat despre asta, acum vreo oră. Ştii bine că te iert.

— Simţeam nevoia să ţi-o mai spun o dată. Vreau să ştii că sunt sinceră. Vreau să mă placi.

— Dar te plac.

— Nu am fost drăguţă şi atentă când m-am oferit să te ajut la vase?

— Ba da, o asigură Mary Rose. Sunt foarte norocoasă să te am drept prietenă.

Eleanor dădu din cap.

— Asta-i şi părerea mea. Şi nu sunt arogantă, să ştii. Ci foarte sinceră. Ştiam să urăsc cu patimă, nu? Acum, când învăţ valorile prieteniei, voi deveni la fel de pătimaşă în loialitatea mea. Nu crezi?

— Ba da.

— Bine. Acum spune-mi de ce-ţi faci griji pentru Harrison. Ce-a mai făcut?

— Ce-a mai făcut? Ce vrei să spui cu asta?

Eleanor îşi aminti de promisiunea de a nu-i spune lui Mary Rose despre ce-i făcuse Harrison.

— M-a enervat. Tot timpul are necazuri. Nu te-ai uitat la cât e de zgâriat? Mă întrebam ce-o mai fi făcut de data asta.

— Cred că-şi ia rămas bun de la fraţii mei, chiar în clipa asta.

— Vrei să spui c-ai fi necăjită dac-ar pleca?

— Da, şopti Mary Rose.

— Eşti tare bună cu el. Totuşi, nu cred că despre asta vorbesc acum. Nu te-ar fi exclus tocmai pe tine de la discuţie.

— Atunci ce…

— Poate că le cere permisiunea să te curteze. Te-ai gândit la posibilitatea asta?

— Crezi?

— Ar avea sens, nu? Ştiu că Harrison ţine la tine. Îţi zâmbeşte mereu. De la discuţia *asta* ai fi exclusă. Nu le poate cere acest lucru de faţă cu tine.

Mary Rose se înviorase. Voia cu disperare s-o creadă pe Eleanor.

— Poate că n-ar trebui să-mi fac prea multe speranţe, şopti ea.

Hotărî să tragă cu urechea, din hol. Dar se întâlni cu Adam, în drum.

— Unde te duci? Ai terminat cu vasele?

— Mă duceam după faţa de masă. Dar tu?

— Suntem prea obosiţi astă-seară. Harrison s-a hotărât să amâne discuţia pentru mâine.

Ea nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea.

— Deci nu-mi voi satisface curiozitatea decât mâine.

— Haide, nu te mai gândi atât. Du-te la culcare. Pari obosită.

Ea îi urmă sfatul şi urcă la culcare de îndată ce termină treaba la bucătărie. Era sigură că n-o să reuşească să adoarmă, din cauza grijilor pe care şi le făcea. Fusese, însă, o zi lungă şi obositoare, şi adormi la câteva secunde după ce puse capul pe pernă.

Harrison îşi petrecu următoarea oră plimbându-se în sus şi-n jos prin cabană. Nu se mai gândea însă la discuţia pe care urma s-o aibă cu fraţii Clayborne, ci la schimbările care aveau să aibă loc în viaţa lui – din cauza lui Mary Rose.

Se uită la ceasul de buzunar şi, văzând că trecuse ora, se reîntoarse în casă.

A intrat primul în sufragerie.

Travis l-a urmat, cu o sticlă de coniac. Apoi Cole, care puse paharele pe masă şi se aşeză. Intrară şi Adam şi Douglas, care închise uşa în urma sa.

— Am fost la Mary Rose. Doarme dusă. Dacă vorbim încet, n-or să fie probleme.

Harrison a fost singurul care a refuzat paharul de băutură. Adam aşteptă până se liniştiră cu toţii, apoi zise:

— Haide, Harrison, spune-ne care e adevăratul motiv al venirii tale aici.

— Ştiai că aveam un alt motiv pentru care…

— Bineînţeles.

— De ce nu mi-ai spus nimic…?

— Mi-am închipuit că o să ne spui adevărul, atunci când te vei simţi în stare. Oamenii nu trebuie grăbiţi. Atâta vreme cât te puteam supraveghea, nu ne făceam griji. Poate că acum ne vei spune ce te frământă.

— Apreciez răbdarea ta.

— Haide să ne lămurim, Harrison, zise Cole. Nouă ne placi, dar suntem în stare să te omorâm, dacă e nevoie. Să nu încerci să-l iei pe Adam de lângă noi.

— Nu vreau asta. Nu el este motivul venirii mele aici. Mi-am dat seama că-l protejaţi pe Adam, încă din clipa în care-aţi aflat că sunt avocat. Poate că aţi crezut că aţi fost subtili. Ei bine, n-aţi fost.

— Am fost la fel de subtili ca şi tine, atunci când încercai să afli cât mai multe despre noi?

— Da, recunoscu Harrison. Aş vrea însă să vă spun o poveste şi aş aprecia să aveţi răbdare şi să mă ascultaţi.

Aşteptă până încuviinţară cu toţii, apoi se sprijini de spătar şi începu:

— Cel pentru care lucrez acum este un foarte bun prieten al tatălui meu. Se numeşte William Elliott şi este

lord. Soţia lui se numea Agatha. A fost o femeie bună şi blândă. Au avut o căsnicie fericită şi trainică.

— Ce legătură au toate astea cu noi? întrebă Travis.

— Lasă-l să ne explice, zise Adam.

— Elliott a fost, şi încă mai este, un om foarte inteligent. A strâns imediat o avere considerabilă. A construit câteva fabrici în Anglia, apoi s-a hotărât să se extindă, în America. A sosit la New York cu soţia, ca să inaugureze o fabrică din afara oraşului. Nu i-ar fi permis Agathei să-l însoţească, dacă ar fi ştiut că era însărcinată. Sănătatea soţiei lui era mai importantă decât orice altceva. Inaugurarea a fost amânată, pentru că una din clădiri nu întrunea standardele lui Elliott. A rămas în America, împreună cu soţia, ca să supravegheze lucrările. Câteva luni mai târziu, Agatha dădea naştere unicului lor copil, i-au pus numele Victoria, după mama lui Elliott.

Harrison făcu o pauză, să-şi adune gândurile. Se uită la fiecare, să-şi dea seama dacă vreunul dintre ei înţelegea încotro bătea el. Citi numai curiozitate, însă, pe feţele lor.

— Locuiau de vreun an în New York, când au fost loviţi de dezastru. Fabrica era gata, în sfârşit, de inaugurare. Agatha voia să ia şi copilul la ceremonie, dar Elliott n-a fost de acord. A motivat că fetiţa n-avea încă patru luni şi că era prea fragilă ca să stea prea mult în aerul răcoros de primăvară. Au lăsat-o pe micuţa Victoria cu doica şi cu ceilalţi servitori. N-au lipsit decât două zile, dar când s-au întors au găsit poliţia în prag. Doica dispăruse cu copilul. Un bilet cerând bani a sosit a doua zi după-amiază. Secretarul personal al lui Elliott, George MacPherson, l-a prins pe mesager şi l-a luat la întrebări. Era însă un băieţandru care nu le-a putut spune nimic semnificativ. Elliott a strâns rapid banii şi a aşteptat următoarele instrucţiuni. Dar n-a mai primit niciun mesaj. Elliott a început să spere că fiica lui avea să se întoarcă nevătămată acasă.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Travis.

— A dispărut.

Urmă o tăcere adâncă.

— Lady Agatha nu şi-a mai revenit niciodată. S-a îmbolnăvit şi, după şase luni de căutări înfrigurate, Elliott a fost nevoit să-şi ducă soţia înapoi, în Anglia. L-a lăsat pe MacPherson la New York, să coordoneze investigaţiile. Au urmat orice pistă, dar n-au reuşit să afle nimic. Apoi, după exact şase luni, au găsit-o pe doică.

— Copilul era cu ea? întrebă Cole.

— Nu. S-a presupus că femeia ascunsese copilul undeva în afara oraşului, apoi se întorsese în oraş, cu un motiv oarecare. Dumnezeu ştie de ce. Când a găsit-o poliţia, era moartă. Fusese strangulată. Elliott şi soţia lui n-au renunţat la căutări. Agatha, însă, nu şi-a mai recăpătat puterile. A murit, un an mai târziu. Elliott mi-a spus că, de fapt, ea încetase să trăiască din ziua în care îi fusese răpit copilul. A murit de inimă rea.

— Şi-a învinuit soţul pentru cele întâmplate? îl întrebă Travis.

— Nu, nu cred. Oricum, Elliott s-a învinovăţit pe sine.

— Câţi ani aveai când s-au întâmplat toate astea?

— Vreo zece. Când tatăl meu a murit, Elliott m-a luat în casa lui şi s-a ocupat de educaţia mea. În Anglia, toată lumea ştia ce se întâmplase. Elliott era o figură proeminentă în parlament. Când s-a întors acasă, s-a retras din politică, şi-a vândut fabricile, dar n-a renunţat niciodată la cercetări. De câte ori veneam acasă, de la universitate, îmi povestea despre viziunile lui.

— Viziuni?

— Felul în care ar fi arătat atunci Victoria, explică el.

— Era disperat, zise Adam.

— Da, încuviinţă Harrison. N-a renunţat decât cu doi ani în urmă, când am preluat eu cercetările. Găsirea Victoriei a devenit curând o obsesie.

— Dar acum? întrebă Adam. Harrison inspiră adânc.

— Am găsit-o.

23 august 1866

Dragă Mama Rose,

M-am jucat cu pistolul lui Cole. Mă distram şi eu, dar el a ţipat la mine. Zicea că o să-mi dea şi o bătaie bună. Atunci am început să plâng tare de tot, şi s-a răzgândit. Pistoalele sunt periculoase, Mama. Aşa mi-a spus Adam. N-o să mă mai joc cu ele. Niciodată. Vrei să-i spui tu lui Cole să nu mai ţipe la mine? Eu sunt o fetiţă cuminte. Aşa a zis şi Adam.

Cu dragoste, fetiţa ta cea cuminte,
Mary Rose

13

Nu voiau să-l creadă. Cole negă cu hotărâre. Mary Rose nu era Victoria. Nu putea fi. Adam a fost mai rezonabil. A pus tot felul de întrebări, căutând o inadvertenţă.

Travis respinse de la început explicaţiile lui Harrison. Douglas era nefiresc de tăcut şi clătina din cap, din când în când.

Părea prea contrariat ca să mai vorbească.

— E doar o coincidenţă, spuse Cole, bătând cu pumnul în masă.

— Când s-a născut Victoria? întrebă Adam, cu vocea tremurând de emoţie.

Harrison mai răspunsese de trei ori la această

întrebare:

— Pe 2 ianuarie 1860.

— Dumnezeule! şopti Adam.

— O grămadă de oameni s-au născut atunci, protestă Adam.

— Fii rezonabil, spuse Harrison.

— Explică-ne cum de ai ajuns la concluzia că Mary Rose a noastră e femeia pe care o cauţi.

— V-am explicat deja, Travis.

— Ce dacă? Mai spune-ne o dată.

— Bine. Femeia care-a văzut-o pe Mary Rose la internat le-a spus acest lucru oamenilor lui Elliott. S-a întâmplat ca, pe atunci, să mă aflu în Chicago, cu afaceri. Am vorbit personal cu ea.

— Dar acum? Elliott angajase oameni aici, în America? întrebă Travis.

— Da, dar nu prin ei am aflat de existenţa femeii. Am primit o telegramă de la Londra. Elliott renunţase la căutări.

— Dar nu şi tu, zise Travis, furios parcă din cauza tenacităţii lui Harrison.

— Nu. Şi nici oamenii lui din Londra. Am angajat un avocat, care să stea de vorbă cu Mary Rose. Iar ceea ce a aflat el m-a făcut să devin şi mai curios.

— Ea nu i-a spus nimic. N-ar fi făcut-o, zise Cole.

— Ai dreptate. Nu i-a spus nimic. Dar ceea ce nu i-a spus m-a intrigat de fapt. Directoarea zicea că mama lui Mary Rose locuia în sud. M-am întrebat de ce, dar nu mi s-a părut suficient de neobişnuit ca să merg pe fir. De obicei, fetele se laudă cu fraţii lor, sau se plâng de ei. Dar Mary Rose n-a scos niciun cuvânt despre voi patru. Avocatul mi-a relatat că părea înfricoşată, agitată.

— Nici ea n-are încredere în avocaţi, ca şi noi, zise Travis.

— Am înţeles asta. Reacţia voastră a fost, de fapt, un alt indiciu.

— Noi am învăţat-o pe Mary Rose să nu discute despre familia ei. Nu voiam ca oamenii să se amestece în lucruri care nu-i privesc.

— Aşa cum v-am mai spus, acum înţeleg. Nu şi atunci, însă.

— Ce anume n-ai înţeles? întrebă Cole.

— Că toţi încălcaseră legea, cândva. Oricum, reticenţa surorii voastre m-a făcut şi mai curios.

— Şi? întrebă Travis.

Harrison ştia că ei încercau să găsească o greşeală în raţionamentul lui. Nu-i condamna pentru asta. Ar fi făcut la fel, în locul lor.

— De-a lungul anilor, am primit sute de rapoarte despre femei care semănau cu mama Victoriei, sau cu vreo rudă îndepărtată. Cu toate că femeia care-a văzut-o pe Mary Rose era foarte sigură în privinţa asemănării, nu acesta a fost motivul pentru care am venit în Montana. Ci din cauza raportului la interviul avocatului. Făcu o pauză, apoi continuă: în biblioteca lui Elliott există un portret.

— Cum? N-ai mai pomenit de el până acum.

— După ce Elliott s-a căsătorit cu Agatha, l-a plătit pe un faimos pictor să-i facă portretul soţiei lui. Când am văzut-o pe Mary Rose, la magazinul lui Morrison, pentru o clipă am crezut că Agatha coborâse din tablou şi-mi ieşea în întâmpinare. Asemănarea dintre ele este uluitoare. Restul îl ştiţi. Rezistenţa pe care-aţi opus-o mi-a alimentat curiozitatea. Numai oamenii care ascundeau ceva s-ar fi purtat ca voi. Mi-aţi repetat la nesfârşit că e periculos să pui întrebări şi cu toate astea mie mi-aţi pus sute. Îi întâmpinaţi cu neîncredere pe reprezentanţii legii. Era clar că ascundeaţi ceva. Greşeala mea a fost că am crezut că-mi ascundeaţi adevărul în legătură cu răpirea. Nu credeam că voi eraţi cei care o plănuiseră, ci că o apăraţi pe femeia care o făcuse. Acum, că vă cunosc pe toţi, îmi dau seama că nu-i aşa. Şi că v-aţi bizuit foarte mult unii pe alţii. Aţi

decis să formaţi o familie. Apoi aţi luat copilul şi v-aţi îndreptat spre vest. Mary Rose este lady Victoria, nu-i aşa?

Adam închise ochii.

— Doamne, ea trebuie să fie.

Travis întinse mâna după sticla de coniac. Paharul era deja plin, dar el nici nu observă. Cole îl privea, trist, pe Harrison. Acesta se uită la Adam:

— Pentru tine, pentru sora şi fraţii tăi, dă-mi un dolar.

Cererea lui nu părea să aibă vreun sens. Adam nu se mişcă. Harrison repetă, pe un ton mai aspru. Atunci, acesta scoase din buzunarul vestei o monedă din argint şi i-o aruncă lui Harrison. El o prinse în zbor.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă Travis.

— Onorariul. Puţin îmi pasă dacă vă plac sau nu avocaţii. Acum eu vă reprezint. Înţelegeţi cu toţii? Sunteţi de acord?

Îi făcu pe fiecare să-şi dea, verbal, acordul, apoi întrebă:

— Ei bine, care dintre voi are de gând să-mi explice şi mie?

— Chiar crezi că noi am furat-o? întrebă Cole.

— N-am făcut-o noi, ci altcineva, zise Travis.

— Noi am găsit-o, completă Cole.

— Unde? întrebă Harrison.

— Între gunoaie, zise Cole.

— Unde? N-avusese de gând să ridice tonul, dar surpriza era prea mare.

— M-ai auzit prea bine. În mormanul de gunoi din capătul aleii noastre. Noi aveam banda noastră. Doamne, eram mici şi atât de prostuţi!

— Eraţi abia nişte copii, zise Harrison. Era normal ca, mai mulţi fiind, să vă simţiţi mai în siguranţă.

— Mda, încuviinţă Cole. Se întoarse spre Adam. Spune-i tu ce s-a întâmplat.

— Trăiam pe străzi. Cu ajutorul unor prieteni,

reuşisem să ajung la New York, dar n-aveam de gând să rămân acolo. Îi promisesem mamei mele că voi merge în vest. Ea credea că voi fi mai în siguranţă aici, până când lucrurile aveau să se schimbe.

— Care lucruri? întrebă Harrison.

— Mama era la curent cu toate noutăţile. Lincoln vorbea despre abolirea sclaviei. Mama ştia că aveau să se lupte. Dacă se terminau în favoarea noastră, eram liberi. Era doar o speranţă, dar era tot ce aveam. Trăiam pe stradă, alături de fraţii mei. Dormeam lipiţi unul de altul, ca să ne ţinem de cald. Eram în luna mai, dar nopţile erau încă reci în acel an şi nu prea aveam cu ce să ne învelim.

— În 1860?

— Da, 1860, zise Adam. Vegheam cu rândul. În noaptea aceea, Douglas rămăsese treaz, iar noi ceilalţi dormeam duşi. El a fluierat uşor, apoi a discutat. Ceva îl făcuse curios. Îmi aduc aminte că Travis se temea că înăuntru ar putea fi un şarpe.

— Unde anume, înăuntru? întrebă Harrison.

— În coş, răspunse Adam. Şi eu am crezut că era vreun animal. M-am apropiat, să văd mai bine. Atunci am văzut şobolanii…

— Dumnezeule!

— Erau peste tot. A trebuit să-i alung cu torţa. Am crezut că înăuntru era un băieţel. L-am numit Sidney.

— Ea ştie toate astea, nu-i aşa? întrebă Harrison.

— Bineînţeles. Ştie cum am găsit-o. N-am ţinut nimic secret.

Harrison zâmbi.

— Acum înţeleg de ce s-a supărat atât de tare când Cole i-a spus „Sidney”.

— Da, zise Cole. Nu făceam decât să-i reamintesc că nu era cu nimic mai bună decât noi. E tare puternică, însă. Şi bună la suflet şi nobilă şi…

Adam îşi drese glasul şi continuă:

— În noaptea aceea, am făcut un pact. Să facem tot ce puteam pentru ea. Ne-am luat cu toţii numele Clayborne şi ne-am îndreptat spre vest, după ce Travis s-a asigurat că Mary Rose nu era căutată de nimeni. Ne-a trebuit mult timp până să ajungem aici şi să ne construim o casă.

— Dar am reuşit, zise Cole. Acum, dacă stau să mă gândesc, poate că tocmai tatăl lui Mary Rose ne-a ajutat.

— Cum? întrebă Harrison.

— Douglas i-a şterpelit banii femeii care se descotorosise de coş. Se pricepea foarte bine la furtul din buzunare. Banii ne-au ajuns destul de multă vreme.

— Câţi ani aveaţi pe atunci?

Îi răspunse Travis:

— Eu aveam nouă ani, dar spuneam că am unsprezece. Mi-era teamă că n-or să mă ia cu ei, fiindcă eram prea mic. Douglas şi cu mine ştiam ce înseamnă să creşti într-un orfelinat. N-aveam de gând să ne întoarcem acolo. Cred că eram suficient de isteţ să-mi dau seama că aveam nevoie de protecţie. Adam era mare şi puternic aşa că m-am ţinut după el, zi şi noapte, până când a acceptat să rămânem împreună. El avea treisprezece ani. Douglas şi Cole aveau unsprezece.

— Eraţi nişte copii, zise Harrison. Totuşi, nu v-a trecut prin minte că fetiţa putea să fi fost furată?

— De ce să ne fi gândit la aşa ceva? întrebă Cole. Am crezut că mama sau tatăl ei n-o mai voiau.

— Aţi crezut c-o abandonaseră? Cum de-aţi putut gândi una ca asta?

Cole şi Douglas se priviră, apoi se întoarseră spre Harrison.

— Şi de ce nu? îl întrebă Douglas. Cum crezi că sunt atâţia copii pe străzile New Yorkului? Chiar credeai că s-au rătăcit, pur şi simplu? Autorităţile ştiu adevărul. Din când în când, îi ridică pe cei mai mulţi, îi urcă în trenuri şi-i trimit departe. Nu se ştie niciodată unde anume. Douglas oftă.

— Nu-i voia nimeni. Nici pe noi trei nu ne voia nimeni. Dar cu Adam, lucrurile stăteau altfel. Mama lui îl obligase să plece de acasă, ca să-l ştie în siguranţă. Nu-l abandonase.

— Eu unul nu ştiu dacă mama mea m-ar fi părăsit sau nu, zise Cole, cu vocea gâtuită de emoţie. Am auzit că era o femeie tare de treabă. A murit la naşterea mea. Se numea Mary, de aceea am numit-o pe copilă Mary Rose. După mama mea şi după Mama Rose. Douglas a venit cu ideea să combinăm cele două nume.

— Dar tatăl tău, Cole? Ştii ceva despre el? îl întrebă Harrison.

— M-a ţinut o vreme la el. Dar îi cam plăceau ginul şi whisky-ul. A încercat să mă vândă. L-am auzit când mă negocia pentru două sticle şi am fugit.

Harrison era prea îngrozit ca să mai poată vorbi. Îi vedea acum pe fraţii Clayborne într-o altă lumină. Respectul, admiraţia i se citeau acum pe faţă.

— Sunteţi cu toţii foarte curajoşi.

Douglas clătină din cap.

— Nu. Pur şi simplu ne-am descurcat cum am putut mai bine. Când am găsit-o pe Mary Rose, eram numai nişte copii speriaţi. Niciunul dintre noi nu credea că ea va supravieţui. Sau că vreunul din noi o va face. Dar meritam cu toţii o şansă, nu-i aşa?

— Nu v-a fost uşor, sunt sigur.

— Da, mai ales când trebuia să-i schimbăm scutecele, zâmbi Cole.

— Îi cunoşteaţi data exactă a naşterii? Mary Rose mi-a spus că are acte. Ce fel de acte?

— În plicul cu bani erau două hârtii. Le avem, în bibliotecă. Pe una din ele sunt o mulţime de cifre; cealaltă pare să fi fost ruptă dintr-o carte. Sus sunt scrise data naşterii, înălţimea şi greutatea copilei.

— Pagina aceea este din *Biblia* familiei.

— Aşa?

— Da, zise Harrison. Din ea lipsesc două pagini. Una a fost trimisă părinţilor fetei, odată cu biletul de răscumpărare. Era dovada că o aveau într-adevăr pe Victoria în mâinile ei.

— Eu le-am spus fraţilor mei despre cele două hârtii, dar pe atunci ne interesau mai mult banii. Adam era singurul care ştia să citească. A privit hârtiile şi ne-a spus despre ce era vorba. Le-am păstrat toţi aceşti ani numai pentru ca Mary Rose să aibă ceva din trecutul ei.

— Cine v-a învăţat pe voi să citiţi? îl întrebă Harrison pe Douglas.

— Adam.

— Ştii acum cine-a sugrumat-o pe doică? întrebă Cole.

— Nu, zise Harrison. Dar Elliott n-a crezut niciodată că acţiona de una singură. Nu era suficient de isteaţă ca să plănuiască o răpire. Mai era şi foarte timidă. Trebuie să fi avut un complice.

— Poate că e mort, deja, zise Douglas.

— Poate-a fost o femeie, spuse Harrison.

— Nu, era un bărbat.

— De unde ştii?

— L-am văzut.

— L-ai văzut?

Douglas dădu din cap.

— Cred că acum e rândul meu să dau explicaţii, nu-i aşa? Un bărbat a coborât dintr-o trăsură scumpă. Cu un vultur pictat pe portieră. Era îmbrăcat cu o pelerină lungă, neagră, din cele pe care le poartă bărbaţii bogaţi când se duc la Operă. Avea o pălărie pe care şi-o trăsese pe frunte, dar tot i-am zărit faţa. Stătea sub felinar şi s-a întors să privească în direcţia mea. Nu m-a văzut, însă. Poate că auzise vreun zgomot şi s-a întors. Oricum, l-am văzut foarte bine. Vrei să ţi-l descriu?

— Cum ai putea? Aveai numai doisprezece ani, Douglas. Amintirile se deformează, de-a lungul anilor. A

trecut mult timp de-atunci.

— Douglas nu uită niciodată o figură, zise Cole. Nu vrei totuşi să-l asculţi?

Harrison dădu din cap.

— Ba da.

— Avea o mustaţă deschisă la culoare. N-am văzut ce culoare aveau ochii lui. Avea cam un metru optzeci şi era foarte subţire, cu obraji supţi şi buze subţiri. Avea pantofi de lac, negri, i-am remarcat şi chiar m-am gândit să i-i fur. Bărbatul era îmbrăcat în negru, în haine de seară. Femeia nu voia să-i ia coşul. Tot clătina din cap. Nu eram suficient de aproape ca să aud ce-şi spuneau. El a scos plicul din buzunar şi i l-a dat.

— Bărbatul coborâse cu coşul din trăsură?

— Da?

— Iar ea îl aştepta, în colţ?

— Da.

— Dar vizitiul? L-ai văzut şi pe el?

— Nu. De îndată ce-am zărit plicul, nu m-a mai interesat altceva. Ea şi l-a pus în buzunarul hainei. Bărbatul s-a urcat în trăsură şi a plecat. Ea l-a aşteptat să dispară, apoi a început să se uite în jur, după un loc unde să se descotorosească de Mary Rose. A ales aleea noastră. A venit repede, a aruncat coşul şi a plecat. Am aşteptat-o până a ajuns la colţ, am fluierat, ca să-i atrag atenţia lui Adam, apoi am pornit în urmărirea ei. I-am luat plicul din buzunar chiar în clipa în care se urca în trenul de la miezul nopţii.

Harrison se sprijini de spătar; avea ochii plini de mânie.

Cole îl privi cu atenţie.

— Ştii cine era bărbatul acela?

— Cred că da. Trebuie însă să fiu sigur.

— Trăieşte încă? întrebă Douglas.

— Da.

— Te vei răzbuna?

— Da, răspunse el imediat.

— Ai uitat că eşti avocat? îl întrebă Adam.

— Nu, n-am uitat. Într-un fel sau altul, se va face dreptate. Douglas, mai povesteşte-mi o dată ce s-a întâmplat. Ia-o de la început.

Douglas încuviinţă. Harrison îl aşteptă să termine, apoi începu să-l bombardeze cu întrebări. Într-un final, se declară satisfăcut.

— Şi acum? îl întrebă Travis. Când o să-i spui lui Mary Rose?

— N-am de gând să-i spun, răspunse Harrison. Cred că…

Dar Travis nu-l lăsă să continue.

— De ce te-am crede? N-ai făcut nimic altceva decât să ne minţi, chiar de la început. Nici măcar nu voiai să înveţi să conduci o fermă, nu-i aşa?

— Ba am vrut să învăţ. Credeam, la început, că mă voi întoarce acasă, dar acum ştiu unde-aş vrea să mă stabilesc, pentru tot restul vieţii. Poate chiar voi avea ferma mea. Iar meseria de avocat mă va ajuta să trec de perioadele mai dificile. Toate planurile mele s-au schimbat. Când am venit aici, nu eram sigur că Mary Rose este Victoria. Semănau, e-adevărat, dar acest lucru nu era suficient. Seamănă şi cu tine Cole. Amândoi sunteţi blonzi, cu ochi albaştri. Ea e, totuşi, ceva mai drăguţă. Cu cât aflam mai multe, cu atât deveneam mai confuz. Aşa cum v-am mai spus, voi sunteţi cei care aţi dezlegat misterul, într-o seară, Mary Rose m-a întrebat de ce-mi petreceam serile discutând cu Adam. Părea îngrijorată şi m-a întrebat dacă-l chestionam în legătură cu trecutul lui. Atunci mi-am dat seama că ea nu voia ca eu să aflu ceva anume din trecutul lui. Dacă mi-aş fi petrecut serile în compania lui Travis, Cole, sau Douglas, ar fi fost la fel de îngrijorată, nu-i aşa?

— Probabil, îi răspunse Cole. Ei i-am povestit totul. Ne

cunoaşte toate păcatele.

— Nu mi-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama că vă legaseţi, că formaseţi o familie, cu mult timp în urmă, dar nu puteam să accept ideea că ajunseseţi în Montana prin propriile forţe. N-aveam niciun motiv să mă încred în voi, aşa cum nici voi n-aveaţi motive să aveţi încredere în mine. Aveam cu toţii motivele noastre. Eu unul am făcut câteva greşeli, de-a lungul timpului. Vreo două m-au surprins al naibii de mult.

— Care anume? îl întrebă Douglas.

— Prima, că am tărăgănat lucrurile. Aş fi putut afla ce mă interesa cu mult înainte. Dar n-am profitat de şansele care mi s-au oferit şi acest lucru nu-mi stă în fire.

— Dar nu eşti aici de prea mult timp. Numai de vreo şase sau şapte săptămâni, spuse Cole.

— Mie mi se pare c-a trecut mult mai mult. Eu am crescut mai mult singur şi n-am ştiut ce înseamnă o familie adevărată. Fiecare dintre voi eraţi în stare să vă daţi viaţa pentru fraţii voştri. Dragostea, loialitatea erau nişte concepte străine mie. Mi-am iubit tatăl şi i-am fost loial. Şi lui, şi lui Elliott. Da nu era la fel.

— Ce anume nu era la fel? întrebă Cole, încercând să înţeleagă.

— Cu legătura dintre fraţi. Nu încetaţi să mă uimiţi. Vă insultaţi, sunteţi puternici şi gălăgioşi, vă certaţi tot timpul, dar, Dumnezeu, cât vă invidiam! În anii care-au trecut, mi-o imaginam pe Victoria ca pe o victimă. Dar, cu siguranţă, Dumnezeu a vegheat asupra ei. V-a trimis pe voi patru.

— Şi care-a fost cealaltă greşeală? îl întrebă Adam.

— M-am îndrăgostit de sora voastră.

Cole clătină din cap.

— O să te urască, pentru c-ai decepţionat-o.

— Poate, pentru un timp, încuviinţă Harrison. N-o să conteze, însă. Vreau să-mi înţelegeţi bine intenţiile. Va fi a mea.

Forţa cu care rosti aceste cuvinte le atrase atenţia celor patru fraţi.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Cole.

— Sunt un om de onoare, începu Harrison. Cel puţin aşa-mi place să cred.

— Şi? insistă Cole.

— Mi-am tot repetat motivele pentru care n-o merit, dar niciunul nu mi se pare foarte important. Elliott va voi să o mărite cu cineva mai vrednic, după standardele societăţii noastre, nu însă şi după ale mele. Nimeni n-o va iubi cum o iubesc eu. Va fi a mea.

Cole rămăsese cu gura deschisă. Nu-l mai auzise niciodată pe Harrison vorbind atât de pătimaş. Douglas era la fel de uimit.

— Vrei să spui c-o s-o seduci pe sora noastră?

— Da.

— Nu vorbeşti serios… spuse Travis.

— Ba da. Mary Rose va fi a mea. Pentru totdeauna, îmi va purta numele, va fi mama copiilor mei.

Travis clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că ai tupeul să ne spui ce-ai de gând să faci.

— Chiar crezi că o să-ţi dau voie să te atingi de ea? îl întrebă Cole.

Harrison îşi pierduse răbdarea.

— V-am spus ce voi face. Pur şi simplu.

Douglas zâmbi.

— Nu crezi că şi Mary Rose are un cuvânt de spus în legătură cu toate astea? Ştim cu toţii că n-ai fi în stare s-o forţezi.

— Nu, n-aş face-o. Şi ea mă iubeşte, dar încă n-o ştie. E o femeie foarte inteligentă. O să-mi dea voie să mă culc cu ea.

— Asta o spui tu, sări Cole. Adam, tu ce zici despre toate astea?

— Îl iubeşte, răspunse Adam. Harrison are dreptate în privinţa asta. Dar cum rămâne cu lordul Elliott? Ai spus că o să vrea s-o mărite cu altcineva. Asta înseamnă că o să-i spui că i-ai găsit fiica sau o să laşi baltă povestea?

— Bineînţeles că o să-i spun. Are dreptul să ştie acest lucru, Adam. Agonia lui va lua în fine sfârşit. A suferit destul.

Nimeni nu mai scoase vreun cuvânt. Se gândeau cu toţii la tatăl lui Mary Rose, încercând să-şi imagineze ce-ar fi simţit ei dacă şi-ar fi pierdut copilul.

Adam a fost cel care a spart tăcerea.

— Da, a suferit destul. Nici eu n-aş fi încetat să-mi caut fiica. Doamne, în ce coşmar au trăit, el şi soţia lui! Mă doare inima gândindu-mă la ei. Nefericirea lor a devenit însă bucuria noastră. Mă întreb dacă va înţelege acest lucru.

— O să-l fac eu să înţeleagă, zise Harrison. N-o să vă învinovăţească de nimic şi n-o să trimită pe nimeni după voi. Mary Rose are o întreagă familie în Anglia: mătuşi, unchi şi numeroşi veri. Sora voastră are un titlu şi avere. Elliott n-o să vină aici, după ea. Nu va fi nevoie. Va merge ea la el.

— Cum poţi să fii atât de sigur? întrebă Douglas. Acum câteva minute spuneai că n-o să-i dezvălui adevărul. Te-ai răzgândit?

— Nu.

— Şi atunci? întrebă Cole.

— Nu eu o să-i spun. Ci voi.

Tăcură cu toţii. Adam luă hotărârea, şi pentru ceilalţi.

— Bine, o să-i spunem.

— Dar n-o să vrea să plece, protestă Cole.

— Nu va fi pentru totdeauna, sublinie Adam. Are însă o obligaţie.

— Eu n-o văd chiar aşa, zise Travis.

— O cunosc pe sora voastră la fel de bine ca şi voi.

Chiar credeţi că-l va mai lăsa pe Elliott să sufere, de îndată ce va afla?

— La naiba! Nici nu-l cunoaşte! zise Douglas.

— Va trebui să-l întâlnească. Va face ceea ce trebuie. Poate că va încerca să tărăgăneze lucrurile, dar n-o voi lăsa eu. Ştii bine că am dreptate, Douglas. Nici mie nu-mi place asta.

— Doar voi sunteţi de vină, spuse Harrison. Voi aţi crescut-o în spiritul nobleţei.

— Când pleci? îl întrebă Douglas.

— Curând. Am stat şi aşa prea mult. Elliott contează pe mine la negocierile unei fuziuni.

— Din punctul meu de vedere, cu cât pleci mai repede, cu atât mai bine, zise Travis. Să ştii că nu era neapărată nevoie să ne povesteşti despre Elliott. E foarte în vârstă, nu-i aşa? Şi renunţase s-o mai caute. De ce-a trebuit să continui tu?

— Pentru că era de datoria mea. Dacă l-aţi cunoaşte, aţi înţelege.

— Cred c-ar trebui să pleci înainte să-i spunem lui Mary Rose, zise Adam.

— De ce?

— Ar fi mai uşor pentru toată lumea.

— Cum adică?

Adam refuză să-i explice.

— Când ai de gând să-i spui?

— Când vom fi gata. Voi discuta înainte cu fraţii mei. Vom hotărî ce e de făcut. Nu vreau să pleci încă. Sunt sigur că va trebui să răspunzi la o mulţime de întrebări, înainte să-i spunem lui Mary Rose.

Harrison se ridică de pe scaun.

— Ştiu că a fost un şoc pentru voi toţi. Aş fi schimbat lucrurile, dac-aş fi putut. Dar Elliott n-are nicio vină pentru purgatoriul prin care-a trecut. Aţi avut-o printre voi destul timp. Aţi văzut-o crescând. Tatăl ei n-a avut această

bucurie. Lăsaţi-l măcar s-o privească acum.

— Ţi-am spus deja că Mary Rose o să facă măcar atâta lucru, zise Adam.

— Vă dau răgaz o săptămână, poate două. Sper să vă hotărâţi să-i povestiţi lui Mary Rose până atunci. Nu cred că e bine să plec înainte să-i spuneţi, dar decizia vă aparţine şi o voi respecta. Mai aştept paisprezece zile. Dacă până atunci n-aţi căpătat răspuns la toate întrebările, va fi prea târziu. N-o să-i povestesc lui Mary Rose despre tatăl ei nici acum, nici peste paisprezece zile. Voi pleca. Mă întorc la Londra şi o să-i spun totul lui Elliott de îndată ce-l văd. Acum vă las să discutaţi.

— Aşteaptă, zise Cole. Ai de gând să o seduci înainte sau după ce-i vom spune?

— Ar trebui să aştept, dar n-o s-o fac.

— Ticălosule, şopti Cole.

— Ţi-am spus care-mi sunt intenţiile şi condiţiile. Îţi sugerez să le accepţi.

Închise uşa în urma lui.

Fraţii mai mici se întoarseră spre Adam.

— Ce ne facem? întrebă Cole.

— Nu trebuie să facem nimic, zise Douglas. L-ai auzit pe Harrison. Elliott n-o să vină aici.

— A zis că n-o să trebuiască s-o facă, interveni Travis. O să se ducă Mary Rose la el.

— Îl urăsc, şopti Cole.

— De ce să-l urăşti pe Elliott? întrebă Adam.

— Vorbeam despre Harrison. Încercă să ne destrame familia.

— Nu încearcă, numai. A şi reuşit.

— Va trebui să facă tot ceea ce se cuvine, şopti Douglas. Se va duce să-l cunoască.

Travis şi Cole se priviră, îngrijoraţi. Mary Rose fusese forţa care-i ţinuse uniţi. Dacă ea pleca, ce rămânea din familia lor?

Cole ştia că va veni o zi când ea se va mărita şi va pleca din casa lor. Dar refuza cu încăpăţânare să se gândească la această zi. Anglia era de cealaltă parte a oceanului, iar posibilitatea să nu-şi mai revadă sora îl îngrozea.

— Sora noastră a crescut, zise el. S-a întâmplat peste noapte, nu-i aşa? Ştiam că va pleca, într-o zi, dar…

Lăsă propoziţia neterminată.

— E prea devreme să ne gândim la asta, zise Douglas. Cole, aveai de gând să cumperi bucata aceea de pământ, dinspre cascadă. Ai de gând să-ţi construieşti o – casă acolo?

— Ştii prea bine că da.

— Nu văd cum s-ar schimba lucrurile. Chiar dacă familia se destramă, noi vom rămâne împreună.

Adam îi mai lăsă să-şi plângă de milă câteva minute, după care-i readuse la subiectul discuţiei.

— Putem discuta mai târziu despre planurile noastre de viitor. Acum grija noastră e Mary Rose. Va fi foarte necăjită, dar se va obişnui cu ideea unui tată, în drum spre Anglia.

— Vrei să spui c-ar trebui să plece cât mai repede? întrebă Travis.

— Da, zise Adam.

Cole încuviinţă, fără tragere de inimă.

— Cu cât pleacă mai repede, cu atât se va întoarce mai curând.

— Dacă se va mai întoarce, zise Travis.

— Aţi auzit cu toţii că Elliott e foarte bogat, spuse Adam. Mary Rose va avea parte de o viaţă foarte confortabilă.

— De ce vă faceţi griji? Vă temeţi că va fi vrăjită de toată acea strălucire? îi întrebă Cole.

— Nu, zise Adam. Însă nu ştiu cum se va adapta schimbărilor. Nu vreau să se simtă… vulnerabilă.

— Îşi face cu uşurinţă prieteni, zise Douglas.

— Cine-o să meargă cu ea? întrebă Travis.

— Mergem cu toţii, răspunse Cole.

— Fii rezonabil, zise Douglas. Nu putem pleca cu toţii. Avem responsabilităţi aici.

— Noi reprezentăm trecutul ei, spuse Adam. Indiferent cât de tare mă doare s-o spun, niciunul dintre noi nu o poate însoţi.

— Vrei să spui c-o lăsăm singură? întrebă Travis, îngrozit de idee.

— Ar putea s-o însoţească Harrison.

Nici unuia nu părea să-i convină ideea. Adam avu o altă idee, ceva mai acceptabilă:

— Ar putea merge cu Eleanor. Se împacă bine acum, nu-i aşa?

— A venit singură de la St. Louis, zise Cole. Ştie să se descurce printre străini. Sunt sigur că poate mânui şi pistolul. Adam are dreptate.

— Familia Cohen se duce în est, la nu ştiu ce sărbătoare între rude. Poate că Eleanor şi Mary Rose ar putea merge cu ei.

— Ar fi bine. Am încredere în John Cohen, spuse Cole.

— Trebuie să dăm banii înapoi, zise Douglas.

Se întoarseră cu toţii spre el.

— Ce bani? întrebă Cole.

— Banii lui Elliott, explică Douglas. Cel care a răpit-o pe Mary Rose a luat şi banii. Noi i-am folosit, acum trebuie să-i dăm înapoi. Adam, avem destui bani puşi deoparte?

— Da, zise Adam. Acum îmi pare rău c-am cumpărat vitele acelea, dar nu mai putem renunţa.

Fraţii continuară să-şi discute problemele, până când Adam hotărî că era vremea să se ducă la culcare.

— O să-i spunem împreună, zise el.

— Când? întrebă Cole.

Travis şi Cole se simţeau de parcă li s-ar fi amânat

execuţia. Aveau înaintea lor douăzeci şi patru de ore în care să se prefacă că totul era în regulă.

— Ce facem cu Harrison? De ce n-ai vrut să rămână după ce-i vom spune lui Mary Rose? îl întrebă Douglas pe Adam.

— Vreau să-i pun câteva întrebări în legătură cu Elliott, îi explică el. Trebuie să ştiu pe ce mâini va încăpea Mary Rose. Să ştiu totul despre el, despre viaţa pe care o duce. Va trebui s-o pregătesc pe Mary Rose. Harrison este singurul care-mi poate furniza informaţiile necesare.

— Va trebui să fim siguri că nu se apropie de sora noastră, insistă Travis.

7 februarie 1867

Dragă Mama Rose,

Avem o surpriză pentru tine. Fraţii mei şi cu mine strângem de câtva timp bani, special pentru această zi fericită. Cred că avem suficienţi pentru ca Douglas şi Cole să vină să te ia. Ascultă-mă, Mama, înainte să clatini din cap. Mai întâi de toate, nu-ţi face griji în privinţa banilor. Odată ce te vei instala aici, vei vedea că o ducem destul de bine. E iarnă, şi, bineînţeles, fraţii mei nu vor putea pleca decât în primăvară, după ce vom duce vitele la păşune. Pot să mă laud cu turma noastră. Am început cu două vaci, şi acum avem zece. Vom avea şi mai multe. Aici vecinii se ajută între ei, aşa că şi noi ajutăm familia Pearl man. Au fost foarte generoşi şi ne-au împrumutat taurul lor, fără să ne ceară bani. O să ne cumpărăm şi noi unul şi le vom întoarce serviciul.

Îţi faci griji în privinţa Livoniei, nu-i aşa? Ştiu că e oarbă, Mama, şi că are nevoie de tine, dar şi noi avem. Poţi să înveţi pe altcineva, care să-ţi ia locul. Livonia o să se descurce. Are doi fii care să aibă grijă de ea. Ştiu că sunt răi

la suflet, dar sunt răspunzători pentru a-i asigura un trai decent. Livonia va înţelege. Te rog, nu protesta. Am aşteptat destul, şi tu la fel. Noi suntem hotărâţi. Dacă nu ne dai niciun semn, Cole şi Douglas îţi vor bate la uşă pe la 1 iunie.

Cu dragoste,
John Quincy Adam Clayborne

14

N-o pierdeau deloc din ochi. Se părea că Travis, Douglas şi Cole îşi organizaseră un orar, ca să-i urmărească pe Mary Rose şi pe Harrison. Purtarea lor era de-a dreptul jignitoare, dat fiind faptul că Harrison era ocupat din zori şi până-n noapte şi o vedea doar rareori pe sora lor.

Lui Adam i se părea că fraţii lui se purtau ca nişte copii. Le spuse că încercau să-l împiedice pe Harrison s-o vadă pe sora lor, cu toate că acesta îşi declarase deschis intenţiile. Harrison le jurase, în faţă, să o iubească şi să o protejeze pe Mary Rose. Folosise chiar cuvintele „pentru totdeauna”, iar Adam înţelesese prin asta că se referea la acel „până ce moartea ne va despărţi”.

Travis îi zise că înnebunise. Doar Mary Rose nu rostise niciun fel de jurământ.

— Asta numai pentru că nu o lăsaţi deloc singură cu Harrison, replică Adam. Pe-aici nu există niciun fel de preoţi sau predicatori. O să baţi drumul până la Salt Lake, ca să aduci unul încoace? Mama Rose s-a măritat cu tata în faţa întregii familii, fără ca măcar tata să fi fost prezent. O lună mai târziu, îşi rosteau jurămintele.

— Cu pistolul aţintit în spatele lui? întrebă Travis.

— Nu. A făcut-o de bunăvoie. Şi mai lasă-i în pace pe Mary Rose şi pe Harrison.

Raţionamentul lui Adam ar fi avut sens, în ochii lui Travis, dacă Mary Rose n-ar fi fost sora lui cea mică. Acest lucru schimba complet situaţia. Nu-i păsa de cine sau ce anume promisese. Ideea că sora lui putea fi în relaţii intime cu un bărbat îl înnebunea.

Mary Rose îşi dădea seama că nu era în regulă ceva, dar nimeni nu voia să-i spună ce. Atmosfera era încărcată. Trei din cei patru fraţi ai ei se purtau foarte ciudat. Cu toate că compania lor îi făcea plăcere, nu-şi dădea seama de ce trebuiau să se afle mereu în preajma ei.

N-o lăsau deloc singură cu Harrison. Îl întrebă pe Cole de ce erau atât de tensionaţi. Acesta murmură ceva despre nişte probleme băneşti. Ea îi spuse lui Cole să aibă mai multă întredere în Dumnezeu şi în el însuşi. Mai avuseseră şi înainte probleme şi se descurcaseră. Aşa avea să se întâmple şi acum.

Era dezamăgită de urmările discuţiei pe care Harrison probabil că o avusese cu fraţii ei. Presupunerile lui Harrison se dovediseră greşite. Se părea că el nu le ceruse permisiunea să-i facă curte. Travis îi spusese că discutaseră afaceri.

Nu-i putuse oferi niciun motiv pentru care ea fusese exclusă din discuţie, iar ea bănui că numai Harrison o putea lămuri. Dar el o evita. Îi mai făcea cu ochiul, când trecea pe lângă ea, dar nu-i adresase mai mult de zece cuvinte în mai bine de o săptămână. Mary Rose se hotărî să găsească o cale de a-l întâlni singur. Eleanor avea s-o ajute. Acum, că-şi schimbase atitudinea faţă de familia ei şi-şi deschisese inima, devenise o prietenă cu adevărat bună.

Mary Rose o vizita pe Corrie de trei ori pe săptămână. Era mai des decât ar fi fost nevoie, dar spera ca fraţii ei să se plictisească s-o mai însoţească şi s-o facă Harrison. Până acum, planul nu dăduse roade. Dar n-avea de gând să renunţe.

De fiecare dată când se întorcea din câte o vizită,

avea o mulţime de veşti pentru întreaga familie. Când ajunsese la casa lui Corrie, luni, fusese întâmpinată de un balansoar, în curte. I se păruse un gest frumos din partea lui Corrie. Miercuri, găsise scaunul chiar în faţa ferestrei. Corrie îi permitea să se apropie, cu fiecare vizită. Acum, Mary Rose nu mai era nevoită să strige când i se adresa.

Vineri a fost cel mai bine. Balansoarul era pe verandă, cu spatele la casă. Nu se vedea însă ţeava vreunei puşti. Mary Rose bănuise că poate Corrie o încerca, să vadă dacă avea curajul să se aşeze cu spatele la ea.

Rezerva tăcută a lui Harrison se risipi, când o auzi povestind cele întâmplate. Simţi că inima i se oprea în loc. Sări în picioare.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Ai fost cu ea, Travis, nu-i aşa? Cum ai putut s-o laşi să…

— Calmează-te, spuse Travis. Aveam pistolul încărcat. Ajungeam în câteva clipe pe verandă.

— Dar până atunci putea fi omorâtă, ţipă Harrison, înfuriat.

Înainte ca Travis să-şi dea seama ce se întâmpla, Harrison îl înşfăcă cu o mână şi-l ridică de pe scaun. Acesta căzu cu zgomot. Cole se uită, văzu că Travis nu mai ajungea cu picioarele pe pământ, apoi îl privi din nou pe Harrison, cu ochi admirativi pentru forţa acestuia.

— Aşa te porţi tu la masă, Harrison? îl întrebă Cole.

Acesta îl ignoră. Nu-şi dezlipea privirile de Travis.

— Corrie ar fi putut să-i înfigă un cuţit în spate, sau s-o sugrume, sau Dumnezeu mai ştie ce. Te-ai gândit la toate aceste posibilităţi, atunci când stăteai cu pistolul pregătit?

— Lasă-l în pace, Harrison, îi porunci Adam.

Harrison îşi dădu în sfârşit seama ce făcea şi-i dădu imediat drumul. Travis era încă surprins de reacţia violentă a lui Harrison. Cole îi ridică scaunul. Aşteptă până ce Travis era pe cale să se aşeze, apoi îi trase scaunul de sub el. Dar Travis era obişnuit cu acest truc. Îl împinse pe Cole cu

umărul şi se aşeză.

— De vreme ce eşti atât de preocupat de siguranţa ei, nu mă simt nevoit să te lovesc. Ai avut noroc că nu mi-ai rupt cămaşa, murmură el. Atunci, aş fi fost nevoit să te lovesc.

— Ţi-aş fi cusut-o eu, dacă ţi-o rupea Harrison, spuse Eleanor. Nu-i aşa, Mary Rose?

Ea continuă să-l privească pe Harrison şi-i răspunse lui Eleanor:

— Da, bineînţeles.

Mary Rose nu mai înţelegea nimic. Bărbatul blând şi înţelegător, pe carei făcea plăcere să-l aibă în preajmă, se transformase într-un barbar. Acest lucru se întâmpla tot mai des, în ultimele zile. Ar fi trebuit să se obişnuiască cu aceste schimbări bruşte de dispoziţie. Dar nu reuşea. Cel puţin acum n-o mai speriau.

— Toate sunt din vina ta, Cole Clayborne. Tu ai o influenţă proastă asupra lui Harrison, încă de când a venit aici. Era un gentleman perfect, la început. Uită-te la el, acum. L-ai distrus. N-o să te iert niciodată!

— Nu da vina pe nimeni, Mary Rose, îi spuse Adam, străduindu-se să nu râdă, ca să n-o jignească. Dacă ea credea că eventual Cole era cel care-l schimbase în rău pe Harrison, el unul n-avea de gând să o facă să-şi schimbe părerea.

Cole, însă, izbucni în râs.

— Se prefăcea doar că e un gentleman. E pur şi simplu la fel ca şi noi, Mary Rose.

— Poate că este ca şi Adam, zise ea; în niciun caz ca Douglas, ca tine sau ca Travis.

— Dar ce-ai cu noi? vru Douglas să ştie.

Ea îi ignoră întrebarea. Se întoarse spre Harrison.

— Cred c-ar fi bine să te ţii departe de Cole de-acum înainte. Ai căpătat numai apucături rele, de la o vreme.

— Cum ar fi? întrebă Harrison.

— Ai devenit necioplit?

— Haide, haide, Mary Rose.

Ea oftă. Privirea din ochii lui îi dădea de înţeles că n-avea rost să mai continue discuţia. Lăsă jos şervetul, se ridică şi se apropie de el. Îi atinse braţul.

— A fost un gest urât din partea ta să-i tragi scaunul.

— Da, încuviinţă el.

Ea era mulţumită că Harrison recunoştea.

— Nu-i aşa că-ţi pare rău?

— Nu, deloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harrison!

— Se comportă ca un om normal, Mary Rose, zise Douglas.

— Eu unul îl ajut doar să scape de apucăturile alea de orăşean, spuse Cole. Ar trebui să-mi mulţumeşti, surioară.

Harrison se aplecă şi o sărută pe Mary Rose. Era un sărut dulce, tandru, care s-a sfârşit înainte ca ea să poată reacţiona.

— N-o mai săruta, se răsti la el Douglas.

Harrison nu-l luă în seamă şi o sărută din nou. O luă pe după umeri şi o trase lângă el, arătându-şi astfel spiritul de posesie.

— Stai jos, Harrison, îi porunci Adam. Mary Rose, du-te înapoi, la scaunul tău.

Ea o porni, ca în transă. Ce-l apucase oare pe Harrison? Nu-i mai arătase astfel afecţiunea de faţă cu fraţii ei niciodată.

— Cine-a făcut biscuiţii ăştia? întrebă Travis.

— Eu, răspunse Eleanor. Îţi plac?

— Da, sunt buni.

Ea zâmbi de plăcere.

— Mă bucur că-ţi plac. Mai fac şi mâine, dacă vrei. Poate chiar o prăjitură. Sunt destul de îndemânatică, nu-i aşa, Mary Rose?

— Da, răspunse ea.

— Se pare că te acomodezi pe zi ce trece, spuse Douglas.

— Încerc.

— Care era sfatul pe care voiai să i-l dai lui Harrison? îşi întrebă Cole sora.

— Ce…? Sfat? Ah, da, acum îmi amintesc.

Încă se mai simţea tulburată de sărutul lui Harrison.

— Aveam de gând să-i sugerez lui Harrison să-mi urmeze sfatul.

— Dar care naiba e? o întrebă Cole.

— Ai grijă cum vorbeşti, îi spuse Mary Rose. Voiam să-i spun să-şi folosească mai mult mintea. Ea, şi nu inima, ar trebui să-i dicteze.

Cole se întoarse spre Harrison.

— Unde-am mai auzit eu asta?

— Probabil la sora ta, răspunse el sec. Mary Rose?

— Da?

— Mă înnebuneşti.

Adam izbucni în râs.

— Nu te înfuria, surioară. Harrison n-a vrut să te jignească. Avea una din „căderile” lui.

Eleanor o bătu uşor pe mână.

— Încă se mai poartă ca un necioplit, nu-i aşa?

Mary Rose nu-i răspunse. Îi lăsă pe fraţii ei să râdă în voie, apoi schimbă subiectul.

— Vreţi să vă povestesc cum a decurs vizita mea la Corrie?

— Nu cred că Harrison mai are vlagă şi pentru asta, zise Cole.

— Haide, surioară, povesteşte-ne, o încurajă Adam.

— Corrie m-a atins. Îi spuneam ultimele noutăţi, legănându-mă în balansoarul ei, când, deodată, i-am simţit mâna atingându-mi umărul. Uşor, ca aripile unui fluture. După care m-a ciupit, dar foarte încet.

Douglas râse.

— De ce-a făcut asta, oare?

— De unde să ştie Mary Rose? zise Travis. Femeia nu i-a vorbit încă.

— Oh, cred că ştiu de ce-a făcut-o, dar nu vreau să vă plictisesc cu amănuntele. Dă-mi te rog biscuiţii, Eleanor. Par delicioşi.

— Chiar sunt delicioşi. Aşa a zis Travis, spuse Eleanor.

— Nu, nu ne plictiseşti, zise Cole. Spune-ne de ce te-a ciupit?

— Bine, bine, încuviinţă ea. Mă cam plângeam şi probabil că ea se plictisise. M-am oprit, de îndată ce m-a ciupit.

— Ar fi trebuit să te ciupim şi noi, cu mulţi ani în urmă, o necăji Adam. Nici n-am bănuit cât de eficient poate fi.

— N-ar trebui să te plângi mereu, Mary Rose, o sfătui Eleanor. Oamenilor nu le place asta.

— De unde ştii tu?

— Cred c-ai observat că eu nu mă mai plâng.

— Da, am observat.

— Mi-am dat seama cât de obositoare eram, atunci când m-am întors pe jos, din oraş.

— Mă bucur când te aud râzând, Eleanor. Acum e o plăcere să te avem în preajmă şi ne eşti de mare ajutor. Aproape că o să încep să mă întreb cum m-am descurcat până acum fără tine.

— Îţi mulţumesc, Adam.

— Când te-ai întors tu pe jos? o întrebă Mary Rose.

— Am spus eu aşa ceva? Ai înţeles tu greşit.

Dar Mary Rose ştia că nu era adevărat. Ceva se întâmplase pe drumul de întoarcere din Blue Belle, iar ea era hotărâtă să afle ce anume.

— Eleanor, vrei să mă ajuţi să strâng masa şi să servesc cafeaua?

— Bineînţeles. Încerc să vă fiu de ajutor. Sper să vă

amintiţi asta, cândva.

Mary Rose strânse câteva farfurii şi le duse în bucătărie. Eleanor o urmă, câteva secunde mai târziu. Vru să ducă înapoi ibricul, dar Mary Rose n-o lăsă. Se postă în uşă, îşi puse mâinile în şolduri şi spuse:

— Haide, vorbeşte, Eleanor. Ce s-a întâmplat când te-ai întors în oraş? Ce anume?

— Nimic, zău, protestă Eleanor. Nu face ceva ce vei regreta, te rog.

— Cum ar fi?

— Nu mă face să plec. Te rog, nu vota împotriva mea.

— Despre ce vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

Iar Eleanor îi povesti totul.

Mary Rose se înfurie. Era o cruzime din partea lui Cole şi a lui Harrison s-o fi speriat într-aşa un hal pe Eleanor. Îşi petrecu următoarele zece minute liniştindu-şi prietena. În acest timp, mânia i se mai potoli.

Eleanor se bucură într-atât că prietena ei îi dădea atenţie, că repetă de câteva ori povestea, mai înflorind-o de fiecare dată.

Douglas era mulţumit că Mary Rose ieşise din încăpere, pentru că voia să discute despre Corrie.

— M-am tot gândit la ce-a spus Harrison, zise încet, ca să nu-l audă Mary Rose. Corrie nebuna ar fi putut să-i facă rău lui Mary Rose. N-ar fi trebuit s-o laşi să urce pe verandă, Travis.

— Dar nu era în pericol. Corrie o place pe Mary Rose. Doar a învelit-o, atunci când era în peşteră, nu-i aşa?

— De unde ştii că ea a fost? întrebă Douglas.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Douglas! Dacă ai chef de ceartă, nu folosi argumente imbecile!

— E nebună, interveni Cole.

— De unde ştii asta? îl întrebă Cole.

— Oamenii normali nu-şi întâmpină oaspeţii cu puşca. Sunt de aceeaşi părere cu Douglas. Are…

— Nu, eu m-am înşelat, zise Harrison.

Se întoarseră cu toţii spre el. Harrison oftă.

— Am exagerat. Poate că n-ar fi trebuit s-o las să urce pe verandă, dar nici n-ar fi trebuit să mă port astfel, la cină.

— Şi atunci de ce-ai făcut-o?

Harrison ridică din umeri.

— Am trăit în tensiune, în ultimele zile.

— Mi se pare curios, interveni Adam, aparent fără nicio legătură.

— Ce e curios? îl întrebă Cole.

— Cu toate că, atunci când vreţi, puteţi să nu faceţi zgomot, Harrison v-a auzit, atunci când îi căutaţi prin lucruri. V-a făcut să credeţi că dormea.

— Şi? zise Cole.

— Mi se pare curios să fi intrat Corrie în peşteră, s-o fi învelit pe Mary Rose şi să fi plecat, iar Harrison să nu fi auzit nimic.

Cole se întoarse spre Harrison.

— Ai văzut-o, nu-i aşa?

— Da, am văzut-o.

— De ce nu ne-ai spus şi nouă? îl întrebă Travis.

— Pentru că nu voiam ca Mary Rose să ştie. Dormea. Corrie nu părea deloc nebună, în noaptea aceea. În ochii ei se citea tandreţe. Nu ştiu dacă dispoziţiile ei sunt trecătoare, dacă poate fi şi periculoasă cu adevărat. N-am văzut-o decât câteva minute. N-aş risca, încă. Cred că Mary Rose trebuie să fie prevăzătoare.

— Cum arăta? întrebă Douglas.

— Precum cineva care-a fost scalpat.

Travis se cutremură.

— Biata de ea, şopti.

— Cum de nu vorbeşte? întrebă Cole.

— Nu sunt sigur că mai poate.

— Vrei să spui că… Travis nu mai putu să continue, cutremurat de grozăvia pe care şi-o imagina.

Cole părea să fie singurul dintre fraţi care nu se lăsa impresionat.

— De ce nu i-ai spus lui Mary Rose că ai văzut-o pe Corrie?

— Corrie îi aparţine ei. Ea ar fi trebuit s-o vadă prima.

— Crezi că o s-o lase?

— Mă îndoiesc, dar cine ştie? spuse Harrison.

— Probabil că Mary Rose o să leşine. Sau o să ţipe, zise Travis. Eu unul aşa aş face.

Harrison clătină din cap.

— Nu cred.

Adam era de acord cu el.

— O cunoşti foarte bine, Harrison.

— Se apropie furtuna, remarcă Douglas.

— Auziţi cum tună? zise Cole.

— La naiba! MacHugh urăşte tunetele.

Fraţii pufniseră în râs.

— Ce nu urăşte MacHugh?

— Cu siguranţă că-l place pe Adam, spuse Douglas. Ce-ai făcut de se ţinea după tine ca un căţeluş, după ce l-ai călărit azi-dimineaţă?

— Am urmat sfatul lui Harrison şi l-am lăudat. Îi place să audă că e grozav.

— Vrei să ai grijă de el când voi pleca? îl întrebă Harrison pe Adam.

— Nu-l iei cu tine? zise Douglas.

— Călătoria peste ocean ar fi prea grea pentru el.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Cole. MacHugh urăşte apa, nu-i aşa?

Harrison devenise serios.

— Promite-mi ceva, Adam. Orice-ar fi, să nu-l vinzi, niciodată. Dacă nu mă mai întorc, păstrează-l tu.

Adam încuviinţă.

— Crezi că te vei întoarce?

Înainte ca Harrison să-i poată răspunde, Douglas îi

puse o altă întrebare.

— Mai ai de gând să pleci peste o săptămână?

— Nu. Plec poimâine.

— De ce te-ai răzgândit? îl întrebă Cole.

— Din cauza lui Mary Rose.

Nu credea că trebuia să spună mai mult, dar Douglas nu-i dădu pace. Voia detalii:

— Ne presezi să-i spunem mai curând? De ce nu mai poţi aştepta?

— Eu cred c-ar trebui să plece cât mai curând, zise Travis. M-am săturat s-o tot urmăresc pe Mary Rose. O să fie în siguranţă! Când el n-o să mai fie pe-aici.

— Lasă-l să ne spună de ce-a schimbat data plecării, insistă Douglas.

Harrison hotărî să fie direct.

— E simplu, domnilor. Sunt la capătul puterilor. Nu mai pot suporta să fiu în aceeaşi cameră cu ea şi să nu…

— Nu e nevoie să intri în detalii, zise Travis, dat fiind că era vorba de sora lui.

— Iar începe, zise Douglas.

— Ce? întrebă Travis.

— Să tune, răspunse acesta. Dar de data asta, zgomotele vin din bucătărie.

Harrison era chemat în bucătărie. Mary Rose îi strigase numele, iar Eleanor pe cel al lui Cole.

Cei doi se uitară nedumeriţi unul la altul.

— Aveţi de gând să intraţi acolo? îi întrebă Travis.

— Bineînţeles îi răspunse Harrison. Haide, Cole, ridică-te. Mergi cu mine. Cole aruncă şervetul în Travis şi-l urmă pe Harrison. Mary Rose se năpusti la ei.

— Cum aţi putut fi atât de cruzi? Nu-mi vine să cred că v-aţi purtat aşa cu Eleanor. Că aţi lăsat-o în mijlocul drumului, în pustietate.

Harrison nu putu să se apere. Eleanor i se alăturase lui Mary Rose, arborând aceeaşi ţinută războinică.

— Îmi sângerau tălpile, pentru numele lui Dumnezeu! A fost şi Cole implicat în toate astea? A fost, nu-i aşa? Se întoarse să-l privească. N-o să te iert niciodată. Niciodată!

— Aţi lăsat-o singură. I se putea întâmpla orice. Acolo, în munţi, trăiesc o mulţime de animale sălbatice. Eleanor putea să… aveai pistolul la tine, Eleanor?

Ea clătină din cap.

— Nu. Dacă-l aveam, l-aş fi împuşcat pe Harrison. Cum te-ai fi simţit, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva înspăimântător? îl întrebă ea pe Cole.

— Dar n-ai păţit nimic, spuse el, calm.

— N-o să se supună niciodată la vot plecarea ei, strigă Mary Rose.

— V-am făcut şi biscuiţi, la naiba!

Cole ridică din umeri.

— Au fost buni. Şi n-ai murit fiindcă te-ai purtat frumos cu noi.

— A fost supravegheată în permanenţă, interveni Harrison, la fel de calm.

— Cine-a supravegheat-o? îl întrebă Mary Rose.

— Dooley, Ghost şi Henry. Au făcut cu rândul.

— Ghost? Dumnezeule, nu Ghost! Băuse?

— Da, răspunse Eleanor. Nu mi-ar fi putut sări cu niciun chip în ajutor.

— N-ai de unde să ştii, interveni Cole.

— Credea că sunt un înger, pentru numele lui Dumnezeu!

— Era într-adevăr beat, râse Cole.

Eleanor voia cu disperare ca măcar Cole să recunoască că ar fi plâns-o dac-ar fi murit. Ştia că era melodramatică, dar nu-i păsa. La urma urmei, o sărutase. Trebuia să simtă ceva pentru ea.

— Ce-ai fi făcut dac-aş fi fost omorâtă?

— Nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Răspunde-mi la întrebare, insistă Eleanor.

— Bine, o să-ţi răspund. Te-aş fi îngropat.

— M-ai fi îngropat.

Nu părea prea mulţumită. El îşi dădu seama că nu acesta era răspunsul pe care-l aşteptase ea.

— Ţi-aş fi ales un loc minunat.

Harrison o îmbrăţişă pe Mary Rose.

— Şi eu aş fi făcut la fel, pentru tine, îi promise.

Ea observă licărul din ochii lui.

— Cât eşti de grijuliu, şopti ea.

Eleanor se apropie de Cole.

— Şi apoi?

Cole se prefăcu gânditor.

— Ar fi trebuit să sap adânc, ca animalele să nu ajungă la tine. Cred că aş fi venit acasă, să-i povestesc lui Mary Rose ce s-a întâmplat. I-ar fi părut tare rău, nu crezi, Harrison?

— Da, încuviinţă acesta.

Nici Eleanor, nici Mary Rose, nu-şi mai puteau stăpâni furia. În acelaşi timp, însă, tonul calm al lui Cole, le făcea să râdă.

— Şi apoi, ce-ai mai fi făcut? îl întrebă Eleanor.

— Cred c-aş fi băut o bere.

Ea se întoarse pe călcâie şi ieşi din bucătărie. Nu-şi mai putea ascunde zâmbetul şi nu voia s-o vadă Cole.

El o ajunse din urmă în hol. O luă de talie, obligând-o să se întoarcă cu faţa spre el.

— Ce te-ai fi aşteptat să-ţi spun?

— Că ţi-ar fi părut rău. Dar cred că-ţi ceream prea mult, când mă aşteptam să mă plângi.

— Bineînţeles c-aş fi făcut-o.

— Atunci, nu-ţi pare rău că m-ai minţit?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă erai o adevărată pacoste, Eleanor. Te plac mai mult, acum. Eşti de-a dreptul dulce, când nu ţipi tot

timpul. Ai vrea să te sărut din nou?

— Da, te rog.

— Toată săptămână m-am gândit să te sărut. Ştii cum să înfierbânţi un bărbat, Ellie.

— Cole? şopti ea.

— Da?

— N-ai vrea să mă săruţi, totuşi?

Un singur sărut n-a fost însă de ajuns. El mai voia. Era atât de plăcut, că uită cu totul că o lăsase pe Mary Rose în bucătărie, alături de bărbatul care încerca s-o seducă.

Sora lui voia să afle de ce-o evita Harrison. Se întâmplase ceva, dar nu ştia ce anume. Harrison se apropie de uşa din spate şi privi afară, în noapte.

— Unde te uiţi? îl întrebă ea.

— La paradis.

O luă de mână, fără să mai scoată vreun cuvânt, şi ieşiră amândoi afară.

Ea îl urmă fără să protesteze. Credea că el se va opri pe verandă, dar el îşi continuă drumul, în jos, pe scări, apoi în curte. Avea un scop precis. Voia ca între ea şi fraţii ei să se interpună o distanţă. Se apropie spre ţarc. Apoi se întoarse cu faţa spre Mary Rose, sprijinindu-se de gard.

Ea stătea la câţiva metri distanţă. Ar fi vrut să alerge spre el, să-l îmbrăţişeze. Dar rămase pe loc, aşteptând un semn de la Harrison.

El părea însă să se mulţumească s-o privească. Ochii lui erau plini de tandreţe, mângâind-o, parcă. Instinctiv, ea se apropie de el, privindu-l în ochi. Îi era dor de îmbrăţişarea lui. Se întrebă dacă-şi dădea seama cât de tare se schimbase de când sosise în Montana.

Avea acum o anumită sălbăticie, o asprime pe care n-o observase atunci când îl cunoscuse. I se păruse de la început puternic şi înalt, dar acum i se părea un adevărat Hercule. Se mai bronzase şi ochii parcă i se mai întunecaseră, iar părul îi crescuse, atingându-i umerii.

Acum, în lumina lunii, părea înspicat cu aur.

Cu cât îl privea mai mult, cu atât îi venea mai greu să-şi înfrâneze bătăile inimii. El îi recunoscu privirea. Ochii ei aveau aceeaşi culoare ca-n ziua în care o sărutase. Atunci, fusese mânată de pasiune. Acum?

Era sigur că ştia, dar voia să afle de la ea.

— La ce te gândeşti? O întrebă, uşor răguşit.

— La cât de frumos eşti, şopti ea. Eşti, să ştii. De când te-am cunoscut mi-ai părut frumos, dar acum simt că mi se taie răsuflarea.

Nu-i venea să creadă că avea în sfârşit curajul să-i spună adevărul, mai ales pentru că el o evitase toată săptămâna.

— M-ai cam evitat. Te-ai plictisit de mine?

Întrebarea ei îl uimi.

— Nu m-aş putea plictisi niciodată de tine. Mă gândesc la tine din clipa în care mă trezesc, şi până adorm. Te şi visez, chiar.

— Da? îl întrebă ea, oftând.

— Da.

Ea se mai apropie cu un pas.

— Cred că ne gândim amândoi la acelaşi lucru.

El pufni în râs.

— Mă îndoiesc. Nu ştii prea multe despre bărbaţi, nu-i aşa?

— Credeam că ştiu. Am patru fraţi. De obicei, ştiu la ce gândesc.

— Aşa? Chiar vrei să ştii la ce mă gândesc acum?

Ea dădu din cap, încet. Apoi mai făcu un pas spre el.

— Da, te rog. M-ai făcut curioasă.

— Mă gândeam la cum va fi când voi face dragoste cu tine. Mi te imaginez printre cearceafuri, cu pielea ta moale, cu părul tău rebel, cu buzele roşii de sărutările mele. Ochii tăi vor fi la fel de albaştri ca şi acum. Tânjesc să fiu înăuntrul tău. Cam la asta mă gândesc.

Ea îşi stăpânea cu greu bătăile inimii. Imaginile erotice pe care i le descrisese el făceau ca genunchii să-i tremure.

Dar el nu terminase.

— Nu voi fi blând. Nici tu n-ai vrea să fiu. Mă înţelegi, Mary Rose? Te voi avea, iar şi iar. Vrei să continui?

Ea nu reuşi să-i răspundă. Trupul parcă-i luase foc. Îşi coborâse privirile, ca el să nu-i observe obrajii îmbujoraţi.

El ar fi crezut că era stânjenită. Constată, surprinsă, că de fapt nu era. Îi susţinu apoi privirea.

— Cam la asta mă gândeam şi eu.

El păru foarte mulţumit de ea. Distanţa dintre ei se micşoră rapid. Se aşeză lipită de el, înlănţuindu-i talia.

— Cu toate astea, în visele mele port haine. Cu ce mă acopăr, în visele tale?

— Cu mine.

Aceste două cuvinte îi aduseră în minte alte imagini erotice. Aproape că-şi pierdu răsuflarea, gândindu-se la ei doi, împreună, în pat, fără să fie stânjeniţi de vreo haină.

— Harrison… când spui… ceea ce spui… mă faci să mă simt…

— Înfierbântată?

— Da, în tot corpul. Recunosc, fără urmă de ruşine, nu-i aşa. Nu cred că m-aş fi purtat aşa, dacă oricare alt bărbat mi-ar fi vorbit astfel.

— Sper că nu, la naiba!

— Mă faci să mă simt frumoasă, şopti ea.

— Eşti frumoasă. Îmi place că eşti sinceră cu mine. Dar n-ai de unde să ştii exact ce s-ar petrece între noi.

Ea se dădu uşor pe spate, să-l privească în ochi.

— Exact, câtă experienţă ai?

— Destulă.

N-avea de gând să intre în amănunte, iar ea se hotărî să nu insiste. Cuceririle lui anterioare erau de domeniul trecutului. Prezentul îi aparţinea ei. Şi apoi, nu se putea

gândi la Harrison făcând dragoste cu altcineva, fără să simtă înţepăturile geloziei.

— Mă doare când mă gândesc la tine cu o altă femeie.

— Nu-mi pot schimba trecutul. N-am iubit-o însă pe niciuna din femeile cu care m-am culcat, şi, cu siguranţă, nici ele nu m-au iubit. Ne-am folosit reciproc, să obţinem ceea ce voiam.

— Şi ce voiai?

— Satisfacţie, fizic vorbind. Nu mă mândresc cu purtarea mea, însă. A trebuit să mă maturizez, ca să-mi dau seama ce făceam de fapt.

Ea dădu din cap, semn că înţelesese.

— Cole, Travis şi Douglas nu s-au maturizat, încă.

— De unde ştii?

— După frecvenţa drumurilor pe care le fac la Hammond.

Harrison zâmbi.

— Ştii deci de existenţa acelei case, în afara oraşului?

— Cu femeile acelea? Bineînţeles. Adam mi-a povestit totul, demult. Acum, că mi-ai povestit cum ar fi, cu tine, cred că voi începe să am aceleaşi vise ca şi tine. Dar n-o să-i spui nimic lui Adam.

— Te iubesc, draga mea.

Ea era copleşită de fericire. Îi dădură lacrimile. Nu voia decât să i se arunce în braţe şi să rămână acolo, pentru toată viaţa.

Dar el nu-i dădu voie să-l îmbrăţişeze. O ţinu de umeri şi o scutură uşor, ca să-i atragă atenţia. Voia să-i explice ceva.

— Vreau să mă asculţi cu atenţie. Te iubesc şi te voi iubi până la moarte. Vreau să-mi petrec restul vieţii protejându-te şi adorându-te. Am o încredere nemărginită în tine. Ştiu că, odată ce-ţi va trece mânia, vei înţelege că suntem sortiţi să fim împreună. Nimeni nu te va mai iubi cum te iubesc eu. Vreau să-ţi aminteşti acest lucru, atunci

când mă vei urî. Să ţii minte că niciodată, absolut niciodată, n-am vrut să te mâhnesc.

— Nu înţeleg ce vrei să-mi spui. Nu te-aş putea urî niciodată.

— Ba mă vei urî, dragostea mea. Aş vrea să împiedic durerea pe care o vei încerca, dar n-am cum.

Ea nu era deloc speriată de previziunile lui sumbre. O iubea. Nimic altceva nu mai conta.

— Îmi spui că ai încredere în mine, dar te contrazici singur, spunând că te-aş putea urî. Eu am mai multă încredere în tine decât ai tu în mine. Nimic din ce-ai făcut, sau din ce vei face, nu mă va determina să te urăsc. Te iubesc, mai mult decât aş fi crezut că e posibil. Când voi veni în patul tău, o voi face cu inima plină de iubire. Nu pot iubi, pentru ca după o clipă să urăsc. Nu-mi pasă ce decepţii mă aşteaptă. Dacă-mi vei fi alături, voi înfrunta orice.

— Gândeşte-te bine înainte să faci jurăminte de iubire.

Acum du-te să discuţi cu fraţii tăi. Ascultă-i, înainte să-mi spui că mă iubeşti.

Ea clătină din cap.

— N-am nevoie să vorbesc cu ei. Ştiu deja ce se află în inima mea. Nimic din ce mi-ar putea spune ei n-o să schimbe acest lucru.

— Mă ispiteşti să nu mă gândesc la consecinţe, Mary Rose. Am nevoie de tine şi nu mai pot aştepta prea mult. Dar n-o să te forţez. Mi te vei oferi singură. Te iubesc, Mary Rose. Tandreţea din glasul său stătea mărturie că spunea adevărul.

— Şi eu te iubesc, Harrison.

El nu făcu niciun gest. Ea-şi repetă destăinuirea.

— Dumnezeule, Mary Rose. Nu înţelegi că…

— Te iubesc.

El o luă în braţe. O simţea tremurând de anticipaţie.

Căldura trupului, puterea lui, o învăluiră. Doamne, dacă n-o sărută mai curând, avea să-şi iasă din minţi!

Harrison puse stăpânire pe buzele ei. Gura lui deveni tot mai lacomă. Dulceaţa ei îl învălui, până când simţi că a ajuns în rai.

Ea nu părea să se mai sature de el. Voia să-l atingă pretutindeni. Erecţia lui era adăpostită de pulpele ei. Începu instinctiv să se frece uşor de el.

Tentaţia de a merge mai departe începu să pună stăpânire pe el. Harrison îşi dădu seama că era în pericol.

Amândoi erau. Dacă nu se opreau acum, ea avea să-şi piardă virginitatea în curtea din spate, lângă ţarc. Dar nici acest gând nu-i provocă repulsie.

Se desprinse brusc de ea.

Respira întretăiat. Mary Rose simţi că puterile o părăseau. Ar fi vrut ca el s-o ia din nou în braţe, s-o ţină aproape.

— Du-te înăuntru.

Ea nu reuşea să înţeleagă.

— Înăuntru? Dar nu vreau să te părăsesc. Te rog, sărută-mă din nou. Te iubesc, Harrison. Vreau să mă ţii în braţe.

— Întoarce-te în casă.

Mary Rose era confuză. Ce-l făcuse să se schimbe atât de brusc? Făcuse ceva rău? Ce anume?

Dar nu putea să-şi dea acum seama.

Trebuia să mai aştepte până când inima nu-i va mai bate nebuneşte. Atunci se va putea gândi, cu calm, la cele întâmplate.

Se întoarse şi o porni spre casă.

Pe la jumătatea drumului, era deja iritată. Se simţea frustrată.

Ce necioplit, s-o respingă atât de brusc!

Murea dacă-i explica de ce nu mai voise s-o sărute?

Crezu că Harrison era în urma ei.

— Eşti la fel de ţâfnos ca şi calul tău, murmură, destul de tare ca el s-o poată auzi.

Când văzu că nu-i răspundea îşi întoarse capul.

El se îndrepta în direcţia opusă.

— Unde te duci? strigă Mary Rose.

— La culcare.

Era târziu, dar nu chiar atât de târziu.

— Mai vii în casă, astă-seară?

— Nu.

— Ei bine, atunci noapte bună.

El nu-i răspunse.

Ea mai aşteptă un minut, până când el ajunse la uşă, apoi îi strigă, nerăbdătoare:

— Noapte bună!

Apoi adăugă, abia şoptit:

— La naiba!

El se întoarse, în sfârşit, şi o privi.

— Mary Rose?

— Da?

— Nu mă face să aştept prea mult.

4 mai 1867

Dragă Mama Rose,

Am fost cu toţii foarte necăjiţi după ce ţi-am citit scrisoarea. Avem o sută de întrebări să-ţi punem. De ce nu ne-ai spus mai devreme ce-avea Livonia de gând? N-ar fi trebuit să treci singură prin toate astea. Acum, noi suntem familia ta.

De când te şantajează Livonia să rămâi cu ea? Înţelegem, ştim cât de speriată trebuie să fie bătrâna. E groaznic să fii orb, bineînţeles, mai ales când are doi băieţi ingraţi, care încearcă să-i vândă tot ce mai are. Dar nimic

din toate astea nu justifică ceea ceţi face ţie.

Chiar crezi că le va spune fiilor ei că Adam le-a omorât tatăl, sau blufează? A uitat oare că el n-a făcut decât să vă apere, pe tine şi pe Livonia, de furia stăpânului? Nu-şi mai aduce aminte de bătăile pe care le încasa? Livonia a suferit mult, e-adevărat, dar nimic nu face ca păcatul pe care şi-l asumă, cu tine, să fie mai uşor de suportat. Lincoln a vrut să vă recăpătaţi libertatea. Pentru asta au murit miile de tineri, pe câmpul de luptă.

Iar acum, stăpâna Livonia, te condamnă din nou la sclavie...

Dumnezeu să ne apere pe toţi.

Fiul tău iubitor,

Douglas

15

Cole şi Eleanor rămaseră în hol, sărutându-se şi îmbrăţişându-se, şoptind vorbe fără vreun sens. Când simţi că pierde controlul asupra situaţiei, el opri brusc jocul dragostei.

Era obişnuit să obţină ceea ce dorea, dar Eleanor nu era ca şi celelalte femei pe care le sărutase, cu care se culcase. N-avea de gând ca lucrurile să ajungă prea departe, între ei.

Se hotărî să n-o mai sărute niciodată, în timp ce o urma în sufragerie. Îi trase scaunul, apoi ocoli masa, ca să-şi ocupe locul. Păru să nu bage de seamă că-l priveau fraţii lui. Era prea ocupat să-şi enumere în minte motivele pentru care trebuia să se ţină deoparte de virgina care se îmbujora adesea.

— N-ai uitat nimic? îşi întrebă Douglas fratele.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi sora ta. E încă în bucătărie, cu Harrison.

Cole vru să se ridice, apoi se răzgândi.

— Mary Rose e destul de mare. Poate să se descurce şi singură. Iar dacă el vrea să renunţe la libertatea lui, n-are decât.

— Libertatea lui? întrebă Douglas, străduindu-se să nu izbucnească în râs. Cole se uitase la Eleanor când vorbise, ceva mai devreme.

— Da, la libertatea lui, murmură el, hotărât să nu mai continue această discuţie.

— Nu cred că Harrison vede lucrurile aşa cum le vezi tu, interveni Travis.

Se ridică apoi şi se îndreptă spre bucătărie. Ştia prea bine care-i erau intenţiile lui Harrison.

O găsi pe Mary Rose stând la masă, privind fix într-un punct.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic.

— Ceva s-a întâmplat. Ce anume? Ţi-e rău? Eşti furioasă?

— Niciuna, nici alta.

— Unde e Harrison?

— S-a dus la culcare.

N-avea de gând să-i dea amănunte. Şi nici nu pomeni de faptul că Harrison se aştepta ca ea să i se alăture. „Nu mă lăsa să aştept prea mult”, fuseseră chiar cuvintele lui.

— Eşti furioasă, nu-i aşa?

— Nu sunt.

— Nu trebuie să te răsteşti la mine. Spune-mi ce te frământă. Poate te ajut eu.

Ea ştia bine că Travis n-avea să se dea bătut până ce nu afla. Trebuia să-i spună ceva, chiar şi o jumătate de adevăr.

— Bărbaţii aroganţi mă enervează. Poţi să mă ajuţi în privinţa lor?

— Harrison te-a necăjit, nu-i aşa?

— Lasă-mă în pace, te rog. Vreau să mă gândesc.

Fratele ei străbătu bucătăria, vrând să ajungă la cafetieră.

— A încercat să…

Nu prea ştia cum să-i pună această întrebare delicată.

— Ce anume?

— Să te oblige să faci ceva ce n-ai fi vrut?

— N-ar face niciodată aşa ceva.

Travis dădu din cap.

— Nici eu nu cred c-ar face-o, dar voiam s-o aud de la tine. Mai răspunde-mi la încă o întrebare şi-ţi promit să te las în pace, să rumegi.

— Dar nu rumeg nimic.

— Da, bineînţeles, zâmbi el. Îl iubeşti?

— Da, îl iubesc.

— Eşti sigură?

— Sunt foarte sigură. E necioplit, băgăreţ, arogant şi încăpăţânat.

— Ce-şi mai poate dori deci o fată?

— Dar mai este şi blând şi iubitor.

Îi dădură lacrimile. Travis le observă imediat.

— Ai de gând să plângi?

— Nu, bineînţeles că nu.

Miracolul jurământului lui îşi făcea de-abia acum efectul. El avea s-o iubească până la moarte. Nu-i spusese chiar el aceste cuvinte, atunci când i se destăinuise?

— Îl iubesc de mult pe Harrison, Travis.

Vocea lui Mary Rose devenise gânditoare. Travis era de-a dreptul dezgustat.

— Dumnezeule, chiar începi să te comporţi ca o femeie! Ştiam eu că aşa o să se întâmple şi totuşi nu eram pregătit pentru asta. Încetează, Mary Rose!

— Dar ce anume din purtarea unei femei te nemulţumeşte?

— Faptul că e mânioasă, pentru ca după o clipă să fie zâmbitoare, că râde şi se încruntă în acelaşi timp. Cam cum faci tu acum. Tu nu erai aşa emotivă, surioară. Nu-mi place asta.

Ea nu ştia dacă era sau nu cazul să-şi ceară scuze. Travis o privea fix. Deodată, o văzu într-o cu totul altă lumină. Nu mai era o fetişcană cu genunchii zdreliţi. Era o femeie frumoasă.

— Vrei să ştii când m-am îndrăgostit de Harrison? îl întrebă Mary Rose. Ştiu clipa exactă când…

El o întrerupse, grăbit.

— Nu, nu vreau să ştiu, murmură. Bărbaţilor nu le pasă de astfel de lucruri. Sunt încă fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vreau să ştiu amănunte despre ce ţi s-ar fi putut întâmpla.

— Dar între noi nu s-a întâmplat nimic ce nu ţi-aş putea povesti.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Şi nici nu vreau să aflu, când o să se întâmple. Ai înţeles, Mary Rose?

Când o să se întâmple? îşi privi cu atenţie fratele.

— Eşti cam insinuant.

— Nu sunt deloc. Ci numai direct.

— Da, s-ar putea spune şi aşa. Dar eşti la fel de arogant ca şi Harrison.

El nu-i luă în seamă remarca, pentru că aroganţa nu i se părea deloc un defect, chiar dacă sora lui aşa o făcea să pară.

El luă cafetiera şi se îndreptă spre sufragerie. Se opri brusc şi se întoarse din nou spre ea.

— Dacă-ţi face vreodată vreun rău, vreau să-mi spui mie primul. O s-o faci, nu-i aşa?

— Da, o să-ţi spun.

El dădu din cap, mulţumit.

— Te iubesc, surioară.

— Şi eu te iubesc. Îl placi pe Harrison, nu-i aşa?

— E greu să nu-l placi. Dar nu-mi place motivul venirii lui aici. Şi nici ţie n-o să-ţi placă, atunci când îl vei afla. Ţi-a spus…

Ea îl întrerupse.

— Mi-a spus că vreţi să discutaţi cu mine. Nu ştiu încă despre ce. Îmi poţi spune tu, acum.

El clătină din cap.

— Aşteaptă până mâine seară. Bine?

— Indiferent ce-mi veţi spune, nu-l voi urî, Travis. Crezi că o să-l urăsc?

El n-o credea în stare să urască pe cineva. Dar avea să fie cu inima zdrobită. Travis era sigur de asta. Lumea ei avea să se năruie şi singurul pe care ar fi putut da ea vina era Harrison. În orice caz, Travis aşa făcea.

— Nu, n-o să-l urăşti, zise el. Adu tu ceştile, Mary Rose.

Schimbase subiectul, ca să-i distragă atenţia de la apropiata lor discuţie. Voia ca ea să fie veselă şi lipsită de griji cât mai mult timp. Îi povesti despre Cole şi Eleanor.

— A început să-şi dea şi el seama că nu se poate juca cu ea. Eleanor e tipul de fată care umblă după măritiş. Cole nu e aşa.

— Ba e. Numai că nu-şi dă seama, încă, de asta. Şi tu eşti la fel, Travis. Când o să întâlneşti femeia potrivită, n-o să stai prea mult pe gânduri şi o s-o iei de nevastă. Vei fi un soţ şi un tată minunat.

— Să renunţ la libertatea mea? Ai înnebunit?

Ea râse…

— Parc-ai fi Adam. De ce cred oare bărbaţii că-şi pierd libertatea căsătorindu-se?

— Pentru că aşa e.

Vru din nou să iasă din bucătărie, dar ea îl strigă:

— Travis?

— Ce mai e?

— Totul a pornit de la MacHugh.

— Ce?

— Atunci m-am îndrăgostit de Harrison.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Am înţeles. Te-ai îndrăgostit de cal, dar acesta se livra cu tot cu Harrison.

Ieşi din bucătărie înainte ca ea să încerce să-i mai explice. Dar ei nu-i păsa. Era bucuroasă să fie din nou singură, să se gândească la toate cuvintele frumoase pe care i le spusese iubitul ei. Voia să-şi petreacă restul vieţii alături de ea. Mary Rose nici nu-şi putea închipui ceva mai minunat.

Rămase la masă câteva minute, până-l auzi pe Travis strigând-o.

Duse ceştile în sufragerie, apoi le spuse noapte bună şi urcă în dormitor. Se aşeză pe marginea patului, să reflecteze. Încercă să uite că o aştepta Harrison. Un nod fierbinte i se punea în stomac, ori de câte ori privea pe geam şi vedea lumina din fereastra cabanei.

El o aştepta. O făcuse să devină conştientă de nevoile trupului ei, îi oferise o clipă de pasiune, iar acum ea nu se putea preface că nu se întâmplase nimic, sau că nu voia ca el să-i ofere mai mult.

Îl dorea pentru că-l iubea. El era încă îngrozitor de arogant. Mary Rose începu să se plimbe prin cameră, gândindu-se la felul în care îi ordonase, parcă. Nu se deranjase s-o roage. Oare toţi bărbaţii erau ca Harrison? Clătină din cap, neîncrezătoare. Nimeni nu mai fusese atât de posesiv cu ea.

El era încăpăţânat şi foarte hotărât, dar în acelaşi timp dulce şi minunat. Nu mai exista nimeni în lumea asta care să fie ca Harrison Stanford MacDonald. Şi tocmai de asta se îndrăgostise de el.

El n-o ceruse de nevastă. Încercă să şi-l imagineze îngenuncheat, cerându-i mâna. Zâmbi. Harrison n-avea s-o roage, ci doar să-i comunice acest lucru. Dar ei nu-i păsa.

Oricum nu se puteau căsători oficial.

Blue Belle nici n-avea biserică, iar preoţii erau foarte rari prin părţile acelea. Judecătorul Burns era singurul care putea oficia ceremonia, dar nu era liber decât de trei-patru ori pe an.

În restul timpului îi urmărea pe răufăcători şi-i spânzura. Dar Harrison îşi rostise în seara aceasta jurământul, în faţa lui Dumnezeu. Iar ea făcuse la fel. Acum, totul avea să se schimbe. Nu mai ştia de când se tot plimba de sus în jos, gândindu-se la viitor, dar casa era deja cufundată în întuneric atunci când ea renunţă să-şi mai facă griji în privinţa schimbărilor care aveau să se petreacă în viaţa ei.

Făcu o baie, spălându-şi fiecare părticică a corpului cu săpun parfumat, se îmbrăcă cu o cămaşă de noapte albă, peste care-şi puse capotul roz, bordat cu dantelă, pe care i-l dăruise Douglas Crăciunul trecut. După care începu să-şi caute papucii din mătase, pe care-i încălţa foarte rar, fiindcă nu erau deloc practici.

Era încă nervoasă şi oarecum temătoare de ce avea să se întâmple. Cu toate astea, însă, nu se temea să-l iubească pe Harrison. Actul iubirii, însă, era altceva. Bărbaţilor le plăcea, o ştia de la fraţii ei care se duceau la Hammond o dată pe săptămână şi se întorceau mirosind a parfum ieftin şi cu un zâmbet tâmp pe faţă.

Poate că şi femeilor le plăcea. De vreme ce nu stătuse de vorbă cu niciuna, nu-şi putea forma o părere. Blue Belle era o femeie cu experienţă, dar cu Mary Rose se purtase ca o mănuşă protectoare şi nu discutase nimic despre „profesia” ei cu ea.

Se aşeză în faţa toaletei şi-şi perie îndelung părul, încercând să se liniştească. Decise apoi că tărăgănase destul. Lăsă jos peria, se încheie cu cordonul de capot şi coborî.

Când ajunse în pragul cabanei, tremura din cap până-

n picioare. Probabil că rămăsese cel puţin cinci minute cu mâna pe clanţă, făcându-şi curaj să intre. Inspiră adânc, îşi îndreptă umerii şi deschise uşa.

Când se hotăra să facă un lucru, îl făcea cu convingere. Deschise larg uşa, să intre, dar aceasta i se închise în faţă, dărâmând-o aproape. O împinse din nou, dar nu la fel de puternic.

Douăsprezece minute. Atâta trecuse până se hotărâse să-i deschidă uşa. Lui Harrison îi venea să râdă, dar nici măcar nu schiţă un zâmbet, pentru că asta însemna s-o alunge. O auzise stând în prag, dar nu se ridicase din pat, s-o întâmpine.

Voia ca ea să se hotărască singură. Se uitase la ceas, ţinuse minte ora. Întâmplător, se uită din nou doar cu câteva secunde înainte ca ea să intre.

Când o văzu cum era îmbrăcată, înţelese că fraţii ei nu-i povestiseră încă despre existenţa tatălui ei. Dac-ar fi făcut-o, ea tot ar fi venit, dar îmbrăcată de zi şi i-ar fi cerut să-i răspundă la întrebări. Ar fi părut mânioasă şi confuză. Pentru o clipă, avea să se simtă trădată, dar el avea o imensă încredere în ea şi ştia că, în cele din urmă, avea să înţeleagă.

Era de datoria lui s-o protejeze, şi, indiferent că-i plăcea sau nu situaţia, când avea să ajungă în Anglia, urma să aibă nevoie de el. El ştia prea bine ce avea să i se întâmple lui Mary Rose, pentru că cunoştea bine familia Elliott. Cu cele mai bune intenţii, aveau să încerce să-i şteargă propria identitate şi să o transforme într-una de-a lor. Harrison nu putea lăsa ca aşa ceva să se întâmple. Pentru că ei, celei de acum, îi rostise el jurământul său.

Inima lui Mary Rose bătea cu putere. Genunchii îi tremurau. Privindu-l pe Harrison, nu reuşea însă să se liniştească. El stătea ridicat, în pat, cu picioarele întinse peste pătură.

Nu se îmbrăcase pentru culcare. Era cu pieptul gol,

desculţ, doar cu pantalonii. Dar numai parţial. Pentru că nu erau încheiaţi la nasturi. Părul întunecat, cârlionţat, care-i acoperea pieptul, se prelungea uşor până-n deschizătura pantalonilor.

Inima ei îşi acceleră ritmul. Îşi dădu brusc seama unde se uita şi-şi feri imediat privirea.

Observă cartea din mâinile lui. Făcu ochii mari. El citise, în timp ce-o aştepta. Nici nu mai ştia cum anume să se simtă. Ea se plimbase în sus şi-n jos, tremurând de spaimă, în timp ce el, calm, citea.

Harrison nu se mişcă. Îi citise spaima din ochi, când o văzuse intrând şi ştiu că avea nevoie să găsească o cale s-o liniştească, înainte de a o atinge.

Crezuse cu adevărat în ceea ce spusese: că n-avea s-o forţeze. Dacă ea se răzgândea brusc şi se întorcea în casă, n-avea s-o oprească. Nu ştia cum va suporta acest lucru, dar nu voia s-o forţeze.

Îşi dădu seama că era atât de nobil numai pentru că ştia cu siguranţă că ea va rămâne. Îi trebuise mult curaj să vină. Nici nu se aşteptase la mai puţin din partea ei.

— Citeai.

Afirmaţia ei suna ca o acuzare. El nu făcu nicio remarcă. Dădu din cap şi continuă s-o privească. Observă că teama ei dispărea încet.

— Vrei să închizi uşa?

— Nu.

În vocea ei nu mai era nicio umbră de panică. Harrison puse cartea pe masă şi se pregăti să se ridice din pat, presupunând că ea voia ca el să închidă uşa.

Ea îl opri cu un semn.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, înainte să te mişti. De ce nu eşti îmbrăcat de noapte? Nu asta era întrebarea, adăugă ea, grăbită.

— Nu dorm îmbrăcat.

Simţi din nou că genunchii n-o mai susţineau. Nu se

putu împiedica să nu şi-l imagineze gol.

— Probabil că nu ar fi trebuit să-mi spui… asta.

— Aveai s-o afli, curând. Rămâi cu mine în noaptea asta?

Ei nu-i venea să creadă că Harrison putea fi atât de calm.

— Nu m-am hotărât încă, minţi ea.

Se decisese, încă de când era în dormitorul ei, dar nu voia să-i spună încă. Se încăpăţâna, pentru că el se bucurase de deliciile unei cărţi, în timp ce ea trecuse printre flăcările purgatoriului.

— Eşti cel mai hotărât şi mai calculat bărbat din câţi am cunoscut. Ai multe defecte pe care-am considerat dintotdeauna că le urăsc. Mi-am dorit un bărbat tandru, vulnerabil, care să aibă mereu nevoie de mine. Cum naiba de m-am ales cu tine?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zâmbească.

— Pentru că am nevoie de tine, mai mult decât oricare alt bărbat. Şi tu ai nevoie de mine, Mary Rose. Mi-ar plăcea să te aud recunoscând asta.

— Da, am nevoie de tine. Cu toate astea, însă, nu-mi plac bărbaţii aroganţi, şi mai ales nu-mi place să primesc ordine. Aş ţine minte asta, dac-aş fi în locul tău.

— Cât mai durează până să te hotărăşti, iubito? Ard de nerăbdare să te ating.

Dorinţa din vocea lui o îmblânzi. Îl văzu încercând din nou să se ridice, şi-l opri iar.

— Rămâi unde eşti, Harrison. Tot mai am acea întrebare să ţi-o pun. Dacă nu-mi place răspunsul, plec.

Dar strălucirea din ochii ei îi spuse că n-avea motive de îngrijorare.

— Ce vrei să mă întrebi?

Ea făcu un pas înainte, tremurând de dorinţa de a fi sărutată.

Doamne, cât îl mai iubea! Era puternic şi poruncitor,

arogant şi mândru, şi foarte de încredere, iar ea avea să-şi petreacă tot restul vieţii adorându-l.

Ea nu mai putea aştepta prea mult. Voia ca el s-o ţină în braţe.

— Când îmi povesteai la ce te gândeai şi-mi descriai… cum am fi făcut dragoste…

— Da?

— Zâmbeam?

El râse şi o luă în braţe, ţinând-o strâns. Cu o voce blândă, iubitoare, o asigură că în toate fanteziile lui erotice, în toate visele lui despre ea, ea fusese foarte fericită, mulţumită, satisfăcută şi recunoscătoare, pe deplin copleşită de – dacă stătea să se gândească bine, acum – nemaipomenitele lui performanţe într-ale sexului.

— Şi nu găseai cuvinte vrednice pentru a-mi mulţumi, sfârşi el.

Ea se îndepărtă puţin de el şi-l privi în ochi.

— Ţi-am mulţumit pentru c-ai făcut dragoste cu mine?

— Asta era în visul meu, iubito, nu într-al tău.

Ea-i înlănţui talia cu braţele, mângâindu-i spatele fierbinte.

— Doamne, dar tare mai eşti încrezut atunci când visezi! Ce-o să mă fac cu tine?

Lui Harrison îi trecură prin minte câteva sugestii, dar hotărî că nu venise încă vremea să i le împărtăşească. Pentru că în toate interveneau gura, limba şi mâinile ei.

— Ţi-au îngheţat mâinile, spuse el, în loc de orice altceva.

— Ai lăsat uşa deschisă. Ar trebui s-o închizi. E tare frig aici.

Harrison întinse mâna, prin spatele ei, închise uşa, apoi o conduse încet spre pat.

Rămaseră faţă în faţă, la câţiva paşi depărtare unul de altul, privindu-se în ochi, şi lăsând ca dorinţa să se amplifice înăuntru lor.

În lumina dulce a lămpii, ea părea un înger, cu părul mângâindu-i umerii, în veşmântul de noapte delicat care-i ajungea până la glezne.

Cu cât o privea mai mult în ochii albaştri, cu atât se convingea că era o făptură perfectă.

Ea se mişcă înaintea lui. Îşi desfăcu încet cordonul capotului şi-l dezbrăcă, cu mâini tremurânde.

I-l întinse lui. El nu-şi dezlipi privirea de la ea, nici atunci când îl aruncă, undeva în spate.

N-o lăsă să se descheie singură la cămaşă.

— Lasă-mă pe mine, şopti el, plin de dorinţă.

Ea lăsă mâinile jos. Harrison o simţi tremurând atunci când degetele lui se strecurară sub ţesătura subţire, conturându-i întâi răscroiala cămăşii şi apoi atingându-i pielea mătăsoasă.

El se purta ca şi cum avea tot timpul din lume pentru a o dezbrăca; pentru ca ea să nu se simtă deloc presată, trebui să apeleze la toată stăpânirea lui de sine. Ar fi vrut să-i smulgă veşmântul de pe ea, dar nu voia să cedeze nerăbdării.

Voia ca această noapte să fie perfectă pentru ea. Îşi croi încet drum spre talia ei, mângâind-o, cu fiecare nasture desfăcut.

Când termină, desfăcu larg cămaşa de noapte. Văzând-o cât de perfectă era, simţi că i se taie răsuflarea. Pielea ei era mătăsoasă, albă, avea sâni plini, cu sfârcuri rozalii. Trupul îi era foarte bine proporţionat.

Mâinile îi tremurau de dorinţa de a o îmbrăţişa, de a o lipi de trupul lui, dar el rezistă şi-i coborî şi mai jos cămaşa, până când aceasta îi rămase sprijinindu-se pe şolduri. Îşi odihni palmele de talia ei subţire, apoi le coborî uşor. Senzaţia pe care i-o dădea atingerea pielii ei delicate îl făcu să se cutremure de dorinţă.

Cămaşa de noapte îi căzu la picioare. El făcu un pas înapoi, s-o privească.

— Eşti chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat.

Stânjeneala ei dispăru la auzul complimentului lui. Privirea lui o făcu să uite de timiditate. El o vedea frumoasă, iar dragostea lui pentru ea o convinse că aşa şi era.

Ea nu mai putu să rămână nemişcată. Se descălţă şi se apropie de el.

— Vrei să te dezbrac eu?

— Nu încă, îi răspunse el. Vreau ca aceste clipe să dureze. Dacă-mi dau acum pantalonii jos, totul se va întâmpla prea repede. Nu vreau să se întâmple aşa. Vreau ca totul să fie perfect pentru tine.

— E rău dacă se întâmplă repede?

El clătină din cap.

— Nimic din ce facem împreună nu poate fi rău.

Nu-i lăsă timp să se gândească la ce-i spusese, ci o luă în braţe şi o ţinu strâns. Mâinile ei se odihniră pe pieptul lui. Părul creţ îi gâdila degetele şi ştia că, dacă se mişca, sânii ei aveau să aibă aceeaşi senzaţie.

El îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei, inhalându-i aroma şi savurând senzaţia atingerii de sânii ei.

Geamătul ei de plăcere îi spuse că şi ea simţea la fel.

— Am ştiut că va fi atât de bine.

Ei i se părea ceva mai mult decât bine, dar nu-şi găsea cuvintele potrivite pentru a descrie senzaţiile care-i asaltaseră trupul. Observă că şi răsuflarea lui era întretăiată, ca şi a ei. De fiecare dată când se freca de el, sentimentele se amplificau, fiecare nerv i se încorda. Se simţea minunat.

El o săruta pe gât, îi necăjea lobul urechii cu limba, şoptindu-i promisiuni fierbinţi, despre ce voia să-i facă.

Cuvintele lui o excitau la fel de mult ca şi atingerile. Ar fi vrut să-l atingă peste tot. Îi mângâia pieptul, umerii şi gâtul, savurând senzaţia pe care i-o dădeau muşchii lui, când se încordau.

Felul lipsit de inhibare în care-i răspundea ea îl făcea să-şi piardă minţile. Focul pasiunii dinlăuntrul lui era aţâţat de părul ei moale, care îi aluneca printre degete, de sunetele pe care le scotea atunci când o atingea într-un anume fel.

O ţinu cu o mână pe după talie şi se aplecă s-o sărute. Gura lui era tot mai arzătoare acum; limba lui îşi croi drum înăuntru, apoi se retrase, pentru a se întoarce, iar şi iar, într-un ritual erotic. Îşi trecu uşor degetele peste sânii ei, apoi îi cuprinse unul din ei în palmă şi începu să i-l necăjească. Ea se arcui spre el, instinctiv, făcându-l să înţeleagă că-i plăcea această senzaţie, iar când el repetă mângâierea, ea închise ochii, scoţând un geamăt.

— Mă scoţi din minţi, îi şopti ea la ureche.

— Şi mai urmează, îi promise el.

Ea nu credea să mai poată simţi mai mult. Dorinţa devenise atât de intensă, că o ardea, parcă, pe dinăuntru, ca un lichid fierbinte curgându-i prin vene.

El îi acoperi gura cu gura lui, în timp ce mâna îi pătrunse între pulpe şi începu să facă dragoste cu ea prin intermediul degetelor. Limba lui se mişca înăuntrul gurii ei, imitând acelaşi joc al dragostei.

Ea crezu că va muri de plăcere. Începu să se mişte, în întâmpinarea mâinii lui, până când senzaţia deveni atât de intensă, că simţi că nu o mai putea suporta. Încercă atunci să-i dea mâna deoparte.

Harrison tremura de dorinţă. Căldura umedă care-i înconjura degetele îi îndepărtă şi ultima urmă de autocontrol. O sărută din nou, lung şi apăsat, o ridică în braţe, dădu păturile deoparte şi o puse pe pat. Atunci îşi dădu pantalonii jos, copleşit de nevoia de a o pătrunde, de a o simţi învăluindu-l. Dar ştia că acum avea nevoie de încuviinţarea ei. Pentru că ea începuse să aibă reţineri. Ştia ce produsese această schimbare. Ştia exact la ce se gândea ea.

Iubirea vieţii lui privea la erecţia lui.

— Va fi bine, îi promise el, cu vocea răguşită de pasiune. Ne potrivim perfect, draga mea.

Ea clătină din cap şi încercă să se îndepărteze. Frica o făcea să intre în panică.

El nu-i lăsă timp să-şi alimenteze teama. O puse pe pat, îi dădu mâinile de o parte şi de alta şi se aplecă s-o sărute.

Trebui să facă eforturi, pentru că ea îşi întorcea capul. Dar vorbele lui de iubire o făcură să se calmeze şi să-l privească din nou. Ochii ei erau încă încărcaţi de pasiune, iar Harrison ştiu că nu va mai trece mult până când dorinţa să se reaprindă în trupul ei.

— Ai încredere în mine, draga mea. Lasă-mă să te mai sărut o dată. Şi dacă atunci vei dori să ne oprim, aşa vom face.

Ea se gândi puţin, înainte să accepte. El nu se putea gândi decât la senzaţia pe care i-o dădea dorinţa de a pătrunde înăuntrul ei.

— Un sărut, şopti ea.

— Doar unul, îi promise el. O să-ţi placă, iubita mea. Îţi jur că o să-ţi placă.

Ea nu prea părea să-l creadă. El nu se lăsă descumpănit de atitudinea ei.

— Deschide gura, draga mea, şopti el înainte de a pune stăpânire pe buzele ei. Ea îl trase mai aproape şi când îl sărută cu pasiune, Harrison ştiu că ea uitase complet de teamă.

O copleşi iar cu sărutări şi mângâieri şi-şi strecură mâna între pulpele ei, ca s-o pregătească să-l primească. Tremură de plăcere când îşi simţi degetele umezindu-se. Ştia cu exactitate unde anume s-o atingă pentru a o face să capituleze.

Nu mai putea aştepta. Sărutând-o întruna, îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele. O ridică uşor şi o pătrunse.

Se opri când simţi că i se opunea o uşoară rezistenţă. Închise ochii şi pătrunse adânc.

Se simţea de parc-ar fi ajuns în rai.

Ea se simţea sfâşiată de durere. Ţipă şi încercă să se depărteze de el. El nu se mişcă. O ţinu deliberat prizonieră sub greutatea lui.

— Încearcă să nu te mişti, iubito. Aşteaptă să treacă durerea. Curând, draga mea, n-o s-o mai simţi. Te iubesc, Mary Rose. Oh, iubito, nu plânge.

El părea distrus că-i făcuse rău. Ea nu ştia ce să mai creadă. Chiar se presupunea că ar fi trebuit să-i placă toate astea?

Harrison nu bănuia nimic din ce-i trecea ei prin minte, încerca cu disperare să-i dea timp să-l accepte, dar dorinţa lui de a se mişca înăuntrul ei devenise de nestăvilit. O simţea învăluindu-l, strângându-l în ea. Era un sentiment extraordinar şi, Dumnezeu îi era martor, dacă nu se mişca curând, avea să fie prea târziu. Avea să-şi verse sămânţa în ea, cu un strigăt primitiv, de capitulare.

Dar ea trebuia să trăiască experienţa unei împliniri, indiferent cât avea să dureze. Îşi îngropă faţa în gâtul ei şi începu să se joace cu lobul urechii ei.

— E mai bine, draga mea?

Ea îi sesiză îngrijorarea din voce. Îşi dori, instinctiv, să-l liniştească, să-l asigure că se simţea bine.

— Mi-e mai bine acum, şopti ea.

Ca să-i demonstreze că era adevărat, îl îmbrăţişă şi începu să-l mângâie pe spate. Harrison gemu şi se lipi mai tare pe ea. Aşa că-l mângâie din nou. Îl simţea tensionat şi ştia de cât efort avea nevoie ca să rămână nemişcat.

— Nu vreau să te dezamăgesc.

El se ridică uşor s-o privească.

— Nu mai putea dezamăgi niciodată. Te iubesc, draga mea.

Ea era copleşită de-atâta tandreţe.

— E mai bine acum. Pot să suport. Nu trebuie să mai aştepţi.

El zâmbi.

— Poţi să suporţi? Mai vedem noi, iubito.

O sărută din nou, iar când îşi ridică din nou capul, constată mulţumit că pasiunea se reaprinsese în ochii ei.

— Spune-mi ce să fac. Vreau să-ţi placă.

— Îmi place, iubito. Ridică puţin picioarele, ca să pot să… Nu mai putea să vorbească. Plăcerea pe care i-o creau mişcările ei îl făcu să-şi piardă controlul.

Ea se aşteptase la o nouă durere, dar când îşi ridică picioarele simţi o cu totul altă senzaţie. Intensitatea acesteia o făcu să-şi dorească mai mult. Se mişcă din nou, simţi un nou val de plăcere şi-şi strânse îmbrăţişarea. Chiar se simţea mai bine.

— E bine, nu-i aşa? Spune-mi adevărul, de data asta.

— Da, şopti ea. Dar încă nu mi se pare că eşti pe deplin mulţumit.

Doamne, cât o mai iubea!

Îi spuse să-şi încolăcească picioarele deasupra lui, apoi îşi schimbă poziţia şi se adânci mai tare în ea.

Niciunul din ei nu mai putea să vorbească. El se trase înapoi, apoi reveni. Voia s-o ia încet, s-o scoată din minţi de plăcere, dar ea era atât de fierbinte şi se simţea atât de bine înăuntrul ei, că dorinţa de a accelera ritmul puse stăpânire pe el.

Îi era imposibil să se mai gândească doar la a fi blând. Nu se mai putea gândi deloc. Simţea, doar. Rugăminţile ei şoptite şi gemetele îl îndemnau mereu.

De fiecare dată când se retrăgea puţin, ea se ridica spre el, să-l aducă înapoi. Devenise tot mai dornică, iar autocontrolul o părăsise.

Presiunea înăuntrul ei crescu până când simţi că va muri, într-o dulce agonie. Nu ştia ce voia. Ştia numai că o voia acum.

Câteva secunde mai târziu, capitulă strigându-i numele, în timp ce valuri de plăcere o copleşeau. Îl strânse înăuntrul ei, iar când el îi simţi tremurul orgasmului, capitulă la rândul lui.

Era cea mai incredibilă experienţă din viaţa lui.

Se prăbuşi deasupra ei. Mary Rose îi luase toată puterea şi-i trebui ceva timp ca să-şi revină. Voia să adoarmă în braţele ei şi, când avea să se trezească, să se piardă din nou în ea, iubind-o.

Şi ei îi trebui ceva timp până să-şi revină. Era copleşită de ceea ce i se întâmplase.

Simţea că inima, mintea şi sufletul ei se uniseră cu ale lui în acel minunat moment al capitulării şi că era înconjurată de căldura iubirii lui. Unirea ei cu Harrison fusese cea mai desăvârşită experienţă a ei.

El făcea totul minunat. Din clipa în care îi dăruise inima ei, întreaga ei lume se schimbase. Zilele obişnuite deveneau magice, pentru că le petrecea alături de el. Nu-şi putea închipui viaţa fără el. Era blând şi iubitor, atent şi drăguţ. Erotic şi senzual, îndrăzneţ şi arogant.

Era perfect. Şi asta pentru că ea îl iubea.

— Te simţi bine, Mary Rose?

Se ridică deasupra ei, ca s-o vadă. Ochii ei erau încă adumbriţi de pasiune. Gura îi era roşie de sărutări, iar pe obraji purta urmele bărbii lui. Văzând aceste semne, se simţi satisfăcut. Ea era a lui şi numai a lui.

— Ţi-am făcut rău, nu-i aşa?

Întrebarea părea sinceră, dar zâmbetul care-o însoţea o nedumeri.

— Da, dar durerea n-a durat prea mult. N-am ţipat decât o dată.

— Prima oară, spuse el.

— De ce zâmbeşti? Nu-ţi pasă că mi-ai produs durere?

— Bineînţeles că-mi pasă. Te iubesc, Mary Rose. Zâmbesc felului în care arăţi.

— Cum arăt? întrebă ea repede.

— De parcă tocmai am fost înăuntrul tău, te-am iubit şi te-am mulţumit. Iar acum, mă simt extrem de posesiv.

Ea se simţea iubită şi în siguranţă.

— Întotdeauna ai fost posesiv.

— Acum e altceva, iubito. Te doresc de mult în patul meu.

Ea îi mângâie obrazul.

— Şi acum, că sunt aici?

Zâmbetul i se şterse de pe faţă.

— Eşti a mea.

Ea n-avea de gând să se contrazică cu el. Era adevărat.

— Da, sunt a ta.

El dădu din cap, mulţumit, apoi o sărută, necăjind-o cu limba. Mary Rose oftă!

El se simţi iar excitat şi ştiu că trebuia să se oprească, înainte ca pasiunea să-l facă să uite starea ei delicată. Mary Rose avea nevoie de timp să-şi revină, înainte s-o iubească din nou.

Se întoarse pe spate şi o trase lângă el.

— Trebuie să stăm de vorbă, Mary Rose.

Seriozitatea din tonul lui o îngrijoră. Era convinsă că el avea să-i spună ceva ce ea nu voia să audă. Chiar credea că ştia exact ce voia să-i spună.

Câteva minute trecură în linişte. El se uita fix în tavan, în timp ce ea-şi făcea o mulţime de griji. Mary Rose nu mai putu suporta tăcerea.

— O să-ţi uşurez eu situaţia, Harrison. O s-o spun eu în locul tău. Eşti…

El n-o lăsă să continue.

O strânse de talie şi zise:

— N-ai de unde să ştii ce-o să spun. Doar nu citeşti gândurile, iubito.

— Nu, nu-ţi pot citi gândurile, încuviinţă ea. Dar pot să

trag anumite concluzii. După tonul tău serios, înţeleg că e ceva important. Faptul că eziţi mă face să cred că nu găseşti cuvintele cele mai potrivite. Până acum am dreptate?

— Da, răspunse el. Ceea ce vreau să-ţi spun e foarte serios şi da, vreau să găsesc cuvintele cele mai potrivite.

— Pentru că eşti avocat.

— Nu, pentru că vreau să fiu sigur că o să mă înţelegi. Vreau să te pregătesc.

— Harrison, ai putea economisi o mulţime de timp.

Începu să-i mângâie pieptul cu vârful degetelor şi-l sărută pe gât.

— Nu mă mai tenta, zise el, cu voce răguşită.

Ea-l ignoră şi-l sărută din nou.

— Nu te tentez. Te consolez. E o diferenţă.

— Eşti goală în braţele mele, Mary Rose. De aceea…

— Te tentez.

— Da.

Ea oftă şi-şi lipi obrazul fierbinte de el.

— Înţeleg ce ţi se întâmplă. Regreţi, acum. Te înţeleg, Harrison, şi de-aceea vreau să te consolez. Nu trebuie să te mai simţi vinovat.

El rămase nemişcat.

— Şi ce anume ar trebui să regret?

— Păi… indiscreţia noastră.

— Ce?

Refuza să creadă ceea ce auzise. Ea se hotărî să repete, ca să-l convingă.

— Indiscreţia noastră.

— Cum Dumnezeu funcţionează mintea asta a ta? Ştiu că eşti la fel de inteligentă ca oricine altcineva. Ba chiar mai inteligentă. Cum poţi să crezi că tot ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o indiscreţie? Răspunde-mi.

Dar nu-i lăsă timp să scoată vreun cuvânt.

— Ne-am jurat unul celuilalt. Ai înţeles?

Mary Rose se miră de furia lui. Dar nu era câtuşi de puţin speriată, totuşi. Acest gând o făcu să zâmbească. Harrison mormăia, ca un urs rănit, iar ea se simţea la fel de în siguranţă ca întotdeauna.

— Ascultă-mă bine. Cred că nu m-ai înţeles.

— Ce anume?

— Ce-am vrut să spun când am afirmat că eşti a mea. Nu mă refeream numai la noaptea asta. Ci pentru totdeauna.

— Aş vrea să poţi privi logic lucrurile. Dacă…

— Vrei ca eu să fiu logic?

Ea se gândi că poate nu era cel mai fericit lucru pe care i-l putuse spune. Era chiar mulţumită că nu-i putea vedea acum faţa. Era suficient să-i vadă fălcile încleştându-i-se, semn că era furios. Un avertisment că se apropia furtuna.

— Se pare că nu reuşesc să găsesc cele mai potrivite cuvinte, care să te liniştească.

Indiscreţie? Lui încă nu-i venea să creadă că ea folosise acest cuvânt ca să descrie ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Îi trebuia cel puţin o săptămână ca să uite acest lucru.

După tăcerea lui, ei i se păru că Harrison era gata să asculte vocea raţiunii.

— E un lucru nou pentru mine. Ai putea fi mai răbdător cu mine. Mă simt vulnerabilă, pentru că n-am mai fost atât de intimă cu nimeni.

Era sigură că explicaţia ei avea să-i câştige simpatia şi înţelegerea. Dar se înşela.

— E ridicol să te simţi vulnerabilă. Şi chiar insultător pentru mine, femeie.

Ea începea să-şi piardă răbdarea. El se lega de orice spunea ea. Era, cu adevărat, la fel de plin de temperament ca şi calul lui. Se gândi să i-o spună, apoi se răzgândi. Comparaţia avea să-l înfurie iar, mai mult ca sigur.

— De obicei, nu erai aşa de ţâfnos.

— Pentru că nu eram îndrăgostit de tine.

— Cole e întotdeauna ţâfnos atunci când se simte vinovat de ceva.

— Nu mă simt deloc vinovat. Tu te simţi?

O luă de mână şi i-o strânse. Îi spunea, fără cuvinte, că dorea ca răspunsul ei să fie cel pe care-l aştepta.

— Nu, nu mă simt vinovată. Acum eşti mulţumit?

El nu-i răspunse. Dar strânsoarea mâinii lui slăbi şi ea înţelese că-i dăduse răspunsul aşteptat.

— Cred c-ar trebui să încheiem această discuţie. Şi atunci ar trebui să-mi ceri scuze. Chiar vrei să pierzi un timp preţios cerându-mi iertare, când am putea face altceva mult mai plăcut?

El zâmbi, în ciuda iritării lui.

— Ce te face să crezi că o să-mi cer scuze?

— Pentru că eu pot aştepta mai mult decât tine. Vei ceda înaintea mea.

El pufni în râs.

— Oh, Mary Rose, mă faci să doresc să te zgâlţâi puţin, dar şi să te sărut, în acelaşi timp. Îţi jur pe Dumnezeu că o să mă scoţi din minţi, într-una din zilele astea.

Ea începu iar să-i mângâie pieptul. Îi plăcea să-i simtă părul cârlionţat printre degete. Îşi dorea ca el s-o sărute din nou. Oftă şi-şi strecură piciorul între picioarele lui. Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi respins-o. Dar n-o făcu, începu să-i mângâie genunchiul.

— Harrison?

— Da?

— Astă-seară a fost ca-n visele tale?

— A fost mult, mult mai bine. Visele mele erau fierbinţi. Dar în noaptea asta au ars de-a dreptul. M-ai înţeles?

— Eşti satisfăcut?

El sesiză amuzamentul din tonul ei şi ştiu că ea-şi

pusese ceva în gând. Zâmbi. Numai Dumnezeu ştia ce avea să-i spună.

— Da, sunt.

— Acum pari recunoscător. Eşti?

Degetele ei îi necăjeau sfârcurile.

— Da, răspunse el, gâfâind.

— Să înţeleg că te-am făcut fericit?

— Da. M-ai făcut foarte fericit.

Ea zâmbi şi-şi lipi faţa de el. Chiar ea era surprinsă că simţea nevoia să fie copleşită de încurajări. Felul în carei răspunsese el la mângâieri îi spusese deja că se simţise bine. Poate că era vulnerabilă deoarece, pentru ea fusese o experienţă nouă.

Brusc îi trecu ceva prin minte.

— Ce-ai vrut să spui cu „prima oară” când am ţipat? Am mai ţipat vreodată?

— Da.

— Când?

— Când ai uitat de tine.

Amintirea o făcu să roşească. Într-adevăr, uitase de sine când ajunsese la orgasm. Dar nu-şi amintea să fi strigat.

— Acum vrei să mă asculţi?

— Dacă ai de gând să-mi spui că te voi urî, nu, nu vreau.

— Vreau să vorbim despre viitor.

— Bine.

— Următoarele şase luni vor fi foarte grele pentru tine.

— Ai de gând să faci în aşa fel încât să fie?

— Nu, nu asta vreau.

— Te iubesc, Harrison.

— Şi eu te iubesc. Trebuie să mă întorc în Anglia, iubita mea. Vreau să vii cu mine.

— Chiar vrei?

— Da.

— De ce trebuie să te întorci?

— Ca să termin ceea ce am început.

— Va trebui să rămâi mult timp acolo?

— Asta depinde de tine.

Ea nu înţelegea.

— Încă-ţi mai e dor de casă?

— Vreau să fiu cu tine. Unde locuiesc nu e chiar atât de important.

— Până acum era.

El zâmbi. Avea dreptate. Fusese obsedat de întoarcerea sa acasă. Dar planurile i se schimbaseră, datorită lui Mary Rose. Putea fi fericit oriunde în lume, atâta vreme cât era cu ea.

— Când vrei să pleci?

— Mă gândeam să plec poimâine. Vreau să vii şi tu, cât mai curând posibil.

O copleşea cu toate aceste schimbări. Cum ar fi putut oare să-şi părăsească fraţii? Trebuia să străbată un ocean pentru a ajunge în Anglia. Oh, Doamne, de ce trebuia să fie atât de departe?

Aveau oare să locuiască în oraş? Cum să trăiască acolo? N-o să poată respira. Iar aglomeraţia o s-o înnebunească. Oare avea să se uite pe geam şi să vadă numai pavaj şi clădiri? Cum să-şi părăsească paradisul?

Dar cum să trăiască fără Harrison? Mintea îi era plină de întrebări.

— Ştiu că ai nevoie de timp să te gândeşti la toate astea, iubito.

— Da, îi răspunse ea. Aş vrea… Harrison, te-ai gândit vreodată să locuieşti aici?

— Dac-ar fi posibil…

— Este?

— Nu ştiu încă, îi răspunse el.

— Şi dacă nu aş putea veni după tine?

— M-aş întoarce.

— Nu vreau să ne gândim acum la viitor. Mâine vom cântări totul. Te rog, sărută-mă. Vreau să faci dragoste cu mine.

Se ridică în coate şi-l privi în ochi.

— Vreau să te simt din nou înăuntrul meu, îi şopti ea.

— Nu se poate. E prea curând, iubita mea. O să te doară.

Ea se aplecă şi-l sărută. Nu-i păsa dac-o durea sau nu. Avea nevoie de el.

— Te rog, şopti ea. Un sărut, dragul meu. Lasă-mă să te sărut o dată şi apoi, dacă vrei să mă opresc, aşa o să fac. Îţi promit.

— Îmi place felul în care-mi răstălmăceşti cuvintele, zise el, aşezând-o deasupra lui. Ai de gând să mă săruţi până ce voi fi înăuntrul tău?

— Oh, da.

Au fost ultimele lor cuvinte coerente, pe care le-au rostit pentru mult, mult timp.

Au adormit îmbrăţişaţi. Şi scufundaţi în iubire.

5 aprilie 1868

Dragă Mama Rose,

Adam s-a bătut astăzi. A fost din vina mea, pentru că indienilor le place părul meu. Îţi trimit şi ţie o şuviţă, ca să vezi cât e de frumos. Şi blond. Indienilor le-a plăcut atât de mult, c-au încercat să mi-l smulgă cu totul. După care unul a spus să mă ia şi pe mine şi atunci Adam s-a înfuriat. Cole şi Douglas erau plecaţi, iar când Travis a ieşit din hambar, Adam îi bătuse deja pe indieni. Are nasul însângerat, dar nici indienii n-au mai fost în stare să se ridice de jos, când Adam a terminat cu ei.

Bătaia nu e bună, Mama Rose. Chiar şi Adam spune că aşa e, dar acum e convins că indienii or să-mi lase părul în pace. Sper din tot sufletul să fie aşa.

Fiica ta, Mary

Rose

16

Mary Rose se întoarse în dormitorul ei cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Era oarecum surprinsă că Harrison dormea atunci când a plecat.

De obicei avea somnul uşor, dar de-abia dacă se mişcase atunci când ea coborâse din pat, se îmbrăcase şi ieşise din cabană. Bănui că era epuizat. Această posibilitate îi făcu plăcere.

Nu era însă pregătită să întâmpine o nouă zi. Adormi imediat ce puse capul pe pernă şi nu se trezi decât la ora zece.

Nu-l revăzu pe Harrison decât la cină. Travis îi spuse că mai devreme venise Dooley, aducând o telegramă. Era în prag şi se pregătea să plece, când îi comunică acest lucru. Mary Rose fugi după el, să afle amănunte.

— Pentru cine era telegrama?

— Pentru Harrison, bineînţeles. Dac-ar fi fost pentru vreunul dintre noi, ai fi găsit-o pe masa din bucătărie.

— Cine a trimis-o?

— Nu ştiu.

— Stai puţin, Travis, te rog. Harrison a pomenit ceva despre ea? Ţi-a citit-o?

Fratele ei se întoarse.

— Nu mi-a spus nimic, iar eu nu l-am întrebat. N-a părut însă prea fericit la aflarea veştilor. Părea chiar îngândurat.

— Oh, Doamne, sper că n-a murit nimeni.

— De ce crezi asta?

— Pentru că telegramele aduc veşti proaste. Toată lumea ştie asta. Ce-a făcut Harrison după ce-a citit mesajul?

Travis oftă.

— A pus hârtia în buzunar şi s-a dus în cabană, să-şi strângă lucrurile. Voia să plece în oraş, să-şi cumpere un cufăr în care să-şi trimită lucrurile înapoi în Anglia, dar Adam i-a dat unul dintre cuferele lui mai vechi.

— Harrison pleacă, zise ea. Ştiam că o să plece. Mi-a spus.

— Nu fi supărată.

— Nu sunt.

— Atunci nu mă mai strânge de mână.

Ea nici nu-şi dăduse seama că-l apucase de mână. Se retrase imediat.

— Nu vreau să plece.

— Ştiu că nu vrei. Nu e întotdeauna plăcut să iubeşti, nu-i aşa? Te face să te simţi vulnerabil.

Ea nu-l putu contrazice. În clipa aceea, se simţea îngrozitor.

— Nu, nu e întotdeauna plăcut. Unde pleacă Harrison?

— N-a spus.

— Unde e acum?

— A plecat cu Adam, acum o oră. Nu mi-au spus unde. Ştiu însă că Adam voia să aibă o discuţie cu el, în particular. Poate s-au dus la pescuit, la Cowan. Nu-ţi face griji, Mary Rose. Sunt sigur că Harrison o să-ţi spună care îi sunt intenţiile, diseară.

Ea se întoarse în casă. Trebuia să găsească un mod de a-şi petrece restul zilei. Doamne, cât îşi dorea să fi fost şi ea mai răbdătoare! Ura aşteptarea, mai ales când ea îi aducea veşti proaste.

Eleanor nu era astăzi o companie prea plăcută. Se

târa de colo-colo prin casă şi nu voia să facă nimic. Mary Rose se hotărî să facă curat în salon. Dacă-şi găsea de lucru, ziua avea să treacă mai repede.

Nu se opri însă în salon. Frecă podelele, schimbă toate cearceafurile, spălă geamurile şi munci în grădină. Pe la sfârşitul după-amiezei, era epuizată. Intră în bucătărie, să pregătească cina, dar bucătarul îi flutură un cuţit pe sub nas şi-i spuse să nu-i stea în cale. Samuel, bucătarul, era pe jumătate indian din tribul Crow şi pe jumătate irlandez. Era o combinaţie interesantă, în privinţa temperamentului său, după părerea lui Adam. Samuel avea temperament de irlandez, dar şi-l manifesta cu demnitate.

Lui Mary Rose i se părea de-a dreptul adorabil. Nu îndrăznea însă să i-o spună, pentru că lui Samuel nu-i plăceau complimentele.

— Samuel, eşti la fel de morocănos ca în ziua în care ai venit la noi, spuse ea.

Privirea din ochii lui căprui îi spuse că îi aprecia spusele. Îi flutură din nou cuţitul dinaintea ochilor, adăugă ameninţarea de a-i strecura otravă în mâncare şi-i spuse iar să dispară din faţa lui.

Ea izbucni în râs. Samuel se întoarse cu spatele, dar n-a fost îndeajuns de rapid ca ea să nu-i observe zâmbetul.

De vreme ce Adam nu scrisese pe tablă cuvântul zilei, ea luă creta şi scrise, cu litere mari linguşitor.

— Uite, Samuel, am scris numele tău, îl necăji ea.

Continuă să-l tachineze câteva minute, apoi puse masa.

Când termină, urcă în dormitor, după haine curate, săpun şi prosoape. O târî după ea şi pe Eleanor la râu, să se scalde.

De-abia aştepta să-l vadă pe Harrison şi, cu toate că evită deliberat să-l privească direct în timp ce stăteau la masă, îi era teamă că va roşi la amintirea celor întâmplate cu o noapte în urmă.

Fraţii ei aveau să-şi dea seama şi de aceea ea îşi menţinu privirea în jos în farfurie. Nu era câtuşi de puţin ruşinată de ceea ce făcuse, dar nu se simţea pregătită să discute despre asta cu fraţii ei.

Nici ei nu păreau prea grăbiţi să discute acest subiect, cu toate că, măcar doi dintre ei o auziseră ieşind din casă, în noaptea precedentă. Adam trebuia s-o fi auzit coborând, iar Cole se trezise, mai mult ca sigur, în clipa în care ea închisese uşa dormitorului. Niciunul nu scosese însă vreo vorbă şi poate tocmai din această cauză ea evită să-i privească în timpul mesei.

Bănuia că ei ştiau şi, Dumnezeule, de ce nu se simţea câtuşi de puţin vinovată? Hotărî că avea nevoie de timp să-şi dea seama de tot ce i se întâmpla.

Nu i se părea că Harrison avea vreo dificultate în a se adapta noului aranjament. Ea ştia foarte bine că el nu era de părere că făcuseră ceva rău. Probabil că acum se gândea că ar trebui să se poarte ca un cuplu căsătorit.

Nu erau însă căsătoriţi, nu din punct de vedere legal, oricum, şi până ce unirea lor n-avea să fie binecuvântată de un preot, ea avea să-şi facă griji în privinţa părerii fraţilor ei.

Nu se făcea prea multă conversaţie în jurul ei. Păreau cu toţii preocupaţi, iar această atmosferă apăsătoare îi sporea nervozitatea lui Mary Rose.

Chiar şi Eleanor se purta ciudat. Sorbea din când în când apă din pahar, dar nu se atingea de mâncare. Nici măcar n-o învârtea prin farfurie, ca să-i păcălească pe băieţi că mânca.

Douglas a fost primul care a observat că lui Eleanor îi era rău.

— Nu te simţi bine, Eleanor? o întrebă el.

— Sunt doar puţin obosită. Nu-mi dau seama de ce.

N-am făcut nimic obositor azi. E cam frig aici, nu-i aşa?

Douglas se uită la Adam.

— Are febră. Uită-te cât e de îmbujorată.

Mary Rose lăsă jos furculiţa şi se întoarse spre prietena ei.

— Ţi-e rău? şopti ea.

Douglas se ridică de pe scaun şi dădu ocol mesei. Îi puse mâna pe frunte.

— Da, are într-adevăr febră. Mare. Vino cu mine, Eleanor. Te duc eu la culcare. O ajută pe Eleanor să se ridice, iar ea se sprijini slăbită de el.

Mary Rose era îngrozită de starea în care era prietena ei şi de propriul său egoism. Ar fi trebuit să-şi dea seama că lui Eleanor îi era rău şi dacă n-ar fi fost atât de preocupată de ea însăşi, poate că şi-ar fi dat seama.

— Oh, Eleanor, îmi pare atât de rău că nu te simţi bine! De ce nu mi-ai spus, mai devreme?

— N-am vrut să crezi că mă plâng.

— Nu trebuie neapărat să fii o martiră, Ellie. De când ţi-e rău?

— De azi-dimineaţă. Mary Rose m-a luat cu forţa după amiază, să ne scăldăm. Apa era îngrozitor de rece, dar nu m-am plâns nici atunci. A fost un gest drăguţ din partea mea să sufăr în tăcere, nu-i aşa, Adam?

Adam îi văzu lacrimile din ochi şi se simţi copleşit de vinovăţie. Biata femeie era înspăimântată că va fi alungată.

O bătu uşor pe mână.

— Ar fi trebuit să te plângi, îi spuse. Noi suntem acum familia ta, Eleanor. Trebuie să ştim când îţi e rău, ca să avem grijă de tine.

— Chiar aşa? Eleanor părea încântată de ce auzise.

— Da, insistă Adam, zâmbind. Douglas o să se ocupe de tine. Du-te sus cu el. Îţi aduc un ceai imediat. Mary Rose, nu vrei s-o ajuţi pe Eleanor să se bage în pat?

Cole aşteptă ca Rose şi Douglas s-o ducă sus pe Eleanor, apoi spuse:

— Am încurcat-o.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut-o cum te privea când i-ai spus că avea tot dreptul să se plângă? Am sentimentul că ideea asta i-a plăcut cam prea mult.

— Nu fi ridicol, replică Adam. E bolnavă.

— Hai, lăsaţi-o baltă, le spuse Travis. Pe mine mă interesează altceva. Ce-ai vrut să zici atunci când i-ai spus că de-acum înainte face parte din familie?

Cole dădu din cap.

— Chiar, Adam, ce-ai vrut să spui?

— Voiam numai să se simtă ca acasă. Nu-i niciun rău în a o face să se simtă bine, nu-i aşa?

— Când anume are de gând să plece? întrebă Travis.

— Cred că asta depinde de ea, răspunse Adam.

Travis şi Cole se priviră. Apoi Travis murmură:

— La naiba, n-o să mai plece niciodată, nu-i aşa?

Cole se strâmbă.

— Aş fi vrut să-mi fi spus asta înainte de a o fi sărutat. Nu m-aş fi legat la cap dac-aş fi ştiut că are de gând să rămână aici. La naiba! Acum va trebui să discut cu ea despre intenţiile mele.

Douglas intrase în cameră tocmai la timp ca să-i audă ultima frază.

— Sau mai bine zis lipsa de intenţii.

Cole dădu din cap.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, îi spuse Douglas. Adam, nu-i duce deocamdată ceaiul. Vreau să-i dau unul din prafurile mele speciale. Cred c-ar fi fost mai bine dacă nu i-ai fi spus că e îndreptăţită să se plângă. Mary Rose e tare nefericită. Se învinovăţeşte pentru boala lui Eleanor şi o tot roagă să o ierte pentru c-a fost egoistă. Sora noastră e tare emotivă în ultimul timp, adăugă el, aruncându-i lui Harrison o privire plină de subînţelesuri. Poate că s-a îmbolnăvit de aceeaşi boală ca şi Eleanor. N-a mâncat nimic şi nu s-a uitat

niciodată la Harrison.

— Şi eu am observat asta, zise Cole.

— Poate că ar trebui să amânăm această discuţie până când Mary Rose se va simţi mai bine.

— Nu, zise Harrison repede.

Adam încuviinţă.

— Nu mai putem amâna. Va trebui să-i spunem cât mai curând posibil. Mi-am petrecut ziua punându-i întrebări lui Harrison despre familia Elliott. El m-a asigurat că o să aibă grijă de ea. Totuşi, nu sunt convins că ar trebui să plece odată cu el. Poate c-ar fi mai bine să mai rămână un timp cu noi, până se va obişnui cu ideea că are o familie în Anglia.

Harrison vru să-l contrazică, dar se abţinu. Se scuză şi ieşi pe verandă.

Adam îl urmă. Se aşeză lângă Harrison şi-şi întinse picioarele în faţă.

— Nu ţi-a plăcut sugestia mea, nu-i aşa?

— Nu. Amânaţi cu toţii inevitabilul. Ea se poate obişnui cu ideea şi în drum spre Anglia.

— Nu vreau s-o grăbesc. Are nevoie de... Mary Rose, de când eşti aici?

— Nu de prea mult timp. Pot să stau cu voi?

— Nu, îi răspunse Adam.

— Las-o să rămână, sugeră Harrison. Trebuie să-i vorbesc.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi despre ce e vorba? De ce sunteţi bosumflaţi?

— Nu suntem, protestă Adam. Discutăm lucruri serioase, Mary Rose, care nu te privesc pe tine, pentru moment.

— Pe naiba, n-o privesc! Fii rezonabil, Adam, îi ceru Harrison.

— O să fie rezonabil atunci când o să vină vremea. Mă duc să-i fac ceaiul lui Eleanor. Să nu rămâi prea târziu

afară, Mary Rose.

Ea îl urmă până la uşă.

— Ce anume trebuie să-mi spui, dar nu vrei să mă grăbeşti?

— Ai tras cu urechea, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Vrei să-mi explici, te rog?

— Mâine, îi promise Adam.

Ea aşteptă până ce dispăru fratele ei şi se întoarse spre Harrison. Încercă să-şi mascheze panica. De când Travis îi spusese că Harrison îşi făcuse bagajele, era plină de temeri.

El vorbi înaintea ei.

— Eşti furioasă pe mine?

— Nu, nu sunt.

— Nu te-ai uitat la mine în timpul mesei, nu mi-ai vorbit. Credeam că eşti supărată pe mine din cauza…

Ea nu-l lăsă să termine.

— Pleci. Mi-a spus Travis.

— Da.

Ea aşteptă ca el să-i spună motivul plecării lui bruşte, dar el nu mai scoase niciun cuvânt.

O prevenise că aşa se va întâmpla. Îşi repetă în minte acest lucru, dar nu-i era de prea mare ajutor.

Ar fi vrut ca el s-o ia în braţe, s-o aline. Se simţea nefericită şi ştia că va începe curând să plângă.

— Ai încercat să mă pregăteşti, nu-i aşa? Mi-ai spus că va trebui să pleci. Am sperat însă că nu se va întâmpla atât de curând. Pleci din cauza telegramei pe care ai primit-o?

El clătină din cap.

— Nu. Telegrama se referă la o problemă financiară. Vino mai aproape, Mary Rose. O aşeză pe genunchii lui şi-i înlănţui talia. Te simţi bine? îi şopti.

Ea nu-i răspunse imediat. Cum să se simtă bine. Doar el pleca, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu-şi dădea

seama că-i lua cu el şi inima?

— Ştiu că te-am rănit azi-noapte.

— Îţi pare rău că te-ai culcat cu mine?

Întrebarea îl irită. Îi ridică bărbia cu vârful degetelor, obligând-o să-l privească în ochi.

— Nu-mi pare rău deloc, iubita mea. Dac-aş putea, aş face şi acum dragoste cu tine. Numai Dumnezeu ştie cât de mult te doresc!

Lui Mary Rose îi dădură lacrimile.

— Şi eu te doresc, şopti ea. Aş vrea să fi fost mai lipsită de inhibiţii. Nu-mi pare rău de ce s-a întâmplat. Numai că nu-mi place să mă simt atât de vulnerabilă. Sau abandonată, adăugă ea, în minte.

— De ce te simţi vulnerabilă?

— Doar pleci, la naiba!

— Vei veni şi tu în Anglia, Mary Rose. Despărţirea noastră va fi scurtă. Nu m-ai ascultat azi-noapte? N-o să te abandonez niciodată. Acum eşti a mea.

Se aplecă şi o sărută lung. Ea îşi încolăci braţele după gâtul lui şi-i răspunse la sărut, cu dragoste şi disperare.

Când sărutul se sfârşi, îşi recăpătară cu greu ritmul respiraţiei.

— Te iubesc, Harrison.

— Ştiu, draga mea.

— Mai avem o noapte la dispoziţie. Vrei să mai faci dragoste cu mine?

— Ţi-aş face rău?

Dar chiar în timp ce spunea asta, se ridică, ţinând-o în braţe, şi se îndreptă spre cabană.

Ea încercă să-l sărute şi să-i descheie nasturii cămăşii, în acelaşi timp.

Când ajunseră, Harrison preluă comanda. Murmură câteva înjurături, din cauza numeroaselor copci ale rochiei ei, pe care nu le putea desface cu mâinile lui mari.

Hainele lor căzură grămadă pe podea. Se lăsară pe

pat. Harrison scoase un geamăt de plăcere când îi simţi pielea fierbinte lipită de a lui. Ea inspiră adânc, anticipând plăcerea pe care el avea să i-o ofere. Când degetele lui se strecurară între pulpele ei, începând s-o mângâie acolo, ea simţi o durere fulgerătoare.

Îl luă de mână încercând să-l oprească.

— Mă doare mai mult decât credeam. Ar trebui să ne oprim, Harrison. Oh, Doamne, nu vreau să mă opresc. Eu…

Gura lui puse capăt protestului. O ţinu aproape copleşind-o cu sărutări fierbinţi şi şoapte pătimaşe. Curând teama ei de durere a fost uitată.

Ea tremura de dorinţa de a se uni cu el atunci când el puse în sfârşit capăt sărutărilor şi începu să-i necăjească lobul urechii. Coborî apoi şi-i sărută sfârcurile, apoi abdomenul, apoi când ajunse la centrul feminităţii ei, ea scoase un geamăt şi încercă să-l oprească.

El n-o ascultă, fiindcă gustul era prea minunat ca să se retragă. Mary Rose se agăţă de el, implorându-l să-i dea mai mult, tot mai mult.

Îşi adânci unghiile în umerii, iar când simţi primii fiori ai orgasmului îi strigă numele.

El o simţi capitulând şi ştiu că nu mai putea să aştepte. Avea să-şi iasă din minţi dacă nu se mişca înăuntrul ei. Îşi schimbă din nou poziţia, îngenunchind între picioarele ei. O ridică uşor şi se adânci în ea, cu o mişcare plină de forţă. Durerea se amestecă cu împlinirea. Presiunea pe care el o iscase înăuntrul ei părea să explodeze în mii de fragmente. Ea se lăsă pradă acestei senzaţii, pentru că se simţea în siguranţă, protejată de braţele bărbatului pe care-l iubea.

În mai puţin de un minut, îşi găsi şi el împlinirea. Scoase un strigăt răguşit, de plăcere, în timp ce-şi vărsa sămânţa în ea. De fiecare dată când se retrăgea, ea se arcuia spre el, conducându-l spre o nouă împlinire. Îşi ridică genunchii, pentru ca el s-o pătrundă şi mai adânc. El se

auzi şoptindu-i că o iubea, iar şi iar, şi-şi dădu seama că ea plângea. Spera să nu-i fi făcut vreun rău, dar nu se putea opri.

Rămase înăuntrul ei şi-şi odihni capul în scobitura gâtului ei. A revenit încet la realitate, dar când a făcut-o s-a simţit cuprins de remuşcări. Se purtase ca un barbar. Oare-o rănise din nou?

— Eşti bine? îi şopti ea.

El încercă să-i înţeleagă întrebarea.

— Harrison, te rog, respiră. Începi să mă îngrijorezi. Să nu-mi spui că te-am omorât.

El izbucni în râs. Era însă mult prea epuizat ca să se mişte şi de-abia dacă-i trecea prin minte măcar un gând coerent.

— Eşti bine? Mi-era teamă că ţi-am făcut rău, zise Harrison.

— Mai sunt încă în viaţă, şopti ea. Mai spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Asta o să mă ajute… dacă şi când.

El se întoarse pe o parte şi o luă în braţe.

— Ce înseamnă dacă şi când?

— Dacă voi rămâne însărcinată şi când vei fi departe. Mary Rose crezu că el avea să încerce să-i spulbere temerile. Dar el n-o făcu.

— Sper din tot sufletul să rămâi. Îmi doresc cel puţin douăzeci de copii.

— Dumnezeu să mă ajute, şopti ea.

El îşi duse mâna la abdomenul ei, într-un gest posesiv, care o înfioră.

— Vei fi o mămică tare frumoasă.

— Şi grasă.

— Îmi plac femeile grase.

— Nu pleca.

— Trebuie să plec. Vei veni şi tu, iubito. Nu vom fi

despărţiţi prea multă vreme.

— Şi dacă se întâmplă ceva şi nu pot veni?

— Ţi-am mai spus-o: voi veni după tine.

— Şi atunci?

— O să te iau cu forţa în Anglia, dacă va fi nevoie. Dooley mi-a spus că judecătorul Burns se îndreaptă spre Blue Belle. O însoţeşte pe Belle, care se întoarce acasă. Mă gândeam să oficializăm legătura noastră, înainte de plecarea mea. Vrei să ne căsătorim mâine, iubita mea?

— Aş fi preferat să mă căsătoresc în faţa unui preot sau a unui predicator, nu a unui judecător care se ocupă cu spânzurarea ticăloşilor. Nu mi se pare prea romantic.

— Nu vreau să mai aşteptăm.

— Îţi faci griji că m-aş putea răzgândi cât timp vei fi plecat?

— E prea târziu să te mai răzgândeşti. Ai făcut un jurământ atunci când mi-ai călcat pragul, aseară. De ce te-ai întors în camera ta după ce-am făcut dragoste?

— Din cauza fraţilor mei. Nu vreau să se simtă ruşinaţi de purtarea mea.

— Ruşinaţi?

N-avusese de gând să ridice tonul, dar cuvintele ei îl înfuriaseră.

— La naiba! Aşa te simţi? E o ruşine? Te-ai înjosit culcându-te cu mine?

Ea încercă să-l calmeze.

— Te rog, încearcă să înţelegi. Nu suntem căsătoriţi, încă, iar dacă ne-ar fi găsit în pat, împreună, le-am fi zdrobit inimile.

Dar el nu înţelese. Cât ai clipi, coborî din pat şi-şi luă pantalonii.

— Îmbracă-te.

Îi vorbise pe un ton poruncitor. Ea îl ignoră.

— Întoarce-te în pat. Lasă-mă să-ţi explic…

— Îmbracă-te, Mary Rose, sau te duc înapoi în casă

înfăşurată într-o pătură. Vrei să te vadă fraţii tăi…

N-a mai fost nevoie să continue. Ea sări din pat şi începu să se îmbrace.

El a fost gata înaintea ei. O ajută să-şi pună bluza, apoi, gânditor, îi întinse fusta.

— Vrei să-mi explici de ce te grăbeşti aşa? îl întrebă ea.

I se păru o întrebare rezonabilă. Dar el reacţionă de parcă-l insultase.

— Nu-mi place cuvântul ruşine, se răsti el. O să am o discuţie cu fraţii tăi. Haide, grăbeşte-te.

Ea se întoarse să-şi caute pantofii. Văzând cearceafurile, scoase un strigăt. Erau pătate de sânge. Uită complet de pantofi şi alergă să le strângă.

El rămase cu mâinile în şolduri, privind-o de parcă-şi pierduse minţile.

— M-ai făcut să sângerez.

— Era de aşteptat c-o să sângerezi.

— Nu trebuie să pari atât de mândru. Dacă intrau fraţii mei aici? Te-ar fi împuşcat pe loc.

— Îmi cunoşteau intenţiile. Lasă cearceafurile, Mary Rose. Vreau să stau de vorbă cu Adam înainte să se ducă la culcare.

— N-o să vorbeşti deloc cu Adam. Mă duc singură acasă. Dacă ai de gând să-i spui fratelui meu ce s-a întâmplat între noi, ei bine, n-ai decât. N-o să mă simt nici stânjenită, nici umilită. M-ai înţeles?

Aruncă pe podea cearceafurile, apoi se încălţă. Nu-i venea să creadă că seara se sfârşea astfel. Harrison fusese un amant atât de blând şi de grijuliu, iar acum se purta ca o brută!

Numai gândul că i-ar fi putut spune lui Adam că i se dăruise îi dădea ameţeli. N-avea să îngăduie nimănui s-o facă de râs în aşa hal. Nici măcar bărbatului îngrozitor pe care-l iubea.

Încercă să treacă pe lângă el. El o luă de mână şi începu s-o târască după el, prin curte, pe scări, în casă.

Trecură pe lângă Cole, în hol. El o privi şi spuse:

— Ce naiba ai păţit?

— Nimic, îi strigă ea, lăsându-se târâtă mai departe de Harrison.

El nu bătu la uşa bibliotecii. O deschise larg şi o lăsă pe ea să intre prima. Când Mary Rose se întoarse, să fugă, îşi dădu seama că el îi bloca retragerea.

Adam era intrigat. Închise cartea pe care o citea şi se pregăti să se ridice.

Harrison îi spuse să rămână aşezat. O forţă şi pe Mary Rose să se aşeze.

— Dacă scoţi vreun cuvânt, îţi jur că o să fac ceva îngrozitor, Harrison, îi şopti ea.

El o luă pe după umeri, privindu-l cu atenţie pe Adam.

— Adam, Mary Rose şi cu mine trebuie să ne căsătorim cât mai curând posibil. Judecătorul Burns ar trebui să sosească mâine în Blue Belle. Cred c-ar trebui să mergem cu toţii în oraş şi…

— N-o să mă căsătoresc în faţa unui judecător care spânzură oameni. E împotriva principiilor mele, interveni ea.

— Închide uşa, Harrison, sugeră Adam. Şi coborâţi-vă vocile, amândoi. Cum adică trebuie să vă căsătoriţi.

— Harrison are una din căderile alea ale lui, zise Mary Rose. Nu-i da atenţie. E aşa pentru că e nevoit să plece.

El îi cuprinse din nou umerii. De data asta, braţul îi era mai greu. O apăsa în mod deliberat, ca s-o facă să tacă. Încercă să-l ignore.

— Ne-am certat. Dar o să rezolvăm împreună lucrurile. N-are rost să te implici, Adam. Acum te rog să ne scuzi.

Harrison n-o lăsă însă să plece.

— Am crezut că Mary Rose va înţelege, dar se pare că

nu e aşa, Adam. Ea crede că vă face de ruşine, pentru că s-a culcat cu mine. De vreme ce gândeşte aşa, cred că ar fi bine să ne căsătorim cât mai curând. La naiba! N-o s-o las să se simtă ruşinată de cele întâmplate între noi. M-am străduit să mă abţin până ce-i veţi spune totul, dar n-am putut. O iubesc şi mă iubeşte.

Adam dădu din cap, semn că-l înţelesese, dar îşi menţinu privirea aţintită asupra surorii lui. Cu siguranţă în acel moment nu arăta ca o femeie îndrăgostită. Ci mai degrabă părea gata să-l omoare pe presupusul ginere.

— Judecătorul Burns va fi fericit să oficieze mâine ceremonia.

— Adam, eu nu…

— Te simţi dezonorată, Mary Rose?

Ea închise gura. Ştia că dacă răspunsul era da, avea să se mărite a doua zi, iar dacă spunea nu însemna să-şi mintă fratele.

— Mi-a spus c-ar vrea să fie lipsită de inhibiţii, zise Harrison. Nu mi-am dat seama ce voia să spună decât acum câteva minute. Să-l aduc mâine pe judecător?

— Ar fi frumos să facem nunta aici, la fermă. Ai grijă s-o inviţi şi pe Belle. Ne-a ajutat s-o creştem pe Mary Rose. Ar vrea s-o vadă mireasă. Nu cred însă că e nevoie să mai pomeneşti cuiva că te-ai culcat deja cu Mary Rose. Faptul că pleci e un motiv suficient de bun pentru a grăbi o căsătorie.

— Vreau să vină cu mine.

— Asta depinde de ea. Va trebui să se hotărască, după ce vom sta de vorbă.

— Poate c-ar trebui să purtăm acum acea discuţie, spuse Cole, care apăruse în prag. Lângă el stătea Travis.

Mary Rose îşi dori ca pământul să se desfacă şi s-o înghită.

— Fiecare lucru la timpul lui, zise Adam. Ce-a fost a fost. Nunta va fi mâine. Suntem cu toţii de acord?

Cole şi Travis dădură din cap.

— Aici se poate divorţa foarte uşor, îi spuse Cole lui Mary Rose.

Harrison nu era deloc amuzat de glumă.

— Nu merge aşa. Odată ce te căsătoreşti, o faci pentru totdeauna. Ai înţeles, Mary Rose?

Ea îi dădu mâna deoparte şi se întoarse spre el.

— Ce fel de cerere în căsătorie mai e şi asta? Să traduc „ai înţeles, Mary Rose?" prin „vrei să te măriţi cu mine?" Cât de bine ştii să mânuieşti cuvintele, Harrison! Dacă nu te-aş iubi atât de mult, cred că te-aş împuşca. Noapte bună.

Ea a avut ultimul cuvânt. Nimeni n-a împiedicat-o să iasă din bibliotecă. Mary Rose o luă la fugă pe scări şi nu izbucni în plâns decât după ce închise uşa dormitorului.

Dragostea ei pentru Harrison devenise o adevărată belea.

Dezonorată sau nu, ea n-avea să se lase măritată de un judecător. În niciun caz. Se simţi mai bine odată ce luă această hotărâre. Adormi repetând aceleaşi cuvinte: „În niciun caz".

18 august 1869

Dragă Mama Rose,

Travis, Douglas, Cole şi cu mine ne-am bucurat tare mult că i-ai scris lui Adam o scrisoare foarte fermă. Niciunul din noi n-a crezut că te vei înfuria aşa de tare, dar băiatului tău cel mare trebuia să-i spună cineva să stea la locul lui. A fost o idee nebunească, aceea de a pleca oriunde vezi cu ochii, pentru ca Livonia să nu te mai poată şantaja să rămâi cu ea.

Cole e de părere că există o cale de ieşire, deşi nu-ţi înţelege compasiunea pentru Livonia. Se întreabă cum de

n-o urăşti, dar Adam spune că tu nu poţi urî pe nimeni. De ce nu vrei să venim să te vedem? Fiii Livoniei n-au cum să ne facă vreun rău, Mama. Îmi doresc tare mult să te pot îmbrăţişa.

Fiica ta, Mary Rose

17

Veni înarmată la propria-i cununie.

Judecătorului Burns nu-i plăcu ideea, şi insistă ca ea să scoată pistolul din buzunar. Ar fi percheziţionat-o chiar, dacă Adam i-ar fi dat voie.

Judecătorul nu era însă un om de dispreţuit. Era relativ tânăr, pentru profesia lui, cel puţin aşa era de părere Mary Rose, pentru că n-avea nici cincizeci de ani şi deja spânzura ticăloşi de vreo cincisprezece ani.

Arăta bine. Era înalt, puţin adus de spate, cu ochi verzi strălucitori, în care cei condamnaţi vedeau chiar privirea Satanei. Nu avea însă coarne, ci numai un păr întunecat, temperamentul unui irlandez şi simţul practic al unui englez.

S-a înţeles bine cu Harrison, din prima clipă. Burns avea nişte rude mai îndepărtate care locuiau undeva lângă Canterbury şi simţea că avea în comun cu Harrison şi altceva, cu excepţia servirii legii.

Felul în care viitorul ginere se purtase cu Belle fusese şi el de natură să-l cucerească pe judecător, pentru că Harrison o trata cu o deferenţă demnă de o personalitate. Şi nu se prefăcea. Belle îi ajutase pe fraţii Clayborne s-o crească pe Mary Rose şi asta-i era de ajuns. Nu-l interesa cu ce se ocupa ea. Avea inimă bună şi numai asta conta. Iar dragostea ei pentru Mary Rose era evidentă. Când ea îi ceru lui Belle să-i fie martoră şi domnişoară de onoare,

aceasta izbucni în lacrimi.

Belle era îmbrăcată în albastru. Judecătorul Burns îi spuse lui Harrison că n-o văzuse niciodată îmbrăcată într-o altă culoare.

Chiar şi dessous-urile din dantelă erau albastre, îi şopti el lui Harrison pe când o aşteptau pe Mary Rose.

Belle urcase s-o ajute pe mireasă. Vârsta avansată şi ocupaţia ei nu-i înăspriseră trăsăturile. Era foarte drăguţă, cu părul uşor grizonat şi ochi verzi, calzi. Când coborî cu Mary Rose de braţ, Belle, mândria oraşului, era mai radioasă decât mireasa.

Mary Rose părea nefericită. Şi frumoasă, îşi spuse Harrison.

— Îmi pare rău, dar Eleanor nu va fi de faţă, zise Adam. Are febră, deşi Douglas m-a asigurat că starea ei s-a mai îmbunătăţit.

— Belle, ştii să cânţi la pian? o întrebă judecătorul.

— Nu ştiu, dragule.

— Cânt eu, sugeră Mary Rose.

— N-are niciun sens, copilă, râse Belle. Tu trebuie să rosteşti jurământul. Haide, John, aşează-ne pe fiecare şi începe odată. Este tare cald aici. Băieţi, aliniaţi-vă în spatele surorii voastre. Care dintre voi va încredinţa mireasa?

Îi întinse lui Mary Rose un bucheţel de flori sălbatice.

— O vom încredinţa cu toţii mirelui, zise Adam.

— Presupun că nu va fi nicio problemă.

— Aşteptaţi. Domnule judecător, ai spânzurat pe cineva săptămână asta?

— Din câte-mi amintesc, nu, Mary Rose.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Bine. Harrison, să ştii că încă nu m-ai cerut de soţie. N-a făcut-o domnule judecător. Mi-a spus numai că o să ne căsătorim. Buchetul îi tremura în mână. Îl strânse mai bine şi încercă să se stăpânească.

— Dragule, ar trebui s-o ceri cum se cuvine, insistă şi Belle.

Harrison se întoarse spre mireasa lui.

— Vrei să te măriţi cu mine, Mary Rose?

— Nu.

— Vrea să spună că da, îi spuse el judecătorului.

— Va trebui să rostească acest cuvânt.

Harrison o privi din nou pe Mary Rose.

— Mă iubeşti?

— Da.

— Vrei să-ţi petreci tot restul vieţii cu mine?

— Da.

— John, dragule, mie îmi sună a încuviinţare, zise Belle.

Judecătorul îşi drese glasul, deschise cartea şi începu să citească. După cinci minute, Harrison şi Mary Rose erau soţ şi soţie.

El păru uşurat că totul se terminase. Mary Rose arăta confuză. Harrison o luă uşor în braţe şi o sărută. Ea strânse buchetul la piept şi-i răspunse la sărut.

— Acum poţi să pleci, îi şopti ea. Nu-mi mai dezonorez fraţii.

— Să ştii că nu e deloc amuzant, şopti el. O sărută din nou, mai apăsat, apoi o luă pe după umeri.

Douglas şi Travis aveau lacrimi în ochi. Chiar şi Cole părea mulţumit, lucru care-l surprinse pe Harrison.

— Acum eşti mulţumit? întrebă el.

— Chiar dacă e gravidă, acum e măritată. Poate c-o să vrea să stea aici, Harrison. Ar fi bine să te gândeşti la asta, în drum spre Anglia.

— O să vină cu mine.

Cole se încruntă. Harrison părea al naibii de sigur pe el.

Au petrecut toată după-amiaza, iar Mary Rose n-a putut să rămână nicio clipă singură cu soţul ei. Urcă la

Eleanor, să-i ducă o felie de tort preparat de Samuel, dar ea nu putea încă să mănânce. Plânse vreo două minute, pentru că nu putuse să ia parte la ceremonie şi adormi aproape imediat după aceea. Mary Rose îi lăsă farfuria pe noptieră şi coborî să le mulţumească lui Belle şi judecătorului.

Harrison o aştepta la capătul scărilor. O luă de braţ.

— Îţi promit că un preot ne va binecuvânta unirea cât mai curând posibil. Aşa vei fi mai liniştită?

— Da. Îţi mulţumesc.

— Te iubesc, draga mea.

— Şi eu te iubesc.

— Îmi dau seama că vrei să-ţi petreci noaptea cu mireasa ta, Harrison, dar aş vrea să-ţi cer sfatul într-o problemă. Poţi veni câteva minute cu mine în bibliotecă?

Harrison nu-l putea refuza pe judecător, bineînţeles, cu toate că nu-i stătea acum capul la legi. Voia s-o vadă din nou goală pe Mary Rose.

Dar mai trebuia să aştepte. Îi făcu cu ochiul miresei lui şi-l urmă pe judecător în bibliotecă.

Acestuia îi plăcea să fumeze pipă. Şi-o aprinsese pe îndelete, apoi se aşeză în fotoliul lui Adam şi-i zâmbi lui Harrison, făcându-i semn să se aşeze în faţa lui.

— E cea mai ciudată familie pe care am întâlnit-o. Acum, că te-ai însurat cu una de-a lor, bănuiesc că şi tu eşti la fel de ciudat. Eşti Harrison?

— Cred că da. Sunt nişte oameni tare buni şi alcătuiesc cu siguranţă o familie. Şi s-au descurcat de minune cu sora lor.

— Draga de Belle le-a fost de mare ajutor, i-a cusut rochii lui Mary Rose. O iubeşti mult, pe fetiţa asta, nu-i aşa?

— Da, domnule, o iubesc.

— Trebuie să particip la un proces poimâine, la Hammond. Tot oraşul e pornit împotriva inculpatului. Nu va avea deci parte de un proces corect. Mă tem că va fi

pedepsit de trupele de *vigilante.* Ai auzit vreodată de un tip pe nume Bickley?

— N-o să-l uit niciodată pe ticălosul ăla. Îi povesti judecătorului ce păţise din cauza lui. Acesta nu păru deloc surprins.

— Ai vrut să-l omori, din cauză că i-a făcut rău lui Mary Rose, dar n-ai făcut-o. Asta e diferenţa între un cetăţean al comunităţii şi un animal. Eşti unul dintre numeroşii avocaţi aroganţi, sau cunoşti mecanismele legii?

— Le ştiu.

— Aş vrea să-mi dovedeşti acest lucru. Vrei să vii mâine la Hammond, să discuţi cu George Madden? El este cel pe care au de gând să-l condamne.

— Sub ce acuzaţie?

— A furat un cal. Pe-aici, oamenii par să creadă că pedeapsa cu moartea e singura posibilitate. N-ai prea mult timp la dispoziţie să-ţi pregăteşti cazul, dar am sentimentul că după ce vei vorbi cu Madden, o să afli cine este adevăratul hoţ. Nu spun mai multe ca să nu te influenţez, dar omul are dreptul să fie judecat corect, iar dacă nu vii cu mine la Hammond, n-o să se întâmple aşa. Poţi să-ţi iei şi mireasa cu tine. Trupele de *vigilante* s-au pregătit deja de linşaj, iar şeriful de-abia dacă mai reuşeşte să menţină ordinea. Ar fi în stare să se furişeze în camera mea şi să mă omoare în somn dac-aş încerca măcar să amân data judecăţii.

— Eşti un om drept, nu-i aşa?

— Aşa-mi place să cred. Dar dacă un om merită să fie spânzurat, nu mă dau în lături.

— Când trebuie să plecăm?

Judecătorul zâmbi mulţumit.

— La prânz. O să-mi ia ceva timp să-mi revin, după ce voi părăsi patul lui Belle. Ne întâlnim în faţa casei ei, dacă eşti de acord.

— Bine, zise Harrison, ridicându-se. Acum te rog să

mă scuzi. Mă aşteaptă mireasa mea, s-o sărut.

Judecătorul îl opri în prag.

— Vrei să-mi spui de ce-a venit cu pistolul la propria-i cununie? Sunt tare curios.

— Nu sunt absolut sigur, dar cred că voia să-mi dea de înţeles că n-o pot obliga să facă un lucru pe care nu-l vrea. A sperat să fie cununată de un preot, care să ne binecuvânteze unirea.

— Adu-o încoace, fiule. Vă binecuvântez eu. Are vreo importanţă că nu sunt preot?

— Mă tem că da.

Îl lăsă pe judecător râzând. Mary Rose era sus cu Belle. Cele două femei o îngrijeau pe Eleanor. Mireasa lui nu coborî decât pe la ora trei. Harrison stătea pe verandă şi bea bere cu fraţii ei. Când Mary Rose li se alătură, Harrison îi spuse despre procesul din Hammond.

Judecătorul plecă o oră mai târziu, cu Belle, iar Mary Rose intră în bucătărie. Fraţii păreau cu adevărat fericiţi pentru sora lor. Harrison nu înţelegea de ce. Bănuia că aveau un motiv, dar nu ştia care anume.

Cole se aşeză lângă Harrison. Se hotărî să înceapă el.

— Cum de v-aţi împăcat cu ideea nunţii?

— A fost exact aşa cum a spus Douglas. N-are rost să închizi poarta grajdului, odată ce calul a scăpat. O iubeşti şi te iubeşte.

— Şi?

— O s-o aduci înapoi acasă, unde-i e locul.

— Aici, la fermă?

— În zona asta, măcar. În Montana. Pământul ăsta e o părticică din ea.

— Hotărâm singuri unde vrem să trăim, zise Harrison. Poate se va răzgândi când îl va cunoaşte pe Elliott.

— Dar n-o poate ţine acolo, nu-i aşa? şopti Cole.

— Ce vrei să spui?

Îi răspunse Douglas.

— Elliott n-o poate obliga să rămână în Anglia, sau să se mărite cu vreun lord bătrân. E măritată cu tine. Tu eşti, într-un fel poliţa noastră de asigurare.

— Aici ai cunoscut-o, continuă Cole. Vrei sau nu, faci şi tu parte din trecutul ei. Tu ştii totul despre noi, nu şi Elliott. Mary Rose va avea nevoie de tine, de puterea ta. Credem cu toţii că o vei aduce înapoi acasă.

— Elliott nu e duşmanul vostru. Dacă l-aţi cunoaşte ca şi mine, v-aţi da seama că n-ar putea s-o oblige pe Mary Rose să stea undeva unde nu i-ar plăcea.

— Aşa spui tu, îi replică Douglas. Voiam însă ca sora noastră să fie oarecum protejată.

— Deci aţi lăsat-o să se mărite cu mine. Nu v-aţi gândit însă c-aş putea să mă hotărăsc să locuim în Scoţia?

Cole zâmbi.

— Ştii care e problema ta, Harrison? Eşti prea nobil. Dacă ea o să vrea să se întoarcă, o să-i faci pe plac. N-ai putea suporta s-o vezi nefericită. Dragostea îşi are preţul ei. Va fi greu să-i faci pe plac lui Mary Rose, dar vei încerca.

— Numai să fii cu ochii pe ea, îl sfătui Douglas. Nu ne face să venim după ea. Ştiu că tu crezi că Elliott e un om bun, dar noi n-avem de unde să ştim acest lucru.

Mary Rose îi întrerupse. Harrison se ridică în picioare când o văzu intrând.

Îşi schimbase hainele. Pentru ceremonie îmbrăcase o rochie albă, iar acum purta o rochie roz-pal. Îşi ridicase părul într-un coc.

Brusc, el nu-şi mai dori decât să-i scoată agrafele din păr, s-o dezbrace şi să facă dragoste cu ea.

Dar ea se gândea la altceva. În timp ce el o privea, ea îşi legă un şorţ alb în jurul taliei.

— Cred că Harrison o să vadă în sfârşit cum arată etajul casei noastre, zise Cole.

— Ba nu, ripostă Mary Rose. Bineînţeles că nu e nicio problemă, dar mă gândeam c-ar fi mai plăcut să dormim în

cabană astă-seară. Te deranjează Harrison?

— Nu, răspunse el, întrebându-se de ce se înroşise Mary Rose atât de tare. De ce ţi-ai pus şorţul?

— Voiam să ajut la bucătărie.

Îşi dădu seama că-i tremurau cuvintele. Probabil că şi fraţii ei observaseră acest lucru. Douglas se încruntă, îngrijorat.

— Te simţi bine, Mary Rose? Sper că nu te molipseşti de la Eleanor.

— Nu, nu. Mă simt bine.

Harrison se hotărî să nu mai aştepte. O luă de mână şi o trase în capătul verandei.

— Ce-i cu tine?

— Nimic, şopti ea. Sunt puţin nervoasă, atâta tot.

— De ce?

— De-abia m-am măritat, nu?

Harrison încercă s-o ia în braţe. Ea se uită peste umăr la fraţii ei, apoi se retrase. Era evident stânjenită de prezenţa lor. Harrison îşi pierdu răbdarea.

— Şi eu m-am însurat abia, nu?

— Da, bineînţeles, încuviinţă ea. S-a întâmplat tare repede, nu-i aşa?

— De ce n-ai vrut să dormim în noaptea asta în camera ta?

Ea păru îngrozită. Îi şopti:

— Ne-ar fi auzit, Harrison. Fraţii mei aud şi cel mai mic zgomot.

El dădu din cap. Înţelesese în sfârşit.

— Avem nevoie de o lună de miere adevărată.

— Dar pleci mâine la Hammond.

Nu uitase.

— Ştii ce cred c-ar trebui să facem?

Ea se lipi de el şi-l întrebă:

— Ce?

— Să-i spunem lui Corrie?

— Ce să-i spunem?

— Că de-acum eşti măritată. Hai să ne petrecem noaptea în peşteră. Crezi c-ai mai putea s-o găseşti?

— Bineînţeles că pot. Chiar vrei să dormi pe pietrele acelea, Harrison?

— Vreau să fim absolut singuri, Mary Rose. Ai vreo idee mai bună? M-am tot gândit la peştera noastră, îi şopti. Vreau să ne întoarcem, iar de data asta, când vei încerca să te dezbraci, n-o să te mai împiedic.

Îmbujorarea ei spori. Privi speriată peste umăr, să se asigure că fraţii ei nu auziseră nimic.

— Du-te să-ţi iei de îmbrăcat, îi şopti el. O să-i spun eu lui Adam unde mergem.

— Samuel s-ar bucura dacă i-am cere să ne pună ceva de mâncare într-un coş. Dar lasă-l pe Adam să-l roage. O să se ascundă iar de tine.

Harrison tot nu credea că ei chiar aveau bucătar, dar se lăsă angrenat în joc.

Plecară o oră mai târziu. Mary Rose insistase să-i ducă lui Carrie un coş cu daruri, iar Adam o lăsă să ia şi o carte scrisă de un autor foarte popular în vremea aceea, Mark Twain, cu condiţia s-o aducă înapoi, când Carrie o va termina. Doar atunci îi va mai împrumuta alta.

Mireasa a petrecut o oră discutând cu prietena ei. Au ajuns la peşteră înainte să se întunece. Luaseră cu ei o pătură foarte groasă, pe care s-o folosească drept saltea. N-au mai avut nevoie de vreo altă pătură căci căldura lor le-a fost de ajuns.

A fost cea mai romantică noapte pe care au petrecut-o. Şi foarte educativă, pentru Mary Rose. Inhibiţiile au lipsit, pentru că erau departe de lume, iar ea se simţea liberă să facă orice. Harrison o învăţă cum să-i ofere plăcere, iar ea se arătă dornică să afle cât mai multe. La început a fost timidă şi neîndemânatică, dar când a văzut cum reacţiona el la atingerile ei, a devenit mai îndrăzneaţă şi mai sigură

pe sine.

Când s-au arătat zorii, erau amândoi prea epuizaţi ca să se mai poată mişca. Au dormit îmbrăţişaţi până pe la opt, au mai făcut o dată dragoste, apoi s-au întors la fermă.

Ceva mai târziu, Harrison a plecat la Blue Belle, să se întâlnească cu judecătorul. Mary Rose l-a sărutat de la revedere, apoi a urcat în dormitor şi s-a culcat.

A plutit în nori de fericire tot restul zilei. Eleanor reîncepuse să se plângă de orice, dar Mary Rose era prea fericită ca s-o mai audă.

Cole a adus-o în braţe pe Eleanor, la cină. Febra îi cedase, în sfârşit, şi cu toate că era încă foarte palidă, îşi recăpătase pofta de mâncare.

Tot Cole a dus-o înapoi, în cameră, după ce a mâncat, şi a rămas cu ea ceva mai mult decât ar fi fost nevoie. Îi spusese lui Douglas că va avea o discuţie cu ea, despre lipsa lui de intenţii în ceea ce o privea.

Eleanor n-a primit prea uşor vestea că lui nu-i ardea de însurătoare. Că o sărutase numai pentru că crezuse că ea avea să plece curând. Când Cole ieşi din cameră, ea îi strigă cuvinte oribile. Aruncă cu o vază în el, atingându-l în umăr.

Mary Rose se hotărî s-o lase să se calmeze, înainte să urce la ea, s-o consoleze. Îl ajută pe Douglas cu vasele. I se păru ciudat că şi ceilalţi fraţi au continuat să stea la masă. După ce-a terminat la bucătărie, a fost invitată să ia şi ea loc.

Adam îi spuse că aveau ceva serios de discutat.

Ea se aşeză pe scaunul lui Harrison, faţă în faţă cu cel mai mare dintre fraţi. Se relaxă şi zâmbi, crezând că vor discuta probleme financiare.

Cole a fost cel care a început.

— Harrison a sosit aici mânat de două motive, Mary Rose. Voia să înveţe cum se conduce o fermă pentru că vrea să se retragă din avocatură şi să-şi facă o fermă a lui,

fie în Scoţia, fie aici.

— Da, ştiam asta, zise ea. Care e celălalt motiv?

— Căuta pe cineva, îi explică Douglas. Acesta a fost, de fapt, principalul motiv al sosirii lui în Montana.

— Pe cine căuta?

— Pe tine, zise Travis.

Povara explicaţiilor căzu pe umerii lui Adam. Îşi drese vocea şi începu să-i spună apoi povestea unei copile pe nume Victoria.

Ea nu scoase niciun cuvânt, în timp ce Adam vorbi. Clătină din cap de câteva ori, negând posibilitatea de a fi cu adevărat lady Victoria, dar îi ascultă cu bunăvoinţă, încercând să înţeleagă ce i se spunea.

Adam îi vorbi vreo douăzeci de minute. Când sfârşi, fraţii îi aşteptară reacţia.

Cole se aştepta ca ea să fie mânioasă. Constată surprins că ea nu părea decât curioasă.

Douglas credea că ea nu era prea convinsă că era fiica demult pierdută a lui Elliott.

— Nu ne crezi? o întrebă el.

— Voi credeţi că eu sunt Victoria?

— Avem şi dovezi, zise Adam.

— Ce părere ai? Îţi vei vedea tatăl?

— Eu n-am tată. Am numai patru fraţi.

— Nu fi încăpăţânată, Mary Rose, zise Adam. Gândeşte-te la tot ce ţi-am spus. Ştiu că te-am luat prin surprindere. Dar ai o familie în Anglia. Nu putem pretinde că nu există. Te-au căutat pretutindeni.

— Vrei să te duci să-i cunoşti? o întrebă Travis.

Ea îşi coborî privirile.

— Mi-e milă de acel om. Nici nu pot să-mi imaginez cât trebuie să fi suferit, şi el şi soţia lui, când şi-au pierdut copilul.

— Tu eşti acel copil, îi reaminti Douglas cu blândeţe.

— Da, aşa spuneţi voi, şopti ea. Dar eu nu-l cunosc,

Douglas. Îmi pare rău pentru el, dar nu-i port iubire în suflet. Nu ei sunt familia mea. Ci voi. E prea târziu ca s-o putem lua de la început.

— Nu eşti curioasă să ştii măcar cum arată? o întrebă Travis.

Ea ridică din umeri.

— Nu prea. Nu înţeleg însă ce legătură are Harrison cu toate astea. Lucrează pentru Elliott, nu-i aşa?

— Da, răspunse Adam.

— Vrei să spui c-a venit în Montana după ce a aflat informaţii de la avocatul acela din St. Louis? Că totul a început numai de la faptul că semănăm cu soţia lui Elliott?

— Da.

— Atunci… Oh, Doamne, deci tot ce mi-a spus Harrison a fost o minciună. N-a scos niciun cuvânt despre asta. Dacă eu sunt Victoria, cum se face că nu mi-a spus-o el?

— N-a avut încredere în niciunul dintre noi mult timp, încercă Cole să-i explice.

— Nu, n-a avut, încuviinţă ea.

— Ascultă-mă, Mary Rose, îi zise Adam, căruia i se frângea inima văzând-o că suferea. Ai fost răpită. Harrison nu ştia dacă nu cumva am contribuit şi noi la acel plan. Eram doar nişte băieţandri şi şi-a închipuit deci că nu puteam să plănuim noi răpirea, dar nu ştia cine era cel care-o făcuse. Aşa c-a fost foarte prevăzător.

— M-a trădat, nu-i aşa? Sunt acum soţia lui şi cu toate astea mi-a ascuns acest lucru.

Fraţii mai mici îl priviră pe Adam, sperând ca el să fie în stare s-o calmeze.

— Va trebui să rezolvaţi acest lucru împreună, tu şi Harrison, o sfătui Adam. Vreau să ştiu ce crezi. Te vei duce în Anglia să-ţi cunoşti tatăl? Harrison trebuie să plece curând, dar eu m-am gândit că ai nevoie de timp, să te obişnuieşti cu ideea că ai o familie, înainte de a merge

acolo. Eleanor ar putea să te însoţească. Nu clătina din cap, Mary Rose. Încearcă să fii rezonabilă. Îi datorezi măcar atât acelui om. A suferit întreaga viaţă. Lasă-l să te vadă, să ştie că eşti bine.

— Poate-ar fi mai bine s-o lăsăm să se gândească la toate astea, sugeră Travis. Pare cam uluită.

Lui Cole i se părea că Mary Rose era mai degrabă furioasă. Ştia că purtarea lui Harrison o necăjise. Dar îl iubea. Pe de altă parte, „tatăl ei”, era o noţiune străină, cu care trebuia să se obişnuiască.

— Mai gândeşte-te, Mary Rose, o sfătui Cole. Nu trebuie să faci nimic deocamdată.

Ea se simţi brusc prea obosită ca să se mai gândească la orice. Nu voia decât să se ducă sus, să se bage în pat şi să se prefacă că nimic din ce aflase nu era adevărat.

Îi dădură lacrimile. Cole îi întinse batista lui, înainte ca ea să i-o ceară. Numai Dumnezeu ştia de câte ori o văzuseră fraţii ei plângând. Nu trebuia să se prefacă niciodată, de faţă cu ei.

Ea se ridică şi întrebă:

— Ce trebuie să fac? Să plec la Londra şi să devin un membru al unei familii care mi-e străină? Ce aşteptaţi din partea mea? Spuneţi-mi ce e mai bine să fac?

— Vom mai discuta mâine, după ce te vei odihni, îi sugeră Adam.

— Harrison este acum familia ta, Mary Rose. Cu el te-ai măritat. Nu-l vei urî de-acum înainte, nu-i aşa? o întrebă Douglas.

— Nu, nu-l urăsc. Cum aş putea? S-ar părea că, de fapt, nici nu-l cunosc. Dumnezeule, Douglas, m-am măritat cu un străin. Nu mai ştiu ce e adevărat în ceea ce-l priveşte şi ce nu. Oare totul n-a fost decât o prefăcătorie?

— Încearcă să nu te aprinzi prea tare, Mary Rose, îi sugeră Travis.

— De ce-i luaţi cu toţii apărarea?

— Pentru că am avut timp să ne gândim şi la motivele pe care le-a avut, zise Adam.

Travis încercă să facă o paralelă:

— Îţi aduci aminte de poveştile pe care ţi le citeam, despre cavalerii care trăiau în Evul Mediu? Nobilul obişnuia să-i omoare pe mesagerii care-i aduceau veşti proaste. Ei bine, într-un fel, Harrison e un astfel de mesager. Nimic din tot ce s-a întâmplat n-a fost din vina lui. Nu el te-a luat din leagăn, nu te-a aruncat pe un morman de gunoi. Cred c-ar trebui să ţii minte asta.

Lui Cole îi plăcu comparaţia.

— Dacă-ai fi trăit şi tu în Evul Mediu, l-ai fi omorât pe mesager?

Ea îşi privi fratele. I se păru o întrebare prostească.

— Nu, nu l-aş fi omorât, dar cu siguranţă nici nu m-aş fi culcat cu el.

Niciunul dintre fraţi nu se grăbi să-i corecteze limbajul nedemn de o doamnă. Înţelegeau că era supărată.

— Cum rămâne cu tatăl tău? o întrebă din nou Adam.

— Ai spus că discutăm mâine, îi reaminti ea. Dacă mă hotărăsc să merg în Anglia, veniţi şi voi?

— Nu putem. Noi facem parte din trecutul tău, îi răspunse Adam în numele tuturor.

— Dar sunteţi familia mea! strigă ea.

— Bineînţeles, zise Adam. Asta nu se va schimba niciodată.

— Noi nu vrem să te forţăm să te duci, zise Cole. Te iubim, Mary Rose. Nu te-am putea alunga niciodată.

— Atunci de ce mă simt de parcă aţi face-o? Sunteţi cu toţii de părere c-ar trebui să merg în Anglia?

— Ai nevoie de timp, să te obişnuieşti cu ideea că mai ai o familie, zise Travis.

Ea dădu din cap. Oh, da, avea nevoie de timp. Îşi ceru scuze şi se retrase în dormitor.

Următoarea oră şi-o petrecu stând pe marginea

patului, încercând să înţeleagă. Gândurile îi reveneau la Harrison. Era bucuroasă că el nu era acolo, pentru că n-ar fi vrut să dea ochii cu el.

Harrison îi spusese că ea avea să-l urască. Se gândi la felul în care o prevenise şi se înfurie din nou. Ce să facă? Se ridică, îşi puse halatul şi papucii şi coborî în bibliotecă.

Adam o aştepta. Deşi multe lucruri se schimbaseră, multe rămâneau la fel. Surioara lor simţea nevoia să fie consolată. La asta se rezuma însă familia.

Ea nu se simţi deloc mai bine în dimineaţa următoare. Ci chiar mai rău. De aceea se duse la Douglas, întotdeauna avea leacuri pentru dureri, răni, zgârieturi, şi văzute şi nevăzute.

Douglas înţelese că ea avea nevoie să plece, un timp. Aşa că o duse la familia Catren, în Hammond. Mary Rose insistă să fie însoţită de prietena ei.

Eleanor îl surprinse pe Douglas. Părea cu adevărat îngrijorată în privinţa lui Mary Rose. Părea să-şi fi lăsat propriile temeri deoparte şi încerca să-şi aline prietena. O ţinea de mână, promiţându-i că totul va fi bine.

Când Harrison se întoarse la fermă, întrebă de mireasa lui. Adam, Cole şi Travis îi spuseră cu toată sinceritatea, că nu ştiau unde era. Douglas îi dădu de înţeles câte ceva, când îl văzu cât era de îngrijorat. Îi explică că Mary Rose avea nevoie de timp, să-şi lămurească în linişte sentimentele şi că era în siguranţă. Îi sugeră mai apoi să-şi urmeze planul iniţial şi să plece în Anglia.

Nu-i putu promite că Mary Rose îl va urma. Harrison se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei, dar era trist din cauza supărării pe care i-o provocase.

Ştia însă că ea avea să vină în Anglia. Era chiar sigur de asta. Îi spuse lui Douglas să-i telegrafieze de îndată ce Mary Rose şi Eleanor aveau s-o pornească spre el. Îşi luă la revedere, îi reaminti lui Adam să aibă grijă de MacHugh şi-şi

începu lunga călătorie spre Anglia.

Despărţirea de femeia pe care o iubea era cel mai greu lucru şi, deşi era o chestiune temporară, se simţea în pragul agoniei. De parcă inima i-ar fi fost smulsă din piept. Ea avea să vină. Îşi repeta mereu acest lucru în minte.

Încrederea lui în Mary Rose era la fel de puternică, ca şi iubirea lui pentru ea. Mary Rose avea să facă alegerea cea bună. Pentru că era nobilă, blândă şi bună.

Şi îl iubea. Nu, nu se îndoi nicio clipă de asta.

Mary Rose a fost deopotrivă uşurată şi întristată când a aflat că Harrison plecase. Refuză să discute despre tatăl ei, timp de o săptămână. Dar gândurile la el o asaltau şi, de îndată ce a depăşit criza, a fost cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, pentru că-l tratase cu o asemenea răceală. După încă o săptămână, a ajuns la concluzia că trebuia să-l cunoască.

Era singurul lucru înţelept pe care-l putea face, iar când i-a anunţat pe fraţii ei de hotărârea pe care o luase, n-a uitat să precizeze că n-ar avea nici cea mai mică intenţie să rămână mult timp în Anglia. Voia să-i facă o vizită tatălui ei, să-şi cunoască rudele şi apoi să se reîntoarcă la fermă unde-i era locul.

N-a vrut să discute despre planurile de viitor care-l priveau pe Harrison, iar fraţii ei au decis că era mai înţelept să n-o forţeze să ia vreo hotărâre pe care s-o regrete mai târziu.

Mary Rose insistă să-şi ia la revedere de la Carrie. Îl luă pe Travis cu ea şi-l făcu să-i promită că-i va duce provizii o dată pe săptămână, până la întoarcerea ei.

Avea să i-l prezinte lui Carrie, ca ea să ştie cum arăta fratele ei şi să nu-l împuşte. Carrie o aştepta, pentru că erau la mijlocul săptămânii. Mary Rose o salută încă din centrul pajiştii, apoi înaintă încet. Balansoarul era pe verandă şi imediat ce urcă treptele ţeava puştii dispăru din fereastră.

Ea lăsă coşul pe prag şi se aşeză. Carrie îi atinse umărul, apoi lăsă să-i cadă în poală cartea pe care i-o împrumutase.

Mary Rose nu ştia dacă o citise sau nu, dar nu voia s-o insulte, întrebând-o.

Coşul dispăru. Mary Rose aşteptă câteva clipe, apoi spuse:

— Mai ai o carte, în coş. Dacă nu vrei s-o citeşti, lasă-mi-o pe pervaz.

Carrie o bătu din nou uşor pe umăr. Mary Rose trase concluzia că ştia să citească şi că voia să păstreze cartea. Şi-a adunat tot curajul, apoi i-a spus că pleca în Anglia, l-a povestit totul fără să intre în detalii care nu erau necesare. Când a început însă să-i povestească despre tatăl ei şi despre faptul că pleca în Anglia, să-l cunoască, i-au dat lacrimile.

Carrie o mângâie cu blândeţe, iar Mary Rose ştiu că-i putea împărtăşi temerile ei.

— De ce mă simt vinovată pentru că nu simt decât compasiune pentru el? Nu vreau să plec, să-l cunosc, dar n-am de ales, Carrie. Ştiu că sunt îngrozitor de egoistă, dar îmi plăcea viaţa mea de aici. Şi dacă-l dezamăgesc pe tatăl meu? Nu ştiu să mă port ca o lady englezoaică. Ei spun că adevăratul meu nume e Victoria. Dar eu nu sunt Victoria. Sunt Mary Rose. Şi ce fel de căsnicie vom mai avea, eu şi Harrison, dacă nu mai avem încredere unul în celălalt? Oh, Carrie, cât aş vrea să pot rămâne! Nu vreau să plec de-aici.

Carrie o luă de mână. Gestul ei o făcu pe Mary Rose să plângă. Se gândi la cât de neînsemnate erau problemele ei, faţă de cele care i se întâmplaseră lui Carrie. Aceasta îi văzuse murind pe soţul şi pe fiul ei. Şi, cu toate astea, supravieţuise durerii.

— Dă-mi putere, Carrie, şopti ea.

Acum, că se gândea la suferinţele femeii, ştia ce avea de făcut.

— Sunt norocoasă să te am drept prietenă, Carrie.

Travis o fluieră. Era semnalul de plecare.

— Eleanor şi cu mine vom călători cu familia Carten. Ei pleacă poimâine, la o petrecere dată de nişte rude din Boston. Domnul Carten va avea grijă să ne îmbarcăm şi, dacă totul va merge bine, mă întorc înainte de prima ninsoare. Travis o să-ţi aducă provizii cât timp voi fi plecată. Ţi-am povestit de el, îţi mai aminteşti? N-o să se apropie. Va veni numai până pe pajişte, adăugă ea, grăbită, simţind-o că-şi încleştase mâna în umărul ei. Pot să-l chem? O să stea lângă copaci, acolo ca să-l vezi bine. Nu vreau să te sperii când o să vină. Mi-a promis că o să te strige mai întâi, de fiecare dată.

Carrie îi dădu în sfârşit drumul din încleştare. Mary Rose îşi strigă fratele. Travis apăru şi-i făcu cu mâna. N-o văzu pe Carrie, din cauza perdelei, dar observă că o ţinea de mână pe Mary Rose.

— Se apropie furtuna. Ar trebui să plecăm, îi strigă el. Bună ziua, Carrie, adăugă, apoi se îndepărtă.

Mary Rose îşi luă rămas-bun. Îi sărută mâna lui Carrie, apoi se ridică.

— O să-mi fie dor de tine, îi şopti. Dumnezeu şi Travis vor avea grijă de tine. Să ai încredere în amândoi.

Mary Rose se îndepărtă încet. Zgomotul vântului, care se înteţea şi strigătul nerăbdător al unei păsări-cardinal au acoperit plânsul femeii care rămăsese, singură, în cabana ei.

2 ianuarie 1870

Dragă Mama Rose,

Azi am împlinit zece ani. Îţi aminteşti, cred, că Adam ţi-a scris că au găsit nişte acte în coşul în care eram. Fraţii mei cred că, de vreme ce într-una dintre pagini stă scris că o fetiţă s-a născut pe data de 2 ianuarie, trebuie să fie

vorba de mine.

Sunt foarte norocoasă să am o familie atât de drăguţă. Travis îmi face un tort, pentru cină, şi toţi fraţii mei mi-au făcut cadouri. Adam mi-a spus că, sigur, la anul, or să-mi cumpere ceva de la magazin. Nu e minunat?

Crezi că mama şi tatăl meu m-au aruncat? Mă întreb ce rău am făcut.

Fiica ta,

Mary Rose.

18

Harrison ajunse la Londra într-o după-amiază de marţi, dar a fost nevoit să aştepte seara următoare, ca să poată discuta cu patronul lui.

Lordul Elliott era la proprietatea lui de la ţară aflată la două ore depărtare de oraş şi urma să se întoarcă miercuri.

Harrison trimise un mesager care să-i anunţe întoarcerea. Ceru o întâlnire între patru ochi, pentru că avea ceva strict personal de discutat.

A lăsat deliberat să se înţeleagă că era implicat într-o chestiune importantă, pentru ca Elliott să nu-l ia cu el pe secretarul său, George MacPherson.

Murphy, care fusese valetul lui Elliott de când se ştia Harrison, îi deschise uşa.

Ochii credinciosului servitor străluciră de bucurie, văzându-l.

— Mă bucur că v-aţi întors acasă, milord.

— E tare bine să fii acasă, îi răspunse Harrison. Cum v-aţi mai înţeles, tu şi lordul Elliott?

— Ne-au lipsit scandalurile în care vă implicaţi, din cauza cazurilor la care lucraţi, milord. Nu ne-am mai certat cu adevărat din ziua în care-aţi plecat. Lordul Elliott

continuă să mă îngrijoreze, trebuie să recunosc. Munceşte prea mult şi-l ştiţi cât poate fi de încăpăţânat. Nu vrea s-o ia mai moale, indiferent de ce-i spui. Mă tem că într-o zi inima o să i se oprească, pur şi simplu. Cred însă că o să reuşiţi să-l înveseliţi. Pot să spun că va dus dorul, milord.

— E sus?

— Da, milord, e în bibliotecă.

— Singur?

— Da, şi nerăbdător să vă revadă.

Harrison începu să urce treptele, apoi se întoarse.

— Murphy, cred că o să aibă nevoie de nişte coniac.

— Înseamnă deci că o să-i aduceţi veşti proaste? îl întrebă valetul, încruntându-se.

Harrison zâmbi.

— Dimpotrivă. Va avea, totuşi, nevoie de un pahar. E vreo sticlă în bibliotecă?

— Da, milord. Vă mai aduc încă una pentru siguranţă. Poate vă-mbătaţi.

Harrison râse. În toţi anii în care-l cunoscuse pe Elliott, nu-l văzuse măcar puţin ameţit.

Nici nu şi-l putea imagina beat.

Elliott era prea bine crescut ca să se poată gândi măcar să facă un lucru care să-i anuleze autocontrolul sau demnitatea.

Intră în bibliotecă.

Elliot stătea în faţa şemineului. Îl îmbrăţişă pe Harrison de îndată ce-l văzu.

— Ai venit, în sfârşit, îl întâmpină el. Haide, aşează-te şi povesteşte-mi totul despre aventura ta din America. Vreau să aud toate amănuntele.

Harrison îl aşteptă pe Elliott să se aşeze mai întâi. Observă că arăta foarte obosit şi se întristă. Aerul de ţară nu-i făcuse, se părea, prea mult bine.

Elliott nu se recăsătorise niciodată, deşi cele mai hotărâte doamne din Londra se luptaseră pentru a-i capta

atenţia.

Nu numai pentru că era un bărbat foarte bogat, dar şi pentru că era frumos.

Avea părul grizonat, trăsături aristocratice şi o ţinută impunătoare.

Se născuse şi crescuse într-o familie influentă şi bogată, de aceea educaţia şi manierele îi erau impecabile. Dar mai important decât toate era faptul că avea inimă bună.

Ca şi fiica lui, îşi zise Harrison.

Probabil o moştenise de la tatăl ei şi-i fusese cultivată de către fraţii ei.

Elliott era şi un bărbat foarte puternic. Un altul, mai slab, ar fi fost distrus când singurul copil i-a fost răpit, dar el se luptase cu nefericirea, iar în faţa oamenilor se arătase neînfrânt.

— Asta-i ultima modă în America, fiule? Aşa se poartă pe-acolo hainele?

Harrison zâmbi.

— Niciuna dintre hainele mele nu mi se mai potriveşte. Parcă m-am lăţit în umeri. Trebuie să trec pe la croitor, înainte de a mă hotărî să ies în lume.

— Da, şi mie îmi pari mai înalt, mai solid. Dar mai e ceva schimbat la tine. Elliott continuă să-l privească cu atenţie un minut, două, apoi clătină din cap. Mă bucur că te-ai întors acasă. Acum aş vrea să-mi promiţi ceva, Harrison. Gata cu vânătoarea, cu urmăririle.

— Bine, gata, încuviinţă Harrison.

Elliott dădu din cap, mulţumit.

Se sprijini de spătar, îşi puse picior peste picior şi zise:

— Acum poţi să începi. Povesteşte-mi totul. Oricare ar fi problema ta, de ordin legal, o s-o scoatem la capăt amândoi.

— De fapt, nu e vorba de o problemă, sir. Voiam numai să mă asigur că vom discuta între patru ochi. Nu

voiam ca asistentul dumneavoastră să participe la discuţia noastră.

— Nu voiai ca George să fie aici? Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Îţi place MacPherson, nu-i aşa? Mi-a stat alături mulţi ani, aproape la fel de mulţi ca şi tine. Spune-mi ce te frământă.

— Vă aduce veşti bune, milord.

Murphy era în prag. Intră cu o sticlă plină cu coniac. O puse pe masă şi se întoarse spre stăpânul lui.

— A spus că o să aveţi nevoie de un pahar după ce o să auziţi veştile, îi explică Murphy.

— Dacă aşa crede Harrison, te rog, Murphy.

Harrison era bucuros de această întrerupere. Nu i se păruse o idee prea bună să-i dea pur şi simplu vestea lui Elliott. Şocul i-ar fi putut produce palpitaţii.

Dar nu ştia încă cum să procedeze.

Câteva clipe mai târziu, Murphy ieşi din bibliotecă.

Elliott sorbi din pahar, apoi îşi întoarse privirea spre Harrison.

— M-am căsătorit.

Elliott aproape că scăpă paharul din mână.

— Ce-ai făcut?

— M-am însurat.

Dumnezeule, cum de începuse tocmai cu asta? Harrison părea aproape la fel de surprins ca şi Elliott.

— Doamne, şopti Elliott. Când te-ai însurat?

— Acum câteva săptămâni. N-aş fi vrut să încep tocmai cu acest anunţ. Am veşti mult mai importante. Vedeţi, am…

Elliott îl întrerupse.

— Nimic nu poate fi mai important decât asta. Să înţeleg că tânăra doamnă e din America?

— Da, sir, dar…

— Cum o cheamă?

— Mary Rose.

— Mary Rose, repetă Elliott. Te aşteaptă jos? Mărturisesc că sunt dezamăgit că n-am luat parte la cununia ta, că n-am fost şi eu în biserică. Aş fi vrut să-ţi stau alături atunci când aţi rostit jurămintele.

— De fapt, sir, nu ne-am căsătorit în biserică.

— Nu? Atunci cine v-a cununat?

— Judecătorul Burns, cel care se ocupă pe-acolo cu spânzurătorile. Îmi dau seama că… sună ciudat, zise Harrison, oftând.

— Un judecător „spânzurător” v-a cununat? Oare de ce să mi se pară ciudat?

Harrison zâmbi.

— V-ar plăcea Burns. E un bărbat dur, cu idei precise despre ce e bine şi ce-i rău. Dragostea lui faţă de lege este de admirat. M-a înfruntat într-un caz, acolo, şi pot să spun că n-am scăpat deloc prea uşor.

— Ai câştigat procesul?

— Da, sir.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. A fost o căsnicie forţată?

— Da, sir, a fost. Eu am forţat-o să se mărite cu mine. Am încercat să mă împotrivesc atracţiei. Ştiam că n-aveam niciun drept asupra ei, dar în final, n-am mai putut…

— E foarte norocoasă că te are. Orice femeie ar fi fost mândră să se căsătorească cu tine. Vrei să spui că familia miresei tale nu te consideră suficient de bun? Ce nonsens, murmură el.

— Nu, n-am vrut să spun asta. Înţelegeţi…

— Pe unde e mireasa ta? Doamne, nu-mi vine să cred. Îmi amintesc că spuneai mereu că n-o să te căsătoreşti niciodată, iar acum sunt pe cale să-ţi cunosc mireasa. Credeam că logodna ruptă cu Edwina te-a făcut să nu-ţi mai trebuiască însurătoarea. Dar se pare că m-am înşelat şi mă bucur c-a fost aşa. Femeia potrivită îl face pe bărbat să se răzgândească.

— Mary Rose nu e cu mine, sir. E încă în America.

— N-a venit cu tine? De ce?

— Au existat nişte motive care-au împiedicat-o.

— Ce fel de motive?

— De fapt, familia ei.

— Unde locuieşte familia ei?

— Are patru fraţi. Locuiesc la o fermă lângă Blue Belle, în Montana.

Elliott zâmbi auzind numele orăşelului.

— Am citit câteva cărţi despre aşezările din vestul Statelor Unite, dar trebuie să recunosc că n-am mai auzit ca o floare să dea numele unui oraş.

— De fapt, oraşul poartă numele unei prostituate, sir. O cheamă Belle.

Elliott izbucni în râs.

— Vorbeşti serios?

— Da, sir. Chiar Belle a ajutat-o pe Mary Rose să se pregătească de nuntă.

— Doamne, fiule, în ce te-ai băgat! Nu-ţi seamănă deloc tot ce aud despre tine. Acum chiar că abia aştept să-ţi cunosc mireasa.

— Sunteţi de părere că mi-am pierdut minţile, nu-i aşa, sir?

Elliott zâmbi.

— Cred că te-ai schimbat, recunoscu el. Ştiam că eşti diferit de ceilalţi, dar n-aş fi bănuit niciodată că te vei însura cu o fată de la ţară. Întotdeauna am crezut că te vei căsători cu cineva mai… rafinat.

— Mary Rose e foarte rafinată, zise Harrison. Este tot ce mi-aş fi putut dori vreodată.

— N-am vrut să sugerez contrariul, fiule. Dacă-ţi mai aminteşti şi eu m-am însurat cu o fată de la ţară. Agatha mea era din Scoţia. Am fost întotdeauna de părere că faptul că a crescut la o fermă o făcea să nu fie deloc răsfăţată. Bineînţeles, a avut noroc de nişte părinţi foarte buni,

adăugă el.

— Sir, am plecat în Montana să vă caut fiica. Iar de data aceasta n-am mai dat greş.

— Bineînţeles că nu. A fost, sunt sigur, o altă pistă falsă, dar cu un sfârşit fericit, pentru că ai întâlnit-o pe Mary Rose! Ce nume frumos are! O iubeşti, nu-i aşa?

— Oh, da, sir. O iubesc foarte mult. Şi dumneavoastră o veţi iubi. Aşa cum v-am mai spus, de data asta n-a fost o pistă falsă. Trebuie să mai ştiţi un lucru foarte important.

— Da?

— M-am căsătorit cu fiica dumneavoastră.

Mary Rose şi Eleanor au sosit în Anglia pe 21 iulie. Era foarte cald şi stătea să plouă.

Harrison făcuse apel la toată răbdarea lui ca s-o lase pe mireasa lui să-şi depăşească mânia şi să vină la el. Tocmai se hotărâse să se întoarcă în State când a primit o telegramă de la un anume domn Cohen, informându-l că Mary Rose plecase din Boston şi dându-i data sosirii ei.

Harrison îi remarcă părul de aur din clipa-n care a coborât pe pasarelă. Şi-a croit drum prin mulţime, şi-a luat în braţe soţia simţindu-se brusc uşurat. În sfârşit, Mary Rose era acolo unde-i era locul.

Dar cuvintele de întâmpinare au fost:

— Ce naiba ţi-a trebuit atâta timp?

Ea nu i-a putut răspunde. Harrison nu-i lăsă timp nici să se încrunte. Îşi plecă faţa şi-o sărută apăsat.

Ea nu opuse rezistenţă. Îi răspunse la sărut la fel de pasională.

— Dumnezeule, Mary Rose! Se uită lumea la noi.

Eleanor protestă şoptit, în spatele lui Mary Rose.

Dacă nu încetau imediat, avea să se prefacă că nici nu-i cunoştea. Ce se întâmplase cu decenţa prietenei ei?

Harrison era o cauză pierdută, hotărî ea.

N-avea niciun sens să conteze pe judecata lui. Văzuse privirea plină de dragoste pe care i-o aruncase lui Mary

Rose.

Zâmbi.

Cu siguranţă, îi fusese dor de soţia lui.

Într-o bună zi, avea să găsească şi ea un bărbat care s-o iubească la fel de mult.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, îi şopti Harrison lui Mary Rose.

— Şi mie mi-a fost dor, îi răspunse ea. Dar va trebui să stăm de vorbă pe îndelete, cât mai curând cu putinţă. Lucrurile nu vor mai sta la fel între noi. Va trebui s-o luăm de la început. Eu încerc să trec peste cele întâmplate, dar nu-mi e deloc uşor.

— Vom discuta mai târziu, îi promise el şi o sărută din nou.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Murmurul lui Eleanor îi atrase în sfârşit atenţia lui Harrison. O strânse la piept pe Mary Rose, apoi se întoarse spre prietena ei.

— Cum a fost călătoria, Eleanor?

— Foarte plăcută, mulţumesc. Mary Rose nici nu mai poate să respire, din cauză că o ţii cu faţa în jacheta ta. Dă-i drumul să putem pleca. Stă să plouă, pentru numele lui Dumnezeu! Suntem destul de obosite după călătorie şi vrem să ne instalăm înainte de căderea nopţii. Mergem direct la tatăl ei?

Mary Rose se desprinse de Harrison.

— Aş vrea să amânăm până mâine. Se aşteaptă să ne vedem astă-seară? E aproape întuneric, deja, şi aş vrea să mă pregătesc puţin.

— Ai avut două luni la dispoziţie să te pregăteşti, îi zise Harrison.

— Mai am nevoie de o noapte, insistă ea.

— Tatăl tău nu te aşteaptă decât mâine, deci relaxează-te. Ştia că vei fi obosită după călătorie. Veţi sta la mine, amândouă, în seara asta.

— Dar sunt foarte relaxată. Ce te face să crezi că n-aş fi?

— Pentru că strigai, îi zise Eleanor.

— Încercam pur şi simplu să mă fac auzită.

— Sper să ai loc suficient, Harrison, spuse Eleanor.

Mary Rose mi-a spus că va insista să aibă camera ei. Cred că e încă supărată pe tine.

— Pot să vorbesc şi eu, Eleanor, zise Mary Rose. Se întoarse din nou spre Harrison. Sunt supărată pe tine şi, cum ţi-am spus, lucrurile nu vor mai fi la fel între noi.

Harrison o privi aspru, apoi o luă de braţ şi o conduse spre ieşire, unde trăsurile aşteptau aliniate.

— Vei dormi cu mine, în patul meu, îi şopti el, uşor răguşit. Am aşteptat două luni. N-am de gând să mai aştept, la naiba!

— Cum rămâne cu bagajele noastre? întrebă Eleanor.

— M-am ocupat eu de ele. Nu mai clătina din cap, Mary Rose. Am vorbit serios, să ştii.

Ea n-avea de gând să se certe cu el, în public. Avea să aştepte până când vor fi singuri, ca să-i spună ce hotărâri luase. Harrison era un bărbat inteligent. O să înţeleagă cum se simţea.

— N-au trecut două luni, zise Eleanor, hotărâtă să pună lucrurile la punct. N-aţi fost despărţiţi decât cinci săptămâni. Mary Rose voia să aştepte până la sfârşitul lui septembrie, dar Adam n-a lăsat-o să tărăgăneze atât de mult lucrurile.

Harrison se opri brusc.

— Voiai să aştepţi până în septembrie?

— Uite ce-ai făcut, Eleanor. L-ai enervat, zău. Harrison, o să ne ude ploaia dacă nu ne grăbim. O să discutăm totul când ajungem acasă la tine.

Nici Mary Rose nici Harrison nu mai scoaseră vreun cuvânt, un timp. Ploaia a început când ei erau la colţ. Când au ajuns la trăsură, erau deja uzi până la piele.

Au ajuns acasă la Harrison o jumătate de oră mai târziu. Era o clădire impresionantă, cu două etaje şi faţadă din cărămidă.

Uşa le-a fost deschisă de un tânăr îmbrăcat într-o haină neagră. Se numea Edward şi-i fusese împrumutat lui Harrison de lordul Elliott, să-i fie valet.

Eleanor era încântată să vadă că avea un servitor.

Intră prima în hol. Edward îi zâmbi în semn de bun-venit, dar când se întoarse spre Mary Rose se arătă foarte surprins.

— Arată exact ca-n portretul mamei ei, şopti. Lordul Elliott va trebui să creadă, de îndată ce-o va vedea. E leită lady Agatha.

Mary Rose îl auzi.

— Lordul Elliott nu crede că sunt fata lui?

Edward păru stânjenit.

— Vrea să creadă, milady, dar a fost dezamăgit de atâtea ori, că-i e teamă să spere măcar că aţi fi cu adevărat Victoria lui.

Harrison îşi scoase haina şi i-o întinse.

— Trebuie neapărat să fac o baie fierbinte, zise Eleanor. Edward, fii drăguţ şi condu-mă în camera mea. O să răcesc dacă nu mă schimb cât mai repede.

— Nu ai cum să răceşti în iulie, îi zise Mary Rose. E prea cald.

— N-ai auzit de răcelile din timpul verii? zise Eleanor, începu să-i enumere alte boli şi suferinţe, în timp ce urca treptele. Edward o urmă, să se asigure că avea tot ce-şi dorea. Harrison o luă de mână pe Mary Rose şi o atrase spre capătul opus al holului, unde se afla dormitorul lui.

Era gigantic, ca proporţii. Culorile erau calde, în tonuri de maron şi auriu. Cum erau munţii din Montana, în lunile de toamnă, îşi spuse.

Îi era imposibil să nu remarce patul. În el puteau dormi confortabil patru persoane. Nu credea că mai văzuse

ceva atât de imens.

Simţi că roşea. Ştia că trebuia să vorbească acum cu Harrison, înainte să-şi piardă curajul.

— Harrison, trebuie să discutăm. Acum, te rog.

— A ieşit, milady. Să-i spun lui Caroline să vă pregătească baia?

Ea se întoarse şi-l văzu pe Edward stând în prag.

— Unde e Harrison?

— A coborât. Vreţi să-l chem?

Ea clătină din cap.

— Aş vrea să fac o baie, mulţumesc. Vrei, te rog să nu-mi mai spui milady?

— Dar sunteţi lady Victoria. Este formula potrivită de adresare.

Ea nu-l contrazise. Edward o întrebă dacă nu voia să-i aducă o tavă cu mâncare. Îi explică că Eleanor ceruse ceva uşor de mâncare, să-i fie servit în cameră, după ce va face baie.

Mary Rose refuză mâncarea. Era prea nervoasă ca să se poată gândi măcar la ea.

În următoarea oră a fost răsfăţată de cameristă. Diferenţa cu care o trata tânăra o făcu să se simtă stânjenită. Baia fierbinte i-a făcut bine, dar şi mai bine s-a simţit când şi-a scos acele din păr.

După ce a stat ceva timp în cada de porţelan, până s-a răcit apa, s-a înfăşurat în halat şi s-a întors în dormitorul lui Harrison.

Caroline nu ştia prea multă engleză. Mai mult prin gesturi îi dădu de înţeles lui Mary Rose că voia să-i perie părul.

Părea să fie la fel de nervoasă ca şi ea, fiindcă mâinile îi tremurau, iar gesturile îi erau neîndemânatice.

Accentul franţuzesc era foarte evident şi atunci Mary Rose îi spuse în franceză că voia să-şi perie singură părul. Dar Caroline nu se dădu bătută. Era chiar mai hotărâtă

decât Mary Rose.

Ultima oară când îi mai fusese periat părul era pe când, fetiţă fiind, îşi lipise acadele în păr.

Cole trebuise să se descurce, atunci. Mary Rose învăţase în acea zi câteva înjurături noi.

Nimeni nu mai trebuise să-i perie părul de-atunci. Se simţea prost stând aşa, ca o prinţesă, în timp ce o altă femeie se îndeletnicea cu o asemenea corvoadă.

Scaunul pe care stătea era cu faţa la pat. Mary Rose observă că una dintre cămăşile de noapte era aşezată pe cearceaf.

Cuverturile fuseseră deja strânse şi un trandafir se odihnea pe una din perne.

— De ce e trandafirul acela acolo? o întrebă pe Caroline.

— Soţul dumneavoastră a poruncit să fie pus acolo, milady. Nu-i un gest drăguţ?

Era drăguţ, într-adevăr şi destul de surprinzător, după părerea lui Mary Rose. Era un gest atât de romantic! Nu-i stătea în fire lui Harrison să fie atât de atent.

Când îşi dorea ceva, pornea în urmărirea lui, cu hotărâre.

Se asemăna mult cu fraţii ei, din acest punct de vedere. Harrison nu părea în stare de un asemenea gest elegant, dar, de fapt, ea nici nu-l cunoştea prea bine, nu-i aşa?

— Ştiţi ce i-a spus soţul dumneavoastră lui Edward când a comandat trandafirul? A zis că vrea să vă aduceţi aminte.

— De ce să-mi aduc aminte?

Caroline râse.

— Că vă iubeşte, cred. Ce altceva ar putea însemna o floare, milady?

Mary Rose ridică din umeri.

Îi mulţumi cameristei pentru ajutor. Aceasta făcu o

reverenţă perfectă. Mary Rose nu ştia cum să reacţioneze.

Se îndreptă spre pat, să-şi ia cămaşa de noapte, dar se opri auzind uşa. Se întoarse şi-l văzu pe Harrison intrând.

Soţul ei făcuse şi el baie. Părul îi era încă umed.

Era în picioarele goale îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni.

Ea se întrebă dacă avea un halat mai ca lumea. Îi plăcea să stea pe jumătate gol, dar ceea ce era absolut normal în Montana nu era la fel la Londra.

Prin casă se învârteau o mulţime de fete, iar lui Mary Rose nu-i plăcu ideea ca vreuna dintre ele să-l vadă aşa.

Harrison închise uşa în urma sa, trase zăvorul şi se apropie de soţia lui.

Avea o privire hotărâtă. Ea se dădu un pas înapoi.

— Trebuie să stăm de vorbă începu ea. Întinse mâna, să-l oprească. Vorbesc serios, Harrison. Opreşte-te acolo unde eşti!

El o ignoră. Mary Rose continuă să se dea înapoi, până când marginea patului o împiedică să mai facă vreun pas.

— Bine, încuviinţă el. Îi apucă cordonul care-i lega halatul şi începu să-l desfacă. Vorbeşte.

Ea încercă să-i dea mâinile deoparte. Dar cordonul se desfăcu cât ai clipi.

— Mă străduiesc din răsputeri să nu fiu supărat pe tine, Mary Rose.

Ea făcu ochii mari.

— De ce-ai fi supărat pe mine?

— Septembrie? Aproape că strigă el. Voiai să aştepţi până atunci?

Ea refuză să intre în defensivă.

— M-ai minţit deliberat. Lasă-mi halatul în pace, la naiba!

— Atunci scoate-ţi-l.

— Te aştepţi poate să dorm cu tine?

— Nu mă aştept să dormi câtuşi de puţin. Voi face dragoste cu tine toată noaptea. Te doresc şi ştiu al naibii de bine că şi tu mă doreşti.

Ei îi dădură lacrimile.

— N-am încredere în tine.

— Ba ai.

Ei îi venea să-şi ridice mâinile în aer, în semn de disperare. Îi era imposibil să se certe cu el. El refuza cu bună ştiinţă să fie logic. Iar ea n-avea cum să prezinte un argument solid în faţa unui bărbat care nu se gândea decât să-şi dea pantalonii jos.

— M-am gândit mult la situaţia noastră, începu ea. Va trebui s-o luăm de la început, Harrison.

— Şi cum propui să facem asta?

— Mi-ai putea face curte, iar eu voi învăţa, probabil, să am din nou încredere în tine. Simt că nu te cunosc aproape deloc, Harrison. Bărbatul pe care-l iubeam mi-a frânt inima.

Dumnezeule, cât era de dramatică! La naiba, s-o curteze? Trecuseră demult de faza asta.

Ardea de dorinţă când îşi scoase pantalonii şi-i puse deoparte.

— Ai vrea să uit cum m-am simţit înăuntrul tău? Te-am avut, îţi aminteşti? Te-am îmbrăţişat, Mary Rose. Te-am auzit strigându-mi numele, ţinându-mă strâns. Dacă crezi c-aş putea să trec cu vederea toate aceste amintiri şi s-o iau de la început înseamnă că ţi-ai ieşit din minţi.

— Şi atunci cum să facem?

— Vino aici şi o să-ţi arăt.

Ea clătină din cap. Ştia prea bine ce-avea să se întâmple dacă o făcea. Voia să ajungă la o anumită înţelegere înainte de a ceda.

— Spune-mi, mai întâi.

El o luă de umeri.

— Nu, spune-mi tu ceva, mai întâi. Mă mai iubeşti?

Ea îşi coborî privirea spre pieptul lui. Nu voia să-l mintă, iar dacă recunoştea, însemna că pierdea încă din start.

— Mi-ai frânt inima, repetă ea.

— Te-am prevenit, îţi aminteşti?

— Ar fi trebuit să-mi spui despre tatăl meu.

— Nu, era de datoria fraţilor tăi. Nu eu trebuia să-ţi spun.

— Atunci de ce n-ai fost lângă ei, când mi-au spus? Mi-ar fi fost mult mai uşor.

— Eram în Hammond, apărând un om nevinovat, atunci când fraţii tăi s-au hotărât să-ţi spună. Când m-am întors la fermă, tu dispăruseşi. La naiba, Mary Rose, n-ar fi trebuit să fugi de mine. Sunt soţul tău.

— Am fost tare furioasă pe tine.

El ridică din umeri. Nu era însă reacţia la care se aşteptase ea.

— Unde-ai plecat, atunci? o întrebă el.

— Douglas m-a dus acasă la familia Cotren. Am rămas la ei două săptămâni. Îţi pare rău că m-ai necăjit?

Ea sperase într-o scuză.

— Am făcut ceea ce mi s-a părut necesar, în acele condiţii. În timp îţi vei da seama de asta.

— Mă iubeşti?

— Da, te iubesc.

O strânse în braţe. Îi sărută sprâncenele, nasul, şoptindu-i cât de mult o iubea.

Se dădu puţin înapoi, îi scoase halatul, apoi o ridică în braţe şi o aşeză pe pat.

Cu grijă, să n-o strivească sub greutatea lui, o acoperi cu trupul şi o privi în ochi. Văzu că ei îi dăduseră lacrimile.

— Vrei să te las singură, Mary Rose?

Ea clătină din cap, apoi îl sărută.

Gura lui puse stăpânire pe a ei, apoi limba începu să-i exploreze interiorul. Se excită numai simţindu-i pielea

mătăsoasă. Voia ca actul de iubire să dureze ca să-i facă ei plăcere, dar atingerile ei îl făcură curând să-şi piardă autocontrolul.

Puse capăt sărutului şi se concentră asupra sânilor ei, necăjindu-i sfârcurile cu limba. Ea scoase un oftat de plăcere şi se arcui spre el. Mâna lui îşi croi drum în jos, pe abdomen, până când găsi ceea ce voia să posede. Mary Rose îşi înfipse unghiile în umerii lui, cerându-i să înceteze chinul şi să se unească cu ea complet.

Pentru că el nu-i răspunse îndeajuns de repede, ea îi atinse erecţia, înlănţuind-o cu degetele şi făcându-l să scoată un geamăt.

Nu mai putea să aştepte. O pătrunse cu o mişcare puternică.

— Doamne, ce bine e, şopti el. Nu te mişca aşa, nu încă. Oh, iubita mea, mă faci să…

Nu mai putu continua. Nici nu mai era în stare să vorbească, sau să gândească. Ea îşi ridică picioarele, ca el s-o pătrundă şi mai adânc.

Mişcările lui lente o făceau să-şi dorească mai mult şi mai mult. Când el simţi primul spasm al orgasmului ei, când ea se arcui spre el şi-l strânse mai tare înăuntrul ei, el îşi îngădui să se elibereze. Îi strigă numele în timp ce era inundat de valuri de plăcere.

Lui Mary Rose i-au trebuit câteva minute ca să poată reveni la realitate.

Harrison o ţinu strâns în braţe, şoptindu-i cuvinte de iubire, adesea fără sens. Dar ei i se păreau perfect logice, fiindcă îi dădeau de ştire cât de mult îi lipsise lui Harrison.

A adormit în timp ce soţul ei o săruta uşor pe lobul urechii.

O oră mai târziu o trezeau mângâierile lui. Au făcut din nou dragoste în orele întunecoase ale nopţii şi apoi când soarele se pregătea să răsară.

De fiecare dată, ea i se dărui de bunăvoie. Se simţea

în siguranţă atunci când era în braţele lui.

Îl iubea pe Harrison din toată inima. Avea să fie o soţie înţelegătoare, care să-l ierte chiar şi atunci când o dezamăgea. În timp, avea să înveţe să aibă din nou încredere în el.

Adormi rugându-se să se întâmple aşa.

24 februarie 1871

Dragă Mama,

Azi am aflat totul despre cum se fac copiii. Adam mi-a spus ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Mi-a zis să nu mă mai strâmb şi să nu mă arăt dezgustată, dar m-am abţinut cu greu să nu mi se facă rău. Îmi venea să vomit când mă gândeam, la un bărbat care să se urce deasupra mea.

Şi Travis şi Douglas sunt de părere că a face copii e dezgustător. N-au spus-o chiar, dar nu s-au putut uita la mine când îmi explicau cum se întâmplă. Şi se înroşiseră. Nu cred că vor vrea să se urce vreodată deasupra unor femei. Nu ştiu însă care e părerea lui Cole. S-a înfuriat când l-am întrebat şi m-a trimis la Adam.

Fiul tău mi-a spus că unirea unui bărbat cu o femeie e un lucru minunat. Cred că nu voia decât să mă necăjească. Tu ce crezi, Mama? Tu l-ai avut pe Adam, aşa că tatăl lui s-a urcat pe tine, măcar o dată. Ţi s-a făcut greaţă?

Cole e pe cale să termine tavanul din bibliotecă. E foarte meticulos. Lucrează aproape în fiecare seară şi ştiu c-ar vrea şi în timpul zilei, dar nu se poate. Douglas are nevoie de ajutor la cai.

A trebuit să le dau iar o şuviţă din părul meu indienilor. Acum se poartă frumos cu mine şi nu mai încearcă să mă fure. Le e teamă de Adam. El le dă de mâncare şi încearcă să fie politicos, dar nu cred că are

încredere în ei. N-a uitat ce era să se întâmple când acei negri au vrut să mă ia cu ei.

Indienii cred că le aduc noroc. Nu e o prostie, Mama?

De ce n-o urăşti pe Livonia? Câteodată mă gândesc c-ar trebui. Ştiu că-i e frică şi că are nevoie de tine dar mă gândesc că, dac-ai fi rea cu ea, poate că te-ar lăsa să pleci. Îmi e tare dor de tine,

Mary Rose.

19

Mary Rose era nervoasă. Avea să-şi întâlnească tatăl. Nu-şi înţelegea propria reacţie. N-avea de ce să se teamă de el.

Era un străin, iar ea avea să fie politicoasă şi blândă cu el. Lordul Elliott suferise o pierdere îngrozitoare, îşi repetă ea în gând şi aşa cum îi spuseseră şi fraţii ei, era de datoria ei să-l controleze.

Harrison o trezise cu vestea că Elliot voia ca ei să se mute în casa lui de la ţară, pentru o durată nedeterminată.

Abia atunci începu ea să-şi facă griji.

Harrison îi spusese că Elliott era bogat şi inteligent. Dar nimic din tot ce aflase nu-l putea defini, în imaginaţia ei.

Bogăţia însemna prea puţin pentru ea şi, deşi era plăcut să ştie că tatăl ei era un bărbat inteligent, era totuşi o noţiune foarte vagă.

Îl bombardă pe Harrison cu întrebări, tot drumul.

— Mi-ai spus că aceia care-şi pot permite părăsesc oraşul pe timpul verii, dar nu mi-ai explicat de ce, începu ea.

— E prea cald, în oraş. Toată lumea trage obloanele, până în septembrie.

— Nu înţeleg de ce n-am aşteptat-o pe Eleanor. Nu voiai să ne însoţească?

— Ai uitat că nu mai voia să se dea jos din pat, iubito? O să vină mâine, cu Edward şi cu restul servitorilor.

— Cât se aşteaptă lordul Elliott să rămânem la el?

— Cât de mult vei dori.

El îşi întinse picioarele lungi, încercând să pară relaxat. Ştia că soţia lui era încordată. Se hotărâse greu cu ce rochie să se îmbrace, lucru care nu-i stătea deloc în fire. El o înţelesese. Nu voia să-şi dezamăgească tatăl.

— O să te adore, iubito.

Ea ridică din umeri.

— Dar eu o să-l plac? îl întrebă.

Harrison păru surprins de întrebarea ei. O luă de mână.

— Da, o să-l placi. Va trebui să…

Ea îl aştepta să continue şi cum el n-o făcu îl întrebă:

— Ce va trebui?

El oftă.

— Voiam să-ţi spun să ai încredere în mine, dar n-are sens nu-i aşa?

— Nu vreau să discutăm acum despre asta.

— Mi-ai frânt inima, Harrison.

— Mi-ai mai spus-o, replică el sec.

Ea îl privi în ochi şi-l văzu încruntându-se. Se hotărî să schimbe subiectul.

— N-ar fi trebuit să mă îmbrac în albastru. Par foarte palidă în rochia asta.

— Arăţi bine.

— Nu vreau să arăt bine.

— E tare frumoasă Anglia, nu-i aşa? zise el.

— Da, încuviinţă ea. Priveliştile sunt minunate. Dar nu e ca acasă.

— Cu timpul te vei obişnui cu schimbările, Mary Rose.

— Mi-e dor de fraţii mei.

— Ţi-a fost dor de mine, după ce-am plecat?

Ea nu voia să-i răspundă. Harrison se întoarse din nou spre geam. Fusese ceaţă când ieşiseră din oraş, dar acum apăruse soarele şi se prevestea o zi minunată.

— Vom ajunge devreme, zise el. Tatăl tău nu ne aşteaptă mai devreme de ora patru. Noi vom fi acolo la prânz.

— E adevărat că pe-aici lumea doarme ziua, iar jumătate din noapte stă trează?

Harrison dădu din cap.

— E foarte adevărat. Eşti obosită? Te-am ţinut trează aproape toată noaptea.

Ea roşi.

— Nu, nu sunt obosită.

El zâmbi şmechereşte.

— Eu sunt. Dar trupul tău m-a iertat.

— Vorbeşti fără sens, Harrison.

— Nu te poţi abţine să nu-mi răspunzi, nu-i aşa? Îţi aminteşti cum…

— Nu e nevoie să-mi aduci aminte ce s-a întâmplat între noi. Mai bine spune-mi cum a reacţionat lordul Elliott când a auzit de mine. Sunt foarte curioasă.

— Schimbi intenţionat subiectul. Aş prefera să vorbim despre cum te-am ţinut în braţe azi-noapte.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să-mi răspunzi la întrebare şi să nu mai discuţi despre noaptea trecută?

— Nu m-a crezut.

— Cine?

Harrison râse. Chiar că era preocupată.

— Tatăl tău, îi explică el.

Ea lăsă să-i scape un oftat. Apoi îşi luă evantaiul, îl desfăcu şi începu să-şi facă vânt.

— Mi-au trebuit câteva ore să-l conving, continuă Harrison. Îi era teamă să creadă, Mary Rose. Vrei să stai la mine în braţe?

— Nu, nu vreau.

— Dar vreau să te sărut.

— Nu poţi. O să-ţi răvăşeşti ţinuta.

Dar Harrison făcu cum voia. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, o luă în braţe şi şi-o aşeză pe genunchi.

— Nu-mi place cum îţi stă cu pieptănătura asta.

— Ştii de ce mă bucur că nu ţi-ai tăiat părul?

— De ce?

Ea începu să-şi treacă degetele printre şuviţele lui.

— Pentru că aşa arăţi ca un om de la munte şi nu ca un englez rafinat.

El o săruta pe gât. Mary Rose se simţi cuprinsă de fiori, din creştet până-n tălpi. Oftă. Credea că ştia de ce era el atât de drăgăstos. Bănuia că era îngrijorată şi încerca să-i abată atenţia de la ce o aştepta.

Tactica lui funcţiona. Răsuflarea lui fierbinte, lângă urechea ei, îi dădu fiori. Acum nu-şi dorea decât să fie sărutată de el.

Totuşi, nu-i plăcea să fie manipulată şi se gândi să i-o spună, după ce o va fi sărutat.

— Cum de miroşi întotdeauna atât de frumos, iubito?

— Fac des baie, îi răspunse ea.

El râse şi-i luă bărbia în mâini, întorcând-o cu fata spre el.

Atunci o sărută cu adevărat. Gura lui era fierbinte şi posesivă. Limba lui se mişcă înăuntru, să necăjească şi să guste. Dar un singur sărut nu-i era de ajuns, îşi dorea mai mult. Cât ai clipi, se simţi întărindu-se, tânjind să fie înăuntrul ei.

Se retrase de lângă ea.

— Doamne, Mary Rose, mi-e imposibil să te sărut fără să vreau să-ţi smulg hainele de pe tine, ca să fac dragoste cu tine. Opreşte-te acum, iubito. Nu mă provoca.

Mary Rose îl sărută pe gât, simţindu-se incredibil de

puternică, din cauza felului în care răspundea atingerilor ei.

El scoase un geamăt şi o strânse mai aproape. Încetase să mai încerce să se poarte ca un gentleman. O sărută lung şi apăsat, apoi iar şi iar. Mary Rose uită curând unde se aflau. Să facă dragoste cu ea i se părea lui Harrison o idee bună şi nu-i păsa că se aflau într-un vehicul în mişcare. O dorea şi ea îl dorea. Nimic altceva nu mai conta.

Ea îşi reveni în sfârşit când îi simţi mâna pe coapsă. Cum de reuşise să-i ajungă sub fustă, nu ştia.

— Doamne, ce facem? şopti cu voce tremurândă. Suntem într-o trăsură, Harrison. La ce te-ai gândit, oare?

— Suntem căsătoriţi. E în regulă. Putem face dragoste oriunde dorim.

Lui i se părea că suna foarte logic. Mary Rose îi îndepărtă mâinile şi se aşeză pe scaunul opus. Mâinile îi tremurau când şi le ridică să-şi aranjeze părul. De-abia atunci îşi dădu seama că o mulţime de bucle îi scăpaseră din coc, atingându-i umerii.

Harrison era responsabil pentru ce i se întâmplase. Se încruntă la el în timp ce-şi aranja coafura.

— Arăţi minunat.

Felul în care o privea o încredinţă că e adevărat. Renunţă deci să se mai aranjeze.

— Eşti orbit de dorinţă.

— Am ajuns. Poarta pe lângă care am intrat marchează intrarea pe domeniul tatălui tău. Datează de mai bine de o sută de ani.

Ea inspiră adânc.

— S-a bucurat când a auzit că te-ai însurat cu mine?

— Da, s-a bucurat. Dar a fost şi dezamăgit. Ar fi vrut să participe la ceremonie. Vrea să mai facem una.

Ea făcu ochii mari.

— Nu cred că e necesar.

— El aşa crede, îi zise Harrison. Poţi să discuţi cu el, după ce vă veţi cunoaşte. Iubito, nu-ţi mai frânge mâinile. O

să fie bine. Sprijină-te pe mine, când simţi că nu mai poţi.

— Sunt perfect capabilă să stau pe picioare. Tatăl meu nu-mi inspiră teamă.

Bravo! Harrison n-avea de gând să se certe cu ea.

— Vor fi şi rudele acolo? Doamne, Harrison! Casa asta e imensă. Câte dormitoare sunt?

— Douăsprezece cred. Nu sunt prea sigur. Iar rudele vor sosi pe seară.

— Cât e ceasul?

— Nu e încă unsprezece, îi răspunse, după ce-şi consultă ceasul de buzunar.

Trăsura dădu colţul, apoi începu să urce, până ajunse în faţa unei case albe. Lui Mary Rose i se păru un palat. Peste tot erau flori şi peluze îngrijite.

De o parte şi de cealaltă a scărilor erau doi lei de piatră. Treptele erau din cărămidă roşie. Ea se gândi că numai acestea costaseră o avere.

Harrison o ajută să coboare din trăsură. Urcă treptele împreună. Uşa de la intrare era neagră, cu un ciocănel aurit. Două vase cu flori străjuiau intrarea, de-o parte şi de alta, cu flori de primăvară, divers colorate.

Mary Rose se lipi de Harrison, când acesta bătu la uşă. Cinci secunde mai târziu, uşa le-a fost deschisă de un bărbat firav, pe nume Russell. El făcu o plecăciune adâncă şi se dădu deoparte, să le facă loc.

Russell părea la fel de uimit ca şi Edward.

— Da, Russell, soţia mea seamănă foarte bine cu lady Agatha, spuse Harrison, înainte ca aceasta să facă vreun comentariu.

Bătrânul clipi.

— M-am cam speriat, milord, recunoscu el, în şoaptă.

Mary Rose de-abia dacă dădu atenţie discuţiei lor.

Rămăsese în mijlocul holului, privind uimită. Intrarea era la fel de impresionantă ca restul casei.

Pe jos erau pătrate de marmură albă şi neagră. În faţă

era o scară imensă, circulară, iar din tavan atârna un candelabru superb, din cristal.

În el erau aşezate cel puţin cincizeci de lumânări, iar Mary Rose nu-şi putea închipui cum de putea ajunge cineva atât de sus, să le aprindă.

— Unde e lordul Elliott? întrebă Harrison.

— Nu ştiu sigur, milord. Nu vă aştepta decât târziu, pe seară. Vreţi să aşteptaţi în bibliotecă? Mă duc să-l caut.

Harrison clătină din cap.

— E prea frumos afară ca să stăm înăuntru. O să-l aşteptăm în grădină.

O trase pe Mary Rose după el. Trecură printr-o altă încăpere, pe care o foloseau probabil ca salon, cu un şemineu imens, din marmură, cu fotolii şi scaune cu spătarul rotunjit, care încadrau măsuţe pentru pahare. Toate erau tapiţate cu brocart de culoarea fildeşului.

Mary Rose se opri să admire camera. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de extravagant.

— La ce te gândeşti? Pari nedumerită de ceva, îi zise Harrison.

— Nu e deloc practic, şopti ea, să n-o audă servitorii. Cu tot praful care poate intra pe geam, materialul o să se distrugă imediat. De ce-au îmbrăcat scaunele în alb?

— Îţi plac?

— Oh, da, dar n-aş îndrăzni să mă aşez pe un asemenea scaun. L-aş putea murdări.

Lui Harrison îi venea s-o ia în braţe şi s-o sărute.

— Eşti atât de nesofisticată! Ieşim?

O luă din nou de mână şi se apropiară de o pereche de uşi franţuzeşti.

În faţă li se întindea o curte largă, străjuită de un gard înalt, din cărămidă.

Harrison deschise larg uşile şi o urmă afară.

— Tatălui tău îi plac florile, remarcă el. Mi-a spus cândva că atunci când are o problemă pe care nu ştie cum

s-o rezolve, iese în grădină şi priveşte florile. Multe din cazuri a aflat cum le putea câştiga stând îngenuncheat aici. Tatăl tău se înconjoară de bogăţii, dar ştie şi să se bucure de lucrurile simple.

— N-ar fi mai bine să urcăm în camere şi să despachetăm? Rochiile mele or să se şifoneze de tot dacă nu le întind imediat.

— Servitorii se vor ocupa de bagaje.

Ea se aşează şi-şi încrucişă mâinile în poală.

— Da, bineînţeles.

Uitase complet de servitorii lordului Elliott. Harrison pronunţase cel puţin o duzină de nume ale unor bărbaţi şi femei care lucrau pentru tatăl ei. Ea era obişnuită însă să-şi poarte singură de grijă şi nu era prea convinsă că avea să se adapteze prea curând schimbării.

Harrison se aplecă spre ea şi-i sărută sprânceana, înainte de a se întoarce înăuntru. Mary Rose se hotărî să se plimbe de-a lungul aleii pietruite, sperând ca astfel să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii şi să-şi pună ordine în gânduri.

Singură, în grădina minunată, se gândea cu plăcere la faptul că şi tatălui ei îi plăcea să stea în aer liber. Aveau, deci, ceva în comun despre care puteau discuta. Ea îi putea povesti despre grădina ei de-acasă, iar el îi putea spune numele tuturor florilor plantate aici.

Continuă să înainteze.

Când dădură colţul, zări un bărbat în vârstă, îngenuncheat, care examina atent o floare. Nu era îmbrăcat ca un grădinar, ci într-o pereche de pantaloni din stofă şi o cămaşă strălucitor de albă. Îşi ridicase mânecile până la coate. Mary Rose nu-i vedea faţa, pentru că purta o pălărie trasă pe frunte.

Ar fi putut să fie tatăl ei, dar nu era sigură şi, mai presus de toate, nu ştia cum să procedeze. Instinctiv, vru să se întoarcă şi să o ia la fugă, apoi se răzgândi şi-şi

continuă drumul.

Elliott auzi foşnet de jupoane şi presupuse că una dintre cameriste venise să vadă dacă nu-i putea fi de ajutor. Ridică coşul pe care-l umpluse deja cu flori şi i-l întinse.

— Poate că fiicei mele i-ar plăcea mai mult de-o singură vază cu flori proaspete, în cameră, explică el.

N-o privise încă. Mary Rose luă coşul în mâna stângă şi rămase nemişcată, fără glas. Aştepta ca el să-şi ridice privirea spre ea. Se gândi că aveau să înceapă, probabil, conversaţia prezentându-se.

— Mă întreb dacă Victoriei îi plac florile.

Ea inspiră adânc.

— Îmi plac foarte mult, tată.

Elliott rămase nemişcat un timp ce ei i se păru o eternitate, după care-şi ridică încet privirea.

Simţea că inima îi va exploda în mii de fragmente. Văzând cum soarele se juca în părul ei, dându-i o aură mistică, se gândi pentru o clipă că iubita lui Agatha coborâse din ceruri pentru a fi alături de el.

Era, evident, fiica mamei ei. Victoria sosise în sfârşit acasă. Elliot nu reuşea să-şi recapete ritmul respiraţiei şi nici echilibrul. Ar fi căzut, dacă ea nu i-ar fi întins mâna.

I-o ţinu strâns, continuând s-o privească uimit.

Ea îi zâmbi dulce, asemeni mamei ei. Vederea lui se adumbri. Îşi dădea seama că plângea.

Mary Rose îl ajută să se ridice. Îl privi gândindu-se că era într-adevăr un bărbat frumos, în ciuda vârstei înaintate.

Se întoarseră spre casă, mână-n mână. Când îi vorbi în final, vocea lui era răguşită de emoţie.

— Mă bucur tare mult să te am cu mine, acasă.

Ea dădu din cap, semn că-l înţelegea, apoi încercă să spună şi ea ceva.

Voia să fie pe deplin sinceră cu el, şi blândă, aşa că-i vorbi din inimă.

— Tată?

— Da, Victoria?

— Sunt tare fericită că nu m-ai aruncat tu.

Sora cea mică a lui Elliott, Lillian, a fost prima din familie care a sosit la întâlnirea cu lady Victoria.

Dintre toate rudele, Lillian se lăsase cel mai greu convinsă că fiica fratelui ei fusese găsită cu adevărat.

Suferise o serie de dezamăgiri, alături de Elliott, şi se temea să nu fie decepţionaţi şi de această dată.

Dar probele nu puteau fi contestate. Cu toate astea, Lillian voia să decidă singură dacă Mary Rose Clayborne era Victoria, sau vreo impostoare care urmărea un câştig.

— William, de ce stai în căldura asta? O să ţi se facă rău, dacă nu eşti mai atent.

Harrison, lordul Elliott şi Mary Rose se ridicară când Lillian se apropie de ei. Mătuşa îşi ţinea privirea aţintită spre presupusa ei nepoată.

— Seamănă cu Agatha, recunoscu ea. Chiar remarcabil de mult.

Elliott i-o prezentă în mod formal pe fiica sa surorii lui. Mary Rose zâmbi. Nu ştia dacă trebuia să facă o plecăciune sau să-i strângă mâna, aşa că aşteptă ca Lillian să-i dea un indiciu despre cum trebuia să se poarte.

Lillian nu semăna cu fratele ei. Abia dacă-i ajungea la umeri. Era o femeie slăbuţă, cu nas mare şi păr negru. Aveau însă aceiaşi pomeţi.

Lillian ar fi fost o femeie atrăgătoare dacă nu s-ar fi îmbrăcat în culori terne. Purta o rochie gri-închis, care o făcea să arate foarte palidă.

— Cum te numeşti, copilă? O întrebă. Îşi lipi palmele, ca într-o rugăciune, în timp ce aştepta răspunsul.

— Numele meu este Mary Rose Clayborne.

— Nu-şi spune lady Victoria, remarcă Lillian spre fratele ei. Mă întreb de ce.

Îi răspunse Mary Rose.

— Mi s-a spus întotdeauna Mary Rose. Numele Victoria n-are nicio semnificaţie pentru mine.

Lillian a fost descumpănită de francheţea tinerei femei. Se încruntă.

— Semeni cu răposata nevastă a fratelui meu, dar nu sunt pe deplin convinsă că eşti fiica lui. Vrei să încerci să mă convingi, copilă?

Mary Rose se hotărî să fie pe deplin cinstită cu ea, indiferent cât de necioplită ar fi putut să pară.

— Nu, doamnă, nu vreau să încerc să vă conving. Dar cred că n-ar trebui să-mi mai spuneţi „copilă”, pentru că nu mai sunt.

— Doamne, cât e de impertinentă, William!

Tatăl ei îi sări în apărare.

— A fost sinceră, nu impertinentă.

— Ce planuri ai? o întrebă Lillian.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lillian! Fiica mea de-abia a sosit. Nu discutăm acum despre planuri. Stai jos şi n-o mai necăji.

— Voiam numai să ajung la miez.

— Ce miez, doamnă? o întrebă Mary Rose.

Lillian făcu un pas spre ea.

— Să aflu dacă eşti într-adevăr Victoria. Lasă-mă să spun ce am de spus, William şi apoi o să tac. Eşti lady Victoria? O presă ea.

— Ei spun că sunt, răspunse Mary Rose. De dragul tatălui meu, aş vrea să fie aşa. Aş vrea să-şi găsească în sfârşit liniştea, pentru că am înţeles că mă caută de multă vreme.

— Şi de dragul tău?

Mary Rose nu înţelese întrebarea. Se uită la Harrison, apoi se întoarse spre Lillian.

— Vreau să petrec câteva săptămâni cu tatăl meu, după care mă voi întoarce acasă.

— E prea devreme ca să ne facem planuri, interveni

tatăl ei. Poate că vei dori să mai stai cu mine.

Ea nu voia să-i dea speranţe deşarte.

— Mă aşteaptă patru fraţi acasă. Trebuie să mă întorc, tată.

— Vom discuta mai târziu despre asta, hotărî el. Avem nevoie de timp ca să ne cunoaştem. Lillian e cel mai dificil membru al familiei noastre, draga mea. Dar ai lăsat-o fără grai. Trebuie să recunosc că n-am crezut că-i va putea face cineva asta.

Mary Rose era nedumerită.

— N-am vrut să vă reduc la tăcere, doamnă.

— Chiar nu înţelege valoarea pe care o deţine tatăl ei, Harrison? îl întrebă Lillian.

— Nu, nu înţelege, replică el. Valorile ei sunt altele decât ale tinerelor englezoaice.

— Intrăm? Sora mea pare să aibă nevoie de ceva răcoritor, sugeră lordul Elliot.

— Duceţi-vă înainte, tu şi Harrison. Vreau să discut cu nepoata mea între patru ochi.

— N-o mai necăji, Lillian.

— N-o să mă necăjească, tată.

Nici Harrison nu prea voia să-şi lase soţia pe mâinile lui Lillian. Ştia cât de dură putea fi. Avea însă numai gura rea, nu şi sufletul. Harrison ar fi vrut s-o ia deoparte pe Mary Rose şi să-i spună câteva lucruri despre Lillian.

— Fiica mea şi cu mine am fost despărţiţi prea mult timp. Îmi pare rău, Lillian, dar mă văd nevoit să insist să intrăm împreună în casă.

— Venim imediat, tată, zise Mary Rose. Şi eu vreau să discut între patru ochi cu mătuşa mea.

Aşteptară să rămână singure.

— Pot să încep eu, sau vrei tu, mătuşă Lillian?

— Încep eu, insistă mătuşa ei. Vârsta are avantajele ei, adăugă ea, cu un zâmbet. Aş vrea să te cred dar mi-e tare greu s-o fac. Da, am auzit de dovezile strânse de soţul

tău, dar mai am încă îndoieli. Înţeleg însă de ce-ai putea deveni moştenitoarea fratelui meu.

— Vrei să-mi spui şi mie de ce-aş dori să fiu Victoria.

— De ce? Pentru poziţie, avere…

— Ţi-aş putea da şi mai multe motive pentru care să nu vreau să fiu nepoata ta. Faptul că sunt altcineva îmi complică viaţa. Am familia mea, în Montana. Sunt de condamnat pentru că mi-e dor de casă?

— Provii dintr-o familie bogată?

— Cred că s-ar putea spune şi aşa. Am avut întotdeauna tot ce mi-am dorit.

— Membrii familiei tale sunt la fel de bogaţi ca şi tatăl tău?

— Nu sunt prea sigură, răspunse Mary Rose. Acolo ducem un alt fel de viaţă, averea se măsoară după alte criterii, încercă ea să-i explice. De ce nu vrei ca eu să fiu Victoria?

Lillian o privi lung, apoi şopti:

— Ai ochii bunicii tale.

— Ai bunicii?

Lillian dădu din cap. Un zâmbet îi îndulci trăsăturile.

— N-am auzit-o niciodată pe Agatha spunând vreo vorbă rea despre cineva, cu atât mai puţin despre mama ei. Bunica ta a fost o femeie tare rea, dar avea nişte ochi albaştri minunaţi. Agatha se răsuceşte probabil în mormânt acum, pentru c-o vorbesc de rău pe mama ei, dar spun doar adevărul-adevărat. Oricum, n-aş vrea ca fratele meu să sufere din nou.

— Voi încerca să nu-l fac să sufere, promise Mary Rose. Nu vreau decât să-l cunosc cât mai bine, şi apoi să mă întorc acasă. Voi coresponda cu el, bineînţeles, şi sper că într-o zi va veni să mă viziteze. Aş vrea să-i cunoască pe fraţii mei.

— Nu-ţi dai seama ce ţi-ar putea oferi tatăl tău?

— Ba ştiu exact. Dragoste de tată. Voi încerca şi eu

să-l iubesc, aşa cum o fiică îşi iubeşte tatăl. N-am deloc experienţă, dar voi învăţa.

— Acum eşti măritată, draga mea, şi aici eşti sub controlul soţului tău. Căminul lui Harrison e în Anglia. Sunt sigură că-ţi dai seama că trebuie să-i stai alături.

Ea nu se gândise la asta.

— Eşti măritată, mătuşă Lillian?

— Am fost. Dragul meu Kenneth a murit acum cinci ani. N-am fost binecuvântaţi cu copii.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Îmi ocup tot timpul cu acţiuni caritabile, şi bineînţeles, familia mea îmi solicită mult timp şi atenţie. Robert are şapte copii. Întotdeauna dau de necaz. Barbara e o dulce, dar nu-i poate stăpâni deloc. Au şase fete şi un băiat. O să-i cunoşti într-o oră, două.

— Cine sunt Robert şi Barbara?

— Unchiul şi mătuşa ta. William, tatăl tău, e primul născut. Urmez eu, apoi Daniel, şi, în fine, Robert. Barbara e soţia lui. N-ai o rochie mai potrivită pe care s-o îmbraci la cină, draga mea?

Mary Rose îşi privi fusta. Nu părea nici pătată nici mototolită.

— E ceva în neregulă cu ea?

— E dezolant de demodată.

— Am cheltuit al naibii de mult pe material, protestă ea.

Lillian oftă, ducându-şi mâna la gât.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Victoria. Oamenii cu vază nu spun „al naibii”, ci numai sărmanii. Va trebui să ne ocupăm imediat de manierele tale. Avem atâtea de făcut înainte să fii prezentată în societate! Nu trebuie să uiţi cine e tatăl tău.

— Nu, n-o să uit, zise ea. De ce nu te-ai recăsătorit, mătuşă Lillian? Eşti încă o femeie frumoasă. Dac-ai fi locuit în Montana, ai fi fost cerută de cel puţin zece bărbaţi, chiar

înainte să apuci să-ţi îngropi soţul.

— Dumnezeule, copilă! Nu fi impertinentă.

— Nu sunt impertinentă, protestă Mary Rose. Ci doar sinceră.

Lillian se ridică.

— Va trebui să înveţi să-ţi ţii părerile pentru tine, Victoria. Vei şoca oamenii dacă spui mereu ce gândeşti.

Mary Rose îşi dădu brusc seama că Lillian o accepta drept copilul fratelui ei.

— Ce repede te-ai răzgândit, remarcă ea.

— Nu mă pronunţ încă. Dar îţi ofer beneficiul îndoielii, draga mea.

— De ce?

— E nepoliticos să pui atâtea întrebări, Victoria. Haide, să intrăm. Tatăl şi soţul tău te-au aşteptat îndeajuns.

— Vreau să-ţi cer o favoare, mai întâi.

— Da?

— Te rog, spune-mi Mary Rose.

— Dar acum nu mai eşti Mary Rose, nu-i aşa? Eşti Victoria. Trebuie să te obişnuieşti să te auzi strigată astfel.

O luă pe Mary Rose de braţ.

— Înţeleg că prietena ta ni se va alătura, mâine. Cum o cheamă?

— Eleanor, zise Mary Rose. Cred că o s-o placi, mătuşă Lillian. E mai bine-crescută decât mine.

— Mai vedem, replică Lillian.

Mary Rose o urmă în salon. Nici Harrison, nici tatăl ei nu le observară. Erau în mijlocul unei discuţii aprinse.

— Vor să le primeşti banii, sir. Eu cred c-ar trebui să-i luaţi, spunea Harrison.

— Nu-i iau, zise lordul Elliot, pentru a treia oară. Să-i trimiţi înapoi, Harrison.

Harrison clătină din cap. Mary Rose îi atinse braţul. El o luă imediat de mână.

— Vorbiţi despre banii pe care i-au trimis fraţii mei? îl

întrebă ea.

— Da, răspunse Harrison. Tatăl tău nu vrea însă să-i primească.

Lordul Elliott stătea lângă şemineu. Mary Rose se întoarse spre el.

— Fraţilor mei le-ar face plăcere să primeşti acei bani înapoi, tată.

Lillian interveni imediat.

— N-ar trebui să te amesteci în discuţie, Victoria. Lasă-i pe bărbaţi să se înţeleagă. Vrei să mergem sus să ne uităm prin hainele tale? Sunt sigură că vom găsi ceva mai potrivit cu care să te îmbraci diseară.

Harrison îi strânse mâna, privind-o.

— Du-te, iubito. Vom discuta mai târziu despre asta.

Fusese alungată, pur şi simplu. Dac-ar fi fost acasă, s-ar fi împotrivit excluderii din „discuţia bărbaţilor”. Dar nu era acasă. Era în Anglia. Regulile de-acolo nu se aplicau aici. Le promisese fraţilor ei că va încerca să se înţeleagă cu rudele ei, aşa că-şi urmă mătuşa, ascultătoare. Mai târziu, avea să-i spună lui Harrison cum se simţise în acele momente.

În următoarea oră s-a tot certat cu mătuşa ei, în privinţa garderobei. Femeia părea obsedată de haine. Lui Mary Rose totul i se părea ridicol. Nu se putea să nu-i găsească nimic potrivit de îmbrăcat. Doar îi arătase opt rochii foarte drăguţe. Lillian le privise şi clătinase din cap. Pe un ton distant, le respinsese rând pe rând.

Mary Rose încercă să nu se implice. Lucrurile stăteau altfel pe-aici, îşi zise. Cu toate astea, chiar ea alesese ţesăturile şi modelele a doua dintre ele. N-avea cum să nu se simtă stânjenită.

Într-un sfârşit, rămase îmbrăcată cu rochia albastră. Lillian coborî, să-i trimită un mesaj croitoresei ei.

Se opri în prag.

— Mâine, după ce te vor examina doctorii pe care i-a

convocat tatăl tău, vom începe să ne ocupăm de garderoba ta.

— N-am nevoie de doctor, protestă ea. Mă simt foarte bine.

— Nu fi dificilă, Victoria. E pentru binele tău. O să mă asigur că stai lângă mine la masă, astă-seară, ca să-ţi pot corecta manierele. Odihneşte-te o oră. Cam pe atunci vor sosi şi Robert cu familia lui.

— Ai mai pomenit un nume, Daniel. O să vină şi el?

— Daniel şi soţia lui sunt acum în sudul Franţei. Or să se întoarcă într-o săptămână, două. Pe ea o cheamă Johanna. Au trei băieţi, copii tare buni cu toţii. Culcă-te puţin, Victoria. O s-o trimit pe Ann Marie să te ajute.

Mary Rose nu întrebă de ce avea oare nevoie de o cameristă, ca să se odihnească. Lillian avea să-i spună iar că era impertinentă. Nici nu protestă cu privire la somn, cu toate că nu înţelegea de ce trebuia să doarmă în timpul zilei. Nu era obosită, dar, Doamne, ce ameţită era! Trebuia să ţină minte atâtea nume, atâtea reguli de bună-purtare!

Cum avea să se ridice oare la înălţimea aşteptărilor tuturor? Mary Rose nu se dăduse însă niciodată înapoi de la provocări şi nu avea de gând să înceapă tocmai acum. Se hotărî să facă tot ce era necesar ca să le fie pe plac rudelor ei.

Camera era destul de spaţioasă şi decorată în tonuri calde, aurii. Se întinse în pat, şi-şi încrucişă mâinile sub cap. Se uita fix în tavan, încercând să-şi facă ordine prin gânduri.

Se gândi la tatăl ei, ce om blând era. Îi plăcea felul în care îi zâmbea. Şi vocea lui. Era catifelată, şi totuşi poruncitoare. Când le va scrie fraţilor ei, nu va uita să le spună toate astea. Lordul Elliott era un om tare drăguţ.

Harrison intră, câteva minute mai târziu.

— Tatăl tău se încăpăţânează, zise el. Pare să creadă că trebuie să le înapoieze banii fraţilor tăi.

— Nu i-a plăcut când am pomenit de fraţii mei, zise ea. Mi-am dat seama din felul în care mă privea. Părea... dezamăgit.

— Lasă-i timp să se obişnuiască cu ideea că ai o altă familie, îi sugeră Harrison.

— Ştiai că mâine mă vor consulta doi medici?

Harrison îşi scoase haina, o aşeză pe un scaun, apoi se aşeză pe marginea patului. Se aplecă să-şi scoată şosetele şi pantofii.

— Da, parcă mi-a spus ceva.

— De ce să mă consulte? Mă simt foarte bine.

— Doctorii îl vor asigura pe tatăl tău că totul e în ordine. N-are ce să-ţi strice, nu-i aşa? O să-i împiedic însă dacă tu nu vrei.

Ea se gândi un minut, apoi se hotărî să-i facă pe plac tatălui ei. Soţul ei avea dreptate, presupuse. N-avea ce să i se întâmple dacă se lăsa examinată.

— E o pierdere de vreme şi de bani, încercă ea totuşi să protesteze. Dar mă voi supune. Nu m-ai întrebat însă cum mi s-a părut tatăl meu. Nu eşti curios?

El se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Ştiu deja cum ţi s-a părut. Erai curioasă în privinţa lui şi e normal. Am observat cum te holbai la el, când el nu se uita la tine. Îl placi deja şi curând îl vei iubi.

Ea dădu din cap. Harrison era la fel de perspicace ca şi atunci când îl cunoscuse.

— Sunt fiica lui. Ar trebui să-l iubesc, nu-i aşa?

— Da.

— Pot să am încredere în el?

El rămase surprins de întrebarea ei.

— Da, îi răspunse el. Poţi să ai încredere în el. Şi în mine.

Ea nu voia să discute despre asta. Încercă să schimbe subiectul, dar Harrison n-o lăsă.

— Nu te-ai gândit încă la asta, nu-i aşa?

— La ce să mă gândesc?

— Că iubirea şi încrederea merg mână-n mână. Nu m-ai putea iubi dacă n-ai avea încredere în mine. Şi mă iubeşti, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse… Era un subiect prea delicat. Harrison o dezamăgise, deliberat. Ea înţelese de ce-şi păstrase secret motivul venirii lui în Montana… cel puţin la început.

Dar după ce-şi juraseră iubire, el continuase să tacă. Îi explicase că fusese de datoria fraţilor ei să-i spună adevărul. Ea înţelesese şi acest lucru.

Cu toate astea, el o dezamăgise, iar ea n-avea de unde să ştie că n-o va mai face, altădată.

— Nu sunt pregătită să discut despre asta. Trebuie să-mi dai timp, fie că-ţi place sau nu. Da, te iubesc, adăugă încruntându-se. Şi, în timp ce vei aştepta, poate vei învăţa să ai tu încredere în mine.

— Mă înfurii, Mary Rose.

— Dar mă iubeşti, nu-i aşa?

— Da, te iubesc.

Dar nu părea prea fericit.

— Sper să-mi amintesc numele tuturor, diseară.

Schimbase intenţionat subiectul.

Harrison începu să-şi scoată pantalonii.

— O să te ajut eu. Trebuie să vorbim despre George MacPherson, iubito. Este asistentul personal al tatălui tău. Nu va veni diseară; nu s-a întors încă din vacanţă. Nu vreau însă să-i spui că Douglas a văzut un bărbat şi o femeie ducând coşul, în noaptea aceea. Poartă-te de parcă n-ai şti nimic.

— El e cel care m-a răpit?

— Aşa cred, dar n-am cum s-o dovedesc, încă. M-am tot gândit la asta. MacPherson n-ar fi avut de unde să le plătească complicilor lui mii de dolari. Deci a luat bani dintr-unul din conturile lui Elliott. N-am găsit încă nicio

discrepanţă. Dar o voi găsi.

— N-a investigat chiar MacPherson răpirea?

— Ba da. Dar nu cred că autorităţile au verificat temeinic toate registrele.

— Pot să te ajut?

El vru s-o refuze, apoi se răzgândi. Era acum soţia lui şi, deşi era obişnuit să lucreze singur, îşi dădu seama că ea voia să se implice.

— Da, poţi.

— Îţi dai seama că, dacă l-am chema pe Douglas încoace, l-am putea demasca pe vinovat?

— Amintirile se mai schimbă de-a lungul anilor. La fel şi aparenţele. Apărarea ar putea zădărnici argumentele lui Douglas.

— I-ai spus tatei despre MacPherson?

— Nu încă. Nu cred că s-ar mai putea lucra cu el, dac-ar afla, aşa că m-am gândit să-i spun când voi avea dovada. Vrei să-i spun acum?

— Ai face-o, dacă aş vrea?

— Da.

Ea era mulţumită de răspunsul lui. Se gândi la toate, apoi se hotărî că era mai bine să aştepte.

— MacPherson ar putea deveni suspicios. Ar putea chiar să dispară şi nu vrem acest lucru. Nu cred c-ar trebui să mai aşteptăm până să-i spunem. Va înţelege.

— Aşa cum ai înţeles şi tu, când ţi-am ascuns motivul venirii mele în Montana?

— E altceva, protestă ea. Nu-mi cunosc prea bine tatăl, dar cred că are faţa unui jucător de poker. Oare şi ceilalţi se odihnesc după-amiaza?

Schimbarea de subiect nu-l miră.

Se obişnuise deja cu rapiditatea cu care-şi modifica ea gândurile.

— Majoritatea femeilor o fac.

— Dar bărbaţii?

Harrison îşi scoase şi restul de îmbrăcăminte înainte să-i răspundă.

— Unii bărbaţi se odihnesc, dar eu n-am de gând. Te doresc prea mult. Ai terminat de vorbit, iubito?

Ea îl îmbrăţişă şi-l privi în ochi.

— Îţi plac hainele mele?

— Nu. Le urăsc, chiar. Îmi placi mai mult goală.

Nu era însă asigurarea pe care-o aşteptase ea. Se hotărî să nu-şi mai facă griji în privinţa garderobei ei. Era un lucru minor. Iar acum avea ceva important: să facă dragoste cu soţul ei, să-l scoată complet din minţi.

— Cât timp putem rămâne în cameră, să ne odihnim?

— Vreo două ore. De ce?

— E destul. Dă-te de pe mine, te rog.

— Nu vrei să…

— Ce anume?

— Să-ţi explic, sau mai bine să-ţi arăt?

El se lăsă imediat pe spate.

— Arată-mi.

Ea roşi ca o fecioară, dar mai apoi se comportă ca o seducătoare. Harrison îşi puse mâinile sub cap şi aşteptă.

Mary Rose se ridică, apoi se lăsă în genunchi. Privirea din ochii soţului ei o ajută să depăşească momentul de stânjeneală. Se dezbrăcă încet, cu gesturi rare, apoi se aplecă deasupra lui şi-şi frecă sânii de pieptul lui. Părul ei se risipi pe umărul lui.

— Te gâdili? şopti ea întrebarea, în timp ce-şi plimba vârfurile degetelor pe abdomenul lui.

— Nu, răspunse el scurt.

Ca să se convingă, ea începu să-l sărute, tot mai jos, până ajunse la erecţia lui. Harrison aproape că sări din pat, îşi încleştă fălcile şi închise ochii. Ea îl mângâia, cu degetele şi cu gura, iar el simţi că nu va mai putea suporta mult această tortură. Voia însă să-i ofere şi ei o plăcere, înainte de a se elibera. O ridică şi-i desfăcu picioarele.

— Ia-mă înăuntrul tău, îi porunci.

Ea clătină din cap.

— Nu încă, şopti, şi începu să-l chinuie cu o ploaie de sărutări. Vârful limbii ei îi atinse buzele. Harrison o cuprinse pe după gât, obligând-o să adâncească sărutul. Îi căută sânii. Ea se mişca tot timpul, lăsându-l să înţeleagă că-i plăceau atingerile lui.

Câteva minute mai târziu, ea se prăbuşi peste el, odihnindu-şi obrazul de pieptul lui. Bătăile inimii îi răsunau în urechi.

Lui Harrison i-a trebuit ceva timp să revină la realitate. Când a fost în sfârşit în stare, spuse:

— Ce-a fost asta?

Ea se simţi brusc ruşinată de ce-i făcuse.

— Nu ţi-a plăcut? şopti Mary Rose.

El îi simţi îngrijorarea din voce şi începu să râdă. Cum să nu-i fi plăcut?

— Nu ţi-ai dat seama cât de mult?

Ea zâmbi, fericită.

— Aşa mi s-a părut şi mie. Îmi place gustul tău.

El gemu, apoi o atrase într-un sărut lung. Unul n-a fost însă de ajuns, aşa c-a sărutat-o iar şi iar.

Au făcut încă o dată dragoste, dar de data aceasta ritmul a fost mult mai lent. Harrison n-o lăsă să preia controlul.

Voia s-o supună aceloraşi chinuri pe care le îndurase şi el.

Când a venit în sfârşit vremea să se îmbrace, Mary Rose căsca de zor. Harrison părea la fel de obosit, constată ea, mulţumită.

Ann Marie, insistă să-i onduleze părul şi să i-l prindă într-un coc. Mary Rose renunţă să se mai împotrivească atunci când află că fata nu făcea decât să urmeze instrucţiunile lui lady Lillian.

Harrison îi spuse că arăta minunat.

După trei ore în care-a fost privită cu atenţie şi chestionată de o mulţime de rude bine-intenţionate, ea nu mai ştia deloc cum arăta.

Toţi păreau să aibă câte o idee despre cum mergea sau cum vorbea ea. Seara s-a transformat într-o corvoadă, pentru că nu era obişnuită să se afle în centrul atenţiei. Dar continuă să zâmbească, încercând să le înţeleagă curiozitatea.

Mătuşa Barbara, o femeie înaltă şi corpolentă, a acceptat-o drept nepoata ei imediat cum a văzut-o.

A luat-o în braţe, copleşind-o cu sărutări şi bătând-o uşor pe spate, de parc-ar fi fost un copil care plângea şi avea nevoie să fie liniştit.

— Biata, biata copilă! repeta ea. Acum totul va fi bine. Eşti acasă, lângă familia ta. Suntem cu toţii aici şi te iubim. O să avem grijă de tine.

Mătuşa Barbara n-o mai lăsa în pace. Unchiul Robert îi veni în sfârşit în ajutor. O luă pe Mary Rose în braţe şi o strânse atât de tare, că nu mai putea respira.

Se uită la Harrison.

Acesta stătea în celălalt capăt al salonului, lângă tatăl ei, şi o privea cum era luată în braţe, când de unul, când de altul.

Îi zâmbi şi se întoarse spre afectuoşii ei unchi şi mătuşă. Câteva din comentariile făcute erau însă de-a dreptul uimitoare.

Mătuşa Barbara părea convinsă că Mary Rose suferise o cruntă nedreptate, în anii care trecuseră.

Nu era o victimă, pentru numele lui Dumnezeu, dar când seara se sfârşi, îşi dădu seama că aşa o considerau rudele ei.

Încercă să nu se înfurie pe ei. Nu aveau cum să înţeleagă ce viaţă bogată şi plină dusese alături de fraţii ei.

A făcut cunoştinţă cu verii ei şi i s-au părut încântători. Cel mai mare avea paisprezece ani, şi se

pregătea să-şi facă intrarea în societate.

Avea cinci surori, care semănau mult între ele. Cel mai mic, Robert, care avea şapte ani, nu a catadicsit să facă cunoştinţă cu verişoara lui.

Din clipa în care a intrat în încăpere şi l-a zărit pe Harrison, nu s-a mai dezlipit de el. Era evident că-l adora pe soţul lui Mary Rose.

Copiilor nu le era permis să cineze laolaltă cu adulţii şi au fost trimişi sus, când s-a anunţat că masa era servită.

Lui Mary Rose i s-a părut ciudat să-i excludă pe copii, dar nu spuse nimic, aşa cum fusese sfătuită de mătuşa Lillian.

Au aşezat-o între mătuşile Barbara şi Lillian. Harrison se afla de cealaltă parte a mesei.

Cina era o afacere foarte serioasă, constată ea. Nimeni nu vorbea, decât în şoaptă, iar servitorii se foiau de colo-colo, în timp ce ei mâncau preparatele servite în frumoase platouri din argint.

Mary Rose a făcut prima greşeală chiar înainte de a începe să mănânce. O întrebă pe mătuşa ei dacă nu spuneau rugăciunea. Tatăl ei o auzi şi o rugă să o spună ea, cu voce tare.

Nici n-au lăsat-o să termine. Mătuşa Lillian începu să strige, ca un indian care se pregătea de atac.

— Doamne, William, au crescut-o în credinţa catolică. Ce-o să ne facem?

— Biata copilă, interveni Barbara. Biata, biata de ea!

— Nu sunt catolică, încă, zise Mary Rose. Nu m-am hotărât deocamdată ce religie să îmbrăţişez.

— Nu te-ai hotărât? Victoria, familia Elliott a făcut dintotdeauna parte din biserica anglicană. Iar tu eşti o Elliott, draga mea, îi spuse Lillian.

— Nu pot fi şi catolică şi o Elliott, în acelaşi timp? Sau evreică, sau…

Strigătul dezaprobator scos de Lillian o reduse la

tăcere pe Mary Rose. O tulburase tare rău pe biata femeie, de vreme ce răsturnă paharul cu apă.

— N-am vrut să te supăr, zise Mary Rose. Fraţii mei şi cu mine am hotărât să studiem diferite religii, înainte de a ne decide.

— O să avem mult de lucru, Lillian, decretă Barbara.

Lillian încuviinţă, dând din cap.

— Nici nu ştiu de unde să începem. Trebuie să schimbăm atâtea!

Se întoarse spre nepoata ei.

— Dacă mama sau bunica ta te-ar fi auzit vorbind aşa despre religii, ar fi murit pe loc.

— Sunt moarte deja, zise Elliott. Mi se pare un gest de admirat, din partea Victoriei, să vrea să ştie cât mai multe despre diverse religii. Sunt convins însă că ni se va alătura, la biserica anglicană.

Mary Rose nu-l contrazise. Nu era prea sigură că va face aşa, dar n-avea rost să lungească discuţia.

Harrison păru iritat de hotărârea lui Elliott.

— Dar, decizia îi aparţine ei, nu-i aşa, sir?

Elliott ridică din umeri şi schimbă subiectul, cu unul mai puţin delicat.

— Victoria, ştii că porţi numele bunicii tale?

Ea făcu ochii mari. Se aplecă spre mătuşa Lillian şi-i şopti:

— M-au botezat după femeia aia rea?

Elliott o auzi şi-şi reprimă zâmbetul. Lillian gemu şi-şi duse mâna la inimă.

— Nu, Victoria, nu după ea, ci după cealaltă bunică, zise Elliott.

Apoi zâmbi şi le sugeră tuturor să mănânce. Lui Mary Rose îi fusese foame, dar acum nici nu mai putea să se gândească măcar la mâncare.

Îşi plimbă mâncarea de colo-colo prin farfurie, prefăcându-se că se simţea bine.

Nu punea mare preţ pe formalism. Mesele trebuiau să fie zgomotoase, haotice chiar. Era momentul din zi în care se adunau cu toţi fraţii şi se puneau la curent cu cele întâmplate în cursul zilei. Se ciorovăiau, se mai necăjeau, dar aveau întotdeauna motive de râs.

Acum, se simţea ca la o înmormântare. Ar fi vrut să se ducă sus, la culcare. Dar nu îndrăznea.

Tatăl ei ţinu un toast emoţionant în cinstea întoarcerii ei şi a căsătoriei cu Harrison. Barbara avu ideea că o recepţie, la sfârşitul lui septembrie, era cel mai minunat mod de a le sărbători. Lillian i se alătură imediat.

Începură să facă planuri, pe şoptite. Pe Mary Rose o cam luă somnul.

A trebuit să mai reziste încă o oră. Când s-a retras, era atât de obosită, că de-abia mai putea să urce treptele.

Ann Marie o aştepta. La fel şi trandafirul pe perna ei. La vederea lui, Mary Rose zâmbi.

Dormea adânc când veni Harrison. O sărută şi constată, cu bucurie, că ea ţinea în mâini trandafirul. Se strecură lângă ea, luă floarea şi o strânse în braţe.

Avusese o seară grea. Nu mâncase nimic, probabil din cauza criticilor constante, care-i distruseseră şi lui pofta de mâncare.

Mary Rose se descurcase bine, însă. Reacţionase mai bine decât el, la tot acel haos. El tremurase de mânie la auzul remarcilor nepotrivite făcute de rudele ei, însă ea fusese foarte drăguţă cu toţi.

Harrison adormi preocupat de soţia lui. Da, într-adevăr, fusese o seară grea.

Şi avea să fie şi mai rău.

3 octombrie 1872

Dragă Mama Rose,

Vrei, te rog, să nu mă mai baţi la cap să mă însor? Ştii că n-am cum să mă gândesc măcar la căsătorie. Aş putea fi închis sau spânzurat de creanga vreunui copac. Nu vreau să fac pe vreo femeie văduva mea, sau s-o oblig să aibă viaţa pe care o duc eu.

Mai ales că lucrurile sunt bine aşa cum sunt. Nu trebuie să dau socoteală nimănui. Ultimul lucru de care aş avea nevoie ar fi o femeie care să mă cicălească.

Scrisoarea ta, explicând ciclul menstrual, a sosit chiar la timp. Mary Rose a avut nişte dureri groaznice de burtă şi n-a ieşit două zile din camera ei. Nu vrea să vorbească despre asta, dar ştiu că scrisoarea ta i-a fost de folos. Nu-i place că devine femeie, Mama, dar ştim cu toţii că se va răzgândi curând. Şi va trebui să înceteze să le dea pumni în nas băieţilor care-o necăjesc.

Încă nu-şi dă seama cât de drăguţă e. Niciunul dintre noi nu crede că va deveni o îngâmfată. Cu patru fraţi care-o dojenesc în permanenţă, nici n-are cum. Bărbaţii au început deja să întoarcă privirea după ea, prin oraş. De-abia aştept s-o vezi. E nemaipomenită. E isteaţă şi deschisă, iar cu ochii ei albaştri va frânge multe inimi, cu siguranţă.

Doamne, nu-mi place deloc s-o văd crescând.

Cu dragoste,

Adam.

20

Mary Rose şi-a petrecut următoarea zi lăsându-se consultată, presată, şi din când în când, înţepată cu câte un bold.

Doctorul Thomas Wells şi doctorul Harold Kendleton au sosit dimineaţă, pe la unsprezece, şi au petrecut două ore cu ea. Examinarea din punct de vedere fizic nu le-a luat prea mult timp, dar în rest, au întrebat-o despre trecutul ei.

Ea le-a răspuns bucuroasă la întrebări, fiindcă-i făcea plăcere să vorbească despre fraţii ei, despre viaţa pe care o dusese, în Montana. Era mândră de ei şi voia să spună lumii întregi cât de minunaţi erau.

Când au ieşit doctorii, au intrat croitoreasa şi cele trei ajutoare ale ei, să se ocupe de noua ei garderobă.

Doctorii l-au căutat apoi pe lordul Elliott, să-i ofere opinia unor experţi.

Tatăl lui Mary Rose îşi convocase surorile şi pe soţii acestora să participe.

Ceva mai târziu, se gândi să-l cheme şi pe Harrison.

Doctorul Wells era un bărbat cu favoriţi, pe care-i trăgea mereu, în timp ce-şi spunea părerile, care erau total greşite, în ceea ce o privea pe Mary Rose.

S-au adunat în bibliotecă, la etaj. Harrison ajunse tocmai când Wells le explica tuturor cât de important i se părea lui ca Victoria să aibă o tranziţie uşoară către noua ei viaţă. Harrison rămase sprijinit de uşă şi-şi încrucişă mâinile la piept.

— Nu trebuie lăsată să se cufunde în trecut, afirmă el. Şi eu, şi Kendleton am constatat cât le este de loială bărbaţilor cu care a locuit. De fapt, îi consideră chiar fraţii ei. Ne-a fost de-a dreptul imposibil s-o facem să recunoască faptul că nu sunt.

Doctorul Kendleton încuviinţă, privind asistenţa pe

deasupra lentilelor sale groase.

— Nu cred c-ar trebui lăsată să vorbească despre ce i s-a întâmplat. Trebuie s-o ajutaţi să uite. Fiica dumneavoastră e foarte inteligentă, lord Elliott. Nu cred că-i va fi greu să se adapteze, şi, de îndată ce va uita de această stranie loialitate pe care le-o poartă, adaptarea va fi deplină.

Harrison îi asculta, dar nu era de aceeaşi părere. Dar Elliott părea să le soarbă fiecare cuvânt. Căuta îndrumare, dar de la oameni total nepotriviţi.

Nu mai putea să tacă.

— De ce nu discutaţi cu fiica dumneavoastră despre ce o frământă, sir? Dacă credeţi că ar putea avea dificultăţi în a se adapta, cred car fi mai bine s-o întrebaţi cum o puteţi ajuta.

— Am fost deja sfătuit să n-o las să se întoarcă în trecut. Vrem cu toţii s-o ajutăm să meargă înainte, fiule. N-ai auzit-o aseară? Crede că va rămâne aici doar puţin şi că apoi se va întoarce în America.

— Nu puteţi şterge cu buretele cele întâmplate, zise doctorul Kendleton. Dar, cu muncă şi răbdare, fiica dumneavoastră se va bucura de un viitor promiţător.

— Dar ce credeţi voi? întrebă Harrison, care nu mai suporta. Doar n-a fost ţinută prizonieră acolo. A avut o viaţă bună. I s-a oferit tot ce-şi dorea, şi a fost iubită. Faceţi o mare greşeală nelăsând-o să vorbească despre fraţii ei. Sunt familia ei. Bineînţeles că le e loială.

— Trebuie să-i ascultăm pe specialişti, insistă Elliott. Ei ştiu mai bine decât noi cum putem s-o ajutăm pe Victoria.

Harrison nu ştia ce mai putea să-i spună. Era uimit de atitudinea lui. De obicei, Elliott nu era nesigur. Era metodic, disciplinat, şi, mai presus de toate, rezonabil.

Dacă-ar fi fost numai ei doi, l-ar fi întrebat de ce se temea.

Elliott ghici, probabil, la ce se gândea Harrison, pentru că spuse:

— N-o s-o pierd, fiule. Voi face orice va fi nevoie, doar s-o văd fericită.

— Îi vrem numai binele, cu toţii, interveni Lillian.

Harrison oftă.

— Vreau numai să vă daţi seama cu toţii că soţia mea e o femeie minunată. Nu trebuie să se schimbe. Nu-i puteţi şterge trecutul şi dac-aţi asculta-o vorbind despre anii copilăriei, v-aţi da seama că e o greşeală să vă prefaceţi că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu vrem s-o schimbăm, zise Barbara. Nu vrem decât să-i îmbunătăţim educaţia şi să-i lărgim experienţa de viaţă.

Harrison nu-i mai putea asculta. Ieşi din bibliotecă, fără să mai scoată vreun cuvânt. Îi venea s-o pună pe Mary Rose să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Montana.

Se hotărî să mai aştepte câteva zile şi apoi să discute cu lordul Elliott. Voia să-i lase timp să se obişnuiască cu prezenţa fiicei lui, pentru ca apoi să-i reamintească tot ceea ce uitase, mai mult ca sigur.

Că dragostea de tată este necondiţionată. Mary Rose n-avea nevoie să se schimbe. Avea nevoie să fie iubită şi acceptată aşa cum era.

Harrison spera din tot sufletul ca Elliott să redevină rezonabil.

Îşi privi soţia, să fie sigur că se simţea bine. Mary Rose stătea pe un scăunel, în mijlocul camerei, cu mâinile întinse, în timp ce două femei îi luau măsurile. Se uita fix, spre tavan, părând plictisită de toată agitaţia din jurul ei.

O fluieră, ca să-i atragă atenţia. Lillian se apropie de îndată ce-l auzi.

— Doamne, unde-ţi sunt bunele maniere?

— Harrison e tare bine-crescut, strigă Mary Rose. Pot să cobor de pe scăunel, vă rog? Vreau să vorbesc cu soţul

meu.

— Rămâi unde eşti, draga mea, îi porunci Lillian. Poţi să-i vorbeşti mai târziu lui Harrison. Acum avem treabă.

— Trebuie să mă întorc la Londra, să iau nişte acte, iubito. Mă întorc spre seară.

Ea voi să meargă cu el, dar n-o lăsă mătuşa Lillian.

— Vreau să-l sărut pe Harrison, de la revedere.

— Nu se poate, draga mea, repetă Lillian.

Harrison o ignoră. Traversă încăperea şi-şi sărută îndelung soţia. Spre consternarea mătuşii ei, ea îl îmbrăţişă şi-i întoarse sărutul.

Plecă câteva minute mai târziu. Îşi petrecu mare parte din după-amiază în birou, unde îl aştepta un vraf de dosare.

Nu s-a întors decât foarte târziu. Casa lui Elliott era plină de rude şi prieteni apropiaţi.

Mary Rose păru uşurată să-l vadă. Stătea pe una din canapele, între tatăl ei şi Eleanor, dar s-a ridicat imediat ce l-a văzut.

A-ţi arăta deschis afecţiunea, în faţa oaspeţilor, era considerat o purtare inacceptabilă, dar nici Harrison, care ştia acest lucru, nici Mary Rose, care nu-l ştia, nu şi-au făcut griji în privinţa asta. Au străbătut încăperea pentru a se îmbrăţişa.

— Mi-a fost dor de tine, şopti ea.

El o sărută pe frunte.

— Cum a fost după-amiaza?

— Haotică. Lillian se încruntă la noi. Mă întreb ce-am mai făcut de data asta.

— Nu avem voie să le arătăm celorlalţi cât de mult ne place să ne atingem.

— E o regulă strictă?

El ridică din umeri. Îi dădu drumul, într-un sfârşit, dar după câteva clipe o luă pe după umeri.

Lordul Elliott îl privea uimit. Harrison presupuse că urma să-i spună din nou că se schimbase enorm.

— Nu-ţi stă în fire să te dai în spectacol, Harrison. Dă-i drumul soţiei tale, îi zise Lillian, încruntându-se.

— Lasă-l în pace, Lillian. Nu mai e un băieţel căruia să-i porunceşti ce să facă. Vino lângă mine, fiule. Eleanor tocmai ne povestea cât de mult îi place în Anglia.

— Da, îmi place foarte mult, zise Eleanor, entuziasmată. Am camerista mea şi toţi se poartă foarte frumos cu mine.

— Îi place să fie răsfăţată, îi şopti Mary Rose lui Harrison.

— O lady nu şopteşte la ureche, când sunt şi alţii de faţă, Victoria, zise mătuşa Lillian.

— Da, mătuşă, Lillian.

Dar ea nu terminase s-o corecteze.

— Nu te mai bâţâi pe scaun. Îndreaptă-ţi spatele, ia o poziţie mândră. Eşti o Elliott, nu uita.

— E o MacDonald, interveni Harrison.

— Dar şi o Elliott, insistă Lillian.

Lillian îi amintea lui Mary Rose de un general. Îşi ţinea spatele drept, de parcă se pregătea mereu să plesnească pe cineva. Îşi ţinea mâinile încrucişate în poală. Mary Rose o imită şi a fost răsplătită cu un zâmbet.

— Este greu să-ţi dai seama cum să te porţi aici, interveni Eleanor. Regulile de comportare sunt diferite în America. Lady Barbara îmi spunea că o adevărată lady nu-şi mijeşte ochii. Cunoşteai această regulă, Rose?

— Nu.

— O cheamă Victoria. Te rog să i te adresezi cu acest nume, o atenţionă Lillian. Iar regulile n-ar trebui să fie diferite, continuă ea. O lady rămâne o lady, indiferent unde-ar locui. Jane Carlyle a definit o lady ca fiind acea femeie care n-a călcat în propria-i bucătărie de şapte ani. Cred că are dreptate.

Lui Mary Rose îi venea să-şi ridice privirea spre tavan. Nu mai auzise o asemenea prostie. Dar probabil că Eleanor

o luase foarte în serios. Îşi deschise evantaiul şi-l flutură în direcţia lui Mary Rose.

— Eu obişnuiam să fiu o lady, şi aş mai fi fost şi acum, dacă Mary Rose… adică Victoria, nu m-ar fi obligat să intru în bucătăria ei, de acasă. Am fost nevoită chiar să gătesc, lady Lillian. Trebuie să mai aştept şapte ani, înainte să fiu considerată o lady?

Lillian părea uluită de mărturisirea lui Eleanor.

— Ai gătit?

Mary Rose îşi privi tatăl. Părea uimit de întorsătura pe care o luase discuţia lor.

Se hotărî să schimbe subiectul.

— Aş vrea să văd casa lui Harrison. S-a tot lăudat că Scoţia lui e la fel de frumoasă ca şi valea mea, de-acasă, şi aş vrea să mă conving…

Expresia tatălui ei o făcu să se oprească. Părea furios. Acum ce mai spusese oare?

— Te-am supărat, tată?

— Nu, bineînţeles că nu. Mă gândeam însă la altceva, draga mea. Scoţia e minunată. Harrison a avut dreptate.

— Aş vrea s-o vizitez înainte să mă întorc în Montana. Avem timp suficient?

Ultima întrebare i-o pusese soţului ei. El dădu din cap.

— O să ne facem.

— Ce e cu prostia asta? De-abia ai ajuns, tună Lillian. Victoria, asta este casa ta.

— N-o mai necăji, Lillian. Fiica mea are nevoie de timp… să se obişnuiască. O privi cu duritate, iar Lillian îşi închise imediat gura.

Mary Rose simţi că atmosfera era încărcată, dar n-avea nici cea mai mică idee ce anume o cauzase. Simţi nevoia să-şi ceară scuze. Dar trebuia ca mai înainte să afle ce făcuse. Ştia că era într-un fel responsabilă pentru tăcerea care se lăsase, şi pentru fetele acelea încruntate.

Harrison o luă de mână. Atingerea lui o alină.

Conversaţia s-a axat apoi pe ultima modă. Dar Mary Rose ar fi preferat să discute despre munca tatălui ei.

Harrison îi spusese că lordul Elliott fusese membru al parlamentului, dar că se retrăsese, după moartea soţiei sale.

Era încă activ, dar în culise, şi adusese câteva schimbări majore în guvern. Mary Rose era curioasă care anume fuseseră aceste schimbări.

Îi era teamă să întrebe. Probabil că avea să fie din nou pusă la punct. Aşa că ascultă cum mătuşa ei se plângea, că trenele, acea cascadă de material din spatele rochiilor lor, erau pe cale de dispariţie. Masa n-avea să fie servită decât o oră mai târziu, ceea ce însemna şaizeci de minute de discuţii pe tema rochiilor. Oare oamenii ăştia nu se plictiseau niciodată? Mary Rose îl privi pe Harrison, încercând să afle răspunsul. Atunci îşi dădu seama că Harrison se uita fix undeva în spatele mătuşii Lillian. Îşi dădu seama că se gândea la altceva şi că se prefăcea că era atent.

Se hotărî să facă la fel, dar îşi dădu seama imediat că fusese o greşeală, pentru că gândurile îi zburară spre familia ei de-acasă. Îşi imagină ce făceau în clipa aceea şi deveni melancolică.

— Dar tu, Victoria? o întrebă Eleanor.

A fost readusă în prezent de vocea ascuţită a prietenei ei.

— Ce anume?

— Joci tenis? Nu ne ascultai?

Nu, nu-i ascultase.

— Nu, nu joc tenis.

— Va trebui să te învăţăm, draga mea, zise Robert. E la modă acum.

— Cântă la pian, le spuse Harrison plin de mândrie.

— Nu, nu cânt, răbufni ea.

El se aplecă spre ea.

— Nu cânţi?

— Nu, nu cânt în Anglia, îi explică ea. Îl strânse de mână, implorându-l să-i fie alături.

Harrison nu înţelegea ce se întâmpla cu ea. Îşi dădea seama că era supărată, dar nu ştia de ce. Ar fi trebuit să se mândrească cu talentele ei, nu să le ascundă. Hotărî să mai aştepte până să afle ce se întâmplase.

— Bine încuviinţă el. Nu cânţi la pian în Anglia.

Ea slăbi strânsoarea. Ştia că va trebui să-i explice motivele, când vor fi singuri, şi nu era prea sigură că va putea să-şi exprime clar sentimentele, sau că el va înţelege.

Îşi amintea cum stătea lângă Adam, pe banchetă din faţa pianului, şi cântau duete. Râdeau când vreunul din ei rata vreo notă şi câteodată ea accelera ritmul, să termine înaintea lui. Erau vremuri fericite, iar dacă vreuna din rudele ei din Anglia şi-ar fi bătut joc de tehnica ei, Mary Rose ar fi simţit că râdeau şi de fratele ei.

Şi n-avea de gând să permită aşa ceva. Până acum, mătuşa Lillian îi găsise cusururi, indiferent ce-ar fi făcut. Mary Rose încercase să fie amabilă, să-şi însuşească criticile, pentru că voia să-i facă fericiţi pe tatăl şi pe mătuşile ei. Iar dacă n-o ascultau cântând la pian, nu aveau ce cusur să-i găsească, nu-i aşa?

În mai puţin de o săptămână purtarea ei se schimbase radical. Când sosise, dorise să-i povestească tatălui ei totul despre fraţii ei. Acum nu voia ca vreuna din rudele ei să ştie cât de puţin despre ei. Lupta să-i protejeze de comentariile crude pe care le îndura frecvent.

Vru deodată să urce în camera ei şi să le scrie fraţilor ei o lungă scrisoare. Ştia însă că nu putea pleca acum. Trebuia să aştepte ca masa de seară să ia sfârşit.

Nu se adaptase încă schimbărilor din programul zilnic. Era obişnuită să se scoale la răsărit şi să se culce la nouă, cel târziu zece seara.

Nimeni în Anglia nu părea să ia cina înaintea orei ei de culcare. Era deja nouă şi jumătate când a apărut în sfârşit majordomul să anunţe că masa era servită. Mary Rose aproape că adormi la masă. Bineînţeles că mătuşa Lillian a avut multe de comentat în legătură cu purtarea ei.

Domnii au rămas în sufragerie să-şi bea cafelele, în timp ce doamnele s-au retras în salon, să-şi bea ceaiul. Mary Rose era atât de somnoroasă, că nu dădea deloc atenţie gesturilor ei.

Când s-a ridicat mătuşa Lillian, s-a ridicat şi ea, apoi şi-a luat farfuria, s-o ducă la bucătărie. Tocmai se pregătea să i-o ia şi pe cea a mătuşii Barbara, când şi-a dat seama ce făcea.

Lillian părea oripilată. Mary Rose se simţi precum o proastă. Lăsă repede farfuria. Obrajii îi ardeau. Eleanor vru s-o consoleze. O luă pe Mary Rose pe după umeri şi-i şopti:

— Nu trebuie să te simţi stânjenită. Te descurci de minune, Mary Rose... adică Victoria. Nu-i aşa că mătuşa Lillian e minunată? Nu-ţi vrea decât binele. Sunt sigură că-ţi dai seama de asta, Victoria.

— De ce crezi că e atât de minunată? o întrebă Mary Rose.

Eleanor sporovăia încântată.

— Draga ta mătuşă a hotărât că şi mie îmi trebuie o garderobă nouă. Mi-a spus că nu te pot însoţi în oraş în zdrenţe. Or să-mi ia măsurile mâine.

Mary Rose îşi privi soţul pe când ieşea din cameră.

El îi zâmbi, prefăcându-se că totul era bine, dar de îndată ce servitorul închise uşile sufrageriei, expresia i se schimbă.

— Nu te mai uita aşa la mine, Harrison, îl repezi Elliott. Ştiu că nu-ţi place că surorile mele o dădăcesc pe Victoria. Dar nu vor decât s-o ajute. Sunt sigur că ţi-ai dat seama că sunt bine intenţionate. N-ai vrea ca soţia ta să fie pusă în situaţii dificile când să vă fi prezentată în societate,

nu-i aşa?

Nu-i lăsă timp lui Harrison să răspundă, ci continuă:

— Te-am rugat să cooperezi.

Robert le întrerupse discuţia, întorcându-se în sufragerie. Urcase pentru a treia oară în dormitor, să-şi convingă fiul să se culce. Băiatul era tare dificil, le explică.

— Ce-am pierdut? întrebă.

— Lordul Elliott mă ruga să cooperez, îi răspunse Harrison.

— Aşa e, zise Elliott. Este în joc fericirea fiicei mele, aşa că scopul scuză mijloacele. Ai făcut un lucru minunat, fiule. Ai găsit-o pe Victoria mea, şi ai adus-o acasă. Acum lasă-mă să devin tatăl ei. Lasă-mă să cred că ştiu ce e mai bine pentru ea. Vreau s-o călăuzesc în viaţă. Nu te împotrivi familiei. Avem cu toţii nevoie de ajutorul tău, acum. Victoria te ascultă, şi dacă ai încuraja-o să-şi uite trecutul, s-ar adapta cât ai clipi. Când sunteţi numai voi doi, îi spui Mary Rose?

— Da.

— Dar o cheamă Victoria, zise Robert. Ar trebui să se obişnuiască cu acest nume.

— Nu mai e un copil, protestă Harrison. Ştie şi singură cine este.

— N-ai auzit ce-a spus astă-seară? îl întrebă Robert. Chiar crede că o să se întoarcă în America.

Elliott dădu din cap.

— Nici nu s-a stabilit bine aici şi vorbeşte deja de întoarcere. Nu vreau s-o pierd din nou. Te rog, ajută-mă.

Harrison era impresionat de rugămintea lui Elliott. Vedea înţelepciunea gestului de a-l sprijini şi dacă nu se gândea decât la faptul că Elliott îi dorea numai binele fiicei lui, totul părea să capete sens.

Dar îi era totuşi greu să încuviinţeze, pentru că i se părea că rudele erau hotărâte s-o schimbe pe Mary Rose.

— Voi face tot ce voi crede de cuviinţă să-mi fac

fericită soţia, promise. Dar vă cer s-o lăsaţi să vorbească despre fraţii ei. Sunt sigur că înţelegeţi ce simte, sir.

Dar Elliott nu înţelegea.

— De ce nu accepţi opinia unor specialişti? Nu-ţi stă în fire să nu fii rezonabil. Kendleton şi Wells nu sunt nişte novici. Ne-au recomandat cu căldură s-o ajutăm pe Victoria să privească spre viitor. Nu vreau să mai aud alte obiecţii şi aş aprecia dac-ai încuraja-o pe fiica mea să se gândească numai la viaţa ei de-aici.

Instinctele îi spuneau lui Harrison că Eliott o lua pe un drum greşit, dar cum să se pună cu experţii?

Recunoscu, într-un final, adevărul. O plăcea pe Mary aşa cum era. Nu voia ca ea să se schimbe, iar acest lucru îl punea într-o poziţie antagonică cu cea a tatălui ei. Mary Rose era prinsă între două lumi, iar el, ca soţ al ei, avea responsabilitatea s-o ajute în această tranziţie.

Discuţia s-a axat apoi pe alte subiecte, iar bărbaţii nu li s-au alăturat prea curând doamnelor. Mary Rose nu se mai putea abţine să nu caşte, şi asta spre consternarea mătuşii ei. Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, i s-a permis să se retragă.

Nu voia însă să se ducă la culcare înainte să le scrie fraţilor ei şi Mamei Rose.

Aşa că, după ce-o ajută camerista să se dezbrace, se aşează la masa elegantă şi scrise două scrisori lungi. Mai incluse şi un bileţel pe care fratele ei să i-l citească lui Carrie.

Pe pernă o aştepta un alt trandafir roşu. Gestul soţului ei o mişcă, deşi nu-i prea înţelegea semnificaţia.

Nu voia să-l întrebe însă de ce devenise romantic, aşa deodată, fiindcă ştia că avea să-i spună că aşa fusese mereu.

Soţul ei nu făcea nimic degeaba.

În timp ce ea avea să-şi dea seama ce urmărea, dar se văzu nevoită să recunoască că-i plăcea misterul din

jocurile lui.

Mary Rose căscă zgomotos, aşa cum n-ar fi făcut o lady, şi adormi câteva secunde mai târziu, ţinând în mâini două daruri de preţ, medalionul primit de la Mama Rose şi floarea de la Harrison.

Soţul ei veni la culcare o oră mai târziu. Puse medalionul şi floarea pe măsuţa de lângă pat, apoi îşi luă în braţe soţia şi adormi.

Încercă s-o trezească peste noapte, dar ea era foarte obosită. Renunţă, într-un final, şi adormi. Ea îl sărută, în zori şi-i oferi exact ce voia, şi chiar mai mult decât atât, după care el adormi la loc.

Mary Rose coborî încet din pat, atentă să nu-l deranjeze. Se spălă şi se îmbrăcă, apoi coborî, să ia micul dejun.

Servitorii nu erau obişnuiţi ca stăpânii casei să se scoale devreme. Edward o conduse în sufragerie şi-i trase un scaun. Ea refuză rinichii cu ouă care-i fuseseră oferiţi şi ceru un ceai şi două felii de pâine prăjită. A terminat rapid de mâncat, apoi l-a întrebat pe valet dacă putea merge în biblioteca tatălui ei.

Lui i se păru o idee foarte bună.

— N-aţi văzut încă portretul mamei dumneavoastră, nu-i aşa, lady Victoria? Tatăl dumneavoastră a cerut să-i fie adus de la reşedinţa sa din Londra. A sosit ieri după-amiază. Să vă conduc?

Îl urmă pe valet pe scări, pe cel de-al doilea coridor. Casa era tăcută. Dormeau cu toţii.

— La ce oră se trezeşte de obicei tatăl meu? întrebă ea în şoaptă.

— Aproape la fel de devreme ca şi dumneavoastră, milady. Am ajuns, zise el, şi-i deschise uşa, apoi făcu o plecăciune. Mai doriţi ceva?

Ea clătină din cap, îi mulţumi şi intră. Biblioteca era cufundată în întuneric. Aroma cărţilor vechi, legate în piele,

o împresură. Se apropie de geamurile duble şi trase draperiile grele.

Portretul mamei ei era foarte frumos. Rămase privindu-l şi încercând să-şi imagineze cum fusese mama ei.

— Doamne, Victoria, ce cauţi aici atât de devreme?

Tatăl ei stătea în prag. Părea uimit s-o vadă. Îi zâmbi.

Era evident că de-abia se trezise. Nu se îmbrăcase încă, ci era într-un halat lung, negru, şi în papuci.

— Sunt obişnuită să mă trezesc devreme, tată. Te-ai supărat c-am pătruns în sanctuarul tău?

— Nu, bineînţeles că nu. Se aşeză la birou şi începu să aranjeze şi să rearanjeze un vraf de hârtii.

Faptul că erau numai ei doi îi crea o stare de nervozitate. Mary Rose nu ştia cum să-i interpreteze reacţia. Se întoarse spre portret.

— Cum era?

Expresia lui Elliott se îmblânzi.

— Era o femeie remarcabilă. Ai vrea să ştii cum ne-am cunoscut?

— Da, te rog.

Se aşeză pe un scaun şi-şi încrucişă mâinile în poală, în următoarea oră îl asculta pe tatăl ei vorbindu-i despre Agatha lui.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o. Dar ai făcut-o să pară o sfântă, tată. Sunt sigură că a avut şi defecte. Spune-mi-le şi pe ele.

Şi atunci lordul Elliott îi povesti despre cât de încăpăţânată era, câteodată.

Mary Rose îi punea întrebări, din când în când, şi în ora care a urmat au avut o discuţie plăcută. Mama pe care n-o cunoscuse niciodată reuşise să-i aducă împreună.

Din dimineaţa aceea, a devenit un ritual ca ea să vină în bibliotecă şi să citească, până ce tatăl ei i se alătura. Luau apoi micul dejun, pe tăvile de argint aduse de servitori

şi-şi petreceau dimineţile împreună.

Mary Rose nu vorbea niciodată despre trecutul ei, pentru că mătuşile îi spuseseră de nenumărate ori că pe tatăl ei îl întristau discuţiile despre fraţii ei. Aşa că-l încuraja să-i povestească despre familia lui.

După câteva săptămâni, pe măsură ce-l cunoştea mai bine, îşi dădu seama că-l plăcea foarte mult. Într-o dimineaţă, înainte de a pleca să se întâlnească cu mătuşa Lillian, îl surprinse pe tatăl ei, cu un sărut pe frunte.

Elliott se simţi copleşit de această manifestare spontană de afecţiune. O bătu uşor pe umăr, cu gesturi neîndemânatice şi-i spuse să n-o lase pe mătuşa ei să aştepte.

Le spuse surorilor lui, chiar în aceeaşi seară, că Victoria se adapta minunat.

Dar adevărul era altul. Mary Rose era pe cale să devină o actriţă desăvârşită şi nimeni, nici măcar Harrison, nu-şi dădea seama cât de nefericită era. Îi era atât de dor de fraţii ei, că plângea în fiecare seară, înainte să adoarmă, strângând în palmă medalionul.

Harrison nu era lângă ea să o consoleze. Lordul Elliott îi dăduse o mulţime de treburi de făcut, aşa că-şi petrecea zilele – şi nopţile – de peste săptămână în oraş. Nu-l vedea decât în weekend-uri, când casa era plină de prieteni şi de rude, aşa că rareori puteau fi singuri.

Harrison devenise obsedat de găsirea dovezii care să-l fi acuzat pe George MacPherson. Cum avea câte o oră liberă, urca în dormitor, să studieze vechi dosare, pe care le aducea de la Londra. Douglas furase banii acelei femei, iar ea trebuia să-i fi primit de la MacPherson.

Mary Rose nu-l întâlnise încă pe asistentul tatălui ei. I se spusese că MacPherson plecase în vacanţă chiar înaintea sosirii ei şi telegrafiase, anunţând că hotărâse să mai rămână un timp.

Îi spusese lui Harrison că, probabil, nici n-avea să-l

cunoască vreodată, pentru că urma să se întoarcă în Montana înainte de prima zăpadă şi nu se părea ca MacPherson să se întoarcă până atunci.

Harrison nu comentă. Cu timpul, ea devenea din ce în ce mai retrasă.

Le scrisese fraţilor ei de vreo douăsprezece ori şi încă nu primise nicio veste de la ei.

Nu voia să-l necăjească pe Harrison cu temerile ei, dar era convinsă că fraţilor ei li se întâmplase ceva, iar ei îi ascundeau acest lucru.

Nu avea veşti nici de la Mama şi ştia sigur că Cole îi trimisese adresa ei. Să i se fi întâmplat şi ei ceva? Dumnezeule, dacă Mama avea nevoie de ea, iar ea nu se putea duce la ea?

Grija pentru familia ei îi dădea o stare de nervozitate. Relaţia cu mătuşa Lillian deveni tot mai încordată. Eleanor era acum preferata ei, iar mătuşa nu făcea decât să le compare pe cele două tinere. Eleanor coopera, Mary Rose nu.

Eleanor ştia să aprecieze ce făcea familia pentru ea. Îşi adora noua garderobă şi înţelegea importanţa manierelor elegante. Mary Rose ar fi trebuit să înveţe de la ea. Nimeni n-o vedea pe Eleanor având vreo cută la rochie, sau cu vreo şuviţă de păr nelalocul ei.

Nu fugea, absolut niciodată. De ce, când se petrecea vreun eveniment social, Eleanor era gata, nu însă şi fiica lordului Elliott? De ce voia să-şi pună rudele într-o lumină nefavorabilă?

Mary Rose nu putea să înţeleagă obsesia mătuşii ei pentru lucruri atât de neimportante. Se părea că femeile din înalta societate nu făceau altceva toată ziua decât să-şi schimbe rochiile.

Toţi se aşteptau ca, dimineaţa, Mary Rose să fie îmbrăcată în costumul de călărie, apoi să se schimbe într-o rochie de zi, apoi într-una pentru ceai, pentru ca, în final, să

se îmbrace cu o rochie elegantă, pentru cină. I se părea că nu făcea altceva decât să urce în fugă treptele să se schimbe.

Femeilor nu le era permis să se amestece în discuţiile pe teme politice ale bărbaţilor. Nu era demn de o lady să-şi arate inteligenţa. Chiar voia să-l pună pe Harrison într-o lumină nefavorabilă, purtându-se ca egala lui? Nu, bineînţeles că nu voia, decretase mătuşa ei.

Mary Rose trebuia să înveţe să vorbească despre casă şi familie. Trebuia să zâmbească mereu, şi dacă voia să se certe, sau să critice – ei bine, la ce erau buni servitorii? Era absolut normal să le găsească mereu cusururi.

Mary Rose nu-i spuse mătuşii ei ce gândea despre părerile ei. Ştia că ar fi făcut-o să se simtă frustrată. Voia să le facă pe plac mătuşilor şi tatălui ei, aşa că, în fiecare dimineaţă, îşi jura că va încerca mai mult să se ridice la înălţimea aşteptărilor tuturor.

Mătuşa Barbara îi sugerase să încerce să se considere o pânză albă şi să le lase pe ele să creeze o capodoperă pe acea pânză.

În august şi septembrie s-a pregătit ca să-şi ocupe locul în societate.

A învăţat totul despre ierarhie, despre cei pe care trebuia să-i evite şi cei cu care trebuia să fie foarte drăguţă şi tot aşa, o mulţime de detalii fără importanţă pe care să nu îndrăznească cumva să le uite.

După-amiezele le petrecea împreună cu verii şi verişoarele ei, învăţând să brodeze.

Lordul Elliott continua să-i dea o mulţime de treburi de făcut lui Harrison. Îl trimitea dintr-un colţ într-altul al Angliei, cu diverse afaceri, şi în rarele ocazii în care-şi vedea soţia, ea aducea inevitabil vorba despre întoarcerea acasă. Iar Harrison îi repeta să mai aştepte până să ia o hotărâre.

O lăuda mereu, până când ea începu să se întrebe

dacă chiar îi plăcea ce i se făcea ei.

Ultima zvâcnire de rebelă s-a întâmplat chiar cu o zi înainte de primul ei bal. O găsi pe mătuşa Lillian în dormitorul ei, căutându-i printre haine.

— Ce faci, mătuşă Lillian?

— Ann Marie mi-a spus că mai porţi încă crinolină Victoria. S-au demodat, să ştii. Acum se poartă fustele mai strâmte. Nu te-ai gândit să renunţi la crinolină?

Mary Rose era îngrozită. Cum să arunce nişte haine absolut noi? protestă vehement. Atunci mătuşa apucă de-o parte, în timp ce Mary Rose ţinea de partea cealaltă, până când juponul se rupse în două. În miezul luptei câteva alice mari căzură pe podea.

— Ce sunt astea, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sunt alice, mătuşă Lillian. Prietena mea, Blue Belle, mi-a sugerat să-mi cos câteva în tiv. La noi, în vest, vântul e câteodată atât de puternic, că-ţi ridică poalele-n cap.

Lillian era atât de uluită de explicaţia ei, că trebui să se aşeze. Îi porunci lui Ann Marie să-i aducă sărurile, apoi îi făcu semn lui Mary Rose să se aşeze lângă ea, ca să poarte o discuţie.

Mary Rose ştia ce urma. Mătuşa avea s-o asigure, pentru a mia oară, că familia îi voia numai binele şi avea să-i interzică să mai prindă alice în tivul juponului.

Familia s-a mutat la reşedinţa din Londra în aceeaşi după-amiază, iar în seara care a urmat, ea a fost prezentată prietenilor şi asociaţilor tatălui ei, în cadrul unui bal dat în onoarea căsătoriei ei.

Era îmbrăcată într-o rochie superbă, de culoarea fildeşului, cu mănuşi asortate. Părul numai bucle, era susţinut cu piepteni bătuţi cu safire.

Harrison aproape că ratã propria-i sărbătorire. Se întorsese la Londra cu numai două ore în urmă. Părea epuizat.

Soţul ei o aştepta în capătul scărilor alături de tatăl ei

şi o urmări coborând. Elliott era copleşit. Îl luă pe Harrison de braţ, încercând să se sprijine, şi-i şopti:

— Când mă uit la Victoria, o văd pe Agatha mea.

Mary Rose ştia cât de fericit era tatăl ei. Când ajunse jos, făcu o reverenţă perfectă. Mătuşile o urmăreau, din umbră. Mătuşii Lillian i se umplură ochii de lacrimi.

— Foarte bine, Victoria, o lăudă. Foarte bine.

Harrison era singurul impresionat în mod neplăcut.

Ar fi vrut ca soţia lui să se înapoieze în dormitor şi să se îmbrace cu ceva mai puţin decoltat.

— O să răcească, protestă el.

— Prostii, pufni mătuşa Lillian.

Eleanor îi făcu să aştepte vreo cincisprezece minute. Coborî, într-un târziu, îmbrăcată într-o rochie de seară de un verde-pal. Se uită spre mătuşa Lillian, parcă pentru a-i cere aprobarea, iar când aceasta dădu din cap şi zâmbi, roşi de plăcere.

Harrison o ajuta pe Mary Rose să-şi îmbrace haina de blană, când mătuşa Lillian îi observă lănţişorul de aur.

— Unde-ţi sunt safirele? O întrebă.

— Sus. Voiam să-mi pun şi medalionul, dar Ann Marie mi-a spus că nu le pot purta pe amândouă.

— Bineînţeles că nu. Iar lanţul ăsta arată tare sărăcuţ. Scoate-l imediat. Edward, fugi imediat sus şi adu safirele.

— Dar vrea să poarte lanţul, zise Harrison. Are o semnificaţie deosebită pentru ea, şi pentru mine.

Însă mătuşa Lillian nu s-a declarat mulţumită decât atunci când colierul cu safire a fost la gâtul lui Mary Rose.

— Reuşeşti vreodată să le învingi? o întrebă Harrison pe când ieşeau.

— Nu, dar nu asta e important. Mătuşa are cele mai bune intenţii.

Harrison nu înţelegea prea bine motivele lui Lillian, dar pentru că Mary Rose nu părea supărată de dădăceala ei constantă, hotărî să nu facă din purtarea colierului un capăt

de ţară.

Mary Rose era foarte emoţionată. Se simţea ca o prinţesă din poveşti. Era hotărâtă să facă astfel încât tatăl ei să fie mândru de ea şi spuse repede o rugăciune, să nu facă vreun gest nepotrivit.

Balul se ţinea la Montrose Mansion. Mary Rose stătea între soţul şi tatăl ei. Făcu cunoştinţă cu ducele şi ducesa de Tremont şi-i plăcu pe amândoi. Ducele însă era cam bătrân, şi cam ramolit: îi tot spunea lui Mary Rose „lady Agatha” şi-i zicea că tot ce se întâmpla era un miracol.

Nimeni nu l-a corectat. Ea se uită la Harrison cerându-i ajutorul din priviri, dar el îi făcu cu ochiul.

Mary Rose era de părere că nu făcuse prea multe greşeli. Tatăl şi mătuşile ei păreau mulţumiţi. L-a văzut pe Harrison în dreptul uşilor franţuzeşti care dădeau în balcon. Era adâncit în discuţii cu o persoană pe care ea n-o cunoştea. Oricare-ar fi fost subiectul, era clar că-l irita pe Harrison.

O abordă mătuşa Lillian.

— Unchiul Daniel şi mătuşa Johanna tocmai au sosit. Vino să-i cunoşti, draga mea.

Fratele tatălui ei părea cu adevărat fericit s-o cunoască. Soţia lui, care-i stătea alături, după ce depăşi surpriza, făcu câteva comentarii referitoare la asemănarea dintre Mary Rose şi mama ei, apoi o îmbrăţişă şi-i ură bun-venit în familie.

Mary Rose îl plăcu pe Daniel, dar în ceea ce o privea pe lady Johanna, avea rezerve. Dacă avea să li se alăture şi ea celorlalte mătuşi şi s-o bată mereu la cap, atunci n-avea s-o placă prea mult.

Aşa cum îi era obiceiul, atunci când era cuprinsă de nervozitate, vru să-şi atingă medalionul. Legătura cu familia o calma. Intră în panică pentru o clipă, când dădu de colierul de safire, apoi inspiră adânc şi încercă să-l asculte cu atenţie pe unchiul Daniel, care povestea întâmplări din

obositoarea lor călătorie.

Privirile lui Mary Rose erau mereu atrase de Harrison şi, într-un sfârşit, a putut să se scuze şi să se îndrepte spre soţul ei.

Prietenul lui Harrison, Nicholas, i se alătură. Se prezentă, făcu o plecăciune şi-i zâmbi. Era un bărbat foarte frumos, cu ochii şi părul întunecaţi. Era aproape la fel de înalt ca şi Harrison, suplu şi plin de farmec.

— Felicitări, lady Victoria. Vă doresc numai bine, alături de Harrison.

— Mulţumesc, sir.

— Să mergem să-l salvăm pe soţul dumeavoastră de cel mai mare bârfitor din Londra?

Ea îl luă de braţ.

— Cum se numeşte? îl întrebă.

— Plicticosul, îi răspunse Nicholas.

Mary Rose râse. Auzind-o, câţiva îşi întoarseră capul.

— Nu cred că-l plictiseşte pe Harrison.

— Nici eu nu cred. Dar îl văd cum încearcă să-şi ţină cumpătul.

Câteva clipe mai târziu, a făcut cunoştinţă cu Sidney Madison. Acesta n-ar fi rezistat nici cinci minute în Blue Belle. Era un bărbat efeminat, cu unghii mult prea lungi, care-i păruseră dezgustătoare lui Mary Rose, şi maniere foarte afectate.

Ea îl luă pe Harrison de braţ şi rămase lângă el până ce Madison termină de spus o poveste despre o experienţă trăită la New York.

Nicholas stătea de cealaltă parte cu mâinile la spate. Sclipirile jucăuşe îi pieriseră din ochi. Părea la fel de nefericit ca şi Harrison.

Până atunci fusese o seară perfectă, iar Mary Rose nu voia ca Harrison să fie plictisit nicio clipă, la urma urmei, el era oaspetele de onoare.

Se hotărî să-i despartă pe cei doi.

— Putem discuta ceva între patru ochi? îşi întrebă soţul.

— I-am răpit cam mult timp soţului dumitale, nu-i aşa? o întrebă Madison, apoi se întoarse din nou spre Harrison. Felicitări. A fost un gest inteligent din partea ta, să te însori cu Victoria în America, înainte ca ea să afle adevărul. Într-adevăr, foarte inteligent.

Harrison ştia că ticălosul voia să-l atragă în cursă. Numără în gând până la zece şi-şi jură că nu va scoate niciun cuvânt.

— Ce să afle? îl întrebă Nicholas.

— Cât valorează, zâmbi el după ce rosti insulta.

Harrison privea drept în faţă, spre mulţime, dar ochii îi deveniseră duri. Îi amintea lui Mary Rose de Cole. Fratele ei avea întotdeauna privirea aceasta înainte să... Dumnezeule!

— Te rog, nu, îi şopti ea soţului ei.

Dar era prea târziu. Cu viteza fulgerului, Harrison îi dădu lui Madison un pumn în faţă. Bărbatul se dădu înapoi, se izbi de uşi şi scoase un strigăt care să-i alarmeze pe ceilalţi.

Harrison nici nu clipi. Zâmbea, totuşi, şi se purta ca şi cum nu se întâmplase nimic neobişnuit. Nu catadicsi nici măcar să se uite la Madison, să vadă ce păţise.

Nicholas rămase cu gura căscată. În timp ce Madison se străduia să-şi recapete echilibrul, îi şopti lui Harrison.

— Ce-ai făcut?

— Asta.

Şi-i mai dădu un pumn lui Madison. Mary Rose era îngrozită. Harrison se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Dansăm, iubito?

Şi aşa au şi făcut. Râsul lui Nicholas i-a însoţit pe ring.

— Ai avut una din căderile tale, nu-i aşa Harrison?

El o luă în braţe şi o antrenă în ritmul muzicii.

— Era şi timpul, nu crezi? Cum îţi mai e? Mi-era dor să

mai stăm de vorbă. Eşti bine?

— Da, sunt bine, îi răspunse ea. Tatăl meu a văzut ce-ai făcut?

— După expresia pe care o are, tind să cred că da. Tocmai i-a scăpat paharul din mână.

— Oh, Doamne, şopti ea. Dacă le-ai stricat petrecerea tatălui meu şi surorilor lui, o să plătim scump.

— Ce să le stric?

— Seara, bineînţeles.

— Seara asta e a ta, iubito. Nu e a rudelor tale. Te-am făcut cumva să te simţi stânjenită?

Ea se gândi puţin înainte să recunoască.

— Nu. Şi nu te mai făli atât, Harrison. Încearcă şi tu să pari îngrozit de ce ai făcut. Tata se îndreaptă spre noi.

Elliott le blocase deja retragerea.

— Ce-ai făcut, fiule, pentru numele lui Dumnezeu?

Mary Rose îşi luă soţul de mână.

— Nu-l întreba, tată. O să vrea să-ţi arate. A avut o cădere, tată. Cred c-ar trebui să-l duc afară, să ia puţin aer.

Voia să fie singură cu el, să-i poată spune să se poarte cum trebuia. Nu mai trăiau în vest, acum, ci în Londra.

Dar Mary Rose n-a avut şansa să rămână singură cu el atunci, ci de-abia când s-au întors în casa tatălui ei.

Ann Marie a ajutat-o să se pregătească de culcare. Tocmai se strecura sub pătură când a intrat Harrison.

— I-ai spart nasul omului aceluia? îl întrebă.

— Probabil.

— Şi nu-ţi pare rău?

— Nu. M-a insultat. Cum ar fi trebuit să reacţionez?

— Ar fi trebuit să gândeşti înainte de a reacţiona.

El ridică din umeri, lăsând baltă subiectul.

— Poimâine plec în Germania.

— De ce?

— Afaceri de-ale tatălui tău. Încerc să-l ajut cum pot. Ştiu că ţi-e greu. Aş fi vrut să fiu aici, să te ajut…

— Pot să vin şi eu cu tine?

— Tatăl tău n-o să vrea să se despartă de tine, iubito. Ţi-a făcut deja programul pe următoarele patru luni. Vrea să se arate cu tine în lume. Încerc să-l las să se bucure, fără să mai aibă grija afacerilor. Avem un caz presant, care trebuie rezolvat. Încearcă să înţelegi.

— De-asta ne-am mutat la el acasă şi nu la tine?

— Tatăl tău n-o să vrea să te ştie singură cât sunt eu plecat.

N-a putut să-i spună cât timp va lipsi.

Ca soţie, ea înţelese că era de datoria ei să-l încurajeze.

Harrison se aşeză pe marginea patului şi o luă în braţe. Mary Rose zise:

— Aş vrea…

— Ce anume?

— Să petrecem mai mult timp împreună. Când mă duci în Scoţia?

— Curând, îi promise el. Fii răbdătoare cu tatăl tău. Nu şi-a revenit încă de pe urma surprizei de a te fi regăsit. Are nevoie de timp, pentru a te cunoaşte.

Mary Rose nu-l contrazise. Încercă să lase deoparte propriile-i dorinţe.

Tatăl ei suferise ani lungi şi era de datoria ei să-i dăruiască bucurie şi pace sufletească. Adam o prevenise că avea această responsabilitate. Mai putea suporta încă puţin dor de casă, nu-i aşa?

N-avea să se poată întoarce înainte de venirea primăverii. Îşi repetă în minte că era o femeie puternică. Mai putea îndura câteva luni de singurătate, de dragul tatălui ei.

Şi de dragul lui Harrison.

— Mi-ai spus cândva că ţi-ar plăcea să locuieşti în Montana, c-ai fi fericit acolo. Oare… exagerai?

Încerca de fapt să-l întrebe dacă-i spusese sau nu

adevărul. El încercă să nu se înfurie. N-avea pe cine da vina, decât pe el însuşi, pentru nesiguranţa soţiei lui.

— Ascultă-mă cu atenţie. Hai să lăsăm în urmă ce s-a întâmplat. Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi cer atunci să ai încredere în mine, dar acum îţi promit că n-o să te mai mint niciodată. Mă crezi?

— Te cred.

Începu s-o mângâie uşor pe spate.

— Lasă-le timp rudelor tale şi încearcă să nu te gândeşti la schimbări majore. De-abia ai sosit acasă.

El încerca să fie rezonabil şi să gândească logic.

Cum putea ea oare să-l facă să înţeleagă? ”Acasă” era alături de fraţii ei.

Se simţea izolată printre rudele din Anglia şi copleşită de un sentiment de vinovăţie, pentru că nu reuşea să se ridice la înălţimea aşteptărilor tuturor. Toţi îi doreau numai binele şi ori de câte ori o copleşea dorul de casă se gândea la asta.

Harrison era epuizat, dar a mai găsit putere să facă dragoste cu soţia lui. Ea adormi cu trupul lipit de-al lui.

Era iubită şi preţuită. Şi speriată.

28 aprilie 1873

Dragă Mama,

Trebuie să-mi petrec toată ziua în dormitor, drept pedeapsă că i-am dat un pumn în stomac lui Peter Jenkins. Îţi aduci aminte că ţi-am scris că mă tot necăjea. Ei bine, azi a încercat să mă sărute. A fost atât de dezgustător, că am scuipat şi m-am şters la gură. Ştiu că nu m-am purtat ca o lady, dar tot a fost mai bine decât dac-aş fi vărsat, nu-i aşa?

I-am auzit pe fraţii mei vorbind c-ar vrea să mă trimită la internat. Vrei să le scrii şi să le spui să mă lase să rămân

acasă? N-am nevoie să fiu rafinată. Zău n-am. Oricum sunt pe cale să devin o tânără lady foarte drăguţă. Chiar tu mi-ai spus asta, îţi mai aminteşti?

Cu dragoste,
Mary Rose.

P.S. Am pistrui. Sunt o pacoste, Mama Rose. Nu cred că-mi mai place să fiu fată.

21

George MacPherson îi amintea lui Mary Rose de un dihor. Era un bărbat înalt, subţire, cu un nas lung şi ascuţit şi ochi jucăuşi.

Ea se simţi uşor vinovată că-l asemănase cu un animal, pentru că MacPherson era foarte drăguţ şi amabil cu ea. Părea încântat s-o cunoască şi ai fi putut jura că avea lacrimi în ochi când a văzut-o prima oară, în pragul sufrageriei.

Douglas l-ar fi botezat „Spilcuitul”, cu o intonaţie ironică.

Asistentul personal al tatălui ei era îmbrăcat la patru ace, cu un costum maron, din al cărui buzunar atârna, ca din întâmplare, lanţul unui ceas.

Pantofii, tot maron, străluceau de atâta lustru, încât Mary Rose se gândi că dacă ar fi privit în jos şi-ar fi văzut imaginea reflectată de ei. Ducea un dosar plin de acte într-o mână, iar în cealaltă mână o umbrelă.

Elliott le făcu cunoştinţă, apoi îi sugeră lui Mary Rose să rămână cu ei, până verificau acele documente.

— Tatăl dumitale e un om generos, lady Victoria. Acestea sunt facturi de la organizaţiile caritabile pe care le sprijină. Le parcurgem împreună, o dată pe lună.

Mary Rose dorea însă să discute cu el despre trecut:

— Domnule MacPherson, aţi spus că va face plăcere să mă cunoaşteţi. Dar noi ne-am mai întâlnit, nu-i aşa? E adevărat, eram doar un copil pe-atunci.

— Te rog, spune-mi George. Se aşează pe canapea, în faţa ei, aranjându-se până haina lui nu mai făcu nicio cută, apoi spuse: Da, bineînţeles că ne-am mai întâlnit. Erai un copil tare frumos.

— Eram cheală.

MacPherson zâmbi:

— Da, erai cheală.

— Tată, te deranjează dacă discutăm despre cele întâmplate în noaptea-n care am fost răpită? Sunt curioasă să aflu amănunte.

— Ce vrei să ştii? o întrebă Elliott, care începuse deja să se încrunte.

Ea se întoarse spre MacPherson.

— Mi s-a spus că am fost răpită de către doică, din camera mea.

MacPherson dădu din cap.

— Părinţii tăi plecaseră să inaugureze o nouă fabrică. Erau aşteptaţi să se întoarcă a doua zi. Încă nu ştim cum a procedat Lydia. Casa era plină de slujitori. Cred că te-a luat din pătuţ şi a coborât pe scara de serviciu, ieşind pe uşa din spate.

— O chema Lydia?

— Da, îi răspunse tatăl ei. George s-a ocupat de întreaga investigaţie. Mama ta căzuse la pat şi trebuia s-o duc în Anglia, la medicul ei. Pentru că numai în el avea încredere, mă înţelegi?

— Autorităţile au renunţat la cercetări după şase luni, dar tatăl tău angajase deja o echipă de detectivi. Eu n-am făcut decât să-i coordonez.

— Cât timp au lucrat acei detectivi, tată?

— Până acum patru-cinci ani. Până la urmă, m-am

lăsat în voia lui Dumnezeu şi am încercat să accept ideea că te pierdusem. Dar Harrison nu m-a lăsat să renunţ. A preluat el căutările, urmând fiecare pistă. E un miracol faptul că te-a găsit.

— Am înţeles de la tatăl tău că ai fost găsită de nişte criminali, în stradă.

Ea se simţi ofensată.

— Nu erau criminali, ci numai patru băieţi alungaţi din casele lor, care încercau să supravieţuiască.

Tatăl ei o bătu uşor pe mână.

— Nu trebuie să discutăm acum despre ei, nu-i aşa? Acum eşti din nou acasă. Doar asta contează.

Dar Mary Rose nu voia să renunţe. Se întoarse din nou spre MacPherson.

— Răpirea a fost plănuită de doică?

George se uită la Elliott înainte de a-i răspunde.

— Vă supăraţi dacă-i răspund la întrebare, sir?

— Nu mă supăr. E curioasă. E firesc.

— La început, am crezut că mai erau şi alte persoane implicate, dar odată cu trecerea timpului ne-am dat seama că a acţionat singură. Aş vrea să-ţi pot spune mai multe, lady Victoria, dar nu am mai multe informaţii. Cred că totul va rămâne un mister. Dacă Lydia ar fi trăit, poate că am fi putut s-o convingem să mărturisească.

— Referinţele ei erau impecabile, interveni tatăl ei.

— Ştim acum cum s-a descotorosit de dumneata, milady. Probabil că i s-a făcut frică, în ultimul moment. A fost găsită strangulată, într-o clădire.

Elliott se ridică brusc.

— Am discutat destul despre trecut. O să semnez actele acelea mâine, George.

Mary Rose observă că tatăl ei se întristase.

— Ai timp să mergem să călărim, tată? îl întrebă, vrând să-i distragă atenţia.

Lui i se păru o idee minunată. Mary Rose se scuză şi

urcă în dormitor, să se schimbe.

Îl găsi pe Harrison studiind vechi dosare.

— Am făcut cunoştinţă cu MacPherson, îi spuse, după ce închise uşa în urma ei. Eşti sigur că el a stat în spatele răpirii mele? Pare prea rafinat şi prea timid ca să pună la cale ceva atât de îndrăzneţ.

El se frecă la ceafă, să alunge încordarea, apoi se ridică:

— Nu mai ştiu. Douglas mi-a spus că bărbatul pe care l-a văzut era îmbrăcat într-un costum de seară, iar MacPherson fusese invitat în acea seară la teatru.

— Toată lumea se îmbracă aici pentru seară.

— Nu şi servitorii.

Ea oftă.

— Cauţi o discrepanţă în actele referitoare la acţiunile caritabile, nu-i aşa? Ai găsit ceva?

— Sunt aproape o duzină de organizaţii de care n-am auzit măcar. O să le verific, să mă asigur că există cu adevărat.

— Şi dacă există?

— O să încep să caut în altă parte.

— De ce e atât de important pentru tine?

— Chiar vorbeşti serios?

— Pari să fi devenit obsedat de asta, Harrison. S-a întâmplat cu ani în urmă, iar dacă autorităţile n-au reuşit să descopere vreo legătură între MacPherson şi doică, ce te face să crezi că o vei face tu?

— Niciunul dintre ei n-a stat de vorbă cu Douglas. Descrierea fratelui tău pare să conducă spre MacPherson, nu crezi?

— Sau spre o mie de alţi bărbaţi. Te-ai uitat în oglindă, în ultimul timp? Eşti epuizat. N-o să mai rezişti prea mult, în ritmul ăsta. În fiecare minut liber, cauţi prin dosare. De ce a devenit atât de important pentru tine?

El nu ştia cum s-o facă să înţeleagă.

— Trebuie să termin ce-am început.

— Pleci mâine?

— Da.

— Unde te duci, acum? îl întrebă, văzându-l că-şi lua haina.

— La birou, iubito. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Voiam să stăm de vorbă, despre viitorul nostru. Ai timp, diseară?

— O să-mi fac timp, îi promise el.

Devenise la fel de agitat ca şi tatăl ei, când îi pusese întrebări despre noaptea în care fusese răpită.

O sărută de rămas bun şi ieşi.

Simţea că avea o obligaţie de îndeplinit şi dacă devenise obsedat era pentru că-i datora salvatorului lui să termine ceea ce începuse.

Nu se putea odihni până când nu ştia cu siguranţă că MacPherson nu era mintea care stătuse în spatele complotului.

Trebuia, măcar pentru bunătatea pe care i-o arătase Elliott tatălui său.

În după-amiaza următoare, Mary Rose s-a întâmplat să treacă pe lângă uşă când s-a adus poşta. Era atât de nerăbdătoare să afle dacă nu cumva primise vreo scrisoare de la fraţii ei, că i le smulse valetului din mână.

Recunoscu imediat scrisul lui Adam şi scoase un strigăt de bucurie. Apoi fugi sus, să o citească în linişte. Ştia că va plânge şi nu voia s-o vadă cineva.

Adam se întreba de ce nu le scrisese deloc. Îi spunea că-şi dădea seama că era ocupată, dar nu-i era în fire să nu se gândească şi la ceilalţi, şi trebuia să ştie că fraţii ei erau îngrijoraţi. Chiar nu-şi găsea câteva minute, să le scrie câteva rânduri?

Era îngrozită.

Fraţii ei erau, probabil, foarte amărâţi. Dar de ce oare nu primiseră scrisorile ei?

Oare fuseseră interceptate, înainte de a ieşi din casă? Nu, nu se putea.

Rudele ei n-aveau cum să fie atât de crude şi ar fi fost o insultă din parte ei să le întrebe.

Le scrise repede o scrisoare, închise plicul şi-l strecură în buzunar.

Tocmai atunci intră Ann Marie.

— Unde vă duceţi, milady? Aţi uitat de lecţii?

Mary Rose zâmbi.

— Dacă lipsesc o dată de la lecţia despre cum se ţine o gospodărie n-o să se întâmple nimic, nu-i aşa? Vrei s-o trimiţi pe Eleanor la mine?

— O ajută pe mătuşa, la invitaţii. Vreţi s-o întrerup?

— Nu, zise Mary Rose. Eleanor încerca să se facă indispensabilă mătuşii ei. Mary Rose era bucuroasă că ele două se înţelegeau atât de bine, pentru că, ocupată să-i dea sfaturi lui Eleanor, mătuşa Lillian mai uita de ea. Simt nevoia să fac o plimbare. Vrei să vii cu mine?

Fata dădu imediat din cap şi plecă să-şi ia haina. Mary Rose mai avea un motiv pentru care îi ceruse s-o însoţească. Voia să le trimită o telegramă fraţilor ei să-i asigure că era bine şi avea nevoie ca Ann Marie, să-i spună unde era oficiul telegrafic.

Mai avea să-i ceară o favoare.

— Nu-i aşa că ai miercurea liber, după-amiaza?

— Da, milady. Şi sâmbătă dimineaţa.

— Ai vrea să-mi duci tu scrisorile la poştă, când pleci? Am nevoie de ajutorul tău, Ann Marie.

Fata păru mirată, dar nu comentă. Acceptă să facă ce i se ceruse şi să nu spună nimănui nimic.

— Şi să nu spui c-am trimis o telegramă.

— Aveţi vreun motiv pentru care nu vă încredeţi în personal, milady?

— Nu, bineînţeles că nu. Dar n-aş vrea să... se piardă. Tata se întristează când îi vorbesc despre familia mea din

Montana. Dac-ar vedea scrisorile pe masă, n-aş face decât să-l supăr.

— Şi pe el, şi pe mătuşile dumneavoastră, adăugă Ann Marie, dând din cap cu înţeles.

Zilele şi nopţile au trecut la fel, ca într-un şablon, toată iarna.

Zăbovea întotdeauna în hol, când se aducea poşta şi de două ori pe săptămână îi încredinţa scrisorile ei lui Ann Marie.

Obiceiurile ei în ceea ce privea somnul se schimbaseră. Nu putea dansa jumătate de noapte, pentru ca apoi să se trezească în zori.

Se mai petrecuseră şi alte schimbări. Devenise extrem de tăcută şi de nervoasă şi nu deschidea gura înainte de a-şi fi cântărit cu grijă fiecare cuvânt.

Rudele ei n-ar fi putut fi mai fericite. Nu remarcaseră, bineînţeles, cât era de încordată. Li se părea că tranziţia ei spre noua viaţă, ca lady Victoria, se desăvârşea.

Era curtată de toată societatea londoneză. Cercul de cunoştinţe se mărea continuu şi erau zile când primea câte trei invitaţii pentru aceeaşi seară.

Se bucura de luxul care o înconjura şi-şi schimbase atitudinea faţă de mătuşa Lillian. Când nu era cicălitoare, era chiar plăcută. Avea simţul umorului şi-i povestea cu haz întâmplări din copilăria ei.

Mătuşa o iubea, asemeni tuturor rudelor şi, mai ales, tatăl ei. Dar niciunul din ei n-o cunoştea.

Harrison nu făcea nimic să-i uşureze situaţia. Era foarte rar acasă, pentru că tatăl ei îi dădea mereu câte ceva de făcut. Când el nu era, s-o ţină în braţe, adormea ţinând medalionul în palmă.

Primi o scrisoare de la Mama, luni, şi un bilet de la Travis, a doua zi. Fraţii se pregăteau să plece cu vitele, îi spunea el, pentru că zăpada se topise repede în acel an şi trecătorile puteau fi folosite.

Adăugă, în post-scriptum, că Corrie era bine, că găsea coşul gol, după ce i-l lăsa în luminiş, dar că femeia nu-i permitea să se apropie, iar el se simţea ca un idiot când îi citea scrisorile ei, ţipând cât îl ţineau puterile.

Rudele din Anglia se pregăteau să se mute în reşedinţele de la ţară.

Bineînţeles, mătuşa Lillian şi discipolul ei, Eleanor, au fost invitate de tatăl lui Mary Rose.

Ea nu ştia, însă, când avea să vină Harrison.

Ea era tot mai speriată de ce i se întâmpla. Nu putea să se prefacă la infinit.

Două incidente aveau însă să-i clatine lumea.

Primul a fost întâmplător. Se plimba de sus în jos prin hol, aşteptând poşta, când Eleanor coborî în grabă.

— Am nişte veşti minunate, Victoria. Lady Lillian vrea să fiu asistenta ei. Mă place, cu adevărat, şi are nevoie de cineva care s-o ajute. Are o viaţă foarte plină. Şi ştii ce mi-a mai zis? Că o să mă ajute să-mi găsesc un soţ. Şi o s-o facă, fiindcă se ţine întotdeauna de cuvânt. Mi-a spus că sunt ca şi fiica ei. Nu e minunat?

Mary Rose nu era surprinsă de veştile primite. Ar fi vrut să se bucure pentru prietena ei.

Eleanor avusese un trecut dificil.

Nu-şi cunoscuse mama, iar mătuşa Lillian n-avea copii. Erau două singuratice, care se puteau ajuta reciproc.

— Sunt nişte veşti minunate, într-adevăr, îi spuse prietenei ei. Asta înseamnă că nu vrei să te mai întorci niciodată în America?

— Nu mă aşteaptă nimic acolo, Victoria.

— Dar Cole? La el nu te gândeşti?

Eleanor o luă de mână şi-i zâmbi.

— N-o să-l uit niciodată. Cum aş putea? El m-a sărutat prima oară. Dar n-o să se însoare cu mine şi sunt bucuroasă că am aflat acest lucru înainte de a-i dărui inima mea. Mai ales că n-avem prea multe în comun. Sunt mai potrivită

vieţii de-aici, Victoria. Ca şi tine, adăugă.

Mary Rose îi ignoră ultimul comentariu.

— O să-mi lipseşti.

Eleanor se încruntă.

— Să-ţi lipsesc? Doar nu pleci nicăieri şi vom rămâne mereu prietene. Ştii că sunt acceptată între prietenii tăi numai pentru cine eşti tu? Doar eşti milady Victoria, pentru numele lui Dumnezeu! Priveşte-te în oglindă. Ai devenit cu adevărat fiica tatălui tău. Nimeni n-ar putea ghici că n-ai crescut aici. Sunt mândră de tine, ca şi mătuşa ta.

Te iubeşte din toată inima. Acum trebuie să plec. Am o grămadă de treburi, din pricina mutatului.

Mary Rose îşi privi prietena urcând grăbită scările. Tocmai atunci intră Edward.

— Pot să discut ceva cu tine? În particular, adăugă ea. Vreau să ştiu ceva. Mătuşa mea Lillian îmi ascunde scrisorile primite de acasă?

Edward păli.

— Nu, lady Victoria.

Ea dădu din cap, şi se întoarse, dar se opri brusc când îl auzi pe Edward.

— Toţi vă doresc binele, milady, în special lordul Elliott.

Se întoarse încet.

— Deci tatăl meu mi le-a luat, nu-i aşa? Credeam că e vorba de mătuşa mea, şopti ea. Nu ştiu de ce, dar nu l-am crezut niciodată în stare să… De când se întâmplă acest lucru?

— De la început, răspunse Edward, cu ochii în pământ.

— Şi scrisorile pe care le-am trimis fraţilor mei? Au avut aceeaşi soartă?

Edward privi în jur, să se asigure că nu-l auzea nimeni, apoi zise:

— Da. Dar v-aţi dat seama deja de asta. Tatăl

dumneavoastră n-a făcut decât să urmeze sfaturile doctorilor, milady. A fost foarte fericit când a văzut că nu le mai scrieţi oamenilor acelora. L-am auzit spunându-i cumnatului său că fusese sfătuit bine. Că vă desprindeţi de trecut.

— Aşa l-au sfătuit medicii?

— Aşa cred, lady Victoria.

Se părea că personalul cunoştea mai multe despre dedesubturile acelei familii decât lăsa să se înţeleagă. De-aici încolo, trebuia să-l întrebe pe Edward, când voia să afle ceva. Era sigură că-i va spune adevărul.

Era prea necăjită ca să mai continue discuţia. Îi mulţumi din nou şi urcă în dormitorul ei.

Tatăl ei crezuse că se desprinsese de trecut şi de fraţii ei.

Dar ea nu-i uitase şi nu încetase să le scrie. Îşi dăduse seama că cineva îi intercepta scrisorile, când Adam o întrebase, într-una din scrisori, de ce nu le scria. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru Ann Marie.

Era atât de furioasă, că nu putea gândi coerent. Ştia că trebuia să depăşească această stare, înainte de a încerca să discute cu tatăl ei, să afle ce-i determinase acest gest crud.

După o oră de chibzuinţă, hotărî să nu deschidă deloc discuţia. Avea să-i spună că nu-i dorise decât binele, şi, dacă mai auzea o dată acest lucru, avea să înceapă să ţipe.

Nici măcar o baie fierbinte nu-i calmă nervii. Se îmbrăcă cu cămaşa de noapte şi-şi căută medalionul. Îşi ţinea comoara într-o casetă bogat ornată, din Orient, pe măsuţa de toaletă.

Dar cutia era goală. Mary Rose nu intră în panică, cel puţin nu imediat.

Începu să se uite în jur, prin cameră. Îşi amintea că-şi dăduse jos lanţul de dimineaţă, după ce se ridicase din pat. Da, era sigură de asta. Şi îl punea întotdeauna în casetă, la

loc sigur.

Dar medalionul dispăruse.

O oră mai târziu, tot nu-l găsise. Când sosi Harrison o găsi îngenuncheată, uitându-se sub pat.

El se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, şi spuse că, dacă nu putea să doarmă puţin, avea să clacheze.

Era încă bulversat de informaţiile privindu-l pe MacPherson.

Era înfuriat, pentru că ajunsese aproape de deznodământ, dar nu mai putea continua, din cauza epuizării.

Se înfrână, însă.

Era prea obosit ca să poată adormi imediat, aşa că se hotărî să-i spună lui Mary Rose ce aflase.

— L-am găsit, iubito! îi strigă.

Ea se ridică repede.

— Unde e? L-am căutat peste tot. Oh, Doamne, îţi mulţumesc! Credeam că l-am pierdut.

Harrison îi sesiză panica din glas şi o privi mai atent, îi dăduseră lacrimile.

— Cred că nu discutăm despre acelaşi lucru. Voiam să-ţi spun că am descoperit discrepanţa pe care o căutam. Ce-ai pierdut?

— Medalionul, strigă ea. A dispărut.

— O să-l găsim noi. Te ajut eu să-l cauţi. Lasă-mă numai să mă odihnesc puţin.

— Dacă a fost aruncat?

El căscă şi se frecă la ochi.

— Sunt sigur că nu. Vino să mă săruţi.

— Ştii cât de important e medalionul pentru mine. Cred că mi l-au luat. N-o să-i iert niciodată dacă au făcut-o. Niciodată.

Începuse să strige. Harrison se îndreptă în scaun şi se încruntă.

— După un somn bun…

— Trebuie să-l găsesc înainte să merg la culcare.

— Haide, linişteşte-te. Nu ţi l-a luat nimeni. Pur şi simplu l-ai rătăcit. Asta-i tot.

— De unde ştii tu că nu l-au luat? Nu eşti niciodată aici, să vezi ce se întâmplă.

— Am fost ocupat, ripostă el. Voiam să-ţi spun…

Se opri. Nu era momentul potrivit să-i povestească despre MacPherson. Mary Rose era atât de necăjită, că n-ar fi ascultat niciun cuvânt.

— Ai putea fi mai înţelegătoare, adăugă el.

Ea se ridică brusc. Îşi încleştase pumnii, de furie. Nu mai putea suporta. Îndurase prea multe în ultimele luni.

— Înţelegătoare? Când ei mă mint în faţă? Tatăl meu îmi fură scrisorile, înainte să le pot expedia, iar eu trebuie să fiu înţelegătoare? Cât să mai am răbdare, Harrison? Pentru totdeauna? Când nu lucrezi zi şi noapte, cauţi dovezi care să-l înfunde pe MacPherson. Oh, ce ruşine! Am folosit un alt cuvânt pe care rudele mele îl găsesc necuviincios.

— Ce tot spui acolo? Cine e necuviincios?

Ea nu-i răspunse. Oricum n-o înţelegea. Nimeni n-o înţelegea. Îi întoarse spatele soţului ei, şi privi în noapte.

— Te iubesc cu toţii, o asigură el, pe un ton mult mai calm.

Ea se întoarse iar spre el.

— Nu, nu mă iubesc pe mine, ci pe femeia pe care vor s-o creeze. Ştii ce mi-a spus mătuşa Barbara? Să mă consider o pânză albă şi să le las pe ele să creeze o capodoperă. Nu mă iubesc. Cum ar putea? Nici nu mă cunosc. Le place ideea de a o avea din nou pe Victoria lângă ei şi încearcă să se prefacă că am trăit aici toată viaţa mea. Cum rămâne cu tine, Harrison? Mă iubeşti pe mine, sau creaţia lor?

El se ridică în picioare. Dacă ea voia să se certe, ei bine, el n-avea să-i facă pe plac.

— Te iubesc, tună el.

Dar controversa nu se sfârşi aici.

Au început să-şi adreseze cuvinte neplăcute, dar nu de neiertat, iar când Mary Rose îşi dădu seama că avea să înceapă din nou să plângă, îi arătă uşa şi-i ceru să plece.

Aşa a şi făcut. Ea a plâns până când a adormit şi a fost trezită de rugăminţile fierbinţi de a fi iertat ale soţului ei.

— Îmi pare rău, iubito. Îmi pare rău, repetă el.

Ea crezu că putea să-l ierte, în orice condiţii. Îl iubea şi era dispusă să facă orice ca să-şi apere căsnicia.

Au făcut dragoste, căutând disperaţi alinare, iar când erau pe punctul de a adormi, el o auzi spunând:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Victoria.

Dumnezeule, îi spusese Victoria! Două zile mai târziu, ea pleca acasă.

14 august 1874

Dragă Mama Rose,

Trebuie să-mi petrec toată după-amiaza în camera mea, ca pedeapsă că nu m-am purtat ca o lady, azi. I-am dat lui Tommy Bonnersmith un pumn în nas, de i-a dat sângele. Dar a meritat-o, Mama. Cole mă luase cu el la Blue Belle şi tocmai ieşisem din magazin când Tommy m-a luat în braţe şi şi-a lipit buzele umede de ale mele.

Nu i-am spus lui Cole ce mi-a făcut Tommy. El a ieşit repede, l-a văzut pe Tommy trântit la pământ, cu nasul însângerat şi plângând ca un copil. L-ar fi împuşcat pe Tommy, dac-ar fi ştiut ce s-a întâmplat şi nu vreau să mai împuşte pe nimeni. Are şi aşa o reputaţie destul de proastă.

Dar nu mi-e jenă de puterea mea. Adam şi Cole mi-au spus mereu că nu trebuie să le permit prea multe bărbaţilor. Iar Tommy tocmai asta făcea, nu?

Te-am dezamăgit?
Fiica ta iubitoare,
Mary Rose

22

Harrison s-a întors în casa lordului Elliott chiar în ziua în care vaporul lui Mary Rose pornea spre America. El nu ştia, bineînţeles, că ea plecase. Nimeni nu ştia.

Intră în birou, unde Elliott împreună cu asistentul său studiau nişte hârtii.

— Unde e soţia mea?

Elliott îşi ridică privirile şi-i zâmbi lui Harrison.

— A plecat la cumpărături, împreună cu camerista.

— Ne scuzi, te rog, MacPherson? zise Harrison, încleştându-şi palmele la spate şi străduindu-se să rămână calm, deşi îi venea să-l ia de gât şi să-l trimită la naiba.

— N-ai vrea să porunceşti să ne aducă câte un ceai, în timp ce eu discut cu ginerele meu?

MacPherson făcu o plecăciune în faţa stăpânului său şi părăsi încăperea. Harrison închise uşile în urma lui.

— Nu cred că ne aude cineva, Harrison. Toţi sunt plecaţi, iar servitorii sunt ocupaţi cu împachetatul. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Îmi dau seama după privirea ta.

— Autorităţile sunt în hol, aşteptând. Îl vor aresta pe MacPherson şi sper că-l vor face să mărturisească totul. Am suficiente dovezi să-l condamne. El este cel care a plănuit răpirea lui Mary Rose.

Elliott lăsă să-i scape hârtiile pe care le ţinea în mână. Nu părea să poată accepta acest lucru.

— George… George a luat-o pe Victoria de lângă mine? Nu, nu se poate. A fost şi el cercetat şi nimeni n-a găsit nici cea mai mică legătură între el şi dispariţia fiicei

mele. Iar acum tu…

— Douglas l-a văzut coborând din trăsură şi dându-i coşul unei femei.

— Douglas? Cine e Douglas?

Harrison a fost descumpănit de întrebare. Dumnezeule, Elliott nici nu ştia numele fraţilor ei!

— Unul din cei care-au crescut-o. De fapt, unul din fraţii ei. Ar fi mai bine să vă obişnuiţi cu acest lucru, înainte să nu fie prea târziu.

— Şi ce-ai descoperit? întrebă Elliott, încă mirat de comentariul lui Harrison.

— Ai făcut donaţii unui orfelinat care nu există. Acesta exista, în vremea-n care-a fost răpită Victoria, dar a fost închis cu mult timp în urmă. Mă îndoiesc că banii au intrat în alte buzunare decât în ale lui MacPherson.

— Dar frauda şi răpirea sunt diferite…

— MacPherson a stat în spatele amândurora, sir. N-am nici cea mai mică îndoială.

Elliott era distrus. Încercă, disperat, să-şi revină.

— Lasă-mă un minut, fiule, te rog, şopti.

Harrison se aşeză lângă el şi-i puse o mână pe umăr. Nu scoase niciun cuvânt, ci aşteptă în tăcere.

Când Elliott şi-a revenit, a vrut să ştie cât mai multe:

— Începe cu începutul. Vreau să aflu tot.

— Ştim că MacPherson a scos o sumă mare dintr-unul din conturi, cu o zi înainte de răpire. A luat-o pe Victoria, târziu în noapte, şi i-a dus-o doicii. Cred că banii erau pentru ca ea şi copilul să se poată întreţine până ce el îţi smulgea cât mai mulţi bani. Filele rupte din *Biblie* urmau probabil să fie folosite drept dovadă că o avea pe fiica ta în mâinile lui.

— Dar ce s-a întâmplat? N-am primit nicio cerere de răscumpărare… ci numai acel prim bilet…

— MacPherson s-a speriat. Douglas mi-a spus că femeia nu voia să ia coşul. Tot clătina din cap. S-a răzgândit

însă când a primit plicul cu bani.

— Apoi?

— După ce-a plecat MacPherson, doica a intrat pe prima alee şi a aruncat-o pe Victoria pe un morman de gunoi. Apoi a fugit.

— Poţi dovedi toate astea, Harrison?

— Pot dovedi frauda, iar Douglas e absolut sigur că-l poate recunoaşte pe făptaş. Eu nu sunt prea sigur, dar cred că MacPherson poate fi convins să vorbească.

— Dacă n-ar fi fost doica, fiica mi-ar fi fost înapoiată? Nu… bineînţeles că nu. Ar fi omorât-o, nu-i aşa?

— Probabil, zise Harrison.

Elliott tremura de furie.

— În toţi anii aceştia, monstrul a stat lângă mine, calm, ca şi cum…

Nu mai putea continua. Harrison dădu din cap, înţelegător.

— A fost inteligent, sir. Cred c-a intrat în panică când doica şi copilul au dispărut. Dar nu s-a dat de gol. Cum să controleze mai bine investigaţia, decât conducând-o? Atâta timp cât continua să lucreze pentru dumneata, totul era în regulă.

Elliott se ridică brusc.

— O să mă duc la el şi o să…

Harrison îl opri.

— Nu te duci nicăieri. L-au luat deja. Ştiu ce vrei, dar nu-l poţi omorî.

Îl ajută să se aşeze şi rămase cu el, până când acesta se linişti. Harrison ar fi vrut să-i vorbească despre planurile lui de viitor, dar ştia că nu era momentul. Trebuia să mai aştepte.

Urcă în dormitor, să fie singur, să se gândească la ce avea să-i spună soţiei lui.

Trebuia să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte, iar dacă trebuia să-i cadă în genunchi şi să-i ceară iertare,

avea s-o facă şi pe asta.

Pe birou îl aştepta însă un bilet. Îngheţă când îl văzu. Aproape că-i era teamă să-l atingă.

Îl citi de trei ori înainte să poată reacţiona. N-avea însă pe cine da vina, decât pe el însuşi. Iar acum era prea târziu.

O pierduse.

Harrison n-avea nici cea mai mică idee cât timp rămăsese nemişcat, ţinând biletul în mână.

Nu ştia decât că era deja întuneric când l-a auzit pe Edward bătându-i în uşă şi cerându-i să coboare. Lordul Elliott avea nevoie de el.

Elliott stătea în faţa şemineului. Se uita la biletul pe care-l ţinea în mâini.

— Soţia mea şi-a luat la revedere?

— Avea totul, şopti Elliott. De ce nu era fericită? Ştiai că plănuia această plecare? Nu înţeleg, Harrison. Zice aici că... stai să-ţi citesc: *Te iubesc, tată, şi cred că, dacă ai fi ajuns să mă cunoşti, m-ai fi iubit şi tu.* Dar o iubesc!

— Aşa este, dar din clipa în care-ai luat-o în braţe şi i-ai urat bun-venit, ai încercat s-o schimbi. Cred c-ar trebui să te aşezi. O să-ţi povestesc totul despre fiica ta. Şi voi începe cu Corrie. Corrie nebuna, adăugă el. N-ai mai auzit până acum de ea, nu-i aşa? Pentru că nimeni n-a vrut s-o asculte. Dar m-am hotărât să te fac să înţelegi, măcar acum.

Îi povesti despre prietenia dintre cele două femei. Elliott păli când îi auzi descrierea, apoi îi dădură lacrimile când auzi cum Corrie o mângâiase pe Mary Rose.

— N-aţi vrut deloc s-o acceptaţi aşa cum era, nu-i aşa? Dar oamenii aceia sunt familia ei. Fiica ta cântă la pian şi vorbeşte fluent franceză. Ar trebuit să fiţi cu toţii mândri de ea.

Era prea târziu ca planurile lui Harrison să mai poată fi puse în aplicare, aşa că rămase cu Elliott aproape toată noaptea, povestindu-i tot ce ştia despre trecutul ei.

Lillian a încercat să asiste şi ea, dar a fost alungată de tonul aspru al fratelui ei.

— Iubirea unui tată ar trebui să fie necondiţionată, şopti Elliott. Dar eu…

Nu mai putea să continue. Începu să plângă şi-şi îngropă faţa în palme. Harrison îi întinse batista lui.

— Stătea în fiecare dimineaţă cu mine şi mă asculta povestindu-i despre familia mea. Nu-mi vorbea niciodată despre prietenii ei.

— N-o lăsai.

Elliott îşi lăsă privirile în pământ.

— E adevărat. Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut?

Harrison era epuizat, atât fizic cât şi emoţional. Nu-i putea deci oferi lui Elliott compasiunea de care avea nevoie, acum.

— Demisionez.

— Ce faci?

— Demisionez. Am terminat tot ce mi-ai dat de făcut. A fost ceva deliberat, nu-i aşa? Voiai să fii singur cu fiica ta, aşa că eu trebuia să alerg de colo-colo prin ţară. Nu te învinuiesc. Voiam să-mi răscumpăr datoria faţă de tine, aşa că m-am lăsat purtat de val. Dar s-a terminat. Mă duc sus, să împachetez.

— Unde te duci?

Harrison nu-i răspunse decât când ajunse la uşă.

— Acasă.

Adam Clayborne urma să fie judecat pentru crimă. Harrison află despre această atrocitate când ajunse la târgul de vite.

Voise să cumpere o căruţă şi doi cai, ca să-şi care lucrurile până în Blue Belle, dar odată ce bătrânul care avea de vânzare animalele a început să-i spună ce se întâmpla, Harrison şi-a schimbat total planurile.

— Da, domnule, o să asistăm la o spânzurătoare. Doi băieţi bine îmbrăcaţi, veniţi din sud, au adus cu ei şi un

avocat. I-am auzit spunând că vor ca judecătorul Burns să li-l predea lor pe Adam, ca să-l judece acolo, la ei, dar nu cred că judecătorul o să fie de acord. Mâine o să se hotărască totul. Oamenii se pregătesc în Blue Belle, ai zice că e sărbătoare. Unii or să iasă la picnic, alţii or să ovaţioneze, iar femeile vor plânge. Oricum, dansul nu va începe decât la asfinţit. Să nu ratezi nici tu.

Harrison auzise destule. Cumpără repede un cal, îi dădu douăzeci de dolari bătrânului şi-i spuse să pună pe cineva să-i încarce şi să-i aducă lucrurile.

Tocmai înşeua calul când bătrânul spuse:

— Nu-i nevoie să te grăbeşti aşa. Ai timp. N-or să plece decât peste câteva ore. O să-ţi aduc chiar eu lucrurile. Nu-mi strică deloc douăzeci de dolari.

— Dar Adam Clayborne e nevinovat, zise Harrison urcând în şa.

— N-are importanţă. E negru, iar cei doi care-l acuză sunt albi. Clayborne o să fie spânzurat mai mult ca sigur.

Dar bătrânul vorbea în vânt. Harrison era deja departe. N-avea nici cea mai mică idee cum să-l salveze pe Adam, dar va găsi ceva. Legal sau nu.

Harrison nici nu voia să se gândească la cum se simţea Mary Rose.

Se concentră asupra lui Adam.

Ştiuse că Adam ascundea ceva din trecutul lui, dar nu-i spusese niciodată ce anume.

Crimă? Nu şi-l imagina pe acest bărbat blând ucigând pe cineva. Cu toate că Harrison nu obişnuia să se roage, îl invocă pe Dumnezeu, fiindcă era prea înfricoşat.

„Nu lăsa să fie prea târziu, Doamne! Să nu ajung prea târziu”.

Audierea s-a ţinut într-o magazie goală, faţă în faţă cu magazinul lui Morrison. Încăperea era plină până la refuz.

Mary Rose stătea la masă, lângă fratele ei. Travis era aşezat în colţul opus.

Douglas şi Cole erau amândoi afară. Nu le fusese permis să intre în sală, pentru că judecătorul se temea ca situaţia să nu-i scape de sub control.

Acuzatorii lui Adam stăteau la o altă masă. Erau trei. Un avocat şi două reptile dezgustătoare, care-şi ziceau fiii Livoniei. Mary Rose nu suporta să-i privească măcar.

Judecătorul Burns bătea cu ciocănelul în masă, cerându-le spectatorilor să tacă naibii din gură.

Mary Rose era atât de năucită, că abia dacă auzea ce spunea Burns. Toată lumea din Blue Belle se întorsese împotriva fratelui ei, transformându-se din cunoştinţe zâmbitoare în răzbunători furioşi.

Adam îi ajutase pe majoritatea celor care se aflau acum în sală. Dar blândeţea şi generozitatea lui Adam fuseseră acum complet uitate.

Era negru, iar cel pe care se presupunea că-l omorâse fusese alb. Adam era deci vinovat, indiferent de circumstanţe. Iar ei erau în stare să-l scoată afară din sală şi să-l răstignească.

Mary Rose nu ştia cum să oprească totul. Adam era stoic şi demn.

Chiar dacă ştia ce avea să i se întâmple, pe faţa lui nu se citea decât curiozitate.

Judecătorul bătu din nou cu ciocănelul în masă. Era pregătit să rostească decizia de a-l trimite pe Adam în sud.

— M-am uitat din nou pe acte. Par să fie în regulă.

Avocatul pe care fiii Livoniei îl aduseseră cu ei se ridică grăbit. Se numea Floyd Manning şi când i se prezentă judecătorului nu uită să menţioneze că familia lui trăia în Carolina de Sud de mai bine de o sută de ani. Părea să creadă că, astfel, era mai îndreptăţit.

— Bineînţeles că sunt în regulă, zise Manning. Îl putem lua acum pe Clayborne cu noi? Nu vrem decât să respectăm litera legii.

Se auzi un freamăt. Coioţii voiau sânge.

— Nu-i lăsa să-l ia, domnule judecător, strigă cineva, din spate. Nu e drept. Mă aşteaptă familia afară. Le-am promis că…

— Taci dracului, se răsti judecătorul. Voiam să-şi spun, domnule Manning, că există o singură problemă. Legea e lege, dar, ca să-ţi spun drept, aici eu sunt legea. Toată lumea face numai ce spun eu, iar eu spun că Adam Clayborne nu va fi dus nicăieri. Dacă vreţi să fie spânzurat, trebuie să aşteptaţi să vedeţi dacă va fi sau nu găsit vinovat.

— Dar în Carolina de Sud… începu Manning.

— Nu suntem în Carolina de Sud, se auzi o voce. Haideţi, judecaţi-l acum. E deja ora prânzului.

Mary Rose îşi plecă privirile. Încerca cu disperare să nu plângă. Furia o făcea să tremure. Când avea să se termine oare acest coşmar? Fraţii ei speraseră ca judecătorul să-l încredinţeze pe Adam sudiştilor. Plănuiseră deja să-l răpească, când aveau să părăsească oraşul, şi să-l ascundă în munţi, până când puteau să pună la punct o strategie.

Mulţimea aştepta ca judecătorul să le spună că Adam va fi judecat acolo, atunci. Burns n-avea însă de gând să piardă controlul situaţiei. Scoase pistolul. Voia să tragă câteva gloanţe în tavan, să le atragă atenţia tuturor.

Dar tactica se dovedi inutilă. Burns îl zări pe Harrison croindu-şi drum prin mulţime.

Mary Rose observă că se lăsase linişte şi-şi încleştă pumnii. Ce se mai întâmpla oare? Îi aduceau şi pe Douglas şi pe Cole? Îi era teamă şi să privească.

Harrison trecu pe lângă ea. Nu o privi, nici pe ea, nici pe fraţii ei, ci se apropie de masa la care stătea judecătorul Burns.

— Am de lămurit ceva.

Ea-şi ridică privirile. Clipi. El nu dispăru, însă. Harrison? Harrison era în Blue Belle? Nu mai înţelegea

nimic.

— Spune despre ce e vorba, porunci judecătorul.

— Mă numesc Harrison Stanford MacDonald…

Burns nu-l lăsă să continue.

— De ce mai spui cum te cheamă? Doar ştiu cine eşti.

— Pentru dosar, domnule judecător.

— Ce dosar? Noi nu ţinem niciun fel de dosare. Spune-mi despre ce e vorba, repetă.

— Îl reprezint pe Adam Clayborne.

Ochii judecătorului se însufleţiră.

— Chiar aşa?

— Da, domnule judecător.

— Atunci ai face bine să treci aici şi să-l reprezinţi. Suntem pe cale să-l judecăm pentru crimă.

— Oare omul acesta n-are dreptul la un proces drept? întrebă Harrison.

— Ba are, bineînţeles.

— Atunci solicit timp să mă sfătuiesc cu clientul meu.

— Cât timp?

— O lună.

Se auzi un murmur de nemulţumire. Judecătorul îşi flutură pistolul prin aer.

— Nu pot să aştept atât, Harrison.

— Dar am nevoie de timp suficient să-mi pregătesc cazul.

— Şi unde să-l ţinem în tot acest timp?

— Va trebui să-l eliberaţi. Îl iau în custodia mea.

— O să fugă. Negroteiul o s-o şteargă, o să vedeţi.

Judecătorul Burns se dădu într-o parte, să se uite după Harrison.

— Tocmai tu, Bickley, îmi tulburi şedinţa? Jur pe Dumnezeu că-ţi trag un glonţ în fund dacă nu taci naibii din gură. Ai două săptămâni la dispoziţie să te pregăteşti, Harrison. Eşti dispus să pui bani la bătaie, în eventualitatea că Adam ar fugi.

— Tot ce am.

— O sută de dolari ar fi de ajuns, pentru moment. Poţi să plăteşti restul în două săptămâni, dacă fuge, bineînţeles.

— Da, domnule judecător.

Burns bătu din nou cu ciocănelul.

— Adam va fi arestat la domiciliu, până la proces. Oricui nu-i convine decizia mea, poate să vegheze de-a lungul liniei care mărgineşte proprietatea familiei Clayborne. Aţi auzit cu toţii ce-am spus? Dacă vreunul dintre voi pune piciorul pe proprietatea lor, au dreptul să vă împuşte. Procesul se va ţine peste două săptămâni. Curtea se retrage. Ai ceva de lucru, Harrison, zise el, cu voce joasă. Am un dosar plin cu dovezi împotriva lui Adam. Poţi să te uiţi la el, până plec la pescuit. Voi fi la Belle acasă până duminica viitoare. Adu-mi acolo şi suta de dolari.

Floyd Manning trecu pe lângă Harrison.

— Ţii cu negroteii, îi şopti.

Judecătorul îl auzi.

— Nu mai ai ce căuta aici, Manning. Întoarce-te acasă. Mă ocup eu de proces. Voi alege personal juraţii.

Manning se încruntă.

— Băiatul ăsta nu merită un proces cinstit. El şi ai lui ar trebui spânzuraţi. Se înroşise. Era furios că procesul nu se desfăşurase după cum dorise el.

Judecătorul Burns îl privi pe Harrison.

— La cine te referi? La familia Clayborne, sau la cei din oraşul acesta?

— La familia Clayborne, bineînţeles. Şi mai ales la fata albă care locuieşte sub acelaşi acoperiş cu un negru. E o stricată.

— Ai ceva de spus, Harrison? îl întrebă judecătorul.

— Cât ar fi o acuzaţie de ultraj?

Ochii lui Burns, străluciră.

— Cinci dolari, date fiind condiţiile speciale.

Harrison băgă mâna în buzunar, scoase cinci dolari şi-i

puse pe masă.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare l-a surprins pe avocatul sudist. N-a avut timp să se apere. Harrison i-a tras un pumn în faţă.

Manning căzu la pământ, leşinat. Judecătorul s-a aplecat pe după masă, să se uite mai bine la el, apoi se întoarse spre Harrison, abţinându-se să nu zâmbească.

— Ei bine, asta-i premeditare. Te mai costă încă un dolar.

Harrison îi întinse banii, apoi se apropie de nevasta lui şi de fraţii acesteia.

— Vino încoace, Mary Rose. Pari al naibii de fericită să mă vezi.

Ea nu ezită. Se ridică repede şi ocoli masa. El o luă în braţe, se aplecă şi-i sărută sprânceana, apoi o strânse şi mai tare.

— Bine-ai venit, Harrison, îi şopti Adam.

— Când s-au întâmplat toate astea? îl întrebă Harrison.

— M-au trezit ieri. Şi iată-mă aici. Ai venit la timp. Dacă veneai peste o oră, ar fi fost prea târziu. Ar fi aşteptat până mâine, ca să mă spânzure, dar sentinţa odată pronunţată nu mai poate fi schimbată.

Ultimii dintre privitori părăseau încăperea. Douglas şi Cole dădură buzna înăuntru.

— Închideţi uşa, le strigă Harrison.

— Să plecăm naibii de-aici, mormăi Cole. Eşti bine, Adam?

— Da, îi răspunse acesta.

Harrison avea atâtea să-i spună lui Mary Rose, dar ştia că nu era momentul. Acum trebuiau să-l ducă pe Adam, teafăr, înapoi la fermă.

— Eu zic să fugim acum, spuse Cole.

— Or să ne împuşte în spate, dacă încercăm numai, zise Travis.

— Are dreptate, încuviinţă Douglas. Nu e momentul potrivit.

— Nu merg decât acasă, zise Adam, ridicându-se. Harrison, nu ştiu dacă să-ţi mulţumesc sau să-ţi dau una. Acum, datorită ţie, am două săptămâni la dispoziţie să mă gândesc la senzaţia pe care ţi-o dă funia în jurul gâtului.

— N-ai prea multă încredere în avocatul tău, remarcă Harrison, sec.

— Am mare încredere în tine. Cu ceilalţi semeni ai noştri am eu probleme. Eşti un om de onoare, Harrison, dar asta pare să fie o calitate rară în zilele noastre. I-am spus lui Mary Rose că te vei întoarce. Nu m-a crezut. Acum mă crezi, nu-i aşa?

Harrison rămăsese înmărmurit. Chiar crezuse că el va rămâne în Anglia? Chiar nu ştia că-i luase cu ea şi inima?

— Mergi cu noi, acasă, sau te duci la Belle, să te uiţi prin dovezile acelea? îl întrebă Travis.

— Acasă, răspunse el. Vreau mai întâi să discut cu Adam.

Când ajunseră acasă, zise:

— Vreau să discutăm numai noi doi, în bibliotecă, Adam.

— Fraţii şi sora mea ştiu deja totul, replică Adam.

— Numai noi doi, repetă Harrison.

N-au fost deranjaţi de nimeni şi au rămas închişi acolo vreo două ore.

Harrison insistă ca Adam să-i povestească tot ce-şi amintea din vremurile în care trăise pe plantaţie şi despre familia care-i stăpânea.

— Doamna Livonia se măritase cu Walter Adderley. Au avut doi fii. I-ai văzut pe amândoi azi, la proces. Reginald e cel mai mic, e cu câţiva ani mai tânăr ca mine. Lionel este fratele cel mare. E leit tată-său. Walter era un beţiv. O lua cam de pe la prânz, în fiecare zi, iar seara trebuia să-l ducă cineva în pat. Devenea foarte rău când se

îmbăta, deci era rău cam tot timpul. Chiar şi cu soţia lui. Cred că se întâmplase ceva între ei, cândva, pentru că atunci când era beat nu suporta nici s-o vadă.

— O lovea?

— Da, cu pumnii. Nu erau o pereche prea potrivită. El avea peste un metru nouăzeci, iar ea era tare mărunţică. Şi pe mama mea o lovea. O însoţea peste tot pe Livonia, şi deci se „bucura" de acelaşi tratament. Într-o vineri, pe la ora cinei, treceam pe lângă casă când am auzit-o pe stăpâna Livonia ţipând. Adderley le bătea pe amândouă. M-am interpus între Livonia şi stăpânul meu, încercând să-i abat atenţia, să-i atrag mânia asupra mea. Mamei mele îi curgea sânge din nas şi avea un ochi vânăt. Livonia arăta chiar mai rău. Încerca să se ridice şi aproape că reuşi, când el a lovit-o din nou. S-a prăbuşit iar la pământ, implorându-l să înceteze. Atunci el a început să o lovească cu picioarele. Ea se ruga şi-l implora, Harrison. Apoi m-a rugat s-o ajut… şi aşa am făcut. L-am luat pe după talie şi l-am tras înapoi, în timp ce mama o ajuta pe Livonia să se ridice. Adderley parcă înnebunise, i-a spus Livoniei că o s-o omoare, s-a scuturat de mine şi a pornit-o din nou după ea. Atunci l-am lovit. Cred c-a murit chiar înainte de a cădea.

— Unde l-ai lovit?

— În bărbie.

— Nu în spate? Ai spus că se întorsese şi…

— Am fost mai rapid decât el. M-am interpus între el şi Livonia, ca s-o protejez şi l-am pocnit chiar când se pregătea s-o lovească.

— După asta ce s-a mai întâmplat?

— Stăpâna Livonia mi-a dat bani şi mi-a spus să fug. Ea şi mama aveau să declare autorităţilor că mă vânduseră. Când aceştia au venit, li s-a spus că se întâmplase un accident. Niciuna n-a pomenit măcar numele meu. Toţi ştiau că Adderley era un beţiv. Au declarat „moarte accidentală".

— A mai văzut cineva ce s-a întâmplat?

— Nu.

— De ce-au venit tocmai acum fiii lui după tine? Ce dovezi au?

— Scrisorile pe care i le-am scris mamei mele. Ea le-a păstrat pe toate.

Harrison oftă.

— Dar n-a fost crimă, Adam.

— Eram sclav şi am ridicat mâna asupra stăpânului meu. L-am atins. Fiii lui ar fi în stare să mă omoare chiar şi pentru atât. Iar dacă doi albi mă acuză de crimă, ştim prea bine, amândoi, că voi fi condamnat.

— Nu înainte de a fi luptat, îi promise Harrison. Vreau să te mai întreb ceva. Vrei să rămâi aici şi să lupţi, sau ai de gând să fugi?

— M-ai lăsa, dac-aş vrea să fug? Ai pus la bătaie tot ce ai, chezăşie că rămân aici.

— Dar n-am pus în joc bunul meu cel mai de preţ. O am încă pe Mary Rose, dacă mă mai vrea.

— Tu ce mă sfătuieşti?

— În inima mea, te consider fratele meu, Adam. Încă din ziua în care m-am însurat cu sora ta. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva rău. Ca avocat al tău, te sfătuiesc să rămâi aici şi să lupţi.

— Deci fratele din tine ar vrea să fug, iar avocatul mă sfătuieşte să rămân.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Harrison. Vom vorbi acum despre ce vei spune la proces. Stai jos, Adam. Va fi o noapte lungă.

Cole le aduse o tavă cu bere, biscuiţi şi brânză. De vreme ce nu i s-a cerut să plece, a rămas în bibliotecă, sprijinindu-se de birou.

Travis şi Douglas li s-au alăturat o oră mai târziu. Doar Mary Rose n-a venit. Se gândea că Adam se va simţi mai în largul ei dacă n-o vedea.

Gândurile i se întorceau mereu la Harrison. Ce să facă, pentru numele lui Dumnezeu? Îi spusese „Victoria”? Pe cine iubea, oare? Nu-şi dăduse seama că-i frânsese inima când o strigase pe acel nume? De ce n-o putuse iubi aşa cum fusese?

Pe pernă o aştepta o floare. Nu un trandafir, ci o răscoagă de un roşu aprins.

Înţelese în sfârşit ce încerca el să-i reamintească: acea primă noapte a lor, în Anglia. Ştiuse că ei avea să-i fie greu acolo, că toţi aveau să încerce s-o schimbe şi voia să-i aducă aminte că o iubea aşa cum era. O accepta, cu calităţile şi defectele ei.

Ea era Rose a lui. Era copleşită. Cum de putuse să se îndoiască de el? Şi cum o să poată el s-o ierte, pentru că nu avusese încredere? Se aşeză pe marginea patului, strânse floarea la piept şi plânse.

— Floarea ar fi trebuit să te înveselească, nu să te întristeze.

Harrison stătea în prag. Părea obosit şi îngrijorat... şi vulnerabil.

— Mă iubeşti.

— Da.

— Îţi mulţumesc, şopti ea.

— Pentru că te iubesc?

— Pentru că nu te-ai simţit jignit de nesiguranţa mea. Ar trebui să-ţi cer iertare. În tot acest timp, ai aşteptat ca eu să înţeleg, nu-i aşa?

— Înţeleseseşi deja. Eu n-am făcut decât să-ţi aduc aminte.

— Mi-ai spus „Victoria”.

— Da? Părea uimit.

— Mi-ai frânt inima.

Harrison închise uşa şi se apropie de ea.

— Te iubesc, Mary Rose MacDonald. Nu-mi pasă la care din nume răspunzi. Dacă vrei să-l schimbi o dată pe

săptămână, n-ai decât. Tu vei fi întotdeauna Rose a mea.

Ea lăsă floarea deoparte şi se ridică.

— Şi eu te iubesc. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine. Mă vei putea ierta vreodată?

— Ar fi trebuit să stau alături de tine. Ştiam prin ce treceai şi ar fi trebuit să renunţ mai demult să lucrez pentru tatăl tău. Mă vei putea ierta?

— Ai demisionat? şopti ea.

— N-ai făcut vreo nebunie când te-ai întors aici, nu-i aşa?

— Ce nebunie?

— Vreun divorţ. Am auzit că se obţin repede pe-aici.

— Nu-ţi răspund până nu mă săruţi.

— Mă mai însor o dată cu tine dac-ai divorţat. Vorbesc serios, Mary Rose.

O luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

— De ce-ai aşteptat atât până să vii?

— Dacă te-ai fi uitat în urmă, când te-ai îmbarcat, ai fi putut chiar să-mi faci cu mâna, iubito, exageră el. Am venit cât de repede am putut. Lasă-mă să te mai sărut.

Când s-au desprins din îmbrăţişare, tremurau amândoi de dorinţă.

— Nu-i chiar aşa de uşor să divorţezi nici aici. Ai citit prea multe romane, Harrison. Şi nu, n-am divorţat de tine. Ne-am căsătorit pentru totdeauna, ai uitat? Ne întoarcem în Anglia? Merg oriunde, numai să fim împreună.

El era copleşit. Mary Rose era gata să renunţe la paradisul ei, numai pentru că-l iubea.

— Nu ne mai întoarcem. Vom locui aici. O să cumpăr nişte pământ pe-aici pe-aproape şi ne vom construi o casă.

Ea începu din nou să plângă.

Erau lacrimi de bucurie, îl asigură. Au făcut dragoste şi a fost perfect, exact cum îşi amintea el.

Nu s-a putut dezlipi mult timp de lângă ea. Când s-a dat în sfârşit deoparte, a privit-o în ochii ei frumoşi.

— A fost bine, nu-i aşa?

— Mai mult decât bine.

— M-am purtat ca un animal în călduri.

Ea râse.

— Şi eu la fel. Dar amintirea celor întâmplate e pe cale să se şteargă. Crezi c-ai putea s-o reîmprospătezi?

— Mă omori, Mary Rose.

Şi aproape c-a făcut-o.

Harrison a adormit o oră mai târziu, convins că murise, dar fericit.

2 ianuarie 1876

Dragă Mama,

Azi este cea de-a şaisprezecea aniversare a mea şi mi s-a dat voie în sfârşit să port medalionul. De când aşteptam clipa asta! Îţi mulţumesc, Mama, pentru această comoară. O voi preţui mereu. Adam spune că Dumnezeu ne-a ocrotit, pe toţi, din ziua în care m-au găsit pe alee. Are dreptate, Mama. Mi-a dăruit patru fraţi, care să mă iubească şi să mă protejeze şi mi te-a dăruit pe tine.

Am economisit deja jumătate din banii care-mi trebuie pentru călătoria spre Carolina. Dacă toate merg bine, la anul vin să stau cu tine. E visul meu, Mama. Te rog să mă laşi, s-o fac. Vreau atât de mult să te îmbrăţişez!

Fiica ta,

Mary Rose

23

Mary Rose îl trezi pe Harrison pe la unu noaptea, când încerca să coboare din pat.

— Unde te duci? O întrebă, somnoros.

— Jos. Sunt moartă de foame. N-am vrut să te trezesc. Culcă-te la loc.

Dar şi lui Harrison îi era foame. Îşi trase pantalonii pe el, se încălţă cu papucii şi începu să se învârtă prin cameră, mormăind.

— Şşt, şopti ea. Să nu-i deranjăm pe fraţii mei.

Era însă prea târziu. Harrison reuşise să-i trezească pe toţi.

Cole a fost primul care li s-a alăturat la masa din bucătărie. Mary Rose tăia brânza, stând pe genunchii lui Harrison.

Sări şi se aşeză pe scaunul ei când intră fratele ei.

— Nu puteam să dorm, le explică el. Îl privi cu atenţie pe Harrison. O să rezolvi toate astea?

— Nu-ţi pot da garanţii, Cole.

— Atunci ajută-mă să-l conving pe Adam să fugă.

— Nu pot să fac asta. Hotărârea trebuie să-i aparţină. Sprijinindu-l, Cole. Şi el ar face la fel, pentru tine.

Cole clătină din cap.

— N-ar putea să stea aşa şi să mă vadă cum mor. Îţi spun acum şi aici. Dacă va fi condamnat, o să-l scap.

Mary Rose nu mai avea deloc poftă de mâncare.

Frica îi strânsese parcă stomacul.

— Cred că trebuie să avem încredere în Harrison. Va face tot ce-i va sta în putinţă să-l salveze pe Adam.

Harrison o luă de mână.

— Nu pot face minuni, dar îţi mulţumesc pentru încredere.

— La dracu’ cu încrederea, murmură Cole.

Douglas intră chiar la timp să audă remarca fratelui său. Îşi pusese pantalonii şi un pulover. Se încheiase greşit la nasturi. Mary Rose zâmbi când îl văzu.

— Te-ai gândit la vreun plan? îl întrebă Douglas pe Harrison.

— Voi trimite mâine o telegramă la avocatul din St. Louis cu care-am mai lucrat. Poate că cunoaşte vreun avocat în Carolina de Sud. Oricum voi găsi unul, chiar de-ar fi să mă duc personal acolo.

— Cu ce scop?

— Să obţin mărturii sub jurământ de la Rose şi de la Livonia. Nu avem însă prea mult timp la dispoziţie.

— La ce folosesc acele mărturii? întrebă Douglas.

— Vor confirma spusele lui Adam. Până acum sunt două mărturii contra uneia. Vreau să echilibrăm situaţia. Sper ca Livonia să coopereze. S-ar putea să fie prea speriată.

— Adam n-o să fie de acord cu asta. Ştie ce va păţi femeia când fiii ei se vor întoarce acasă.

Harrison nu comentă. Avea de gând să facă tot ce era necesar pentru ca Adam să aibă parte de un proces corect.

— Hai să discutăm despre altceva. O necăjim pe Mary Rose.

— Ba nu.

— Nu mănânci deloc.

Ea ridică din umeri.

— Despre ce-aţi vrea să vorbim?

— Ce s-a întâmplat după ce-a părăsit Londra? Interveni. Au spus că e nerecunoscătoare?

Mary Rose nu-şi ridică ochii din farfurie.

— L-am rănit pe tatăl meu, nu-i aşa?

— Da, zise Harrison.

— Aş fi vrut ca el să fi înţeles, şopti ea.

— A avut suficient timp să încerce, iubito. Dar nu ţi-a dat nicio şansă. Cred însă că i-am explicat eu totul. Părea

să fi înţeles, când am terminat. Dar nu sunt prea sigur.

— De ce n-au plăcut-o? întrebă Cole.

— Ei o voiau pe Victoria. Niciunul din ei nu putea accepta ideea că Mary Rose nu fusese o victimă, în toţi aceşti ani. Şi n-au vrut să-şi facă timp s-o cunoască. Erau ocupaţi în a crea o altă persoană. Totul era o nebunie. Aveau această imagine, a ce ar fi devenit ea, şi încercau s-o modeleze, să copieze acea imagine.

— Capodopera lor, zise Mary Rose.

— De ce nu i-ai dat una mătuşii tale când ţi-a spus să te consideri o pânză albă? o întrebă Harrison.

N-ar fi putut să facă un gest atât de scandalos. Pufni în râs numai gândindu-se la asta.

— Şi mătuşa Barbara mi-a sugerat acelaşi lucru. N-aş fi putut. Nu-mi voia decât binele.

— O s-o iei înapoi în Anglia, să mai încercaţi o dată, Harrison? îl întrebă Douglas.

— Nu.

Fraţii zâmbiră. Au mai rămas vreo jumătate de oră, de vorbă. Discuţia s-a întors inevitabil la Adam.

— Cum putem să-l ajutăm?

— Puteţi face destule. Când vom intra în sala de judecată, nu vreau ca Mary Rose să stea lângă Adam. Cole va sta în dreapta lui, iar eu voi sta în dreapta lui. Travis şi Douglas o vor încadra pe Mary Rose, în primul rând din spatele mesei.

— De ce nu pot sta lângă Adam?

— Vreau să stai cât mai departe de el, îi răspunse sec. Dacă-l ţii de mână, sau îl baţi pe umăr, toţi vor vedea doar o femeie albă atingând un negru. Nu luptăm numai împotriva unei acuzaţii de crimă, ci şi împotriva prejudecăţilor.

— Dar de ce l-ai ales pe Cole să stea lângă Adam, şi nu pe Travis sau pe mine?

— În scopuri de intimidare. Oamenii vor deveni

nervoşi. Cole se va uita fix la cei doisprezece juraţi şi se va preface că le înregistrează fiecare reacţie. Vreau ca ei să se gândească dacă vor mai supravieţui mâniei lui Cole, dacă prejudecăţile le vor umbri decizia.

— Joci murdar, zise Cole. Îmi place.

— Vreau să ţineţi minte că tot ce discutăm rămâne numai între noi. Ne-am înţeles?

Mary Rose căscă. Harrison o duse imediat în dormitor.

— Am o surpriză pentru ţine. Stai jos şi închide ochii.

Ea făcu ce i se ceruse. Îl simţi dându-i părul deoparte, apoi ceva rece, pe gât.

Ştiu ce era înainte să deschidă ochii.

— Medalionul de la Mama, strigă. Unde l-ai…

— Între saltea şi tăblia patului.

Ea i se aruncă în braţe şi-i mulţumi iar şi iar. În scurt timp, el o dori din nou. Au făcut dragoste nebuneşte, plini de pasiune.

El ştia că acest interludiu fericit avea să fie scurt.

Furtuna de-abia venea.

Mary Rose l-a văzut prea puţin pe Harrison în cele două săptămâni care-au urmat.

Îşi petrecea majoritatea timpului la Belle, citind scrisorile trimise Livoniei, iar nopţile în bibliotecă.

Îşi lua mereu notiţe, iar când nu lucra stătea pe verandă, gândindu-se şi făcând planuri. Ea n-avea nevoie să-l întrebe dacă făcuse progrese. Expresia lui mohorâtă îi spunea totul.

Se simţea inutilă, lipsită de putere.

Îl întreba în fiecare dimineaţă dacă nu-l putea ajuta cu ceva, dar răspunsul lui era mereu acelaşi. Dacă-i venea vreo idee, avea să-i spună.

Cu cât se apropia procesul, cu atât devenea mai îngrijorat.

Duminică la prânz, au luat masa împreună, ca o familie.

Ea şi-a promis că va fi o atmosferă destinsă.

De fiecare dată când cineva aducea vorba de proces, ea schimba repede subiectul.

— Cole, nu m-ai întrebat deloc de Eleanor. Nu eşti curios?

El ridică din umeri.

— E fericită?

— Da, spuse Mary Rose. Lucrează pentru mătuşa Lillian.

— Pentru general? Înseamnă că are mai mult curaj decât am crezut.

Harrison zâmbi.

— Îi spui mătuşii tale „generalul”?

— Aşa se poartă, zise Mary Rose. Corrie mi-a lăsat ieri un bilet. Vreţi să vi-l citesc?

— Nu! răspunseră toţi cei patru fraţi deodată, apoi bufniră în râs.

Ea nu se lăsă impresionată.

— Ţi-l citesc ţie, Harrison.

— L-am auzit deja de trei ori, iubito. Corrie vrea să-i mai trimiţi o carte.

— Şi?

— Se bucură că te-ai întors acasă. Eşti minunată când roşeşti.

— Nu roşesc. Şi nu-mi pasă că fraţii mei râd de mine. Aşa sunt ei, necivilizaţi. Ignoră-i.

— Cât timp am fost în Anglia, mi-a lipsit acest stil al lor.

— Oh, Doamne, oare să mă fi măritat cu cineva care să le semene leit fraţilor mei?

— Aşa sper. Oricum, e cel mai frumos compliment pe care mi-l puteai face.

— Ţi-am spus eu că ne plăcea, zise Cole, uşor stânjenit de lauda lui Harrison.

— Vine cineva, zise Douglas. E îmbrăcat în costum.

Harrison se ridică.

— Trebuie să fie Alfred Mitchell. Avocatul pe care l-am angajat. Aşteptaţi să vorbesc numai cu el, mai întâi. O să-l cunoaşteţi mai târziu.

Părăsi camera înainte ca Adam să-l poată întreba ce anume făcea Mitchell pentru ei. Îi puse deci întrebarea lui Cole.

— Harrison dorea nişte informaţii despre fiii Livoniei.

— Să ascultăm la uşă? întrebă Travis.

— N-o să facem aşa ceva, zise Adam. Harrison are nevoie de discreţie.

Auziră uşa deschizându-se. Harrison intră în sufragerie. Părea uimit.

— Tata?

Se ridicară şi fraţii ei. Harrison se uită la soţia lui. Pălise şi părea pe punctul de a leşina. Se apropie repede de ea şi o susţinu.

Elliott stătea în prag, studiindu-i pe toţi.

Nu ştia ce să le spună.

Cum să le explice fraţilor ei că-i accepta în familia lui şi că spera să fie şi el acceptat într-a lor?

Harrison îşi dădu seama că era îngrijorat şi se hotărî să dea o mână de ajutor.

Îi şopti lui Mary Rose:

— Tatăl tău e foarte emoţionat.

Ştiu că nu mai trebuia să spună altceva.

Mary Rose se apropie imediat de el, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Mă bucur să te revăd.

— Mă poţi ierta, fiica mea? Îmi pare rău pentru toată durerea pe care ţi-am pricinuit-o.

Ei îi dădură lacrimile. Ştia că vorbele lui veneau din inimă.

— Oh, tată! Te iubesc. Bineînţeles că te iert. Şi pe Harrison îl iubesc şi l-am iertat mereu. Şi el mă iartă pe

mine. Îmi pare rău că te-am necăjit cu plecarea mea.

— Nu. M-ai făcut să-mi dau seama de adevăr. Ai făcut ce trebuia să faci.

— Tată, să ştii că aici mi se spune Mary Rose.

— E în regulă.

— Este, într-adevăr? I se aruncă în braţe.

— Când o să vii în Anglia, să mă vizitezi, s-ar putea să-ţi mai spun şi Victoria. Te superi?

— Nu, deloc.

Elliott o bătu uşor pe umăr, zâmbind. Grijile dispăruseră. Făcuse ce trebuia să facă.

Mary Rose îşi aduse aminte de bunele maniere.

— Tată, vreau să-i cunoşti pe fraţii mei, anunţă ea, cu vocea încărcată de mândrie.

Elliott îi studie cu atenţie pe fiecare.

Harrison se aşează în rând cu ei. Elliott îi înţelese gestul. Îl ajuta astfel să-şi amintească ordinea pe care-o deţineau în inima lui Mary Rose, întâi soţul, apoi fraţii, şi, în sfârşit, tatăl ei. Nu-l deranja să fie ultimul pe listă, pentru că ştia că ea avea suficientă dragoste pentru toţi.

Venise în sfârşit vremea să-i recunoască pe fraţii ei drept familia lui. Se părea că Dumnezeu îi ascultase rugile în toţi anii de teamă şi de singurătate. În nopţile întunecate, se rugase ca un miracol să se întâmple.

Iar Dumnezeu îi dăruise patru fii deodată. Era cu adevărat binecuvântat. Avea o fiică minunată, un ginere nobil, şi acum…

— Se pare că am patru fii.

28 noiembrie 1877

Dragă Mama Rose,

S-a supus la vot şi mi-a revenit mie datoria să-ţi scriu şi să te implor să nu mai insişti. Nu ne mai îndemna să ne

însurăm.

Ştiu că eşti de părere că eventual Cole ar trebui, să se căsătorească primul, pentru că e cel mai mare, dar el n-are de gând s-o facă şi asta e. Lui Adam îi place viaţa de-acum şi nouă la fel, aşa c-ar fi mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Ne aşteptăm cu toţii ca Mary Rose să se mărite într-o bună zi. Acum, că e plecată la şcoală, ne mai putem relaxa şi noi. Bărbaţii de pe-aici se bat să-i atragă atenţia. Dar ne e dor de ea, mai mult decât am fi crezut. Nu trebuie însă să-ţi faci griji pentru ea. Am învăţat-o să-şi poarte de grijă, dacă vreun bărbat din St. Louis ar încerca s-o necăjească. Şi-a luat cu ea pistolul şi două cutii cu gloanţe. Cred că-i sunt de ajuns.

Sper să nu te superi pe mine pentru c-am fost atât de direct.

Te iubim cu toţii şi ne-am dori să vii să locuieşti cu noi.

Cole

24

Cu siguranţă, Dumnezeu avea simţul umorului. La această concluzie a ajuns Elliott după ce-a observat vreo oră comportamentul fraţilor Clayborne.

Îngerii păzitori ai lui Mary Rose erau deopotrivă blânzi şi aspri, şi tare zgomotoşi.

Doamne, şi ce zgomotoşi! Aveau obiceiul ciudat de a vorbi toţi în acelaşi timp, şi, cu toate astea, auzeau tot ce se spunea.

Elliott se distra ca niciodată.

După ce le vorbise, bărbaţii se apropiaseră să-i strângă mâna. Încă ezitau să-l accepte în familia lor, dar

Elliott nu se descurajă.

În timp, aveau să-şi dea seama că, asemeni lui, nu prea aveau de ales. Dumnezeu îi adusese laolaltă, şi laolaltă aveau să rămână.

A făcut mai întâi cunoştinţă cu Adam.

— Tu eşti cel căruia-i place să poarte discuţii, nu-i aşa?

Adam se întoarse spre Harrison.

— I-ai spus tu asta?

— I-am spus că-ţi place să te angajezi în dezbateri, îi explică el.

Elliott dădu din cap.

— E cam acelaşi lucru. Şi mie-mi plac dezbaterile. Mai ales pentru că ies mereu învingător.

— Chiar aşa? îl întrebă Adam, cu ochii strălucindu-i.

— N-ai avut dreptate în privinţa motivelor grecilor, să ştii. O să te lămuresc eu.

— Accept provocarea, răspunse Adam.

A urmat Travis.

— Tu vei fi avocat.

— Chiar aşa?

— Da. Harrison spune că ai capacitatea de a ieşi din orice încurcătură.

Travis zâmbi.

— N-aţi nimerit-o, sir. Mi-am dorit dintotdeauna să-i împuşc pe avocaţi, nu să devin unul.

Douglas i-a strâns apoi mâna.

— Despre mine ce-a zis Harrison?

— Că te pricepi de minune la cai. Ai putea câştiga o avere, în Anglia. Animalele au încredere în tine, iar acest lucru-mi spune că eşti foarte milos. Mă întrebam de unde a dobândit fiica mea atâta compasiune. Acum ştiu.

Cole îşi aştepta rândul. Îşi pusese deja în minte să nu se lase aşa uşor ca fraţii lui. Elliott o rănise pe Mary Rose. Acum trebuia să plătească, înainte ca ei să se arate

ospitalieri.

— Unde e cel rău?

— Aici, sir, răspunse Cole, înainte să-şi dea seama ce făcea. Zâmbi. Aşa a spus Harrison că sunt?

— Da, dar cu multă admiraţie, îl asigură el. Am auzit multe despre tine. Unele lucruri chiar de la o tânără pe nume Eleanor. Părea convinsă că o să mă împuşti şi m-a sfătuit să am mare grijă. Apropo de Eleanor, continuă el. Mă întrebam…

— Ce anume, sir? îl întrebă Cole.

— V-ar deranja s-o primiţi înapoi?

Fraţii rostiră cu toţii „da”, în acelaşi timp. Elliott râse.

— S-ar părea că aţi rămas cu ea, sir, zise Cole.

— E fericită acolo, spuse Mary Rose. Tată, cred că ţi-e foame. Noi am mâncat deja, dar stăm cu tine, până mănânci.

Se grăbi la bucătărie. Dar Harrison o prinse de talie şi o trase lângă el. O sărută pe ureche.

— Mă bucur să te văd din nou fericită, îi şopti el. Întoarce-te şi fă-mă şi pe mine fericit. Trebuie neapărat să te sărut.

Ea îi făcu pe plac. Îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui şi-l sărută lung şi apăsat.

Dar un sărut n-a fost de ajuns şi curând şi-au dat seama că, dacă nu se opreau atunci, n-aveau să se mai oprească deloc.

— Tu l-ai făcut să înţeleagă, nu-i aşa, Harrison? Îţi mulţumesc.

— Nu, tu l-ai făcut să-şi dea seama, atunci când ai plecat. Ai renunţat la tot ceea ce el considera valoros şi atunci a înţeles. Şi eu mă bucur c-a venit. Aveam nevoie de ajutor.

— Pentru Adam?

— Da. Cu Elliott alături, sunt sigur că n-o să-mi scape nimic.

— Să-l lăsăm să mănânce mai întâi. N-o să mai poată, după aceea.

Când s-au întors în sufragerie, Adam stătea lângă tatăl lui Mary Rose. Vorbeau despre aranjamentele pentru noapte.

Cole îi zâmbi lui Harrison, iar acesta ştiu că puseseră ceva la cale.

— S-a hotărât deja, Harrison. El va dormi în camera lui Mary Rose. Voi veţi dormi în cabană. Veţi avea mai multă intimitate acolo.

— Am votat cât timp aţi lipsit, zise şi Travis.

Harrison n-avea de gând să doarmă într-un pat îngust, împreună cu soţia lui. Încercă să se împotrivească, când intră Mary Rose. Părea nefericită.

— Cole, Samuel iar îmi flutură cuţitul prin faţa ochilor. Nu mă lasă să-i dau de mâncare tatei. Fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

— O să fac eu, tună Harrison, ridicându-se. Dar Cole îl opri.

— O să te taie, dacă intri. Nu e încă pregătit să te placă. Mă duc eu.

Elliott era înspăimântat.

— E cineva în bucătărie şi o ameninţă cu cuţitul pe fiica mea?

— Da, sir, răspunse Cole, scoţându-şi pistolul. Îmi pui răbdarea la încercare, Samuel, strigă el din prag.

— Dumnezeule! murmură Elliott.

— Şi îl mai şi plătesc, spuse Harrison, zâmbind. Îţi vine să te dai cu capul de pereţi, nu-i aşa?

Elliott dădu din cap. Zău că aici, la fermă, nu se plictiseau niciodată.

Adam clătină din cap, cu o privire calmă în ochi.

— Samuel e bucătarul nostru, îi explică ră.

Mary Rose începu să bată din picior. Într-un sfârşit, o chemă Cole. Ea oftă şi se întoarse în bucătărie.

Câteva minute mai târziu, tatălui ei i se oferea o masă cumsecade. Ceilalţi îşi băură cafeaua.

Când Elliott termină masa, Mary Rose îi duse farfuria la bucătărie.

— O să lipsesc puţin. Trebuie să mă împac cu Samuel. O să mă facă să mă rog de el, mai mult ca sigur.

— Ai de gând să-i spui? îl întrebă Cole pe Harrison.

— Da. Sir, suntem cu toţii puţin cam irascibili zilele astea. Ştii, vinerea viitoare…

Adam îl întrerupse.

— Voi fi judecat pentru crimă.

Elliott clipi. A fost însă singura lui reacţie la vestea aflată.

— Ai făcut-o?

— Da, sir.

— E ultima oară când mai recunoşti, îl repezi Harrison. La naiba!

— Nu înjura, fiule.

— Bine, sir.

— Ai avut circumstanţe atenuante?

Adam dădu din cap şi-i povesti totul. Elliott îl ascultă fără să-l întrerupă.

— Eşti pregătit să-l aperi, Harrison?

— Nu încă, sir, dar mă străduiesc. Încă mai am mult de lucru.

— Dar ai un plan?

— Da.

— Ce tactică vei aborda?

Harrison îl privi în ochi.

— N-o să vă placă deloc.

— Am nevoie de hârtie şi stilou. O vom lua de la început, Adam. Harrison, vreau să-ţi văd notiţele.

Nimeni nu mai scoase vreun cuvânt. Ştiau cu toţii că Elliott se gândea la caz şi nu voiau să-l întrerupă.

Îşi dădeau seama că se întâmpla ceva, dar nu ştiau ce

anume.

Când Elliott vorbi în sfârşit, i se adresă lui Adam.

— E cel mai bun, să ştii. Aproape că le plâng de milă acuzatorilor tăi. Nu se va arăta deloc milos, după această gravă insultă adusă familiei sale.

Mary Rose simţi că i se face pielea de găină.

— Tu l-ai pregătit, tată?

— Eu l-am învăţat tot ce ştie. Dar are un stil unic de a se bate. E strălucitor, dar lipsit de scrupule. L-am văzut, l-am urmărit şi de câteva ori chiar m-am temut de el. Nu m-aş pune împotriva lui. Când va termina cu acuzatorii lui Adam, m-aş mira ca ei să mai poată părăsi teferi oraşul.

Harrison se întoarse în cameră câteva minute mai târziu, aducându-şi notiţele.

Observă imediat că se lăsase linişte.

Toţi se uitau la el şi-şi dădu seama că se întâmplase ceva semnificativ. Aşteptă să-i spună cineva ce anume.

Nimeni nu scoase vreun cuvânt.

Apoi Harrison observă altceva. O observă în ochii lui Adam.

Speranţa.

Mary Rose nu l-a mai văzut aproape deloc pe Harrison în săptămână care a urmat.

El şi Douglas plecară în oraş, luni dimineaţă, şi nu se întoarseră înainte de asfinţit.

Douglas aduse cu el cei cinci cai care puteau fi închiriaţi, în oraş. Niciunul n-a scos vreun cuvânt de ce.

Marţi, Travis l-a însoţit pe Harrison la Blue Belle. Păreau mulţumiţi, atunci când s-au întors.

Harrison a făcut dragoste cu ea noaptea aceea, fiind mai pretenţios ca altădată.

Şi-a petrecut ziua de miercuri studiindu-şi notiţele. În dimineaţa următoare, Dooley a trecut pe la fermă, să le spună ultimele noutăţi: judecătorul Burns se săturase de pescuit şi se întorsese acasă la Belle.

Elliott era nerăbdător să vadă dovezile pe care le avea împotriva lui Adam, dar Harrison nu l-a dus în oraş decât pe la ora unsprezece.

Fusese nevoit să-şi îngrijească soţia, care se simţise rău.

Vărsase încă de pe la zece şi ştia că arăta ca naiba. Stătea în pat, iar Harrison îi ştergea fruntea cu o cârpă udă.

— Este vina mea, iubito! Ţi-am făcut rău azi-noapte, când...

— Nu mi-ai făcut niciun rău. Am ameţeli de o săptămână. Nu e vina ta. E din cauza procesului. Nu pot să nu-mi fac griji.

Douglas intră în cabană, să vadă ce făcea sora lui.

— Unde naiba ai fost? se răsti Harrison. Îi e rău de mai bine de o oră. Fă-i ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

— Te-ai speriat, nu-i aşa? Nu se îmbolnăveşte prea des. O să am eu grijă de ea. Deja pare să se simtă mai bine. Dooley se pregăteşte de plecare. Nu voiai să-i vorbeşti?

— Sora ta trebuie să-mi promită că o voi găsi în pat când mă întorc, după-amiază. Dă-mi cuvântul tău, Mary Rose, că nu te duci nicăieri.

Ea oftă, dramatic.

— Bine. Îşi dădu părul deoparte de pe obraz, ca el s-o poată săruta.

Douglas îl aşteptă să plece, înainte de a aborda un subiect mai delicat.

— Ştii despre ce e vorba? o întrebă.

— Mi-e rău. Despre asta e vorba.

El se aşeză pe marginea patului.

— Cum adică ţi-e rău? Ai mâncat ceva care nu ţi-a priit?

— Nu. Sunt îngrijorată din cauza procesului.

— Crezi c-ai putea să fii însărcinată?

Întrebarea o uimi. Se gândi puţin.

— Ţi-a venit ciclul?

Ea se înroşi ca focul.

— Mă faci să mă ruşinez. Eşti fratele meu, pentru numele lui Dumnezeu! N-ar trebui să-mi pui asemenea întrebări.

— Răspunde-mi.

— Nu.

— De câte luni?

— Două… ba nu trei. Mary Rose îşi înălţă capul de pe pernă. Crezi că… Dar nu mai putu continua. Un copil. Gândul o umplu de bucurie.

— Cred că sunt pe cale să devin unchi, zise Douglas, bătând-o pe umăr şi zâmbindu-i.

— Nu-i pot mărturisi acum lui Harrison. Să nu spui nimănui, până nu sunt sigură. Soţul meu are la ce se gândi acum. O să se bucure, dar n-aş vrea ca atenţia să-i fie distrasă tocmai acum.

Douglas încuviinţă. Harrison lipsi toată ziua, dar când se întoarse se opri direct la cabană, să se asigure că Mary Rose era acolo unde o lăsase. Se uită la ea şi-şi dădu seama că se ridicase din pat. Dar ea n-avea de gând să recunoască.

— Te-ai odihnit, iubito?

— Da.

El zâmbi.

— Ai stat în pat?

— Ar trebui să fii mulţumit. Nu credeai să mă găseşti în pat, nu-i aşa? Cum ţi-a mers?

El se hotărî s-o facă să mintă fără-nconjur, pentru că până atunci evitase un răspuns direct.

— Te-ai odihnit toată ziua?

— De ce mă întrebi din nou? Nu mă crezi, Harrison? Va trebui să înveţi să ai încredere în mine.

— Promite-mi doar că te vei odihni, dacă o să-ţi mai fie rău. Bine?

Ea se ridică.

— De ce nu mă crezi?

El nu-i răspunse.

— Mă duc după ceilalţi. Poate c-o să vrei să-ţi dai cu ceva pe faţă înainte să vii şi tu.

Ştia că ea avea să-l întrebe de ce şi de-abia aştepta s-o facă. Ajunse la uşă şi o deschise.

— Stai! strigă ea. Ce e cu faţa mea?

— Eşti arsă de soare.

Ea nu păru deloc contrariată. Aşteptă până ce el ieşi, apoi pufni în râs.

Era oare de mirare că el o iubea?

Terminaseră deja de mâncat când sosi Alfred Mitchell.

— Se apropie un străin. Uitaţi-vă la el, sir. E rudă cu dumneavoastră?

Elliott se uită pe geam.

— Nu-mi prea dau seama, de la distanţa asta, dar nu cred că-l cunosc.

— Înseamnă că e Alfred Mitchell. Harrison, vrei să rămânem înăuntru până vorbeşti tu cu el?

— Da.

Harrison nu-l aşteptă pe verandă, ci-i ieşi în întâmpinare, pe pajişte.

Mitchell scoase un geamăt atunci când descălecă. Îşi dădură mâna şi se prezentă.

— Pari extenuat, zise Harrison.

Mitchell, care era ceva mai scund decât Harrison, şi cu câţiva ani mai tânăr, dădu din cap.

— Aşa e, recunoscu, cu un dulce accent sudist. Am obţinut ce mi-ai cerut, dar am şi nişte veşti îngrozitoare. Putem să ne plimbăm în timp ce mergem. Vreau să scap de cârceii îngrozitori care mi s-au pus, înainte să mă întorc.

— Eşti bine venit să rămâi aici peste noapte, Alfred.

— Mă tem că nu-mi voi putea ţine gura în legătură cu cele întâmplate, dacă rămân. Mai bine stau în oraş.

— Va trebui să depui mărturie mâine, îi reaminti Harrison.

— Ştiu şi sunt nerăbdător s-o fac, sir.

Harrison şi Alfred o porniră spre munte. Mary Rose îi privea prin uşa întredeschisă.

— Nu auzi nimic de-aici, îi şopti Douglas.

Ea tresări.

— Harrison e nemulţumit de ceea ce-i spune Mitchell. Uite-te la el cât e de crispat. Nu cred că ne-a adus veşti bune, Douglas.

— Singurul lucru rău ar fi să nu fi adus mărturiile semnate şi doar vezi că are nişte hârtii în mână.

Harrison şi Alfred au continuat să stea de vorbă vreo douăzeci de minute, după care Alfred s-a urcat în şa.

Mary Rose, care ieşise pe verandă, să-i aştepte, a avut să-i strige, să-l invite pe Mitchell să rămână la ei peste noapte.

Dar când a văzut cât de îngrijorat părea Harrison n-a mai scos niciun cuvânt.

El se apropie, apoi se opri la câţiva paşi de ea. Voia ca ea să vină la el. Mary Rose nu ezită. Fugi spre el.

El nu scoase niciun cuvânt. Se întoarseră amândoi şi o porniră pe pajişte. După câteva minute, Harrison zise:

— Voi minţi, mâine.

Ea făcu ochii mari.

— Vei minţi la proces?

— N-o să mint, decât dacă am aprobarea ta.

Ea nu ştia ce să spună. Continuară să se plimbe, cu capetele plecate.

După câteva minute, Mary Rose îşi dădu seama.

— Tu n-ai face niciodată aşa ceva. Nu e etic… aşa, i-ai minţi pe fraţii mei, m-ai putea minţi şi pe mine…

— Ţi-am promis să nu te mai mint niciodată.

— Decât cu permisiunea mea.

— Da.

— Bine. Se întoarse şi-i zâmbi. Am încredere în tine. Fă ce trebuie. Nu e momentul să-ţi faci griji pentru mine.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru că am încredere în tine?

— Pentru că mă iubeşti… şi pentru că eşti aşa cum eşti.

— Sărută-mă.

El făcu întocmai. S-au întors acasă în tăcere.

— Vreau să călăresc puţin. Vrei să vii şi tu?

— Trebuie să te gândeşti. Poate că simţi nevoia să fii singur.

El o sărută din nou şi se îndreptă spre grajd. Ieşi, după un minut, cu MacHugh alături. Calul nu era înşeuat. Harrison îl încălecă şi o porni în galop.

— Călăreşte ca un indian, îi spuse Travis lui Mary Rose, care urca pe verandă. Unde se duce?

— Să se gândească?

— Tatăl tău ar vrea să-i cânţi la pian. Te simţi în stare?

— Sunt bine, zise ea, deşi nu era adevărat.

Dar cântând avea să uite de griji, îşi zise, aşa că intră şi se aşeză pe bancheta din faţa pianului.

Tatăl ei o aştepta.

— Ce vei cânta, fiica mea?

Fraţii îi observară expresia. Ştiau foarte bine ce anume va interpreta.

— A cincea, răspunseră, în cor.

Şi aşa a şi făcut, iar şi iar.

Dimineaţa de vineri a fost însorită şi luminoasă. Mary Rose era dezamăgită să vadă cerul atât de senin şi de albastru.

Îşi dorise o furtună, cu tunete şi fulgere, poate că vremea rea i-ar fi ţinut în casă pe curioşi.

A călătorit alături de tatăl ei, în trăsura acoperită. Niciunul din ei n-avea chef de vorbă. Tot drumul, ea şi-a

făcut griji şi s-a rugat pentru Adam şi Harrison.

Coşmarul fratelui ei se împlinise, iar ea n-avea puterea de a-l opri.

Totul depindea acum de Harrison. Păruse atât de îngrijorat când venise în pat, lângă ea! O ţinuse în braţe toată noaptea.

Ea încercă să-i vorbească pe când se îmbrăcau, dar nu apucă nici să înceapă.

Ar fi vrut să-i spună că-l iubea şi că avea încredere în el şi că indiferent ce s-ar fi întâmplat în ziua aceea ar fi continuat să-l iubească şi să creadă în el.

Dar Harrison n-a vrut s-o asculte. Devenise foarte distant.

O speriase de-a dreptul, dar, când să plece, se întoarse şi-i dădu cel mai minunat, dar şi cel mai rău ordin pe care-l auzise ea vreodată: că-i va pune căluş la gură, dacă-i va spune sau va face ceva care să-l facă să se simtă bine. Iar dacă-i spunea că-l iubea, o închidea într-un dulap şi o lăsa acolo toată ziua.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să-ţi distrag atenţia.

El dădu din cap.

Au plecat spre Blue Belle o oră mai târziu. Când să intre în oraş, Harrison opri procesiunea.

— Te simţi bine, Mary Rose? Nu vreau să vomiţi pe acolo.

— N-o să vărs, îi promise ea.

— Adam, am citit undeva că sclavilor nu le era permis să se uite în ochii stăpânilor lor, decât dacă li se poruncea. E-adevărat?

— Da, era considerată o insolenţă. De ce mă întrebi?

— Fiindcă am uitat să te întreb aseară. Când te aşezi la masă, vreau să te uiţi fix la fiii Livoniei. Uită-te în ochii lor când depun mărturie. Când îţi fac eu semn, uită-te dispreţuitor la ei.

— N-o să le placă, îl preveni Adam.

— Asta şi sper, zise Harrison. Ceilalţi îşi aduc aminte ce le-am spus?

Aşteptă ca toţi să aprobe din cap, apoi le dădu o ultimă informaţie.

— Să nu credeţi nimic din ce va spune oricine.

— Nici măcar pe tine? întrebă Mary Rose.

— Indiferent ce-aş face, sau ce-aş spune, să nu păreţi surprinşi sau furioşi. M-ai auzit, Cole?

— Te-am auzit.

— Atunci să mergem.

Pe drumul principal se strânsese deja o mulţime impresionantă. Nimănui nu i se permise să intre în sală până la sosirea judecătorului.

Unii strigau încurajări, în timp ce ceilalţi strigau obscenităţi. Mary Rose încercă să se prefacă că nu-i auzea, dar îi era foarte greu.

Judecătorul Burns se aşezase deja la masa din capătul sălii, cu faţa spre uşă. Făcu semn familiei să se apropie.

La câţiva metri de masa judecătorului se aflau două rânduri a câte şase scaune pentru juraţi.

— Puteţi lua loc. Bună, William, îi strigă tată lui Mary Rose. Nu te vedeam, pe după băieţii ăştia înalţi. Harrison, îţi aduci aminte de sugestia pe care mi-ai dat-o ieri, de parcă ar fi fost a mea? Ei bine, m-am gândit s-o pun în aplicare, fiindcă nu pot permite să se producă haos în sala de judecată. Cole, apropie-te şi dă-mi pistolul tău. Şi voi, băieţi. Mary Rose, ai pistol?

— Nu, domnule judecător.

— Bine.

Judecătorul aşteptă să-i fie aduse armele.

— Harrison, Morrison a fost de acord să mă ajute să-i recunosc pe cei din Blue Belle, sau din împrejurimi. Nimeni altcineva nu va pătrunde înăuntru şi mai ales grupul de *vigilante* din Hammond. Mai întâi, vreau să aud ce obiecţii ai referitor la membrii juriului. Te deranjează dacă aleg şi

două femei?

Harrison zâmbi.

— N-am nicio obiecţie. Orice veţi decide, îmi va conveni.

— E în regulă, atunci. O să-l propun pe Morrison şef al juraţilor. Ai vreo obiecţie?

Harrison se prefăcu că se gândea. Nu voia ca judecătorul să-şi dea seama ce noroc avusese.

Adam sărise în ajutorul lui Morrison când i se prăbuşise acoperişul magazinului.

Spera ca Morrison să-şi amintească acest lucru.

— N-am nicio obiecţie, domnule judecător. Morrison e un om cinstit.

— Dacă toată lumea e gata, voi permite oamenilor să intre.

— O să stea cineva la uşă, să-i împiedice pe ceilalţi să pătrundă?

— Da.

— Aştept o telegramă importantă. Dacă soseşte...

— O să am grijă să o primeşti.

Burns se ridică.

— Băieţii din sud vor intra ultimii. De vreme ce depun mărturie împotriva lui Adam, o să-i aşez de cealaltă parte. Voi pune două scaune acolo, în colţ, ca şi juraţii şi mulţimea să-i vadă bine.

Harrison aşteptă ca judecătorul să se îndepărteze, apoi îi şopti ceva la ureche lui Adam.

Mary Rose nu auzi ce-i spusese, dar observă reacţia fratelui ei. Adam păru uimit. Apoi zâmbi. Era primul semn de bucurie din ultimele săptămâni.

Harrison se sprijini de spătar şi o întrebă dacă se simţea bine, fără să se uite la ea.

— Da, şopti Mary Rose.

Harrison le spusese tuturor să tacă în timpul procesului, aşa că, atunci când primul dintre juraţi a intrat

în sală, au amuţit.

Nu erau, totuşi, femei în juriu. Mary Rose îi recunoscu pe majoritatea juraţilor, dar nu-şi amintea numele tuturor.

Niciunul dintre cei doisprezece nu zâmbea. Aveau expresii solemne, care li se păreau potrivite pentru ocazie.

Lionel şi Reginald Adderley au fost primiţi ultimii în sală şi s-au aşezat pe scaunele care le fuseseră rezervate.

Erau blonzi amândoi. Reginald era cu câţiva ani mai în vârstă decât fratele lui. Ochii îi erau cam galbeni, amintindu-i lui Mary Rose de o şopârlă.

Fratele lui era la fel de urât. Avea ochii căprui, pielea gălbuie, ca a lui Reginald, semn că nu munciseră nicio zi în aer liber.

Dooley fusese însărcinat cu păzirea uşii, iar Billie îl supraveghea.

Harrison continuă să rămână aşezat până când se întoarse judecătorul. Văzându-l, se ridică imediat. La fel făcu şi Adam.

Nimeni altcineva nu se clinti. Judecătorul păru plăcut impresionat de această dovadă de respect.

— Puteţi lua loc. N-am de gând să mă repet, aşa că vreau să mă ascultaţi bine. Nu voi tolera ţipete sau urale, sau alte zgomote în timpul şedinţei. Mai întâi voi prezenta juraţilor probele aduse împotriva lui Adam Clayborne. După aceea voi cita doi martori.

Făcu o pauză să bea apă.

— John Quincy Adam Clayborne a fost acuzat de uciderea lui Walter Adderley. Adderley a fost stăpânul lui Adam, pe vremea când acesta era sclav. Fiii lui Adderley mi-au adus ca dovezi scrisorile pe care familia Clayborne le-a scris mamei lui Adam, Rose. Rose locuieşte încă în sud, la plantaţia soţiei lui Adderley, Livonia. Are grijă de aceasta, care e oarbă. În şase sau şapte scrisori se pomeneşte despre moartea lui Adderley. Nimic incriminator, însă. Adam nu recunoaşte să-l fi omorât pe Adderley, ci numai că

se afla în casă când acesta a murit. Mai recunoaşte şi c-a fugit. O să-l chestionăm, când va depune mărturie. Va depune mărturie, nu-i aşa, Harrison?

— Da, domnule judecător.

— Bine. Mai am un lucru de spus juraţilor. Vreau ca azi să se facă dreptate. Dacă vreunul din voi îl crede deja vinovat pe Adam, vreau să se ridice acum şi să părăsească sala. Oricine e nevinovat, până i se dovedeşte vinovăţia. E rândul tău, Harrison. Vrei să le spui ceva juraţilor?

— Da, domnule judecător.

Se ridică şi traversă sala, apropiindu-se de juraţi.

— Clientul meu a fost acuzat de o crimă pe care n-a comis-o. Dacă-i ascultaţi cu atenţie mărturia, îi veţi reda libertatea. Deschideţi-vă mintea şi inima, eliberaţi-vă de orice prejudecăţi privitoare la culoarea pielii sale şi permiteţi-i să aibă o judecată dreaptă. Lincoln a crezut în egalitate, la fel miile de oameni curajoşi care şi-au dat viaţa pentru abolirea sclaviei. Nu batjocoriţi amintirea acestora. Aduceţi-vă aminte cum au murit şi de ce. Viaţa lui Adam e în mâinile dumneavoastră, domnilor. Vă voi dovedi, fără urme de îndoială, că e nevinovat.

Harrison se întoarse şi se apropie încet de masa lui. Mary Rose crezu că terminase. Era mândră de soţul ei. Discursul lui o impresionase.

— Vă voi spune câte ceva despre John Quincy Adam.

Voi începe prin a vă povesti de ce mama lui i-a dat acest nume. Vă amintiţi, probabil, că John Quincy Adams a fost cel de-al şaselea preşedinte al Statelor Unite. Nu acesta este însă motivul pentru care mama lui îl admira. Auzise o poveste despre el, care ulterior s-a dovedit adevărată. După ce s-a retras din funcţia de preşedinte, s-a întors acasă, crezând că va duce o viaţă liniştită. Aşa s-a şi întâmplat până a auzit de acel incident ruşinos, din 1835, când câţiva piraţi spanioli au răpit cincizeci şi doi de africani care se îndreptau spre Cuba. Doi cubanezi i-au cumpărat pe

toţi şi i-au dus la plantaţiile de zahăr, ca să-i vândă mai departe. Africanilor nu le convenea să fie sclavi, aşa că s-au revoltat. L-au omorât pe unul dintre membrii echipajului. Când vaporul a ajuns în Long Island, cubanezii i-au aruncat în închisoare şi i-au acuzat de revoltă şi de crimă. De ce credeţi că incidentul l-a deranjat pe preşedintele Adams? Doar pe atunci sclavia era o chestiune legală, nu-i aşa?

Câţiva dintre juraţi dădură din cap.

— Eu unul nu mai ştiam ce să cred, reluă Harrison, aşa că am cercetat. Comerţul cu sclavi, între ţări, era deja interzis. Deci un negru născut în America putea fi sclav, dar era ilegal să aduci sclavi din străinătate. Preşedintele Adams era de părere că toată lumea trebuia să se supună legii. Aşa că s-a hotărât să rupă tăcerea. Prietenii l-au sfătuit să nu se amestece, fiindcă îşi putea pierde popularitatea apărând un negru. Bineînţeles că asta l-a întărâtat şi mai tare. Ştiţi ce-a spus?

Câţiva dintre juraţi clătinară din cap.

— A spus că legea e lege, indiferent de cine-ar fi implicat. Dacă unul-doi nu o respectă, curând vor fi tot mai mulţi care s-o facă. Înainte ca măcar cineva să-şi dea seama, toate drepturile din Constituţie, pentru care au luptat înaintaşii noştri, vor fi ignorate.

Harrison făcu o pauză, să-i privească pe juraţi, înainte de a continua:

— Adams avea şaptezeci şi patru de ani, dar vârsta înaintată şi starea sănătăţii lui nu l-au împiedicat să meargă la Curtea Supremă şi să spună ce avea de spus. I-a apărat pe africani, iar când a terminat, aceştia au fost trimişi acasă. Legea e lege. Vreau să vă amintiţi cu toţii acest lucru. Mama lui Adam a admirat prestaţia preşedintelui şi de aceea i-a dat fiului său numele acestuia.

Clientul meu s-a născut în sclavie. A trăit şi a muncit pe plantaţia lui Adderley. Dar lui Walter Adderley nu-i păsa de sclavii lui. Nici de nevastă-sa, Livonia. Pot dovedi ceea

ce spun acum.

Am la îndemână hârtii semnate de albi sudişti care-şi amintesc c-au văzut-o pe Livonia bătută de nenumărate ori. Soţului ei îi plăcea să bea, iar când se îmbăta devenea rău.

O bătea adesea, o lovea mai ales în cap, iar ea nu se putea apăra. Acum e oarbă, iar doctorii sunt de părere că asta se datoreşte loviturilor primite.

Vi se pare normal ca mama sau soţia voastră să fie bătute? Nu vi se întoarce stomacul pe dos numai gândindu-vă la asta?

Toţi juraţii dădură din cap. Harrison îi avea pe toţi în palmă şi n-avea de gând să-i lase să scape.

— Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Adam Clayborne. Nu numai Livonia era bătută adesea, ci şi mama lui, atunci când încerca să-şi apere stăpâna.

Când Adam avea vreo treisprezece ani, a auzit nişte strigăte îngrozitoare venind din casă. Livonia ţipa după ajutor. Adam a intrat să vadă ce se întâmpla.

A găsit-o pe stăpâna lui pe podea, soţul ei o lovea cu picioarele. Şi-a dat seama că Adderley era beat, din cauză că duhnea a whisky, aşa că l-a luat de talie şi l-a tras înapoi.

Nu era prea puternic, la acea vârstă, aşa că Adderley s-a scuturat repede de el. Dar s-a împiedicat şi s-a lovit cu capul de poliţa de deasupra căminului. Nu l-a omorât Adam.

Dar de ce-a fugit?

Pentru că stăpâna lui l-a implorat s-o facă. Ştia ce avea să se întâmple dacă aflau fiii ei. Aduceţi-vă aminte că Adam era sclav, iar sclavii nu aveau voie să-şi atingă stăpânii. Fiii lui Adderley erau în stare să-l omoare, chiar dacă încercase s-o scape pe mama lor.

Vocea lui Harrison se înăspri.

— Walter Adderley şi-a meritat soarta. Orice bărbat care-şi bate soţia merită să moară. Dar Adam nu l-a omorât. Probele pe care le-am strâns îi dovedesc

nevinovăţia. Vreau însă să vă mai spun un lucru. Dac-aş fi fost în locul lui, şi cineva, chiar tatăl meu, ar fi bătut-o pe mama, cred că l-aş fi ucis. Da, sunt convins de asta.

John Morrison şi încă doi dădură din cap, aprobator.

Fiecare dintre juraţi se gândea acum la mama lui. Pentru majoritatea, această noţiune era sacră. Niciunul dintre ei nu-l plăcea prea tare pe Walter Adderley, acum.

Era de-abia începutul. Harrison voia ca aceştia să-l urască, pentru ca apoi să direcţioneze această ură spre fiii lui.

În joc era destinul unui negru, împotriva a doi albi. Sorţii nu-i erau încă favorabili lui Adam.

Aşa că următoarea lui datorie era să-i facă pe toţi să-l placă pe Adam. Adoptă tonul unuia care spunea o poveste.

— Nu vă mai reţin decât câteva minute. Cred c-ar trebui să ştiţi câte ceva şi despre Adam Clayborne. Sunteţi, probabil, curioşi. Fraţilor Clayborne nu le place să vorbească despre ei înşişi, dar eu cred că trebuie să aflaţi cum şi-au format o familie.

După moartea lui Adderley, Adam a plecat la New York. Dormea pe străzi, cu alţi trei băieţi. Douglas, Travis şi Cole erau mai mici, aşa că se bazau pe Adam, să aibă grijă de ei.

O mare responsabilitate pentru un băieţandru de numai treisprezece ani, nu-i aşa? Ei bine, i-a salvat pe fiecare de la o moarte iminentă.

Într-o noapte, unul din ei a găsit un coş aruncat pe un morman de gunoi. Îl năpădiseră deja şobolanii, dar Adam l-a luat şi a găsit-o înăuntru pe Mary Rose. Fusese pur şi simplu aruncată, asemeni lui Cole, Douglas şi Travis.

Pe acele străzi mişunau zeci de copii pe care părinţii lor nu-i mai voiau. Unii din ei erau urcaţi în trenuri şi trimişi în vest. Alţii mureau de foame. Mary Rose avea pe-atunci numai patru luni.

Băieţii n-au vrut s-o ducă la orfelinat, fiindcă ştiau

cum era acolo şi că ea nu va rezista prea mult. Au vrut să-i ofere o şansă. Aşa că au hotărât să-şi ia cu toţii numele Clayborne şi să se îndrepte spre vest.

Le-a trebuit ceva timp, dar au reuşit să ajungă în Blue Belle. Adam era singurul care ştia să citească, pentru că-l învăţase mama lui, iar el i-a învăţat şi pe fraţii săi. Voiau să fie educaţi, de dragul surorii lor. Voiau ca ea să ducă o viaţă mai bună.

Au fost şi ajutaţi. Belle îi cosea rochii şi o învăţa cum să se poarte. Curând s-au mai stabilit aici şi alte familii. Băieţii au economisit din greu ca ea să poată lua lecţii de pian şi s-o trimită la internat, la St. Louis. N-au dus-o deloc uşor. Dar ori de câte ori aveau nevoie de ceva, vecinii şi prietenii le săreau în ajutor.

Acum ştiţi cum au devenit o familie. Nu Mary Rose a fost cea care i-a ţinut împreună, ci Adam. El a fost forţa de legătură dintre ei.

E cinstit şi onorabil şi are inimă bună. Dac-ar fi omorât pe cineva, e primul care-ar fi recunoscut. Îl judecaţi pe un bărbat cinstit. Ascultaţi-l, vă rog. Mulţumesc.

Când se aşeză, Harrison primi un ropot de aplauze.

Judecătorul dădu din cap spre Harrison, luă o înghiţitură de apă şi-l chemă la bară pe John Quincy Adam Clayborne.

— L-ai omorât pe Walter Adderley, Adam? îl întrebă Burns.

— Nu, domnule.

— Spune-mi ce-ţi aminteşti din ziua aceea.

Adam făcu întocmai. Vorbi calm. Încăperea era cufundată în linişte, ca o catedrală. Oamenii îi sorbeau fiecare cuvânt.

Adam omise faptul că-l lovise pe Adderley în bărbie, pentru că aşa-l sfătuise Harrison.

— Mai am o ultimă întrebare, Adam. Cum se face că mama ta n-a venit să locuiască aici, cu voi, după ce s-a

terminat războiul şi sclavii au fost eliberaţi?

— Stăpâna Livonia era aproape oarbă pe atunci şi avea nevoie de mama. Dac-aţi cunoaşte-o pe mama mea, aţi şti că nu le întoarce niciodată spatele celor neajutoraţi. Aşa c-a rămas să aibă grijă de ea.

— Cei doi fii ai lui Walter şi ai Livoniei sunt aici. Ei n-au ajutat-o pe mama lor?

— Nu, domnule, n-au făcut-o.

— Bine. Te poţi întoarce la locul tău.

După ce Adam se aşează la masa lui, judecătorul chemă următorul martor.

— Lionel Adderley, e rândul tău. Aşază-te. O să-ţi pun câteva întrebări, după care-ţi va pune şi Harrison. Ce e agitaţia aia la uşă, Dooley? strigă el.

— E domnişoara Blue Belle, domnule judecător. Zice că i-aţi spus că are voie să intre.

— Las-o, zise Burns. Poate să se înghesuie acolo, lângă Travis.

Toţi ochii o urmăriră pe Blue Belle străbătând încăperea. Îi zâmbi judecătorului şi se aşează unde-i indică el.

— Mulţumesc, domnule judecător, îi strigă.

— Cu plăcere, Blue Belle. Arăţi tare frumuşică azi, în rochia asta albastră.

— Dragule, eu mă îmbrac întotdeauna în albastru. Mă bucur că-ţi place.

El dădu din cap şi se întoarse spre Lionel. Acesta se uită la Blue Belle şi pufni din nas, dispreţuitor.

Judecătorul, neplăcut impresionat de reacţia lui, îşi ţuguie buzele:

— Spune-mi ce ştii, Lionel. Repede.

— Fratele meu şi cu mine am găsit scrisorile negroteiului. Când le-am citit ne-am dat seama că el l-a omorât pe tata.

— Stai puţin. Am citit şi eu scrisorile alea, dar n-am

ajuns la aceeaşi concluzie.

— Negroteiul recunoaşte că a fugit, nu-i aşa? Trebuie să moară, pentru c-a comis o crimă. De-abia am venit aici. Recunosc că n-a scris negru pe alb că l-a omorât. Fratele meu şi cu mine ne-am dus la mama să aflăm exact ce s-a întâmplat. Avem hârtia pe care noi am scris ce ne-a povestit ea, după care i-am dat-o să semneze. Spune că negrul l-a ucis pe tata. Nu mai aveţi nevoie de nici o altă dovadă.

— Da, e o dovadă, într-adevăr, încuviinţă judecătorul. Ai avut martori?

— Fratele meu, Reginald, era acolo... şi mama negroteiului. Dar ea nu poate fi luată în consideraţie. Un adevărat sudist ştie că nu se poate încrede în cioroi.

Harrison simţea crescând ura în Lionel. Se uită spre juraţi, pândindu-le reacţia. Păreau uşor stânjeniţi, dar nu-l urau. Încă.

Venise vremea să treacă la treabă.

— E rândul tău, Harrison.

El se apropie de Adam.

— Să nu crezi niciun cuvânt din tot ce voi spune. Dacă dau din cap, vei şti că mint. Spune-le şi fraţilor tăi, şi lui Mary Rose, dar ai grijă să nu te audă altcineva.

Se apropie mai întâi de masa judecătorului.

— Poate că e o dovadă, poate nu. Vom vedea, nu-i aşa?

— Cu siguranţă.

Harrison se întoarse spre Lionel. Se uită lung la el. Voia ca juraţii să-i sesizeze repulsia.

— Vreau să cred că-mi place tatăl meu, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. A fost un om bun. Îi semeni tatălui tău, Lionel?

— Da, aşa cred. Sunt mândru că sunt fiul lui.

— Înseamnă că-l admiri.

— Da. Toată lumea îl admira pe tatăl meu.

— Ce s-a întâmplat după moartea lui? S-au mai schimbat lucrurile la plantaţie?

— A venit războiul, ăsta s-a întâmplat.

— Câţi ani aveai când a murit tatăl tău?

— Şaptesprezece.

— Şi fratele tău?

— Doisprezece.

— Şaptesprezece ani. Erai suficient de mare ca să te înrolezi. Ai făcut-o, Lionel?

— Nu. Dar asta numai pentru că am un neajuns de ordin fizic.

— Ce anume, Lionel?

— Trebuie neapărat să răspund, domnule judecător?

— Da.

— La picioare. Am platfus. Nu pot să parcurg distanţe lungi.

— Platfusul te-a împiedicat să te înrolezi în armata confederată?

— Da.

Harrison nu-l crezu. Ştia că nimeni din cei aflaţi în sală nu-l crezuse.

— Te-a lovit vreodată tatăl tău?

— Nu. Niciodată.

Minţea din nou. Harrison se apropie şi luă *Biblia* de pe masă. Judecătorul nu se obosise să-i pună să jure. Voia să corecteze acum această eroare.

— Când s-a deschis această şedinţă, am presupus că toată lumea va spune adevărul. N-am timp, sau răbdare, pentru sperjur. N-aş vrea să ne batem joc de timpul juraţilor, sau de al judecătorului. Te mai întreb o dată: te-a lovit vreodată tatăl tău?

Lionel ridică din umeri.

— Câte o palmă, din când în când. Nimic din…

— Nimic din ce-i făcea mamei tale?

— Îl provoca, strigă Lionel. Nevasta trebuie să fie

ascultătoare. Mama ştia acest lucru. Ştia ce temperament avea tata.

— Se certau şi din cauza voastră, a băieţilor?

— Poate. Nu ştiu.

— Nu ştii? Ei bine, am aici mărturia unuia dintre vecinii voştri, care s-a nimerit la voi acasă într-una din zile şi v-a văzut pe tine şi pe Reginald ascunzându-vă după fustele ei, în timp ce tatăl vostru o bătea pe soţia lui. Ea l-a lăsat s-o lovească, ca să vă apere pe voi.

— Eram mici pe-atunci.

— Aveai şaisprezece ani. Erai aproape bărbat. Şi, oricum, mai puternic decât mama ta.

— Faci ca toate să pară mai grave decât erau. Se întoarse spre judecător: Nu comportarea tatălui meu se judecă aici. Ci aceea a negroteiului. Fă-ţi meseria şi pune-l la punct pe avocat.

— Nu-mi spune mie ce să fac, mârâi Burns.

— I-ai zis-o, dragule, îl încurajă Blue Belle.

Judecătorul zâmbi:

— Harrison? zise apoi. Continuă.

— Sunt de acord cu tine, Lionel. Nu purtarea tatălui este judecată aici. Eşti un om onest?

— Toţi gentlemanii sudişti sunt oneşti.

— Aţi obligat-o pe Livonia să depună acea mărturie? Aţi forţat-o în vreun fel?

— Bineînţeles că nu. Ea a vrut să mărturisească. Ţinuse prea mult timp secretul. O apăsa. Şi în acelaşi timp se temea.

— De cine?

— De negresa care are grijă de ea. Mama ştia că, dacă ar fi spus ceva, negresa ar fi omorât-o.

— Nu luaţi în seamă această remarcă stupidă, domnilor juraţi, le recomandă judecătorul.

— Dacă Rose e atât de rea precum spui, de ce n-a omorât-o până acum şi n-a venit să stea cu fiii ei?

— Fiindcă n-a avut curaj, de-aia.

— N-aţi rămas prea mult timp în preajma mamei voastre, după moartea tatălui, nu-i aşa?

— Ne era greu s-o vedem orbind încet-încet. Fratele meu şi cu mine am rămas în casa mare, iar ea s-a mutat într-o cabană, la marginea plantaţiei.

— Aţi preluat afacerile tatălui vostru?

— Am încercat.

Harrison dădu din cap, apoi se apropie de juraţi.

— Uitaţi cum văd eu lucrurile. Lionel spune că mărturia mamei lui n-a fost făcută sub ameninţare şi se aşteaptă ca noi să-l credem. Doar e alb, nu-i aşa? Ar trebui să-l credem pe el, şi nu pe Adam, care e negru. Ei bine, poate c-ar trebui să aflăm acum dacă Lionel spune sau nu adevărul. Dacă ne-a minţit într-o privinţă, s-ar putea să ne fi minţit mereu, nu-i aşa? Eu unul aşa văd lucrurile. Ce părere ai despre orăşelul nostru, Lionel?

— Îmi place.

— Îţi plac şi oamenii?

— Da. Sunt foarte amabili.

— Ţi-ai petrecut mult timp aici, în ultima săptămână?

— Fratele meu şi cu mine am fost nevoiţi să rămânem aici. Am fi vrut să călărim prin munţi, dar n-am găsit niciun cal de închiriat, iar noi am venit aici cu diligenţa.

— Aţi fost pe la magazinul lui Morrison?

— Da.

— Şi pe la *saloon?*

— Da.

— Acolo aţi întâlnit oameni cumsecade?

— Da.

— Aţi cunoscut şi pe cineva pe care nu l-aţi plăcut?

Lionel se prefăcu că se gândeşte.

— Nu, pe nimeni.

— Dar pe Blue Belle? Ai plăcut-o şi pe ea?

Lionel bănui încotro bătea Harrison. Se uită spre

judecător, apoi închise gura.

— Răspunde la întrebare, Lionel, îi porunci judecătorul.

— Am plăcut-o la fel ca şi pe ceilalţi.

Harrison schimbă tonul. În voce îi răsuna mânia şi dispreţul.

— Ai o idee ciudată despre ce e şi ce nu e drăguţ. De fapt, minţi, nu-i aşa, Lionel? Ne urăşti pe toţi.

— Nu-i adevărat.

— Cum rămâne atunci cu Belle.

— Îmi place Belle.

— Minte, domnule judecător, strigă Belle. M-a numit „curvă împuţită". Şi asta de faţă cu Billie.

— Dar e curvă, se apără Lionel.

Harrison zâmbi şi se întoarse spre ea.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Blue Belle. Lionel, ce părere ai despre celelalte femei din oraş? Despre Mary Rose?

— E o stricată. Doar trăieşte cu un negru, nu-i aşa?

Harrison nu-şi pierdu stăpânirea de sine, cu toate că-i venea să-l pocnească, pentru că-i insultase soţia. Însă avea să-l distrugă.

— Unde vrei să ajungi, Harrison? De ce-i tot vorbeşti despre cei din oraş? îl întrebă Burns.

— Vreau să-i dezvălui adevăratul caracter, domnule judecător. Cum rămâne cu Catherine Morrison? Ce lucru drăguţ ai spus despre ea, de fată cu Dooley, Henry şi Ghost?

— Nu-mi amintesc.

— Dar eu îmi aduc aminte. Şi l-am rugat pe Henry să-l scrie pe o hârtie, şi să o semneze.

Harrison îi întinse judecătorului hârtia. Acesta citi:

— „Lionel a făcut-o pe Catherine a noastră o târfă care aleargă mereu după bărbaţi. A spus că probabil s-a culcat cu jumătate din bărbaţii din Blue Belle, i-a spus lui

Henry că ar trebui să intre în afaceri, ca Belle. A mai spus câte ceva şi despre mama ei. N-o să le repet, pentru că erau prea necuviincioase”.

Harrison evită deliberat să se uite în ochii lui Morrison. Se întoarse spre Lionel:

— Lucrurile sunt foarte simple. Ne dispreţuieşti, nu-i aşa? Nu suntem sofisticaţi ca voi, sudiştii, şi deci suntem mai prejos decât şerpii. În săptămâna care-a trecut, v-aţi bătut joc amândoi de noi toţi. V-a auzit jumătate din oraş.

— Şi ce dacă? Am stat în condiţii insuportabile în ultima săptămână, numai ca să văd că se va face dreptate. Da, şi eu şi fratele meu suntem de părere că sunteţi nişte împuţiţi necivilizaţi. Dar părerea noastră nu schimbă nimic. Mama mea a semnat mărturia. În ea scrie că negroteiul e vinovat. Numai asta contează.

— Dar ai comis un sperjur, nu-i aşa?

— Am încercat să mă port cu tact.

— De ce tocmai acum? De ce nu şi în săptămâna care a trecut? Ai forţat-o sau nu pe mama ta să semneze această hârtie? îi strigă Harrison.

— Nu, iar tu nu poţi dovedi contrariul, strigă şi Lionel.

— Când se va termina acest proces, vreau ca Lionel Adderley să fie închis pentru sperjur, domnule judecător. N-am terminat încă cu el, dar aş vrea să-l chem iar la bară după celălalt martor.

— Bine. Ridică-te, Lionel, dar să nu părăseşti încăperea.

Harrison îl chemă apoi pe Alfred Mitchell. Îl puse să jure, cu mâna pe *Biblie,* că va spune adevărul.

— Spune-ne cine eşti, şi de ce eşti aici.

— Mă numesc Alfred Mitchell şi sunt avocat la *Mitchell, Mitchell and Mitchell.* Fraţii mei sunt ceilalţi doi Mitchell, explică el. Am primit o telegramă de la tine, Harrison, în care-mi cereai anumite informaţii. Voiai să mai afli şi alte lucruri, înainte ca aceste două săptămâni să se

sfârşească, aşa că ne-am apucat cu toţii de treabă: eu şi fraţii mei. Am obţinut tot ce-ţi doreai... şi chiar mai multe, din păcate. Ţi-am adus ieri toate documentele, semnate şi autentificate.

— Spune-ne despre Livonia Adderley, îl rugă Harrison.

— Nu era în căsuţa ei. Un vecin mi-a spus că e în spital, aşa că m-am dus acolo. Doctorul a rămas cu noi tot timpul, cât Livonia mi-a povestit ce s-a întâmplat. Am scris totul, apoi am citit ce scrisesem şi ea a semnat.

Harrison îi întinse hârtia judecătorului, care o citi cu voce tare:

— John Quincy Adam nu e vinovat de moartea soţului meu. Walter Adderley s-a împiedicat şi s-a lovit de policioara de deasupra căminului. Lovitura i-a produs moartea instantaneu.

— Vă rog să citiţi tot, domnule judecător, îi ceru Harrison.

— Eşti sigur? îl întrebă Burns pe Harrison, uitându-se apoi îngrijorat spre Cole.

— Sunt foarte sigur.

— Bine. Mai spune: Nu-i fac răspunzători pe fiii mei pentru purtarea lor, şi nu voi depune plângere împotriva lor. Rose mi-a promis acelaşi lucru, şi ştiu că prietena mea credincioasă îşi respectă cuvântul dat. Îmi iubesc băieţii, dar ei mă sperie atunci când furia le întunecă judecata. N-au avut în intenţie să-mi facă rău, dar eu refuzasem să semnez acea hârtie, şi au crezut necesar să mă oblige s-o fac. Nu mai pot suporta alte bătăi, pentru că sunt o femeie slabă. Aşa c-am semnat, până la urmă. Dumnezeu mă va ierta c-am minţit.

Mulţimea începu să murmure. Judecătorului Burns părea impresionat. Dar Harrison mai voia să-i facă să mai vorbească.

— Mai era cineva în salon, în afară de doctor?

— Da, zise Mitchell. Mama Rose era acolo. Aşa îi

spune Livonia şi aşa mi-a dat voie să-i spun şi eu.

— Unde era? În acelaşi salon, sau aştepta în afara spitalului?

— Stătea pe un scaun, lângă pat. O ţinea pe Livonia de mână şi-i şoptea cuvinte de încurajare.

Harrison inspiră adânc. Ura ceea ce urma să-l întrebe.

— Cum arăta Mama Rose?

— Era aproape în aceeaşi stare ca şi Livonia. Avea faţa tumefiată, ochii învineţiţi şi zgârieturi pe tot corpul. Ar fi trebuit să se odihnească şi ea pe un pat de spital, dar refuza s-o părăsească pe Livonia. Ori de câte ori se trezea, aceasta o chema pe Rose. Când îi auzea vocea, zâmbea şi adormea la loc.

— Mama Rose a semnat şi ea o hârtie în care spune că Adam e nevinovat?

— Da.

Harrison îi întinse hârtia judecătorului.

— Livonia îşi va mai reveni?

— Doctorii sunt sceptici. A fost bătută foarte rău, iar trupul ei e vlăguit.

— Dar Mama Rose?

— Doctorii au grijă de ea. Va mai dura până să-şi revină complet.

Harrison se întoarse spre Adam. Acesta părea la capătul răbdării.

Dădu din cap şi Adam se calmă imediat. Îşi aduse aminte că Harrison îl prevenise că va minţi.

Cole îşi dusese mâna la teaca pistolului, acum goală. Ar fi vrut să ia pistolul de pe masa lui Burns şi să-i înfigă un glonţ în inima lui Lionel. Dar îl observă şi el pe Harrison dând din cap şi se linişti.

— Spune-le juraţilor cine a bătut-o pe Livonia.

— Lionel Adderley.

Harrison se întoarse spre acesta.

— Cum e tatăl, aşa-i şi fiul.

După care se întoarse din nou spre Mitchell.

— De unde ştii că a fost Lionel?

— Şi Livonia şi Mama Rose mi-au spus că Lionel le-a bătut. Am şi declaraţia semnată de către doctor. Acolo se arată că, atunci când Lionel şi-a vizitat mama, avea semne de pumni. Când doctorul l-a întrebat ce i-a făcut mamei lui, acesta i-a răspuns să-şi vadă de treburile lui. N-a mai venit să-şi vadă mama, de-atunci. Cred că a angajat un avocat şi a pornit încoace, împreună cu fratele său.

— Îţi mulţumesc, Alfred. Se întoarse apoi spre juraţi şi adăugă: Oameni buni, aveţi acum dovada că în sud există şi persoane oneste. Lionel Adderley, întoarce-te la bară.

Lionel era roşu de furie.

— M-ai minţit pe mine, i-ai minţit pe judecător şi pe juraţi. Te-am întrebat special dac-ai forţat-o pe mama ta să semneze acea hârtie. Chiar de două ori. Şi de fiecare dată mi-ai spus că nu.

— N-am forţat-o. Am ajutat-o numai să-şi dea seama că era mai bine dacă spunea adevărul.

— Rupându-i toate oasele? Asta numeşti tu ajutor? Harrison clătină din cap, dezgustat. Nu mai am întrebări.

Lionel le aruncă o privire tâmpă juraţilor, în timp ce se îndrepta spre locul său. Harrison l-a chemat apoi pe Reginald. A fost la fel de necruţător, şi chiar ameninţător.

A venit apoi timpul pledoariei finale:

— Dovezile sunt incontestabile. Lionel şi Reginald Adderley au sosit în comunitatea noastră şi l-au acuzat pe Adam de crimă. Au crezut că ne vor impresiona rapid pe noi, ţărani ignoranţi. Dar Adam este de-al nostru. Este vecinul şi prietenul nostru. E un om bun şi loial. Ştiţi cu toţii acest lucru. Nu i-a făcut plăcere să audă toate acele lucruri despre dulcea Catherine, sau despre mama ei. Toate, nişte neadevăruri. Ce să facem acum? Să întoarcem şi celălalt obraz, să ne prefacem că n-am auzit? Gândiţi-vă la mamele voastre. Ne rugăm cu toţii ca Livonia să scape, dar mă

îndoiesc de asta. Ea nu va depune plângere, dar dacă va muri, doctorii intenţionează să-i acuze de crimă. Faceţi ce este drept, oameni buni. Lăsaţi justiţia să decidă. Vă mulţumesc.

Se aşeză şi se întoarse spre Mary Rose. Simţea nevoia s-o privească. Ea avea lacrimi în ochi.

— Te simţi bine? îi şopti el.

— Pot să-ţi spun, acum?

— Da, spune-mi.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Sir, daţi-i batista.

Se întoarse apoi spre Adam.

— Când dădeai din cap însemna că…?

— Da, asta însemna.

Se întoarseră juraţii.

— Toată lumea în picioare! Curtea îşi reia şedinţa.

— V-aţi hotărât asupra verdictului? îl întrebă judecătorul Burns pe John Morrison.

— Da, domnule judecător.

— Care e verdictul la acuzaţia de crimă adusă lui John Quincy Adam Clayborne?

Morrison se uită în ochii lui Adam când spuse:

— Nevinovat.

Oamenii săriră în picioare, aplaudând şi ovaţionând. Judecătorul bătu cu ciocănelul în masă:

— Gata, ajunge! Suntem cu toţii fericiţi că astăzi s-a făcut dreptate. Lionel şi Reginald, să plecaţi naibii din oraşul nostru. Vino încoace, Harrison. Curtea îşi suspendă şedinţa, adăugă, bătând pentru ultima oară cu ciocănelul în masă.

— Ce-a fost cu telegrama pe care trebuia s-o primeşti?

— Speram de fapt să n-o primesc. Fratele lui Mitchell urma să-mi telegrafieze dacă cumva murea Livonia. Îmi pare rău pentru ea. A avut o viaţă foarte nefericită. Poate

că-şi va găsi pacea într-o viaţă viitoare.

— E pe moarte, nu-i aşa?

— Da. Are hemoragie internă.

— Voiai ca băieţii ei să ştie că vor fi acuzaţi de crimă, nu-i aşa?

— Da, domnule judecător.

— I-ai văzut cum s-au repezit la uşă? Lasă-mă să-ţi strâng mâna, fiule. Ai făcut o treabă bună.

Mary Rose se apropie de el şi-l strânse în braţe. Lacrimi de bucurie îi brăzdau obrajii.

— Sunt atât de mândră de tine, Harrison!

El o sărută lung şi apăsat.

— Poţi să mi-o spui şi la noapte, când voi fi în pat, iubita mea. Dar acum trebuie să-l ducem pe Adam teafăr acasă. Nu uita că Bickley stă la pândă.

— Lasă-l pe Cole să-l împuşte, îi sugeră ea.

Harrison râse.

Belle îl opri să-l sărute când ajunse la uşă.

— Trebuie să mă grăbesc acasă, să mă pregătesc pentru sosirea judecătorului, îi explică. Dar vin mâine la fermă, să sărbătorim.

— Ne-ar face mare plăcere, Belle. Adu-l şi pe judecător cu tine, îi strigă Mary Rose.

Ieşiră cu toţii. Drumul era aproape pustiu. Odată ce se aflase vestea că nu urma să aibă loc nicio spânzurătoare, curioşii se răspândiseră.

Bickley şi cinci dintre tovarăşii lui stăteau în mijlocul drumului. Harrison observă că erau înarmaţi. Se interpuse în faţa lui Mary Rose.

— Sir, duceţi-vă şi aduceţi trăsura. Cole se va asigura că ajungeţi la ea. Luaţi-o şi pe Mary Rose.

Bickley nu se uita la Adam. Harrison părea să fie obiectul mâniei lui. Bickley duse mâna la pistol. Mary nu ezită. Se aruncă în faţa soţului ei, încercând să-l protejeze.

— Nu! strigă Harrison.

Îşi scoaseră pistoalele în acelaşi timp, cu toţii. Judecătorul a fost cel mai rapid. Îşi imaginase ce plănuia Bickley. Gloanţele îl nimeriseră direct în frunte. Bickley căzu fulgerat.

— Mai vrea cineva? tună judecătorul.

Prietenii lui Bickley ridicară imediat mâinile.

— Plecaţi naibii din oraşul meu, porunci judecătorul. Şi luaţi şi gunoiul ăsta cu voi. Acum!

Harrison tremura. Îşi luă soţia în braţe.

— Puteai fi ucisă. Ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu?

— Voiam să fiu sigură că nu vei fi omorât.

— Dacă ai fi… Doamne, Mary Rose, n-aş putea trăi fără…

Cole pufni în râs.

— Du-o odată acasă, Harrison. Sper că ştii de ce-a încercat Bickley să te omoare.

— Bănuiesc că-i ura pe avocaţi, ca şi mulţi alţii ca el. Eşti sigur că trebuie să mă fac avocat, Harrison? îl întrebă Travis.

Harrison nu se amuză deloc. Se urcă în trăsură, alături de Mary Rose şi de tatăl ei. Travis, Douglas şi Cole îl încadrară pe Adam şi o porniră spre casă. Se temeau încă de prietenii lui Bickley.

Harrison îşi ţinea fălcile încleştate, încercând să-şi revină de pe urma atacului. Mary Rose se hotărî să-i distragă atenţia.

— Tată, nu-i aşa că Harrison a fost de-a dreptul minunat?

— A fost. Mă bucur că n-a trebuit să fie brutal. Totul a mers exact cum se aştepta.

— N-a fost brutal?

— Oh, nu! Mi s-a părut mai degrabă blând.

— Cum de l-ai convins pe Mitchell să mintă, Harrison?

— N-am făcut-o.

— Atunci înseamnă că…

— A spus adevărul… aşa cum îl ştia el, adăugă el intenţionat, ca să-i abată atenţia.

— A fost planul vostru?

— Da.

— Sunt mândru de tine, fiule, îi zise Elliott.

— A fost uşor, sir. Adam e nevinovat.

Elliott de-abia aştepta să vorbească cu Harrison între patru ochi, să afle care-i fusese planul.

Ştia, fără urmă de îndoială, că el n-ar fi minţit la vreun proces, în niciun caz.

Şi nici n-ar fi pus pe altcineva să mintă. Atunci, ce făcuse oare?

Se hotărî să-l întrebe chiar în seara aceea.

— Va trebui să mă întorc cât de curând acasă, spuse el.

— Nu poţi pleca încă. Mai am atâtea să-ţi arăt! Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Corrie, să-ţi arăt munţii mei şi locul unde-am înmormântat fantomele.

Elliott era încântat că ea nu dorea ca el să plece. Îi spuse, cu voce tremurândă:

— Bine, fiica mea. Voi mai rămâne câteva săptămâni. Iar tu şi Harrison puteţi veni să mă vizitaţi, la anul. Dacă-mi promiţi, mai adaug o săptămână la şederea mea.

— Va trebui să vii tot tu, la vară. Eu n-o să pot, zise ea.

— Vreau să te duc în Scoţia, iubito, spuse şi Harrison.

— Nu pot să-ţi promit până nu vorbesc cu Harrison, tată. Poţi să aştepţi până mâine?

El încuviinţă.

— De-abia aştept să-mi povesteşti despre mormântul fantomelor. Pe cine-ai îngropat acolo?

— Pe monştrii de sub patul meu, îi răspunse Mary Rose. Când aveam şase-şapte ani îmi era tare teamă să dorm singură şi mă strecuram lângă unul din fraţii mei.

Eram sigură că erau monştri sub patul meu. Toţi, cu excepţia lui Cole, încercau să mă convingă că nu era adevărat şi că-mi imaginam doar.

Cole a avut o altă tactică. S-a lăsat în genunchi, s-a uitat sub pat şi a fluierat lung: „La naiba! Chiar că e un monstru aici! Închide ochii, Mary Rose, să nu-l vezi când iese de sub pat. E prea urât". Şi-a scos pistolul şi i-a strigat lui Douglas să deschidă uşa. Am închis ochii şi apoi am auzit o împuşcătură.

— Îl omorâse.

— Bineînţeles, răspunse ea. Mi-a promis că mă lasă să dorm cu el în noaptea aceea, urmând ca dimineaţă să îngropăm monstrul. Eram foarte mică şi bineînţeles că l-am crezut. Cam o dată pe săptămână, mă duceam la el să mai împuşte un monstru. Cole îl băga într-o cutie de carton şi o lăsa pe verandă. Îmi spunea să nu mă uit înăuntru, pentru că altfel o să mi se îndrepte părul.

Râse, aducându-şi aminte:

— Eram foarte mândră de buclele mele, aşa că nu îndrăzneam să risc. Mergeam pe pajişte şi-l îngropam. Nu mă rugam pentru el, fiindcă nu voiam să ajungă în rai.

Harrison şi-o imagina foarte bine.

— Ai fost înconjurată de dragoste, şopti.

— A fost, încuviinţă Elliott.

— Va trebui să omor şi eu monştri, pentru copiii noştri? o întrebă Harrison.

— Bineînţeles. E de datoria tatălui. Dacă o să avem un băiat, o să-i pun numele Harrison Stanford MacDonald.

— Al patrulea, adăugă el.

— Al patrulea.

— Şi dacă o să fie fată?

— O să-i pun numele a doua femei care m-au iubit foarte mult: Agatha Rose. Sună frumos, nu-i aşa?

Elliott era prea emoţionat ca să mai poată vorbi. Ajunseră la fermă câteva minute mai târziu.

Harrison se aşează pe verandă, o luă pe Mary Rose în braţe şi aşteptă întrebările fraţilor ei.

— Cum de l-ai convins pe Alfred Mitchell să mintă în instanţă? începu Travis.

— Vă las o săptămână să vă gândiţi. Abia după aceea vă voi spune.

Douglas îi puse următoarea întrebare:

— Înţeleg acum ce-a fost cu caii de închiriat. Voiai ca Lionel şi Reginald să rămână în oraş. De unde-ai ştiut că n-o să le placă?

— Adam mi-a povestit câte ceva despre stilul lor de viaţă, de dinainte de război. Sunt obişnuiţi cu luxul. Voiam ca ei să fie nemulţumiţi şi să înceapă să se plângă.

— Şi ce-ai mai făcut? îl întrebă Douglas.

— Am vorbit cu Billie, Ghost şi Dooley. Ai nişte prieteni foarte devotaţi, Adam.

— Da, ştiu, zise el, zâmbind.

— Billie le servea mâncarea şi avea grijă să aibă un gust oribil. Ghost îi servea cu băutura aceea a lui, iar Dooley nota tot ce le spuneau ei oamenilor. După care-mi spuneau mie. Cum e să fii liber, Adam?

— E minunat, şopti el. Nu cred că mi-am revenit pe deplin, încă.

Harrison se simţea sfârşit. Şi Mary Rose părea extenuată.

El le ură tuturor noapte bună şi-şi luă soţia „acasă” la ei. Rămase în pragul cabanei, urmărind-o cum se dezbrăca.

Tocmai se pregătea să-şi scoată cămaşa, când el îi ceru să se aşeze pe marginea patului. Îngenunche în faţa ei şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Mama Rose e bine. Alfred Mitchell n-a minţit, la proces.

— Ştiu. N-ai fi putut să-i ceri să mintă. Chiar e bine?

— Da, este. I-am minţit pe fraţii tăi, fiindcă n-aş fi vrut să afle adevărul când erau atât de aproape de cei care-i

făcuseră rău mamei lor. Ştiam ce se putea întâmpla.

— Ce se va întâmpla cu Livonia, când fiii ei se vor întoarce acasă?

— Livonia e pe moarte, draga mea. Unul din fraţii lui Mitchell ne va telegrafia de îndată ce se va întâmpla asta. Alfred a angajat un om care o păzeşte zi şi noapte. O va supraveghea şi pe mama voastră, dar eu nu cred că Lionel şi Reginald se vor grăbi să se întoarcă acasă. Se tem să nu fie acuzaţi.

— De ce nu le-ai spus toate astea fraţilor mei, mai devreme, pe terasă?

— Ce crezi c-ar fi făcut Cole dac-ar fi aflat?

— S-ar fi dus după ei.

Harrison dădu din cap.

— Le dau fraţilor Adderley o săptămână, ca să dispară. Altfel, s-ar putea să trebuiască să-l apăr pe Cole de acuzaţia de crimă dublă.

Ea îl mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Cole ar fi fost în stare să facă o nebunie. Ai pus în balanţă reacţia fraţilor mei şi apărarea lui Adam. Ai procedat foarte bine.

— Îţi mulţumesc c-ai avut încredere în mine.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Cred în tine. N-ai înţeles-o încă? Acum faci parte din familia mea. Ne vom mai certa, ne vom tachina, ne vom săruta şi ne vom cere scuze, ne vom cicăli şi ne vom face toate lucrurile minunate pe care le fac celelalte familii. Dragostea este singura forţă de care avem nevoie.

— Doar de asta există familia.

Dragii mei copii,

Livonia se odihneşte acum în pace. A fost înmormântată cum se cuvine, cu o săptămână în urmă. Am stat în afara bisericii în timpul slujbei, apoi am urmat-o la

cimitir. Am rămas cu ea după ce-au plecat ceilalţi şi mi-am luat adio de la ea. O să-i simt lipsa.

Mi-am găsit o însoţitoare, care va călători cu mine şi vin, în sfârşit, acasă. Există în Kansas un oraş al oamenilor de culoare care au părăsit sudul şi s-au stabilit acolo. O să mă odihnesc câteva zile acolo şi-mi voi revedea vechii prieteni, înainte de a-mi continua drumul.

Dumnezeu să vă aibă în paza lui.

Mama voastră, Rose.

P.S. Adam, dragule, o aduc cu mine pe mireasa ta.

Sfârşit